

Vesmírní dýleři 2

vyhulený ufo
2017, 2018, 2019
ufo@vyhuleny.net

bitcoin: 15XrTpsG4jWkaGqDA5ipapVgi3rsfZt6nc

[Creative Commons: Uved'te původ-Neužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci](#)

Pakliže displeje před vašima očima náhodou zobrazují tento text, je jasná jediná věc. Nejste úplně normální.

Chabý pokus o druhé brakové dobrodružství, který máte před sebou, nebyl sepsán jako odpověď na jakoukoliv otázku a smyslem tohoto díla je okrást čtenáře o drahocenný čas. Kromě obligátního násilí, drog a znásilňování všemožných otvorů, nelze nabídnout nic nového.

Veškerá práva si pro jistotu ponechám, protože s takovým paskvilem nechce nikdo mít nic společného. Věnováno k desátým narozeninám strašný děvky zvané Tara.

1. Masakr ruční pilou

„Zažijete věci, o kterých nebudete moci uvěřit, že jsou skutečné.“

„Co to je kurva za kravinu?“ zaklapl knížku velmi alternativně vypadající dredatý mladý muž, který seděl na místě spolujezdce ve staré dodávce.

„Nevím, nějaký sračky. Udělej pár lajn a někdo ubalte brko,“ odpověděl podobně vypadající řidič.

„To nejsou žádný sračky, to je vesmírná pravda,“ odpověděla dívka s modrými vlasy a s kilem železa ve ksichtě, sedící na zadním sedadle dodávky. Natáhla ruku a sebrala spolujezdci knížku. Prolistovala horoskopem, zamumlala něco ve smyslu, že je čeká parádní rychta a drcla rukou do spících sousedů.

„Pepé, utři si tu hnusnou slinu, která ti teče z huby a podej mi sakl s matrošem.“

Týpek něco zamručel, utřel rukávem hlen a začal rukou hrabat v kapse. Po chvíli vytáhl velký pytel s bílým práškem a podal ho dívce.

„Ty vole, Lolo, tady to máš a udělej pořádný lajny, nějak furt pospávám. Pičo, Marko, válíš se po hulení,“ otočil pohled k sousedovi.

„Hovno, ne?“ zamumlal oslovený a zašátral pod sebou.

„Ty vole, kurva, fakt jo, z hulení je placka jako Země,“ zasmál se Marko a vytáhl velký zvalený pytel plný zelené sušiny.

Lola ubalila několik jointů a spolujezdec narýsoval na obal knížky opravdu velké čáry. Literatura obešla kolečko, lajny rychle zmizely a dodávkou zavoněla odpálená marihuana.

„Slunce pomalu zapadá, už bysme tam mohli pomalu bejt, ne?“ sledovala Lola z okna krajinu a kochala se.

„Je dobře, že už mizí do prdele, celej den bylo příšerný vedro jak ve starý prdeli,“ zamručel spolujezdec a kouřil brko.

„Nosále, ty seš furt takovej negativista,“ zasmál se Pepé a sebral Nosálovi brko, který ho nechtěl pustit a z legrace se bránil několika šťouchanci.

„Nechte toho pánové, někde na následujících dvaceti kilometrech nás čeká odbočka, čekujte znamení, kretění, ať nepřejedeme,“ zastavil dohadování o brko řidič.

„Kuchaři, jasný,“ ozvali se všichni společně a natěšeně sledovali ubíhající cestu. Hledali jednoznačné znamení.

Slunce zapadlo a silnici, táhnoucí se pouští jako had, osvětlovaly pouze dva kužely předních světel automobilu.

„Ty vole, to mě poser. Kde to kurva může bejt?“ skláněl hlavu nad volantem Kuchař a kroutil hlavou v rytmu, ve kterém sešňupával lajny z palubovky.

„Hele ty vole, co to je?“ natáhl Nosál ruku s jointem.

„Hele nevim, asi konečně znamení,“ rozesmál se Kuchař a zastavil auto, aby pořádně prostudovali svítící objekt.

O starý sloup byla opřena umělá fosforeskující lidská postava na kole, která ukazovala k číslu 23, jenž lehce problíkávalo v tmavé zatáčce polní cesty.

„Paráda,“ radovala se Lola a tančila kolem světélkující skulptury.

Když proběhlo několik jointů, lajn a láhev tvrdýho, řidič zavelel k odjezdu. Odbočili na tmavou cestu, kterou osvětloval pouze Měsíc a hvězdná obloha.

Minuli neonové číslo 23 a pokračovali po kodrcající cestě, která fakt hodně uspávala. V dálce na obzoru byla vidět světla a laserový paprsek, který v noční obloze vytvářel nádherné psychedelické obrazce.

„Pičo, to bude rychta,“ zatetelil v očekávání blaha Nosál a začal sát lajnu.

„Mrdat jebat, kurva drát, co to je?“ zakřičel Kuchař a dupl na brzdu. Destičky zakvílely, lajna rozsypala, dodávka sebou prudce trhla a zůstala stát.

„Co se kurva stalo?“ mružel Marko a nešťastně se díval na hulení, který měl připravený k ubalení a prudkým zabrzděním skončilo všude možně.

„Já nevím, něco nebo někdo se tam mihnul,“ mružel Kuchař, sebral baterku a vyšel opatrně ven.

Skrz přední světlo posádka vozu sledovala kužel baterky, kterak prohledává silnici sem a tam. Najednou přes něco přešel, na chvíli zastavil a vrátil zpět. Světlo osvítilo ležící postavu, nad kterou se skláněl Kuchař a rukou s ní hýbal.

„Je živej, zastavil sem včas,“ zakřičel k autu a pomáhal ležícímu pankáči na nohy. Dovedl ho k autu, trojice na zadním sedadle se zmáčkla k sobě a nechala ho nastoupit.

„Ty jo, už sme ho viděli,“ řekla Lola, když si prohlížela špinavýho a zkrvavenýho týpka, který skelným zrakem koukal do nekonečna.

Stříh zpět v čase do horkého poledne na benzinové stanici v poušti. U stojanů stojí dodávka s pěti lidmi a Mustang se dvěma pankáči, který právě odjíždí. Lola jim zamávala a šla ke staré plechové boudě se starým stojanem na Coca-Colu, dřevěnou sochou indiána a několika sedícími zašlými místňáky v houpacích křeslech, kteří vypadali převelice buransky.

„Dobrý den,“ pozdravila Lola a odpovědi byly úsměvy plné zkažených zubů.

„Taky přeji krásný den,“ řekla a vstoupila do zašlého starého krámu, kde stál za pultem zarostlý starý muž ve starých modrých džínách a úchylným pohledem sledoval návštěvu. Lola provokativně upravila podprsenku, kterou pod tričkem neměla a procházela špinavým obchodem. Na zemi zpozorovala několik tmavých skvrn, které vzdáleně připomínaly krevní fleky. Zastavila u regálu se starými sušenkami, vzala jedno balení a šla zaplatit.

Prodavač kouřil velmi smradlavou cigaretu a pomalu na staré kase spočítal útratu a benzín. Vyndal z úst cigáro, ukázal velkou díru v zubech a převzal peníze, které pomalu přepočítal. Usmál se, něco zamumlal a podal Lole knížku.

Zalistovala, poděkovala a zamířila ke dveřím.

„Hodně štěstí paninko, v poušti ho budete potřebovat,“ řekl za odcházející Lolou prodavač a úchylně se smál.

Stříh zpět do jedoucí dodávky. Pankáč mele nějaký sračky, kterým nikdo nerozumí.

„Ty vole, ten je sjetej, že neví čí je,“ smál se Pepé a zapálil brko.

„Jak se sem ale kurva dostal?“ nechápal Nosál situaci.

„Těžko říct, je našitej tak, že mohl skončit kdekoliv jinde a ne tady. V poušti by ho nikdo nenašel,“ odpověděl Kuchař, který v rámci možností opatrně sledoval cestu před sebou, aby nesejmul někoho dalšího.

„Samý mrtvolý, všichni sou mrtví,“ řekl najednou pankáč.

„Cože?“ zeptal se Marko a Nosál otočil hlavou.

„To je konec, všichni jsou mrtví,“ zopakoval pankáč, vytáhl odněkud břitvu a strašně rychle si přetřel obě zápěstí a krkavici. Celý vnitřek byl najednou zaplaven několika litry rudé horké krve, kterou během pár sekund vytlačily poslední údery srdce.

„Kurva, doprdele! Pičo, jebat, mrdat dráty!“ nesly se autem výkřiky a Kuchař prudce zastavil.

Všichni vypadli z vozu, jak nejrychleji mohli a začali zvracet.

„Co to kurva mělo jako bejt? Ty vole, zasranej!“ nadával Nosál a pomáhal Pepému vytáhnout mrtvolu ze zadní sedačky.

„No to bylo kurva nějaký rychlý,“ divil se Marko, „co s ním uděláme?“

„Ty vole, odtáhnem ho stranou a hodíme do příkopu. Když budeme mít štěstí, sežere ho dřív divá zvěř, než někdo najde kosti,“ řekl Kuchař a táhl s Nosálem mrtvého pankáče ze silnice do křoví.

Tohle nikdo nevyčistí,“ řekla s odporem a přemáhanou potřebou blít Lola, když zkoušela několika starými hadry dostat krev aspoň ze sedaček.

„Serem na to, nasedat. Musíme tam dojet, snad bude k dispozici nějaká voda a čisticí prostředky. Ty vole, jak tohle vysvětlíme,“ kroutil hlavou Kuchař a posadil se znovu za volant.

Světlá párty byla již blízko, minuli zvednutou závoru v ohradě a uslyšeli první zvuky.

„Ty vole, to zní jako psajtrenc, o tom nebyla řeč,“ zamručel nevrle Nosál, „co tady kurva budeme dělat?“

„No co, vyndáme se,“ zasmál se Kuchař a zastavil, protože před ním stála postava v masce dredaté mumie a mávala světelným mečem směrem k parkovišti, kde již vznikalo stanové městečko.

„Jaký to tady je?“ vyklonil se řidič z okna.

„Výborný,“ odpověděla figura stařeckým hlasem.

„Dobrý, ty vole,“ pochválil masku Nosál a potáhl z brka.

Našli místo pod stromem, kde zaparkovali a rozbili malý tábor. Proběhlo několik jointů, oběhla láhev s kořalkou a táč s lajnama.

„Kde sou vůbec lidi?“ zeptala se Lola, která si povšimla, že okolo zaparkovaných aut není ruch.

„Asi všichni pařej, slyšíš jak hlasitě to hraje,“ odpověděl Marko.

„Se asi půjdeme podívat k bednám, ne?“ řekl Kuchař, kterému začínaly cukat nohy.

„Nám nic jiného nezbejvá,“ konstatoval Pepé.

Přešli opuštěné parkoviště a zamířili po světélkující cestě za zvukem. Prošli květinovou zahradou kolem několika stromů, až před nimi vyrostla ze země mohutná osvětlená stěna z reproduktorů. Byla vyzdobená ve stylu texaské stodoly, před kterou líně tancovalo do rytmu větší množství lidí a podupávalo, světe div se, do psajtrencového rytmu.

„Ach jo,“ vzdychl Nosál a zamířil k osvětlenému stanu, který díky nápisu „Bar“ vypadal jako bar.

U barového pultu nikdo nestál, pivka byla roztočená a láhve s rumem vypadaly nedotčeně.

„Copak tady nikdo nechlastá? Kde je kurva někdo? Halóóó!!!“ křičel Marko.

Obsluhu bylo nevidět, tak začali motat brko, dělat lajny a sami si nalili pár panáků. Pak se rozhrnul zadní závěs a vstoupila žena v masce dredaté stařeny.

„Vidím, že jste se již obsloužili samoobslužně,“ řekla a začala roztáčet nová piva.

„To je nějaký maškarní?“ zeptal se Kuchař a upíjel pivo.

„Proč myslíte?“ opáčila stařena.

„Že máš na sobě masku důchodkyně,“ rýpal Nosál.

„To není maska, tenhle pozemek je můj,“ nahodila uražený výraz stařena.

„Ty vole, tak se hrozně omlouvám,“ s udiveným výrazem Kuchař vypustil omluvu.

„Nevadí, dáte tripa?“

„Ehm....,“ Lola zkusila něco říct.

„Rozumím,“ usmála se stará paní, rozložila na barový pult několik kostek cukru a na každou kapátkem kápala kapku roztoku z lahvičky.

Každý vzal jednu kostku, položil na jazyk a nechal rozpustit. Dopili pivka a zamířili k davu tancující návštěvníků.

Chvilí podupávali a netrvalo ani nijak dlouho, než jim došlo, že v roztoku rozhodně nebylo LSD, ale nějaký syntetický sráč s nepředvídatelnými účinky. Všechno potemnělo a zrudlo. Na Lolu se otočil jeden z tanečníků a ona spatřila burana, kterého nedávno viděla na benzínce.

Neviděli, že po cestě přijíždí kolona aut a zastavuje na parkovišti. Neviděli, jak z aut vyskákaly skupinky mládeže, které se radostně připravovaly na mejdan. Vlastně ani neviděli, kterak přijel starý autobus, ze kterého vyskákaly staré postavy v ďábelským maskách, s berlemi a mačetami v rukou. Ze tmy vyšel prodavač z benzínky s velkou dvouruční pilou a uvítal muže v masce úchylného klauna, který vyšel z autobusu jako poslední. Vystoupali po cestě lemované lidskými kostmi ke starému dřevěnému domu, který z vyvýšeného místa dominoval celému areálu.

Pepé se zmateně motal mezi démony, kteří ho děsili rudýma očima a svítícími ústy bez zubů. Potřeboval na chvíli někam zmizet, aby uklidnil mysl a přežil ten šílený trip, který právě prožíval. Ani nevěděl, jak se ocitl v boudě s nářadím, ale s velkou úlevou za sebou zavřel dveře a nasadil petlici.

Smetl ze stolu pavouky a brouky, které viděl vlastním zrakem a usadil se na židli. Přestal brát na vědomí netopýry, jenž mu létali nad hlavou a pařátky zkoušeli vytrhávat vlasy. Neustále si v duchu opakoval, že tohle peklo musí jednou skončit.

Najednou ho vyrušil nějaký podivný zvuk, proto otočil hlavu a skrz hejno much se zářícíma očima zahlédl v rohu u stěny starou matraci, na které souložily dvě staré zrůdy.

„Mario, někdo se na nás dívá,“ řekla stařena.

„Já vím ségra, taky tě to vzrušuje?“ odpověděl stařec.

„Brácha hrozně, dodělej mě a pak si s nim užijem.“

Pepé nechápal. Nějak mu do mozku nešla scéna, kterou právě viděl a slyšel. Než mu však došlo, že by se měl zvednout a rychle vypařit, dvojice vydala úchylné skřeky, které daly zřetelně najevo, že dílo bylo dokonáno. Žena se s křupáním kostí zvedla na nohy a v jedné ruce držela ruční pilku.

„Každý chvíli tahá pilku,“ ukázala bezzubou čelist stařena. Nebohý sjetý Pepé zkusil poručit pohybovému ústrojí, ale místo toho začal zvracet.

„Chtěl bys, abych ti vykourila?“ promluvila ujetá stará ženská a Pepé zvracel podruhé.

„Už je konečně vyprázdněnej, můžeme ho dodělat,“ smál se stařec.

Pepé uvolnil anální svěrače a zkusil běh ke dveřím. Jenže nohy vypověděly službu.

Když otevřel oči, byl uvázaný na stole a stařena zrovna provedla první řez pilkou přesně pod levým kolenem. Pepé strašlivě zařval a omdlel.

Probrala ho šílená bolest a rychle si uvědomil, že má pod klouby uřezané všechny údy a rány jsou pečlivě podvázané, aby krvácel pomalu.

„To mě poser, co to kurva má bejt?“ projelo mu hlavou a než znovu omdlel, spatřil opět souložící dvojici starců.

Uběhl jistý čas a několik mezičas vyplňujících záběrů na mejdan šílených penzistů, kteří pomalovaní krví zabíjejí šokované návštěvníky. Ohně, kosti, stříkající krev a nechutné sexuální scény v podobě brutálního znásilňování instalátorským nářadím, gynekologickými pomůckami, ale hlavně ručními rezavými pilami. S lahvemi v rukou tančící důchodci a zapření do berlí, předvádějí neuvěřitelné kreace s řeznými nástroji a lidskými těly, ve kterých byla vidět letitá zkušenost a praxe. Pepé otevřel oči a nad krkem spatřil tupé ostří ruční pily. Pocítil prvních pár řezů, ale pak ho vysvobodila milosrdná smrt.

Stařec potřísněný krví dokončil svoji práci. Tupé ocelové zuby přežvýkaly páteř, aby hlavu nakonec oddělil a vítězoslavně zvedl do výšky. Jeho ségra dostala orgasmus a znásilnila bezhlavou mrtvolu.

V tu chvíli někdo zaklepal na kůlnu.

„Pepé, si tam?“ ozval se Marko.

Chvilí bylo ticho, ale pak se ozvalo odsunutí závory a dveře pootevřely. Marko je opatrně odsunul a vstoupil. Než se stačil rozkoukat, jeho zrak zaregistroval letící ostří a uši uslyšely svištění oceli, která prořezávala krví a smrtí nasáklý vzduch. Tohle bylo rychlý. Jakmile pila prošla krční tepnou, konec byl neodvratný.

Nadržení staří sourozenci začali kopulovat a když dokončili okamžiky slasti, vyšli s oběma hlavami ven. Mejdán byl v nejlepším a s nadšením v očích pozorovali neuvěřitelnou vražednou honičku, která probíhala všude okolo.

„Ty vole, Nosále, co se to se mnou děje?“ chytla Nosála Lola za ramena a poblila mu břicho.

„Nevim Lolo, asi sme dostali nějakéj zkurvenej sajrat,“ zamával Nosál rukama, aby odehnal dotěrné masařky s velkými tesáky.

„Nosále, zachraň mě!“ křičela Lola a strašně se bála. Obličeje buranů vynořující ze tmy a smějící se svými bezzubými ústními otvory, v odrbaných šatech a pomazaní krví, v ní vzbuzovaly ohromný strach.

„Musíme se někam zašít a celý to přežít,“ pomyslel si Nosál a začal táhnout kamarádku k domu na výšině s rozsvícenými okny, protože ho napadla prasárna.

Otevřel dveře a vstoupil. Dům byl prostě vybavený v obyčejném buranském agrostylu. Společenská hala s dřevěnými stoly a zemědělskou výzdobou byla prázdná, tak začal procházet stavbu místnost po místnosti, ale na nikoho nenarazil. V kuchyni na plotně bublalo v hrncích nějaké voňavé maso, tak nabral do misky, vzal kus chleba, zalil omáčkou a táhl Lolu do ložnice, kterou spatřil na konci chodby.

Zabouchl za sebou, položil jídlo na stůl a Lolu do postele. Začala znovu zvracet, takže vytáhl zpod lůžka velký nočník a umístil k ní. Posadil se ke stolu a začal vychutnávat skvělé jídlo, které i přes jeho celkem nepříjemný mentální stav chutnalo výborně. Respektive chutnalo výborně do té doby, než na lžici vytáhl kus prstu i s nehtem. Navíc mu došlo, že ta výborná masová koule, která tak lahodně chutnala, asi nebyla jen tak obyčejná masová koule. Navalilo se mu a halucinace zvýšily svoje obrátky. Zvedl se, ale hlava nezvládla rychlý pohyb a přikázala žaludku vyvrhnout veškerou večeři. Zapřel ruce o zed' a nevěřil si, že dveře skříně jsou pootevřené a zírají na něj čtyři oči.

Když konečně srovnal stav, vyklepal z vlasů zvratky a koukl na Lolou. Byla úplně bílá a těžce se převalovala v posteli.

„Zmrd,“ promluvil kdosi ve skříně. Nosál nejdříve zaregistroval čtyři svítící oči a potom přišernou bolest nad kotníky, která ho srazila k zemi. Začal rvát a pohlédl na své nohy. Měl šlachy přerýznuté nějakým tupým zubatým předmětem. Pozvedl hlavu na svítící tečky a ty začaly vydávat takový divný smích. V místnosti neviditelná ruka rozžala svíčky po poličkách, v regálech a různých jiných nečekaných místech, ze kterých by protipožární stráž vyloženě zvracela. Míhotavé světlo hořících knotů odhalilo dva odporné ksichy malých odrbaných děcek s malými tupými ručními pilkami, z jejichž hrotů odkapávala krev.

„Nene, to se mi snad zdá! Lolo, kurva, prober se, doprdele!“ křičel zoufale Nosál a nevěřil svým zfetovaným očím.

„Zmrd. Zmrd. Zmrd. Zmrd. Zmrd,“ opakovala děcka a přibližovala se s napřaženými pilkami k Nosálovi, který se pomalu sunul ke zdi a nepřestával křičet směrem k Lole.

Holčička vytáhla dlouhou prskavku, kterou zapálila o svíčku. Chlapeček se pochlubil kladívkem a tlustými rezavými hřebíky, které odněkud vytáhl a Nosál začal zvracet.

Ucítil prudkou bolest, když mu vrškem dlaně projel hřebík, který skončil zatlučený hluboko v podlaze. Přestal zvracet, zakřičel a hlavou mu proběhla myšlenka, jaktože ten malej hajzl má takovou zasranou sílu. Spatřil letící kladívko a za ním hřebík, jenž holčička hbitě zarazila do druhé

ruky. Nosál zrovna chtěl tu samou ruku zvednou k obraně, ale moc si nepomohl, protože další úder kladívkem mířil přímo na prsty.

Jeho řev probudil Lolu. Měla prázdný žaludek, její hlava se ještě motala a před očima viděla fakt zvláštní věci. Ostatně mozek těžce zpracovával informaci, že má před očima skutečné reálné věci, které se skutečně odehrávají. Viděla dvě malé děti, které právě započaly odřezávání Nosálových údů v kloubech. Vyzvracela kapičku žaludečních šťáv a znovu omdlela.

Netušila jak dlouho byla mimo, ale když otevřela oči, uviděla poslední záblesk v očích Nosálových. Už měl veškeré údy odřezané a zůstala jenom šhubající hlava na krvavém hrudníku. Ošklivá holčička se stařeckým obličejem držela ruční vrtačku s tupým vrtákem, již přibližovala pomalu k hlavě.

Hoch ji svými krvavými rukami pevně chytil a dívenka začala vrtat. To vše naprosto beze slov, doplněné démonickými halucinacemi, které Lole běžely v zorném poli.

Když děvčátko dokončilo svoji práci, vzala novou prskavku, kterou zapálila o svíčku a vrazila do vyvrtaného otvoru. Nosál zachrčel, vyplivl krev a zemřel. Lola začala křičet.

„Lolo, kde si?“ uslyšela za dveřmi hlasitý křik, které hned poté kdosi rozrazil a do místnosti vtrhl Kuchař s mačetou.

„Zkurvenci zasraný,“ zamířil ihned k dětem, které nečekaly vpád a než stihly jakkoliv zaútočit, mačeta je rozsekala na malý krvavý kousíčky.

„Lolo, si doprdele v pořádku?“ promluvil ke kamarádce, která slézala z poblité postele a naprosto nechápala, co se kolem ní právě děje.

„Ty vole, Lolo, dostali sme nějakaj sajrajt a všude sou samý pošahaný burani. Marko s Pepém sou mrtví a mě zachránil Mariňák.“

„Já ti vůbec nerozumím, já nevím kde vlastně jsem, já chci domů,“ opakovala několikrát po sobě Lola a vůbec nevnímala, že Kuchař něco povídá.

„Já jsem Mariňák a musíme se zabarikádovat,“ vstoupil do místnosti fakt starej chlápek ve vojenský uniformě, vojenským sestřihu na hranáče a zcela holou vrásčitou tvář pokrytou jizvami.

„Lolo, to je Mariňák,“ řekl Kuchař, ale Lola furt opakovala nějaká nesmyslná slova.

„Ta je úplně vyřízená a neví, která bije. Zamkni ji tady a jdeme se zabarikádovat. K autům se teďka nedostaneme. Je jejich všude kolem zasraně moc, tady snad maj sraz burani z celýho státu,“ řekl Mariňák a pokračoval.

„Kdybych věděl, že to bude takhle náročný, domluvím se přes Internet s pár kámošema, abychom si kryli záda. Teď mám kurva jenom tebe,“ podíval se po Kuchařovi, který jen mlčky pozvedl mačetu.

Mariňák otevřel dvě mohutné černé tašky, ze kterých vyndal hromadu zbraní, střeliva, granátů, pastí a jiných různých vojenských zabijáckých předmětů včetně granátometu a protitankové pušky.

„Ty vole, ty seš vybavenej,“ podivil se Kuchař a potěžkával znalecky některé zbraně.

„Držel si to někdy v ruce?“ zeptal se Mariňák.

„Jo, párkrát jo,“ zasmál se Kuchař.

„Fajn, teď vem do ruky kladívko, zamkni kamarádka a pojď mi pomoci zatlouct dveře a zakrýt okna. Za chvíli všem těm idiotům dojde, kde jsme.“

Kuchař s Mariňákem zatloukli dveře, zakryli okna skříněmi, stoly a židle se také hodily. Nezapomněli ani na zadní vchod, sklep a první patro včetně komína. Prostě byla to profesionální čistá vojenská práce, během které položili pasti, miny a několik narychlo vyrobených bomb ze žárovek a benzínu.

Skončili právě včas, protože když zabezpečili komín, ozval se před vchodem řev.

„To ste se posrali, zabrat nám barák, okamžitě vylezte ven!“

„Proč bychom měli vylezát ven?“ zařval Mariňák.

„No abysme vás zabili, ne? Proč se ptáš jako debil, kreténe!“ přišla odpověď.

„Jen abych se ujistil, že jsem vám předem řekl, že všichni zdechnete. To ste se posrali, dělat buranský srazy v našem krásném okrese. To nemůžete jít dělat bordel někam jinam a tam si ukájet ty svý zabijácký choutky?“

„Už nás nikde nechtěj. Sme nevítaný v celým státě, ty vole. Tak co máme kurva jako dělat?“ zazněl hlas venku za dveřmi.

„Já nevím, třeba zdechnout, ale hlavně ste se měli vyhnout mému rajónu. To vás nikdo na Internetu předem nevaroval, že se máte místním lidem vyhnout?“ pokračoval Mariňák.

„No varoval,“ promluvil hlas s jistou váhavostí, „do našeho auditka vlezl nějaký troll a měl fakt blbý kecy, že se máme tomuhle místu vyhnout. Nějakej debil, kterej si říkal Mariňák.“

„Ano, tak to jsem já osobně,“ rozesmál se opravdu hlasitě Mariňák, „a ty seš kurva jaký idéčko?“ Na druhé straně proběhlo krátké mlčení, pak hlas špitl.

„Buran88.“

Zase nastalo ticho.

„Tak co budeme dělat? Jen tak stát a mlčet? Já vás přišel všechny pozabíjet, abyste si navždy uvědomili, že u nás v okrese se buranský akce dělat nikdy nebudou. Je vám to jasný? Ti z vás, kteří se chtějí nechat zabít dobrovolně nebo se rozhodnout spáchat sebevraždu, necht' laskavě postoupí támhle k té svítilce lebce se svíčkami. Zbytek přejde kamkoliv jinam, kde se začne připravovat na smrt,“ oznámil rozhodným hlasem Mariňák a periskopem sledoval dění před dveřmi, kde zavládla nejistota.

Několik buranů se váhavě rozhodlo jít k lebce.

„Tak hoši, pěkně. Nebojte se přidat další, budu milosrdný a nic neucítíte,“ bez známky emocí komentoval Mariňák situaci.

Vlasatý starý prodavač z čerpačky se probral z šoku a hlasitě zařval.

„Zmrdi posraný, to ste se posrali? Kam to kurva jdete, zbabělci zasraný!!!“

Šourající burani zaraženě zastavili.

„Proč zastavujete? Postupujte zmrdi k lebce smrti,“ nasraně zakřičel Mariňák do mluvítka a amplion na střeše zesílil jeho hlas tak, že půlka buranů padla rázovou vlnou k zemi. Jejich vůdce, čerpadlář s přezdívkou Buran88, nasraně zvedl kámen ze země a jednou přesnou ranou reproduktor umlčel.

„S náma si nikdo nebude kurva hrát! My sme buráááníííí!!!“ zakřičel a postupně se k němu přidávali ostatní nadřzenci, až nakonec všichni mlátili do svých ručních pil šroubováky, kamením nebo lidskými kostmi.

„Kuchaři, buď připraven, teď konečně začne správná zábava,“ zasmál se Mariňák, otevřel střílnu vytvořenou v okně a vytáhl opravdu velký kvér s krabicí plnou nábojového pásu.

„Protitankový kulomet, budeš chladit, běž pro hadr a kýbl s vodou,“ přikázal, umístil zbraň na stojan, vystrčil hlaveň ze střílny a nasadil pás s náboji.

Kuchař odněkud přišel s vodou, namočil ručník a plácl jej přes hlaveň. Mariňák stiskl spoušť a zbraň spustila. Během chvíle se z hlavně začala vypařovat voda a venku nastalo peklo.

Těžké duté střely ničily naprosto vše, čemu se připlety do cesty, ploty, stromy, výzdobu, ale hlavně burany. Ti šokem ztuhli a nějaký čas trvalo, než jejich hlavám došlo, že není úniku. Kusy masa, cucky vnitřností, explodující mozky a utržené nohy, to vše bylo součástí této nechutně krvavé scény.

Buran88 se po zemi plazil k nejbližšímu úkrytu a za sebou táhl dvouruční pilu. Když konečně zmizel z dosahu smrtících střel, začal postupně zjišťovat stav. Zápraží a přední část zahrady byla kompletně zničená, na zemi byly kusy mrtvých těl a mezitím tím vším plazící zranění burani s vyhřezlými vnitřnostmi, někteří bez nohou, rukou či hlav. Mávl směrem k několika postavám a naznačil jim, že mají plazit k němu.

„Co to je za zmrda posranýho?“ ptal se Buran88, když se k němu ve zdraví dostali čtyři šupáci.

„Vůbec netušíme, na Internetu vypadal tak neškodně, další debilní posměváček,“ řekl jeden z nich.

„Co s ním uděláme?“ zeptal se další.

„Musíme vymyslet nějaký zasněžený plán, už si znova nesmíme naběhnout jak prasata na porážku,“ odpověděl Buran88.

„To zní rozumně,“ řekl někdo a začala kolovat láhev s alkoholem.

„Ty vole, Mariňáku, co budeme dělat dál? Chvilí bude klid, ale pak se na nás vrhnou znovu. Není čas zdrhnout?“ promluvil Kuchař, když střelba utichla. Starý voják začal přemýšlet.

„Zdrhnout nemůžeme, protože za ‚á‘ jich je ještě hodně a za ‚bé‘ máme zamčenou v pokoji holku, která není schopná přesunu vlastníma silama. Co bys chtěl teda dělat jinýho, než se bránit a všechny je pozabíjet. Zabíjel si někdy?“

Nyní se pro změnu zamyslel Kuchař.

„Ty vole, nikdo z týchle party neví, čím jsem býval před tím, než jsem se dal na drogy, underground a alternativní fakta.“

Mariňák se díval, mlčel a nechápal. Kuchař vyhrnul pravý rukáv a odhalil tetování na předloktí.

„Pane jo, nikdy sem nevěřil, že potkám někoho z Prezidentských orlů. Vy teda skutečně existujete,“ překvapeně vytřeštil oči.

„Existujeme, ty vole, podléháme přímo prezidentovi a já jsem plukovník,“ zasmál se Kuchař a potěškával některé kvéry.

„Hm,“ zamručel Mariňák, „co si vůbec provedl, žes opustil takový místo?“

„No, to je těžký, hrozně nerad o tom mluvím,“ kroutil se Kuchař, „ale ty vole, musel sem vybit vesnici plnou domorodců, domorodkyň a domorodčat, protože prej měli bejt všichni teroristi, kteří pod svými chatrčemi ukrývají zásoby zbraní pro vzbouřence.“

„A...? Nakonec se ukázalo, že to byl zase omyl analytického oddělení a pozabíjel si nevinné civilisty, žejo?“ skočil mu Mariňák do řeči.

„Ty vole, ani hovno. Nekecali, každej, kdo měl zdravý ruce, držel kvér a nebo aspoň mačetu. A my sme byli jenom tři.“

„Ale to si děláš legraci, takže ste se stáhli, nesplnili misi a všechny vás vyhodili na ulici bez nároku na výslužný?“ znovu skočil Mariňák do rozhovoru.

„Neskákej mi do řeči furt, taky ani hovno, normálně sme celou misi splnili, ale přežil jsem jenom já. Ty vole, třistapadesátšest lidí sme zabili, starý, mladý, ženy, děti, bez rozdílu sme pobili celou vesnici a já ji nakonec vyhodil do povětří se vši tou municí pod chatrčema. Jenže průser nastal, když sem se vrátil, tak sem zjistil, že ti šmejdi politici zasněžený uzavřeli mír a zrovna to ráno, kdy jsme se vypravili do akce. Takže na mě velitelství hodilo válečný zločiny, já je vyjebal, pozabíjel všechny, kteří tam tehdy u toho byli a od té doby sem na útěku. Co si myslíš, že se svým cévéčkem můžu jako jít dělat? Ty vole,“ zakončil Kuchař svoje vypravování a významně několikrát naprázdno zmáčkl kohoutek u M16 upravené pro speciální jednotky.

„Tak jsme teda domluveni?“ zeptal se Buran88 skupiny.

„A proč je kurva nevykouříme?“ promluvil jeden buranský hlas.

„Protože sem to už do píče jednou říkal, nezapálíme pronajatý barák. Bába říkala, že se pojistka prej nevztahuje na požáry, protože tady hoří často. Chápeš, debile?“ odpověděl nevrle vůdce, prohnul

dvouruční pilu a zahrál melodii, která svolávala k boji. Nepříjemný zvuk zanesl vítr až do domu, kde prošel kostmi našich hrdinů a vyvalil jim do krve půl litru adrenalinu.
„Je to tady,“ řekl Mariňák a protáhl se.

Výbuchy v zahradě u zadního traktu domu prozradily, že pár buranů přišlo minimálně o nohy. Což ostatní na chvíli odradilo od dalšího útočení, než-li se najde dobrovolník, který by znovu zkusil projít až ke dveřím. Mezitím začala hromadná palba na přední část, Kuchař s Mariňákem šli k zemi za převrácený gauč a čekali, než debilům dojdou zásobníky a budou muset přebít.

Střelba, která zdevastovala vnitřní výzdobu domu, zanedlouho ustala a byl slyšet zvuk přebíjených zbraní, který jasně naznačoval, že se útočníci během střelby přiblížili. Oba dva na sebe pohlédli a beze slov naběhli k připraveným střílnám a počali opětovat palbu. Nezapomněli spustit protitankový kulomet a kosili všechn život, jenž se ocitl před domem. Střelba trvala o dost déle než předchozí a snaha buranů opětovat palbu byla minimální. Neb kdo vystrčil hlavu, tak o ni taky přišel, protože schopnosti dvou profesionálů byly neskutečné.

Přestřelku přerušil výbuch u zadních dveří.

„Finále je tady, ty se postaráš o ty vepředu, já jdu dozadu. Nastal čas, kdy musíme rozdělit síly. Uvidíme se později,“ řekl Mariňák, popadl tašku se zbraněmi a rychle odešel chodbou, odkud už byl slyšet řev vniknuvších násilnických křupanů. Zanedlouho se rozštěkala vojenská zbraň a křik pomalu utichal.

Kuchař se vrátil ke svému perimetru a periskopem sledoval prostor před sebou. Trávník pokrývaly kusy těl, které kdysi byly živými burany. V jeden okamžik ho zaujal nepatrný pohyb ve stínu mezi hromadami dřeva a došlo mu, že zmrdi zkouší nenápadné přiblížení k verandě. Vyndal tedy z vaku několik granátů a naslouchal. Instinkty zabijáka měl zpět v plné síle. Cítil strach nepřátel, krev v jejich potu a vůni mrtvých těl. Došlo mu, že má zase smysl života. Nadechl se, přestal vnímat střelbu z chodby, velmi rychle pootevřel okenní kryt a vyházal granáty jeden za druhým. Rychle zavřel a lehl na zem. Exploze přišly krátce poté a vzduch prořízl řev raněných.

Mariňák mezitím vytlačil nekompromisní střelbou burany z domu, vyběhl ven a střílel dokud mu nedošly náboje v zásobnicích.

„Zmrdi, mě nedostanete, zdechla vás hromada, tak se zkuste vrátit. Já mám energie ještě dost,“ zařval do tmy a vystřelil několika směry z granátometu. Překvapené výkřiky umírajících prozradily, že měl celkem přesnou mušku. Vrátil se zpět do baráku, vytáhl sprej v zelené tubě, který namířil na zbytek dveří a zmáčkl ventil. Vystříkla pěna, která zacelila otvor a okamžitě ztuhla. Přišel k ní, poklepal a znalecky pokýval hlavou, že úmhle bude problém pro chvíli vyřešen.

„Jak se tady vede?“ zeptal se Kuchaře, když přišel zpět do společenské místnosti.

„Pohoda, zrovna asi počítají, kolik jich vlastně zůstalo. Co ty?“

„Já jsem vyřešil problém, aspoň na chvíli a teďka počkáme, jaká debilita ze zmrdu vypadne. Myslím, že jsme jich pozabíjeli už skutečně hodně,“ odpověděl Mariňák.

„Souhlasím, ale mám takový pocit, že takhle jednoduše už nezaútočí,“ přemýšlel nahlas Kuchař.

„Nevím, nepřeceňoval bych je. Už na Internetu sem měl takovej divnej pocit, že je to parta kreténů,“ odpověděl suše Mariňák.

„Človče, asi máš pravdu,“ zasmál se Kuchař, který pozoroval situaci venku škvírou po suku.

Mariňák zaujal postoj u periskopu.

„To se mi snad zdá, oni to zkusí ještě jednou. No tak dobře, dostanou co chtěj.“

„Burane88, myslíš, že je to fakt dobrej nápad, vyslat všechny ještě jednou na steč? Vždyť půjdou na jatka jako dobytek, už sme to probírali,“ řekl jeden křupan.

„Já jsem tady kurva stratég, mám načteno spoustu textů z Internetu, tak vím, co kurva dělám. Nekecej a dívej se, nemůžou mít víc střeliva a zbraní, než máme my. Viděl u nich někdo kurva nějaký zbraně, když přijeli?“ rozčilil se Buran88.

Nastalo ticho, ve kterém se nikdo nepokoušel správce diskusního fóra naštvat ještě víc.

„Fajn, dívejte se jak dobudeme naší mety. To ste nikdy nehráli po síti „*capture the flag*“?“ konstatoval Buran88 a upil z láhve.

„Tak co kurva bude? Už máme zaútočit?“ ozval se kdosi z připravené jednotky.

„Na co čekáte, dejte se do práce,“ odpověděl nevrle Buran88 a napjatě sledoval útok.

Skupina asi pětadvaceti útočníků spustila střelbu a rozeběhla se s křikem proti domu. Stříleli o stošest, ale nepřícházela žádná odezva. Měli strach se přiblížit blízko domu, protože už věděli, jakou silou granáty disponují. Zrovna v okamžiku, kdy se již chtěli bezradně otočit, spustila hlasitá střelba a z domu začaly vylézat kulky proložené trasovacími střelami.

Ti, kteří již byli pootočení, nestihli zareagovat a padli s prostřelenými hlavami k zemi. Zbytek zalehl tam, kde zrovna byl a zkoušel opětovat palbu. Pravdou však bylo, že hlavně protitankový kulomet si nebral servítek a likvidoval úkryty, za kterými byli úchylní vražední vesničani poschováváni.

„Doprdele, to snad není možný, kde to všechno vzali?“ neskrýval svůj údiv a vztek Buran88.

„Já sem to říkal,“ špitl někdo.

„Doprdele, nikdo mi nebude nic říkat,“ nasral se Buran88 ještě víc, chytil rukojeť své dvouruční přítelkyně, máchl pilou vzduchem a ostří si zcela nekompromisně vzalo hlavu prudiče.

Nastalo ticho, protože všichni pochopili, že legrace skončila.

„Helejte, kde je vlastně dědek? Viděl někdo našeho dědka?“ opatrně promluvil jiný hlas.

„Co se tady děje?“ řekl stařecký hlas a s ním zazněl skřípot kolečkového křesla.

„Kdo ty seš doprdele zač?“ otočil se Kuchař.

„Já jsem Dědek, ale kdo ste kurva vy?“ odpověděl vousatý stařec s velmi buranským ksichem pokrytým nechutným strništěm, které obsahovalo spoustu bordelu.

„My jsme na misi. Ty si buran?“ řekl Mariňák.

„Jsem a dokonce ten největší. Jak ste se dozvěděli o naší akci?“ zamručel Dědek.

„Na Internetu,“ odpověděl Mariňák a dlouze si důchodce prohlížel, protože mu instinkt říkal, že to bude pořádně proradnej zmrđ. Podíval se po svém spolubojovníkovi, jenž mu mimosmyslovou armádní řečí potvrdil, že má stejný názor ohledně dotyčného starého vozíčkáře.

„Já jsem těm debilům říkal, ať se domluví postaru, jako za mejch mladejch let, kdy existoval jenom telegraf a telefonní budky na rohu ulice. Né, voni idioti musí jet tyhle moderní technologie, vždyť je vůbec neumí používat. Nám dřív stačila jen stará dobrá pila a zbytek se domluvil pěkně potají, na opuštěných místech, během nádherných rituálů, kdy se pálili černoši na křížích a znásilňovaly Číňanky. Kde ty časy jsou...“ snil Dědek, až ho musel ze snění dostat Mariňák dobře mířeným úderem pažbou pušky do hlavy.

„To už by asi stačilo! Co s ním uděláme?“

„Hm, já nevím,“ prohlížel omdlelého starce Kuchař, „ale myslím, že bysme ho mohli použít jako rukojmí. Přece jen nejsme v úplně férový válce, tak bysme se mohli na nějaký pravidla vysrat, nemyslíš?“

Mariňák se na chvíli zamyslel.

„Něco by na to mohlo být,“ odpověděl.

„Co se to se mnou děje? Kde to jsme?“ vylezla odněkud najednou potácející Lola.

„Doprdele, jak ta se sem kurva dostala?“ zanađával Kuchař a šel dívce naproti.

„Kuchaři, kde jsou ostatní?“ mekotala zmatená Lola.

„Nejspíš asi mrtví, ocitli jsme se v pekle, zlato,“ snažil se ji Kuchař uklidnit, ale moc dobře mu to nešlo.

„Děvenko, uklidni se, jinak taky umřeš,“ řekl Mariňák a díval se ven. Zvedl hlavu, protože ho něco zaujalo.

„Asi jsou na střeše, jdu nahoru,“ řekl a odešel.

„Budu hlídat tady,“ odpověděl Kuchař a posadil Lolu na židli.

„Hele Lolo, teď to není čas vysvětlovat, ale vlezli sme do pasti zákeřných buranů, kteří přes Internet lákají oběti, aby je mohli zabít.“

Lola se po něm dívala a nevypadala, že by něčemu z toho rozuměla.

„Holka, ty ses nám asi zbláznila,“ řekl Kuchař, když viděl její skelný zrak. Usoudil, že teď s ní nic nenadělá, tak se vrátil k pozorování okolí.

Mariňák opatrně vyšel do prvního patra a spustil schůdky na půdu. Připravil zbraň a opatrně vystoupal vzhůru. Jakmile prostrčil hlavu otvorem, spustila střelba. Spadl na zem a vypadal chvíli mrtvý. Jenže nebyl, kulka mu ustřelila ucho, ale to bylo tak všechno. Sebral se z podlahy, něco našťavaně zamručel a vhodil na půdu světelný granát. Z půdního otvoru vylétl záblesk světla a zaznělo několik dutých ran, které prozradily pozice překvapených buranů. Vylezl rychle po schůdkách, odjistil pistole a oběma rukama postřílel ležící zmrdy. Nožem navíc probodl šmejda, který se s pilou v ruce dral vikýřem do půdy.

„Půdu neubráním,“ pomyslel si Mariňák, slezl dolů a pěnou utěsnil průlez. V duchu se pochválil a šel zkontrolovat Kuchaře.

Přišel právě včas, Dědek právě otevřel oči a v ruce držel blyštivou luxusní pilu z damascenské oceli. Nenápadně se přibližoval ke kývající Lole, na obličejí slizký úsměv s jedním kývajícím zubem a z koutku úst mu vytékala zelenohnědá kapalina.

Kuchař o ničem nevěděl, protože se věnoval střelbě z odstřelovací pušky a nevnímal dění za sebou.

„Hej, ty zmrde, co to děláš!?“ vykřikl Mariňák, přiskočil k Dědkovi a nekompromisně mu utál ruku s pilou. Dědek začal řvát a Kuchař se otočil.

„Ty vole, hajzl se probral, no díky za pomoc.“

Mariňák přelepil Dědkovi ústa a podvázal mu ruku, aby brzo nevykrvácel. Lola si toho naprosto nevšímal a zůstávala ve svém světě.

„Kolik jich tam venku ještě je?“ zeptal se.

„Nevím Mariňáku, sice ubejvaj, ale pořád jich tam bude ještě hodně, maj velkou slezinu,“ odpověděl Kuchař.

„Hm, můžeme se bránit, máme čím, ale bude to mít nějaký smysl? Můžou si zavolat posily a my ne. Musíme něco vymyslet a zbavit se jich všech pokud možno najednou. Navrhl bych využít tady toho bezrukýho zmrda,“ přemýšlel Mariňák.

„To zní rozumně, takže potřebujem nějaký geniální plán, kterým zachráníme svoje prdele. Do prdele, už zase,“ řekl Kuchař a vystřelil, „ty vole, to už je asi třetí nebo čtvrtý debil se špinavým tričkem na tyči.“

„Cože?“ zarazil se Mariňák, ale myšlenku mu přerušil známý hlas.

„Už se vyserte na zabíjení vyjednávačů, chci si jen promluvit.“

„Co chceš, burane?“ reagoval Mariňák.

„Mám pro vás návrh. Vydáte nám Dědka a my vás pustíme.“

„Koho máme vydat?“ divil se Mariňák naoko.

„Určitě je s váma, je to můj pradědeček. Propusťte ho a budete žít.“

„Ty myslíš toho zmrda, kterej se nás pokusil zabít takovou směšnou pilkou na železo?“ zasmál se Mariňák, kývl na Kuchaře, aby přitlačil vozík a vytáhl šroubovák. Prudkým trhnutím odlepil

Dědkovi izolepu z huby a šroubovákem píchl do krvavé rány. Dědek šíleně zařval a jeho řev ještě zesílil reproduktor. Buran88 začal zuřit.

„To ste si posrali život, Dědku zachráním tě, vydrž a společně je rozřežeme na malý zasraný kousíčky, který dáme sežrat prasatům!!!“

„Ani hovno, budeme vyjednávat?“ přelepil Mariňák Dědkovi křičící ústa.

„Nasrat!“ přišla rychlá reakce. Páska z huby byla opět stržena a šroubovák vykonal svoji práci.

„Dobře, dobře! Nechte ho už bejt. Co byste teda chtěli?“

„Burane88, řekni mi kolik vás je,“ řekl Mariňák.

„Proč bys to chtěl vědět?“ nechápal Buran88 a pohlédl na kumpány, kteří se pochechtávali.

„Jednoduše, jen abych věděl, jakou férovku jedem. My sme dva.“

„Vy ste jenom dva?“ podivil se Buran88 a znovu podíval po partáčích.

„No a kolik si myslel, že nás je? Původně sem měl bejt sám, ty vole,“ zasmál se Mariňák.

„Tak to byste neměli bejt problém,“ odpověděl nejistě Buran88 a ostatní křupani dělali, jakože nic nechápou.

„No, ale sme kurva problém, tak už se vymáčkni, kolik vás kurva je,“ přiskočil k mikrofonu Kuchař.

„Třicet šest,“ odpověděl hlas a Kuchař se podíval po Mariňákovi.

„Je jich dost, musíme je všechny dostat na jedno místo.“

„Je tu nějaký neutrální místo, kde bysme se mohli všichni sejít a problém v klidu dořešit?“ řekl Mariňák do mikrofonu.

Buran88 se podíval po skupině buranů a odpověděl.

„Jo, je. Stará pila na fošny za stodolou.“

„Fajn, za půl hodiny se tam sejdem a nic nezkoušejte nebo Dědek přijde k dalšímu úrazu.“

„Musíme se připravit a pořádně ozbrojit, na Lolu dohlídneš sám. Protože až tam přijdem, tak krátce pokecáme, pak je přepočítáme a nakonec všechny povraždíme. Do jednoho. Musíme bejt rychlejší než voni, chápeš?“ mluvil Mariňák ke Kuchařovi a přitom chystal zásobníky, granáty a jiné vražedné náčiní. Do nákupní části Dědkova vozíku umístili několik tašek a pak byli připraveni vyrazit ven.

„Lolo, prosímtě pojd,“ vzal Kuchař dívku za ruku a přitáhl ji ke dveřím. Stále nebyla při normálních smyslech.

„Připraven?“ zeptal se Mariňák.

„Připraven,“ odpověděl Kuchař.

Mariňák otevřel dveře, vyšel na zápraží a rozhlédl se. Viděl burany směřující za stodolu, udělal pár kroků a sešel po schodech z verandy. Kuchař za ním tlačil vozík a měl řetízkem uvázanou Lolu, aby někde nezmizela.

Postupovali pomalu po cestě k slavnostně vyzdobené pile. Diodová světla, reflexní obrazy a UV mapping, doplněný pomalou uklidňující hudbou, podkresloval dojem příjemného chilloutu.

Před vchodem stál Buran88 a držel velkou dvouruční pilu.

„Tak vás pěkně vítám a jsem rád, že se konečně setkáváme. Dědku jsi v pořádku?“

Dědek pokýval a Buran88 rukou naznačil, že mají vstoupit.

Stará parní pila byla zapnutá a zrovna řezala dubový kmen na fošny. Psychedelická výzdoba v podobě barevných plachet s geometrickými obrazy podsvícenými RGB diodami a ozvučená meditační hudbou, do které pravidelně odfrkoval parní stroj, by kdekoliv jinde byla fantastická. V tomto případě však všude stáli hnusní, odporní a neudržovaní vidláci, kteří byli ozbrojeni vidlemi, pilami či kosami nebo nabroušenými srpy.

Kuchař s Mariňákem dotlačili vozík s Dědkem k ovládní pily.

„Co teď?“ zeptal se Mariňák.

„No, teď nám vydáš Dědku, otočíte se a půjdete domů,“ odpověděl Buran88 a hleděl po ostatních křupanech, kteří se slizce uchechtávali.

„Třicet devět,“ řekl Kuchař.

„Fajn, je čas ukončit celou tuhle podělanou sračku. Kvůli tomu tady sem,“ zasmál se Mariňák a současně s Kuchařem vytáhli pod bundami ukryté zbraně a okamžitě spustili střelbu. Teď by bylo ideální, kdyby se režisér ve čtenářově hlavě vyřádil a digitálně vytvořil mocnou přestřelku třeba ve stylu Matrixu. Zpomalený záběry všeho možného, ničené stěny, sloupy a různé pilíře obložené žulou. Vzduchem létající a rotující hrdinové střilející ze svých zbraní 360 stupňů kolem sebe. Prostě obyčejný masakr, ve kterém se sem tam mihne letící vidle či záběr na pilu. Hlavně je kolem spousta krve, zásahů do všemožných částí těl, sem tam do oka nebo mezi nohy. A uprostřed toho všeho stojí Mariňák s Kuchařem a střílí a střílí a hromada prázdných nábojnic kolem nich roste do výše. Jo, zpomalený záběr na patrony vyskakující z M16 by též byl efektní.

Nakonec střelba ustala a vše pomalu utichalo, až zůstal jenom zvuk parního stroje a běžící pily.

„Ty vole, tak sme to asi zvládli. Myslíš, že sme dostali všechny?“ uznale Kuchař prohlížel vnitřek budovy.

„To nevím, musíme to tady pořádně zkontrolovat,“ odpověděl Mariňák a těžce oddychoval.

Zničehonic se ozvalo skřipání kovu.

„To ste posrali, takhle nechutně nás podrazit. Až se tohle rozkřikne na Internetu, tak si nikde neškrtnete. Všichni po vás půjdou,“ promluvil hlas Burana88.

„On žije, tajně jsem doufal, že přežil,“ zasmál se Mariňák a otočil za hlasem, „podívej, jestli po mě půjdete všichni, tak o to líp, protože aspoň za váma nebudu muset běhat jak honící pes.“

Buran88 se zamyslel, protože plán mu nevycházal úplně podle představ a pak mu něco došlo.

„Dědku, kurva sundejte mu izolepu z držky, Dědků...!!!“

S Dědkem byl problém, který si všichni uvědomili v okamžiku, kdy se na něj podívali. Z hrudi mu trčela kovová trubka a nevypadal příliš čile.

„Dědku, ty vole Dědku!“ třásl Buran88 mrtvolou a celý se třásl. „Vy ste ho zabili, zdechněte svině zasraný!!!“

Křičel jako pominutý, Mariňák s Kuchařem ho pozorovali a ani si nevšimli, že se ze sutin zvedlo několik od prachu špinavých postav buranů a každý v ruce držel pilu.

Lola začala škubat řetězem a přinutila tak Kuchaře, aby se otočil.

„Doprdele!“ vykřikl a zmáčkl spoušť. Zbraň spustila a kulky zasáhly dvě hlavy. Mariňák se vzpamatoval a začal střílet na druhou stranu.

Najednou střelba utichla.

„Ty vole, mě došly náboje,“ zasmál se Kuchař.

„Mě taky,“ konstatoval Mariňák.

„Konečně čas na férovku,“ ozval se Buran88, který záhadně přežil a spolu s ním pět zarostlých vágusů.

„Tak to asi nebudem zdržovat,“ řekl Mariňák a vytáhl dva velké Rambo nože, kterými před sebou velmi rychle zašermoval.

„Ty vole, to sou rybičky,“ zasmál se zase Kuchař a vytáhl Bowieho nůž.

„Ale...“, ocenil Mariňák kudličku, ale nebylo moc času obdivovat velikost loveckého nože. Buran88 vydal rukou příkaz svým mužům, aby s nima konečně skoncovali. Ve vzduchu zasvištěly listy pil smíchané s bojovým vidláckým rykem.

Jenže to bylo tak všechno, protože pět maníků se proti nim rozeběhlo s komicky máchajícíma rukama. Mariňák s Kuchařem bystře pochopili, že jde o klasické internetové kecaly, jejichž jedinou

výhodou bývá početní převaha. Bowieho nůž svižně vykonal svoji práci a dva burani spatřili obsahy břišní dutiny. Mariňák nemusel udělat ani krok, protože zubaté ostří Rambo nožů potrápilo krky zbylých tří zoufalců a vytrhalo svaly se šlachami, přetrhalo tepny a odhalilo páteře. Bylo to tak nechutný, že Buran88 začal zvracet, ale houby mu to pomohlo, protože pro něj život za chvíli taky skončí.

Lola stála, kývala se a nic neříkala.

„Hele, to bylo nečekaně snadný,“ suše řekl Kuchař a vytáhl placatci s kořalkou, upil a nabídl Mariňákovi.

„To bylo jasné, už od začátku sem věděl, že se jedná o dementy a kdybyste se mi nepřipletli do práce, o ničem byste nevěděli. Co uděláme s tímhle posledním?“ řekl Mariňák a koukal na Burana88.

„Hele, ty vole, já nevím. Ale když už sme se rozhodli vynechat některý pravidla slušného boje, co kdybychom ho položili na pojezd, pustili pilu a udělali malý videjko do toho jejich internetového auditka?“ přemýšlel nahlas Kuchař.

„Pěkně úchylnej nápad, ale proč ne,“ zasmál se Mariňák, přistoupil k zbývajícímu buranovi a udeřil ho pěstí do hlavy.

Přeskočíme pár obrázků, během kterých přivázali omráčeného internetového úchyla k pojízdné lavici a přiložili pod kotel. Pára zasyčela, tlaková píšťala zapískala a Kuchař digitální kamerou dělal pěkné záběry prostředí, až skončil u Mariňáka a uvázaného Burana88.

„To je Buran88, internetový lovec a vrah nevinných lidí. Budiž toto video varování pro všechny, kteří by ho chtěli následovat. Budu před vámi vždy o krok napřed,“ promluvil Mariňák do kamery a teatrálně zatáhl za starou páku, kterou spustil stroj a naostřené zuby čtyř listů pily začaly kmitat do rytmu odfukování parního stroje. Někdo zapnul uklidňující meditační hudbu komponovanou ze zvuků moře a ptáků.

Dlouhý a táhlý záběr přivázaných nohou, kterak pomalu putují k řezajícím listům pil. Pomalý a s hypnotizujícím hudebním podkladem střídaný záběr do očí Buranových88 a na jeho nohy, několikrát opakovaný tak, aby divák netušil, jestli se náhodou ještě něco nestane. Nestane se už nic a v okamžiku, kdy první železné zuby kously do chodidel, Buran88 spustil nechutný smrtelný křik. Jeho řev trval tak dlouho, dokud ho nepřerušilo bezvědomí a byla slyšet jen hudba, drcení kostí a stříkající krev.

„Tak sme asi hotovi, ne?“ řekl Kuchař.

„Řekl bych, že ano. Je čas přivolat auto a odjet domů k rodině,“ odpověděl Mariňák a vytáhl jakousi krabičku v maskovací barvě, vytáhl teleskopickou anténku a zmáčkl červené tlačítko.

„Cože je čas přivolat?“

„Auto, mám ho na dálkový ovládání, pro případ nouze.“

„Cože? Proč si ho nepřivolaš dřív?“

„Protože nebyla nouze, všechno šlo v pohodě.“

„A co moji kámoši?“

„Vy ste tady ocitli omylem, kdybych tady nebyl, využili by momentu překvapení a zabili vás všechny. Vždyť se na ní podívej, je úplně mimo.“

Kuchař se podíval na Lolu a usoudil, že má pravdu. Vyšli vraty do prvních ranních paprsků a konečně měli možnost spatřit jatka za denního světla. Mariňákův těžce ozbrojený kamion dorazil před dům, otevřel boční dveře a vysunul ocelové schůdky.

„Ty vole, to je kára,“ podrbal se Kuchař na čele hlavní pistole, „je fakt, že kdybys tohle zavolaš, neužili bysme tolik zábavy. Ty vole, já v jednu chvíli myslel, že je fakt po nás a jak došly na závěr náboje, to bylo fakt něco,“ drbal se neustále na čele a v jednu chvíli zavadil o kohoutek.

Vyšla rána, kulka urazila Kuchařovi hlavu a Lolín obličej pokryl krevní stříkanec.

„Doprdele, co to bylo? Že by až teď došly náboje?“ podivil se Mariňák a pomalu začínal chápat, co právě před jeho očima proběhlo. Pohlédl na Lolu a kapesníkem ji setřel krev z očí.

„Pořád ničemu nerozumíš, nešťastnice jedna,“ vzal její ruku a pomalu odvedl do vozu. Naposledy se rozhlédl po místě zkázy, usedl za volant a odjel do vycházejícího Slunce.

Je večer, Mariňák sedí u počítače a zrovna nahrává video na Internet do diskusního auditka, kde jela panická diskuse, proč se nikdo neozývá a jestli se něco nestalo. Povětšinou samé konspirační teorie o vládě, mimozemšťanech či důsledcích práškování z letadel, ale to vše ustalo po příspěvku uživatele Mariňák, který vložil video. Výkřiky typu „*trole táhni*“ ustaly a naběhly závěrečné titulky, ze kterých se dozvídáme, že skončil sedmý díl televizního seriálu „*Pomozte si sami vlastními silami*“ o neohrožených lidech, kteří museli vzít právo a spravedlnost do svých rukou.

„Šéfe, pěkně napínavej příběh. Ani se nedivím, že ten Mariňák musel vzít zákon do svých rukou, protože je nesmysl, aby takový burani běhali po světě,“ zazněl Pongův hlas. Někdo rozsvítil světlo.

„Můj vůdce, mám rád příběhy ze života.“

Závěs v rohu místnosti se poodhrnul a odhalil jointa kouřícího Kapitána Blázna sedícího na hajzlu.

„Pongu, já sem to slyšel, ale fakt mě nech, mám z toho místního žrádla příšernou sračku. Čert nám byl dlužnej výlet do týhle bohem zapomenutý díry.“

„Kapitáne, mám vám udělat žaludeční čaj?“ řekla Urgha.

„Urgho, jediný, co mi může pomoc je lahváč,“ odpověděl za závěsem Blázen.

„Můj vůdce, tady máte,“ bystře zareagoval Kokot a podal Bláznovi pivo.

„Díky, ty vole,“ poděkoval Kapitán.

„Šéfe, dáme ještě další díl nebo se vysereme na čekání a půjdeme k lodi sami podle svých nejlepších schopností?“

„Pongu, ty vole, nevím,“ voda z nádržky spláchla záchod. závěsem prošel uvolněný Blázen a hustej puch hovna.

„Kapitáne, je tedy pravda, že tento způsob dovolené se mi zdá poněkud nešťastný,“ konstatovala Urgha. Rozhlédla se po strohém podzemním krytu z betonu a dřeva, vybaveným několika lacinými pohovkami, židlemi, stolem, kuchyňským koutem a záchodem kombinovaným se sprchou. Na zdi visela velká televize neznámé značky.

Kapitán Blázen ubalil brko, zapálil, posadil se a začal hluboce přemýšlet. Pong nijak nebránil svým choutkám a drtil lesknoucí krystal perníku.

„Urgho, kdy si měla naposledy svoji zdravotní dávku?“ zeptal se ze slušnosti.

„Včera, ještě chvíli vydržím, když tak si řeknu,“ odmítla s úsměvem.

Číňan do nosu zhurta natáhl připravené lajny, popadl dálkový ovladač a pustil zvuk.

Příběh ani nestihl pořádně začít, když se otevřely železný dveře a vstoupil chlapík.

„Jak se máte? Koukám, že je tu solidně zahuleno.“

„Konečně seš tady, ty vole,“ odfoukl kouř Blázen a odklepl do popelníku.

„Omlouvám se, trochu sem se zdržel, ale cesta je připravená a můžeme za chvíli vyrazit,“ odpověděl příchozí.

„Prde, ty mě sereš, sme už druhej den zavřený v týhle díře a akorát slyšíme dunění granátů, když se zrovna rozhodne jedna ze stran střílet. Zkurvená dovolená,“ zamračeně pověděl Kapitán.

„Já vím, ale ste tady aspoň v bezpečí, začněte balit, vyrazíme. Je polední pauza a těžký dělostřelectvo bude v kantýně,“ řekl Prd, usadil se vedle Ponga a hypnotizoval perník.

„Hm, dal by sis co?“

„Dal.“

Pong povzdechl a připravil další čáry. Vypilo se několik lahví, pojedlo něco málo jídla a vyhulilo pár géček hulení.

„Je po obědě,“ konstatoval Prd, když začalo dunět dělostřelectvo.

„Tak to se nikam nevydáme,“ zavýskl radostí Pong a rozhlédl po společnících.

Blázen kouřil a nic neříkal.

„Musíme vyčkat další pauzy, nedá se nic dělat,“ zasmál se Prd a pořádně potrápil lahváče.

2. Dovolená

„Hele, Prde, už sme tady zaseklý šest dní, není konečně vhodná doba zkusit vyjít ven?“ řekl Kapitán Blázen, když si uvědomil, že některé videokazety viděli už podruhé.

„Blázne, času dost,“ rozesmál se zcela našrot Prd a upil mocně z láhve absinthu, až zvrátil sebe i s židlí na zem.

„Achjo,“ vzdychla Urgha a zakroutila hlavou.

„Šéfe, moc toho nevydrží, co budeme dělat?“

„Přivážeme ho k posteli a počkáme dokud nevystřízliví. Kurva, potřebujeme ho, protože se tady vyzná,“ zamručel Blázen a popil z lahvičky.

„Kapitáne, mám udělat něco k večeři?“ zeptala se Urgha.

„Udělej, ale zkus najít nějakou dobrou konzervu, zatím sme ochutnali pěkný sračky,“ odpověděl Blázen.

„Co se doprdele stalo?“ probral se Prd druhý den a ihned začal žádat alkoholu.

„Ty vole, nic nedostaneš,“ odbyl ho Blázen a přikázal Pongovi, aby ho odvázal.

„Kokote a ty na něj dohlídneš, aby se nedotkl ani kapky, jasný?“

„Můj vůdce, rozumím,“ srazil paty Kokot a zvedl pravačku.

„Debile,“ řekl Blázen a otočil se k Prdovi, „naše dovolená skončila, teď nás odvedeš k naší lodi, rozloučíme se a každý půjdeme svojí cestou. Rozumíš?“

Prd se po něm podíval takovým tím vyndaným pohledem, který naznačoval, že sice nesouhlasí, ale raději pro klid všech duší kývl.

„Co se ti nezdá?“ všiml si Blázen jistých pochybností.

„Dneska začíná ofenziva, bude to fakt hustý, měli bysme zůstat v krytu,“ pomalu ze sebe soukal Prd.

„To nevádí, Pong se postará o naši bezpečnost, takže až začne polední pauza, vyrazíme,“ řekl důrazně Kapitán, rozhlédl se po posádce a zapálil brko.

Pojedli, dopili láhve, vypnuli televizi a připravili se k odchodu.

Přesně v 28:68 místního času salvy ustaly, hřmění utichlo a země pod nohama přestala s otřásáním.

„Můžeme jít ven, máme přesně 43 minut, abychom odsud bezpečně došli do bezpečí týlu,“ řekl Prd a otevřel kovové dveře. Dovnitř pronikl vítr, který nesl nasládlý zápach smrti promísený vůní střelného prachu. Pong roztáhl chřípí a zhluboka natáhl vzduch ihned poté, jakmile do sebe nasál dvě pořádný kobry perníku.

„Šéfe, cítím válku,“ zasnil se Číňan a adrenalin mu pumpoval celým tělem.

Prd vstoupil do chodby zpevněné výdřevou a pravidelně skláněl hlavu před trámem. Podle zesilující intenzity vůně válečného pole poznali, že se blíží k východu. Zanedlouho spatřili denní světlo a mohli konečně narovnat těla. Byli v zákopu, který již jednou důvěrně poznali. Pong se vyškřábal na vrchol, postavil a počal rozhlížet. Vozidlo, kterým přijeli, bylo úplně nasračky a kolem hlavy mu prosvíštilo několik střel, které vyslali ukrytí odstřelovači. Rozhlédl se po bitevním poli, vytáhl malý kung-fu samostříl a nabil drobný kung-fu zásobník s ocelovými šipkami, jež měly hroty pokryté jedem amazonské žáby. Zadržel dech a vypustil střely několika směry.

Že přesně zasáhl, poznal podle ticha, které nastalo. Jen hladoví ptáci na obloze přemýšleli, zda-li je bezpečné přistát u hromad tlejícího masa. Na druhé straně v houštích, na stromě a za kamenem střely dokonaly své jedovaté dílo. Skoro současně se tři odstřelovači tiše zasmáli, že tímhle jim jako chce ublížit. Faktem však bylo, že brnění v konečcích prstů přišlo rychle a hned bylo následováno kompletní paralýzou těla s utlumením hladkého svalstva. V podstatě milosrdná smrt, která rozhodně v příštích pár hodinách bude mít dovolenou.

Pong slezl zpět do zákopu a podíval po Šéfovi.

„Šéfe, asi budeme muset vyrazit. Ví vůbec ten debil, kudy máme jít?“

„Pojďte za mnou,“ řekl uraženě Prd.

Šli dřevem zpevněným zákopem a opatrně překračovali mrtvé zbytky lidských těl. Všudypřítomný puch všechny donutil, tedy až na Ponga a Kokota samozřejmě, nasadit šátky namočené v čerstvé moči.

„Ještě štěstí, že sme vychlastali tolik piva,“ zasmál se Blázen a zapálil mocné brko, jehož vůně se linula po okolí.

„To nevím, jestli je zrovna chytrý,“ zkusil remcat Prd, ale zpředu po něm Pong hodil velmi hodně zlý pohled, takže raději umlkl a zůstal v pozadí.

Zákopy byly dlouhé, křížily se a různě kroutily podle povahy terénu. Sem tam potkali odpočívající hlídky, které usazené ve vykutaných dírách hrály karty nebo ohřívaly v konzervách jídlo. Kokot významně poklepal na místo, kde lidé nosí hodinky. Blázen gesto zaregistroval a okamžitě mu došlo, že se má podívat na časoměr.

Polední pauza neúprosně mířila ke svému konci a v zákopech se začali objevovat nasycení vojáci ve špinavých uniformách.

„Ty vole, Prde, víš ty vůbec, kam nás vedeš?“

Pong uslyšel tuto zásadní otázku a ihned se otočil.

„Šéfe? Chcete říct, že...?“

„Pongu, nechci říkat vůbec nic, ale za těch půl hodiny sme se nikam nepohnuli a furt smrdíme v těchhle smradlavejch dírách.“

„Šéfe, já sem vám říkal, že máme srát na tohodle zmrda a zkusit se dostat z tohodle průseru vlastníma silama.“

„Dobře Pongu, ale dohodli sme se, že tomu idiotovi dáme šanci vytáhnout nás ze sraček a něco málo vydělat. Teď už je vlastně jistý, že dostane hovno.“

„Šéfe, chtěli sme si odpočinout, zapařit, ale tenhle člověk, kdo to kurva je?“ začal vysírat Pong a zakřičel k skupině přicházejících vojáků.

„Helejte, znáte tohodle zmrda?“

Ti beze slov zakroutili hlavou a bylo vidět, že jim v hlavě ubíhají poslední chvíle klidu.

Prd vykřikl cosi o tom, že nemaj blbě žvanit, když vzduchem zasvištěl první dělostřelecký granát a po něm hned další a další, až se rozjela všeničící salva.

Kusy hlíny, kamení a mrtvol dopadly do zákopu.

„No ty krávo,“ mružel Blázen krytý Pongem, který byl naprosto ve svém živlu.

„Pojďte za mnou, za chvíli budeme v bezpečí,“ zamkřičel Prd a nikdo neměl sílu mu odporovat. Proplétali se mezi muži v uniformách a občas přikrčili k zemi, když svištění střely naznačovalo dopad blízko. Byli špinaví od krve, pokrytí kusy kůží a šedou kůrou mozkovou obětí, které padly zasaženy granáty. Jednoduše řečeno, byla to slušná jatka.

Zastavili v místě, které vypadalo jako konec zákopu.

„Doprdele, kam si nás to zavedl?“ nasral se Pong.

„Já sem myslel... asi sem díky tomu chaosu zabloudil,“ mekotal Prd. Blázen vyfoukl kouř a podíval se po Pongovi.

„Ty vole, teď je kurva tvůj čas a vyved' nás z tohodle průseru. Měl si pravdu, měli sme se na tohodle idiota zvysoka vysrat.“

„Šéfe, konečně. Že vy ste záměrně čekal, až se opět rozzuří bitva, abysme to měli napínavější?“

„Pongu, ty vole, určitě a teď nás dostaň do hotelu.“

Pong vytáhl malý periskop a vystrčil ven. Chvilí se rozhlížel kolem dokola a pak přístroj schoval.
„Šéfe, jsme úplně v čele linie, nechápu jak sme se sem mohli dostat a průser je, že před náma je nepřítel a za náma v poslední linii nějaká jednotka, která střílí všechny, kteří se odsud snaží dostat.“
„Cože...?“ podivila se Urgha.
„To je válka, jenom smrt připadá v úvahu, dezerce se netoleruje,“ řekl Prd.
„A co ranění?“ zeptala se Urgha znovu.
„Jací ranění? Jsou jenom dva stavy, ve kterých může voják být. Živý nebo mrtvý,“ odpověděl suše Prd a vypadal, že mu bůhvíco běhá hlavou.
„Tvůj úkol je jaký?“ zeptal se Blázen, protože ho tahle otázka tížila už od začátku, ale nechal se ukolébat Prdovým klidem.
„Já jsem zástupce cestovky,“ řekl Prd, „vždyť jsem vám to říkal hned, když jsem vás našel.“
„Cože...?“ zamručel Pong, ale začal přemýšlet.

Jeli čtyřkolkou zdevastovanou krajinou mezi zničenými domy, přesně dle instrukcí, které obdrželi v hotelu a jeli celkem dlouho, protože Pong byl ve svém živlu. Najednou okolo nich začaly vybuchovat granáty, takže zastavil a rozhlédl po okolí.
„Šéfe, asi sme sjeli z cesty, tady je to pěkně surový,“ posadil se do sedačky, natáhl dvě lajny a podíval po Bláznovi. Ten byl slušně opilý a zhulený, Urgha s Kokotem mlčeli. Najednou je zasáhla přímá rána a otřásla vozidlem.
„Všichni ven,“ zakřičel Pong a alkoholem zmožené postavy vypadly do bláta. Kulky svištěly, výbuchy vytvářely mohutné krátery a mezi tím vším umělý muž táhl tři těla k místu, kde tušil zákop. Kokot všechny zachránil na poslední chvíli, protože kanonáda, která následovala nadělala slušnou paseku.
Čekali až do večera, než se objevil zničehonic Prd.

„Jo, ty vole,“ opustil Pong omámené vzpomínky, „něco v tom smyslu si říkal. Vona je to vlastně moje vina, že sme skončili zrovna tady.“
„Přesně tak, mě vyslali z hotelu v okamžiku, kdy na mapě viděli, že jedete do válečné zóny. Ale chvíli mi trvalo než sem vás našel a teď sem zabloudil pro změnu já.“
„Fajn, takže jsme vyrovnáni a teď se odsud musíme dostat,“ zakončil rozhovor Kapitán Blázen, protože Kokot se hlásil o slovo.
„Můj vůdce, asi bychom měli hnout prdelemi, protože z nepřátelských zákopů právě vylézají nějaké postavy. Asi mají v plánu vzít nás ztečí.“
Pong vystrčil hlavu, potvrdil to samé a mozek válečníka mu jel na plné obrátky.
„Šéfe, plazením za mnou, pokusíme se jim vyhnout, tady budou jatka, kterých bych se sice rád zúčastnil, ale bez vás.“

Vyplazili se ze zákopů a přes hromady mrtvol plazením přesouvali z jednoho kráteru do druhého. Pong opatrně kontroloval situaci a pakliže byl někde před nimi nepřátelský voják nebo celá nepřátelská skupina, předvedl něco ze svého umění tichého zabijáka a meči zajistil klid. Vojáci, většinou překvapení šikmookým ozbrojeným bojovníkem, nedokázali rychle zareagovat, takže je Pong zbavoval hlav dřív, než jim došlo, že pro ně boj právě skončil.

Leželi takhle v čtvrtí kolikátém kráteru, když Pong vyjevil jednu svoji temnou myšlenku.
„Šéfe, myslím, že bloudíme, tohle bitevní pole je hrozně rozsáhlý. Na dohled jsou sice nějaký zákopy, ale vůbec netuším, jestli sou naše a nebo těch druhých.“
„Ty vole, Pongu, dost blbá situace. Kokote, co říkají tvoje senzory?“
„Můj vůdce, moje senzory sou rušený, ale podle dostupných dat to bude spíš nepřítel.“
„Kokote, ty nemáš aktuální mapu?“
„Můj vůdce, mám, ale tady se všechno mění ze dne na den,“ odpověděl Kokot.

„To je teda pěkný,“ zamručel Blázen, zapálil brko a podíval po Urghze.

„Co si myslíš ty?“

„Kapitáne, já si nemyslím nic, kromě toho, že bysme měli vypadnout z těchto jam smrti,“ odpověděla.

Blázen chvíli přemýšlel a pak rozhodl, že půjdou do zákopů.

Vylezli z díry a pomalým plazením přibližovali k lidské stavbě. Pong musel malými kung-fu kleštěmi přeštípat ostnatý drát a když přelezli hromadu mrtvol, spadli konečně do starého poničeného zákopu.

„Tady asi dlouho nikdo nebyl,“ řekl Pong, když se ujistil, že v jeho dosahu je bezpečno. Blázen zapálil brko a oddechoval.

„Není čas na malou pauzu? Brko, pivo a něco malého k jídlu?“ zeptal se.

„Jo, čas na malou lajnu,“ zasmál se Pong a vytáhl náčiní. Kokot ze své kabely vytáhl pár lahváčů, malý stolek a ubrus.

„Co tady děláte?“ objevil se zničenonc špinavý voják a mířil poloautomatickou puškou.

„Pojď si dát pivo nebo tě zabiju,“ odpověděl stručně Pong.

„Já žádný pivo nechci, všichni ruce vzhůru,“ řekl voják přísně, pozvedl zbraň a zamířil na Blázna.

„Tak zemřeš,“ stroze řekl Pong, prudce vymrštil ruku a z rukávu vylétla ocelová šipka, která se vojákovu zabodla přesně mezi oči. Jeho oči zaměřily pohled na konec šipky, ze kterého vyskočila malá černá vlaječka s lebkou a skříženými hnáty.

„Ach ty tvoje roztomilý vtípky,“ usmála se Urgha a upila pivka.

„Já umím být vtipnej, ty má válečná děvko,“ odpověděl s úsměvem Pong a natáhl pořádnou lajnu.

Slunce pomalu zapadalo a válečná vřava utichala, dokud nenastalo ticho, které bylo přerušované sporadickými výstřely.

„Měli bychom jít dál, všichni budou unavení a ve tmě budeme vypadat všichni stejně špinavě, takže si nás snad nebude nikdo všimát,“ řekl Pong, který ucítil vhodnou příležitost nenápadně vyvést Kapitána z tohoto pekla.

„Rozumný nápad,“ prohlásil Prd a zapálil cigaretu.

„Dobře, dohulím, skočím se vysrat a můžeme vyrazit,“ řekl Blázen a pomačkával ve špinavé ruce joint.

Sraní ve válce není prdel, to většinou serete tam, kde zrovna jste a nebo rovnou do kalhot, když není zbytků. Bláznovi chvíli trvalo než našel místo, kde by mohl přidřepnout a stejně se musel smířit s Pongem za zády, který ho nechtěl spustit z očí. Poté, co vykonal svoji potřebu, vyměnili své role a nyní Kapitán dohlížel na Pongův průjem.

„Ty vole, to je rigól, že přesmrdí i smrad z mrtvol,“ konstatoval a raději otočil pohled na druhou stranu. Kouřil joint a čekal, až Pong vysere obsah střev.

„Už ste hotový?“ promluvil Prd po návratu Kapitána a Ponga.

„Dost, ještě nikdy sem nesral ve válce,“ zasmál se Blázen a zapálil brko, které právě dobalil.

„Dobře, musíme se pohnout, denní světlo zmizelo a dejte si na hlavu helmu, ať vypadáte nenápadně,“ řekl Prd a rozdál všem vojenské přilby, které mezitím posbíral v zákopech.

Blázen pohlédl do helmy, vytáhl vršek lidské lebky pokrytý vlasy, pohlédl ho a vyklepl zbytek mozku.

„Ty vole, to ses posral,“ zamručel a s odporem nasadil ochranný prostředek na hlavu. Kokot s knírkem a helmou vypadal směšně, z Urghy se stal bojovník a Prd vypadal úplně normálně. Jenom Pongovy instinkty zavelely, aby si obsahem helmice pomaloval obličej a až poté nasadil přilbu.

„Jak to tam vypadá?“ promluvil kdosi ze skupiny nepřátelských vojáků, která vyšla ze tmy a někam šla.

„Hrozný jatka, všichni jsou mrtví a všechno je zničený,“ odpověděl suše Prd, aniž by zastavil.

„Hm, vy ste hlídka?“ zeptal se znovu cizí voják.

„Jo,“ odpověděl zase Prd.

„A jaktože nehlídáte?“

Prd se podíval po Bláznovi, ten pokrčil rameny a pokračoval v rozhovoru.

„Máme hlad a nikdo nás nepřišel vystřídat, tak jsme mysleli...“

„Jak mysleli?“ zakřičel silný hlas a ze skupiny se vynořil muž s velitelskými frčky, „vaši hodnost, jméno a číslo roty, vojíne!“

Blázen se otočil k Pongovi a povídá, „ty vole, běž jim vysvětlit, kdo jsme, ať můžeme jít dál.“

„Šéfe, milerád,“ radostně odpověděl Číňan a odstrčil Prda.

„Já, jsem Pong a víc než šest vás tu není, žejo?“

„Ne, ale jakou to má souvislost, vojíne? Proč jste tak pomalovaný? Jaké je vaše jméno a odkud jste?“ rozčileně křičel důstojník.

„Človče, já jsem Pong a souvislost je jednoduchá, zemřete,“ zasmál se Pong a jeho meče předvedly rychlý tanec smrti. Šest vojáků padlo s rozřezanými břichy k zemi do hromady vnitřností.

„Šéfe, tohle byla hračka, ale půjdu první, podobná situace se už nesmí opakovat,“ řekl Pong, sklonil hlavu nad mrtvolami a začal odřezávat uši, které navlékl na provaz, jenž zavěsil kolem krku.

„Ty vole, ty seš úchyl,“ kroutila hlavou Urgha.

„Nejsem, tohle je tradiční zvyk pozemských válečníků. U vás se trofeje neshírají?“ oponoval Pong.

„Sbírají,“ pomalu odpovídala Urgha.

„No a co se sbírá? Z tebe to leze jak z chlupatý děvky, děvko moje,“ smál se Číňan a šňupal z meče perník.

„No, máš pravdu, i naše zvyky jsou krvavý. Bereme jazyky,“ pomalu lezlo z Urghy.

„Vidíš to, klidně si jich pár odřež, jestli chceš,“ chlípně odpověděl Pong.

„Tak už přestaňte vrkat jak dvě holubice míru,“ přerušil je Blázen.

„Šéfe, jasný,“ slízl Pong z meče zbytky krystalů s krví a jal se prozkoumávat cestu.

Tentokrát už další podobné situace nenastaly a pokud mělo setkání s vojáky podezřivý charakter, Pong problém nekompromisně vyřešil, aniž by kdokoliv stihl protestovat. Jeho nyní již dvojitý náhrdelník z uší mu klinkal na hrudi. Uniforma, kterou sebral nějaké mrtvole spolu s válečnickým krvavým líčením, budilo v míjejících vojácích hrůzu a úctu, takže si jich nikdo raději moc nevyšimal.

Byli rádi, když vyšli z frontových zákopů. Poznali to jednoduše, zmizely čerstvé mrtvoly a vojenské kryty byly opravené.

„Myslím, že jsme z nejhoršího venku,“ řekl Pong a nenápadně se zařadili do proudu špinavých a raněných vojáků, kde někteří pomáhali druhým a pomalu nechávali válečná pole za zády. Mlčeli a šli s davem, dokud nedošli k osvětlenému zázemí, kde rozpoznávali stany lékařské pomoci, ubytovací stany a jiné válečné technologie. Dokud byli relativně ve tmě, nenápadně opustili proud vojáků a zamířili do křoví, kde schování chvíli probírali následující kroky.

„Pongu, nemyslím, že je dobrý nápad všechny tady povraždit,“ řekl Blázen, když pozoroval nervozního Ponga, který mezi prstama jedné ruky propouštěl uši, jako když se modlí růženec.

„Šéfe, to je mi jasný, je tady příliš střelných zbraní, musíme být chytří a nenápadní. A já mám nápad.“

„Nenapínej,“ řekla Urgha.

„Budu se vydávat za člena tajných jednotek, který se vrací z tajného úkolu zajmout nepřátelské špehy. A těma špehama budete vy Šéfe a Kokot.“

„Proč já?“ zeptal se Kokot, který doposud převážně mlčel, protože byl v klidu a z principu neměl obavy.

„Protože vypadáš jako úchyl, ty vole,“ zasmál se Pong a čekal, co na to ostatní řeknou.
„Co já a Prd?“ zeptala se Urgha.
„Vy dva budete moji lidi,“ odpověděl Pong a opatrně svázal Bláznovi a Kokotovi ruce za zády.
„Šéfe, kdybych to moc utáhl, nebojte se říct.“
„Pongu v pohodě,“ vyndal Blázen ruku z provazů a zapálil joint.

Pong z příkopu nenápadně vytáhl několik odhozených zbraní, aby ještě více připomínal nepřátelského vojáka. Sjel zrakem své lidi a naznačil, že je připraven.
„Prde, půjdeš vzadu za Šéfem a Kokotem, já s Urghou budu vpředu. Hlavně se tvař hrozně drsně a přísně. Jasný, ty vole?“
„Pongu jasný,“ odpověděl Prd a Blázen odhodil vajgl do bláta.

Opatrně vylezli z křoví a zařadili po bok proudu z boje vracejících vojáků. Přišli k prvním hlídkám a Pong musel použít veškerých svých komunikačních schopností, aby prošli bezpečně dál. Většinou rozhovor probíhal stručně.
„Víte, kdo já jsem?“ začal Pong.
„Ne, ale odkud jste a kdo jste?“ byla obvyklá první otázka.
„Vidíte ty uši?“ pokračoval Pong.
„Ano.“
„To jsou uši nepřátel, které nás poslouchaly, já jsem ze speciální jednotky a měl jsem speciální úkol, který zde vedu. Jasný?“
Po této větě je vždy hlídka propustili a dovolili jít dál.

Prošli okolo lékařských stanů, ze kterých se ozýval nelidský řev a kvičení chirurgických pil amputující pahýly končetin, viděli na lehátkách raněné muže, natahující ruce pro doušek vody a viděli i hromady mrtvých těl a kusy údů. Do toho všeho chaos proudících mužů všemi směry. Najednou se vynořil z davu nějaký mladý a čistý voják.
„Konečně jsem vás našel, všichni už vás netrpělivě očekávají,“ přiběhl k Pongovi a nevěřicně zíral.
„Cože?“
„Podplukovníku Kwane, vypadáte ještě drsněji, než vás líčili. Musíte být nebezpečný soupeř. To sou uši našich nepřátel?“
Pong se neznatelně zarazil, ale stejně jako ostatním mu došlo, že jde nejspíš o drobný omyl, kterého by byla škoda nevyužít.
„Ano, jsem to já a mám nepřátelský špehy,“ odpověděl Pong a hrdě dmul hrud'.
„Podplukovníku, pojd'te za mnou,“ řekl mladík v uniformě.

Prodírali se davem, až došli k velkému stanu s hlídkou u vchodu.
„Přivedl jsem podplukovníka Kwana, již je netrpělivě očekáván,“ proběhl krátký rozhovor, strážci zasalutovali a pustili je dovnitř.
„A ty vole vopíchaněj, to mě poser,“ pousmál se Pong, když viděl, že jsou ve společnosti tří generálů a několika vysokých hodnostářů.
Trapné ticho vládlo jenom velmi krátce, protože jeden z generálů rozčileně začal křičet.
„Kde je hlídka, tohle není podplukovník Kwan. Stráááázeeee!!!“
Do velitelského stanu vtrhla hlídka od vchodu, ale než se stihla rozkoukat a zjistit o co jde, ztratili hlavu a mrtvá těla padla k zemi.
„Pánové, teď budete ticho. Chápu, že jste překvapeni, protože my sme taky nepočítali, že dojde k takovému zábavnému omylu. Takže, jestli chcete ještě chvíli žít, doporučil bych vám, abyste se nepokoušeli o jakýkoliv zbytečný výpad, protože se vám nemůže povést. Přesně to sem vohnoute říkal...“ vypustila Pongova ruka vrhací kung-fu nůž, který se zabodl přesně do krku jednoho z podřízených a pistole s kovovým zvukem padla na stůl.

„Já sem říkal, aby nikdo nic nezkoušel,“ chechtal se Pong a obešel stůl. Vytáhl ze svého hábitu stahovací proužky a každému svázal ruce za zády. Pak přešel k Urghze a Prdovi.

„Hoďte na sebe uniformy těch dvou mrtvejch a postavte se ven. Nikdo nesmí dovnitř a pokud bude muset, jeden z vás ho doprovodí.“

Urgha s Prdem po sobě hodili pohledem a udělali, jak Pong rozkázal.

„Šéfe, no a vy si ubalte brko, já si taky potřebuju odpočinout a mezitím pokecáme tady s těma chlapíkama,“ řekl Bláznovi, který právě zapaloval čerstvě ubalený joint.

Blázen, Pong a Kokot seděli u stolu a každý věnovat pozornost svým zájmům. Blázen pozoroval mlčící generály s podřízenými, Kokot začal vyměňovat olej a neopomněl poznamenat, že špína bojiště mu zalezla do převodů. Pong narýsoval několik dlouhých lajn a vytáhl své kovové jídelní hůlky. Kapitán se pousmál.

Když si Číňan protáhl rypák první lajnou, podíval se takovým tím vyjetým pohledem válečníka a promluvil.

„Jste našimi zajatci.“

„Ste se posrali.“ odpověděl jeden z podřízených.

„To už nechci nikdy slyšet,“ zamručel Pong a vrazil odporujícímú pěkně hluboko do oka jednu z jídelních hůlek. Hlava s překvapeným výrazem padla na stůl a hůlka projela hlavou skrz na skrz.

„Nikdy se odsud nedostanete,“ řekl další.

„To taky nechci nikdy slyšet,“ zasmál se opět Pong, jakoby tuto odpověď čekal. Stejným způsobem použil druhou hůlku.

„Teď už mi zbývá pár vidliček. Ještě někdo má blbý kecý?“

Tři generálové a čtyři podřízení zakroutili hlavami a někteří se počali pěkně potit.

„Fajn, tak teď se snad dostaneme k meritu věci,“ řekl Pong a nasál druhou lajnu.

„Takže už asi všichni chápeme, že došlo k jistým chybám v komunikaci, ale to si tady vyřešte sami se svým poslíčkem, který nás nepoznal. My sme chtěli jenom v klidu projít a vrátit se zpět na hotel. Mě se tento způsob dovolené velmi líbí a rád bych se zúčastnil masovějšího zabíjení, ale tady můj Šéf má rád klid a pohodu, takže ho musím dopravit do bezpečí. Chápete?“

Chvilku bylo ticho, než promluvil jeden z generálů.

„Chápeme, to ste měli říct rovnou, že ste na dovolený. My bysme vaše mrtvý těla poslali domů expresní poštou...“ ale tady se zarazil, protože mu došlo, co říkal ten divnej chlap s meči a jídelními hůlkami před pár minutami. Ihned po této myšlence ucítil v levém oku prudkou bolest a pravým okem krátký okamžik viděl zkracující rukojeť vidličky.

„Co sem kurva říkal,“ řekl suše Pong a natáhl třetí lajnu.

Zajatci po sobě zírali a vypadali dost zoufale. Pong je měl konečně tam, kde je chtěl mít.

„Už ste snad pochopili, který věci fakt slyšet nechci, takže ještě jednou. Pomůžete nám odejít z bojiště a budete žít. Pak se můžete znovu pustit do vzájemného vraždění. Rozumíme si?“

Muži se opět po sobě podívali, ale než stačili cokoliv říci, vstoupila Urgha a promluvila.

„Pongu, je tady chlap, který o sobě tvrdí, že je podplukovník Kwan a důrazně se dožaduje vstupu.“

„Hm, ať Prd zůstane venku a ty s ním pojď dovnitř,“ odpověděl.

„Dobře, jsou s ním ještě dva muži,“ dodala.

„Ti budou tvoje starost, běž už, ať zbytečně na sebe nepoutáme pozornost,“ řekl Pong, když venku slyšel hlasy, které se hádaly.

Do stanu vstoupil šikmooký špinavý muž s houpajícími skalpy kolem krku. Staré dobré skalpy. V ruce držel dvoustranou sekeru a za pasem měl mačetu s velkým revolverem. Za ním následovali dva drbani v rozedraných hadrech, propadlých lící a vyjetých očích, které rychle zhasly, protože meč

Urghy vykonal své. Prošel trupy jako nůž sádlem. Byla neskutečně rychlá. Kwan se otočil, pak zpět a okamžitě poznal zradu.

„Já jsem podplukovník Kwan a vypadá to, že jsem padl do pasti a budu muset zachránit zde přítomné zajaté generály, protože bych přišel o velitele. Ty si Číňan, žejo?“

Pong pochopil, že narazil na kolegu.

„Kurva, na Číňany narazím všude. Vypadá to, že jeden z nás bude muset zemřít,“ zasmál se Pong a cvrnkal prsty do zavěšených uší.

Kwan se taky zasmál, pohladil vlasy, které mu zakrývaly břicho, do jedné ruky vzal sekeru a do druhé mačetu.

„Výborně, na takovýho soupeře jako seš ty příliš často nenarazím.“

Pong vytáhl meče a začal tančit.

Dva bojovníci proti sobě provedli výpad, ostří jejich zbraní o sebe zajiskřilo a zazněly bojové vysokofrekvenční kung-fu výkřiky.

Pong se s ničím nepáral a útočil ze všech sil. Jeho výpady byly zdárně vykrývány a měl co dělat, aby odrazil těžkou sekeru.

Zhruba asi po deseti minutách nekompromisní bitky, během které z vybavení nadělali kůlničku na dříví, byli zajatci vmáčklí v jednom rohu a třásli sebou strachy, aby nedostali zásah. Měli co dělat, aby uhýbali zbraním, které jim občas prosvištěly kolem očí.

Bylo to tak hustý, že Kwanova sekeru v polovině uťala Bláznovi zapáleného jointa v ústech, takže si musel zapálit znovu. Což ho dost nasralo, šáhnul Kokotovi do kabely a vytáhnul růžového robertka.

„Dárek od madam Kawasaki,“ řekl a zamířil dráždidlo směrem ke Kwanovi.

„Pongu, lehni!“ zařval a zmáčkl tlačítko spouštění. Robertek sebou zachvěl a v okamžiku, kdy Číňan padl k zemi z něj vyšlo skoro neviditelné vlnění, které narazilo do Kwana a zastavilo ho.

„Šéfe...? Co to kurva...?“ zvedal se Pong ze země a prohlížel svého soupeře, kterého jakoby něco zastavilo v místě, kde byl.

„Dočasná rušička času. Madam mi to dala pro případ, že by bylo potřeba nečekaně vytáhnout nějakou mimozemskou hračku, která by vyřešila problém, protože Pongu jednoduše řečeno, tahle bitka je problém. Uvědom si do píče, že sme uprostřed nepřátelského ležení a vy dva jste ještě na dlouho.“

„Šéfe, ale já sem myslel, že...“

„Pongu, nemysli, já myslel, že ho vyřídíš rychle, ale ne že tady budete okolo sebe deset minut šaškovat jak dva čůráci.“

„Šéfe...?“

„Za chvíli ho to uvolní a protože všechno slyšel, tak ho zabiješ, dřív než stihne zabít on tebe.“

„Šéfe, vy ste hustej, milerád,“ řekl Pong a začal se pomalu smát.

Zajatci kupodivu stále mlčeli, takže udělali malou přestávku, proběhlo pár lahváčů, kořalka, lajn a něco trávy bylo taky vyhuleno.

„Vidíte, jak to jde, když se chce,“ řekl Pong a nepřestával sledovat Kwana.

„Hele, na robertku něco bliká,“ řekl Urgha.

„Pongu, už se to vypne, tak ho ukonči, ať můžeme vypadnout,“ řekl Blázen.

Pong poslechl, obcházel stále ještě stojící postavu a uvědomil si, že Kwana Šéf zastavil v běhu. Takže se rozhodl využít fyzikálních zákonů, vytáhl jeden ze svých nožů a napřáhl přímo proti Kwanově hlavě. Časové zajetí ho začalo uvolňovat, ale nedokázal udělat nic proti tomu, aby si nenaběhl.

Kwanovi pomalu projížděl nůž okem přímo do lebky a v jeho mozku dobíhaly poslední myšlenky na téma, že takový výjeb se svým osudem je poněkud nezasloužený.

Pong se smál.

„Konečně jsme hotovi a je načase vypadnout,“ řekl Blázen a odhodil na podlahu vajgl.

„Takže pánové, protože jste byli hodní a drželi huby, tak vám za odměnu dovolím schovat mrtvoly vašich spolubojovníků. Kokote, vyndej z kabely dvě lopaty, aby mohli vykopat hlubokou díru,“ řekl Pong.

Kokot šáhnul do svého zavazadla a vytáhl dvě polní lopatky, které podal dvěma zajatcům. Ti se jich chopili, odsunuli stůl a začali kopat jámu.

Opět se vypilo několik lahváčů, zkonzumovalo něco drog, než byli vojáci hotovi, mrtvoly uklizeny, díra zakrytá kobercem a stůl vrácen na místo. Pong zavolal Prda a vysvětlil mu zbytek svého jednoduše geniálního plánu.

„Ty vole, budeme se tvářit, jakože jsme tady s těma borcema na inspekci. Já půjdu s generály vpředu, ty budeš s Urghou zezadu jistit, aby někoho z nich nenapadlo křičet o pomoc nebo vůbec na nás nějak upozorňovat. Chápeš?“

„Ano, Šéfe, ano!“ zasalutoval Prd, usmál se a sebral Bláznovi brko.

„Všechno jasný, budete huby držet dál a přitom se ještě snažte tvářit úplně normálně jako spokojení papaláši. Generálové jdou se mnou, zbytek se drží za námi.“

Za tmy vyšli ven do vojenského tábora, kde ještě nikdo nezaregistroval malých změn, které proběhly uvnitř stanu. Pong ještě pověsil na dveře ceduli, která oznamovala, že velitelé jsou na inspekční cestě a zamířili k vozovému parku.

Nikdo je nezastavil, ba právě naopak, jak procházeli tábořištěm, zastavovali míjející vojáci a mocně salutovali. Generálové odpovídali na pozdravy a krátce naznačovali salutování.

V jednu chvíli se dokonce stalo, že k Pongovi přiběhla skupinka vojáků a všichni žádali podpis do památníčku od slavného podplukovníka Kwana. Pong se smál nejen v duchu a sázel jeden podpis za druhým. Odpověděl na pár otázek, typu „*kde jste se vycvičil?*“ nebo „*opravdu se nikoho nebojíte?*“ a byl velmi spokojený.

Samozřejmě, kdyby všechno šlo podle plánu, nemusel by vzniknout tento zbytečný román, ale věci se začaly podělovat v okamžiku, kdy konečně úspěšně dorazili k vozovému parku. Přiběhl k nim nějaký voják a začal Ponga sáhodlouze prohlížet.

„Táborem se rozkřiklo, že přijel podplukovník Kwan a rozdává podpisy. Já znám Kwana, já jsem s Kwanem bojoval a Kwan nikdy nerozdává podpisy a nesbírá uši, ale skalpy. Generálové, je všechno v pořádku?“

Blázen se nadechl, ale Pong okamžitě začal mluvit.

„Máš pravdu, já jsem Pong,“ a neuvěřitelně rychle svým nožem zbavil dotěrného vojáka života, který se jen stihl podívat déle vlastních střev.

„Musíme ho někam uklidit, než přijdou další,“ zamručel Pong a šel naproti třem stínům, které se znenadání vynořili krátce poté, kdy dokončil svoji práci.

Kapitán Blázen s ostatními pozoroval probíhající debatu, pak spatřili záblesk meče a postavám odpadly stíny hlav.

„Šéfe, musíme rychle pryč, hrozí nám nebezpečí odhalení,“ přišel Pong a čistil svůj meč o cíp oblečení.

„Máme tady generálskou limuzínu, kterou můžeme odjet,“ opatrně promluvil mladý voják, který je původně objevil v táboře.

„Výborně,“ zasmál se Blázen a odpálil brko.

„Ty vole, Šéfe,“ zamručel Pong, „doved' nás k ní,“ řekl vojákovi.

Rozbahněnou cestou došli k luxusnímu vozu, který hlídali dva vojáci. Pong nic neřekl a šel okamžitě vyřešit problém. Chvíli k nim promlouval, podepsal vojenské deničky a oba milosrdně

zabil kung-fu trikem zvaným ‚dotek smrti‘. Odtáhl je do křoví a mávl k ukrytým kumpánům, že vzduch je čistý.

Kokot otevřel dveře vozu, pochválil jeho prostornost a dvě kožené sedačky proti sobě. Usadil se za řízení a začal studovat technologii. Blázen zabral místo vedle něj, dozadu posadili generály a Kokot s Urghou je hlídali.

Pong zavřel nižší šarže do zavazadlového prostoru a hodil k nim plynový granát se slovy, že jestli uslyší jenom pípnutí, odpálí ho a sedl si vedle Urghy.

„Kokote, teď je to na tobě, abys nás odsud vyvezl,“ řekl a na malém stolečku otevřel láhev luxusní kořalky. Narýsoval několik lajn, které okamžitě sjel.

„Fakt dobrý, někdy si sem zajedu odpočinout, zabít pár desítek nepřátel, znásilnit všechny ženy, dcery a syny a posbírat mnoho nových trofejí. Náhrdelník parádní, žejo?“ smál se.

Kapitán Blázen rozkouřil joint a Kokot nahodil motor. Rozsvítil světla a vyrazil po blátivé cestě směrem pryč od bojiště. Projeli několik kontrolních stanovišť, kde je ani nezastavili, až dojeli k poslednímu na hranici s lesem, kde byli donuceni podstoupit kontrolu.

„Urgho, Prde, buďte připraveni, tihle budou asi zvědaví,“ řekl Pong a nachystal nůž.

Stráž obcházela vůz kolem dokola, až zastavila u okénka řidiče a poklepala. Kokot stáhl okýnko a díval se. Voják nahlédl dovnitř a zeptal se.

„Všechno v pořádku? Tyhle pány neznám.“

Blázen mu vyfoukl haldu dýmu do obličeje, čepel Pongova nože projela zvědavci spodním patrem až do mozku a hlava stráže padla do Kokotova klínu.

„Teď je řada na nás,“ řekl Pong a vystoupil z auta. Vytáhl mrtvolu, hodil na zem a šel k dalším třem vojákům, kteří stáli u závory. Prd s Urghou zamířili ke strážní boudě, odkud byla slyšet hudba a halasný jásot.

Protože Pong byl ve světle ohňů špatně poznat, stráže předpokládali, že se jedná o proslulého Kwana a rovnou vytahovali památníčky. Pong naoplátku vytáhl svoji kung-fu propisku naplněnou jedovatým inkoustem a všechny tři bodl rychle do ruky.

„Co to kurva děl...?“ stihli říci kus věty, než jim z úst začala vytékat pěna barvy inkoustu, jazyky zčernaly a bělmo zbarvilo inkoustovou modří. Chvilí chrčeli a když jim začala proudit modrá barva z uší a nosu, padli k zemi jako podřátí a zemřeli v křeči. Na filmovém plátně ve světle ohně asi nebude vidět chvíle, ve které jejich vnitřnosti uvolnily uvolnily tlak, posrali se modrým hovnem a pochcali močí barvy inkoustu. Poté Pong zamířil k Urghze a Prdovi, aby společně vstoupili do strážního domku.

Uvnitř bylo šest chlapů, z nichž půlka vytáhla tradiční památníčky a druhá zbraně. Pong si vzal na starost ozbrojence a pěstí všem rozdrtil ohryzky s dýchacími trubicemi. Měl chuť řídit, vytáhnout nože a udělat pořádný krvavý bordel, ale měl tušení, že by se to Šéfovi nelíbilo, tak šel pomoci přátelům.

Ti výpomoc nijak nepotřebovali a oba pilně cvičili v boji chladnými zbraněmi. Urgha dala pár přesných zásahů boxerem do hrudi, protože milovala praskání žeber a syčení proražených plic. Prd, aby nebyl za čůráka, kapesním nožikem rozpíchal posledního nebožáka.

„Tak to bychom měli,“ zasmál se Pong, rozhlédl po scénérii a zalitoval, že nešel taky do krve. Měl by to však na delší dobu.

Vyšli ven a nasedli do automobilu.

Kokot nahodil motor a vyrazili lesní cestou směrem pryč od válečné vřavy.

„Kdy nás pustíte?“ promluvil opatrně jeden z generálů.

„Až usoudíme, že vás nepotřebujeme,“ odpověděl Blázen a kouřil čerstvě ubalené brko.

„Co pak? Zabijete nás zákeřně zezadu?“ zeptal se další.

„Ale hovno, copak vypadáme jako čůráci na vejletě?“ uraženě pravil Pong a měl sto chutí toho blba zabít.

„Dobře, dobře, už mlčím a omlouvám se. Až dojedeme na rozcestí, odbočte doleva. Cesta nás zavede na silnici, která míří na hranici mezi našimi státy. Zaručuji vám, že vás nechají projet bezpečně a bez násilí. Souhlasíte?“ přišel s omluvným nápadem vyděšený generál. Zbylí po něm hodili pohledem, ze kterého bylo jasné, že se zrádce už nikdy nepromluví. Blázen však ocenil nabídku a přijal ji.

„Fér obchod, беру.“

Jeli tmou a dva světelné kužely osvětlovaly ubíhající les před vozem. Přesně podle předpovědi dojeli na křižovatku a Kokot zahrnul doleva. Byli najednou v jiném světě. Oranžová záře bojiště osvětlovala horizont okousaný vršky lesa a před nimi svítilo světlo velkoměsta.

„Naše hlavní město, spousta hospod a bordelů,“ snil jeden z generálů.

„Šéfe...?“ ozval se Pong.

„Nasrat Pongu, do bordelu půjdeš až na druhý straně hranice,“ odpověděl Bláznův hlas a dozadu se vyvalil kouř.

„Šéfe, už mlčím,“ zamručel Pong a zbytek myšlenek si ponechal jen pro sebe.

„Můj vůdce, pojedu obchvatem, abych se vyhnul městu, ale něco mi tu furt bliká na panelu. Mám to potvrdit?“ řekl Kokot.

Blázen se podíval po světle, zhuleně zamžoural očima a stiskl tlačítko.

„Konečně, tady generální štáb, hovoří záložní generál Kundus a důrazně vám přikazují, abyste ihned zastavili. Jinak...“

„Co kurva jinak? Zabijete nás i s těma šaškama, který sou tu s námi?“ uchechtl se Pong.

„Když nebude jiná možnost,“ řekl Kundus.

„Tak ahoj,“ ukončil rozhovor Kapitán a vypnul přijímač, „Kokote, šlápní na plyn a co nejrychleji nás dostaň na hranici.“

„Můj vůdce, rozkaz,“ odpověděl Kokot, přidal výkon a vůz zdatelně zrychlil. Letecký záběr by ukázal dým, který se vyvalil od pneumatik a stroj, který předjíždí ostatní auta. Taky by záběr odhalil, že v dálce vyrašily další kužely světla a rychle se přibližovaly. To samé ve vzduchu a světlo letících strojů přejíždělo jedno auto za druhým.

Urgħa otočila pozornost k zadnímu oknu a sledovala silnici za sebou.

„Kapitáne, jsou za náma nějaký světla a rychle se přibližují.“

Pong se otočil a viděl to samé.

„Kokote, bylo by docela dobrý, kdyby ses podíval do zavazadla, jestli tam náhodou nemáš něco, čím by šlo sundat letadla za náma.“

„Pongu, rovnou ti řeknu, že nic takovýho nemám, ale mohl by nám pomoci náš vůdce.“

„Kokote, cože?“ udiveně řekl Blázen a vyhodil z okénka vajgl.

„Můj vůdce, použijte svoje hodinky.“

„Eee, Kokote, těma můžu sundat letadlo?“

„Můj vůdce, použijte laser, otevřu střešní okno.“

„Ty vole, to bude jak v akčním filmu,“ zasmál se Blázen a zapálil připravené brko. Kokot otevřel střechu, Kapitán postavil na obě nohy a otočil zády proti směru jízdy. Kouřil joint, přitom prohlížel hodinky a rychle zjistil, že laser lze přepnout do válečného režimu.

„Ty vole, Kokote, to je docela hustá zbraň,“ řekl a zmáčkl hodinky, ze kterých vystřelil dlouhý laserový paprsek, který přepálil řadu za nimi jedoucích vozů. Jejich zbytky do sebe narazily a skončily v jednom ohni.

„Uff,“ odklepl Blázen popel a zamířil paprsek k obloze. Sejmul několik dopravních značení, pár vršků stromů, ale nakonec úspěšně zamířil laserový paprsek k letícím světlům, které mizely jedno pod druhým, proměněné v oheň padající k zemi.

„Můj vůdce, před námi,“ řekl klidně Kokot a Blázen změnil pozici. Několik desítek metrů před nimi byla vozová hradba a rychle se přibližovala. Kapitán použil laser a zátaras zničil.

„Šéfe, parádní akce,“ smál se Pong a rýsoval lajny methu. Generálové byli zelení, lil z nich pot a ze zavazadlového prostoru bylo slyšet volání o pomoc.

„Držte huby nebo vás zabiju,“ zařval Pong a křik utichl.

„Kokote, zase jsou před námi překážky, nějaká divná energetická stěna a za náma jsou další letadla a nějaký auta,“ zakřičel ze střechy Blázen.

„Můj vůdce, použijte zase laser, já sjezu z cesty a zkusím nás schovat ve městě,“ řekl Blázen a na nejbližším sjezdu sjel z obchvatu.

„To bude masakr, laser ve městě,“ tiše prorokoval následující chvíle Pong a v duchu byl velmi spokojený. Gigantické destrukce miloval z celého srdce.

„Ty, Kokote, nemáš přeci jenom v tom svém zavazadle nějakou speciální zbraň přímo pro mě?“ zeptal se Kokota, který jel k městu. Zástavba houstla spolu s provozem, Blázen si nechával ovívat vlasy větrem, kouřil joint a občas vypustil laserový paprsek, aby zpomalil pronásledovatele.

„Kokote, bude honička městem, připrav se.“

„Můj vůdce, jsem s tím naprosto srozuměn,“ odpověděl Kokot, zašátral v kabele a vytáhl starou známou hračku.

„A ty vole, BFG 9000 z toho divného příběhu s nekonečným množstvím nepřátel a romantikou na konci. Úplně sem na tohodle miláčka zapomněl. Kokote, děkuju, žes ji vzal sebou, teď přijde monstrozní destrukce, na kterou nikdy místní nezapomenou,“ zaradoval se Pong, popadl zbraň a postavil na nohy.

„Šéfe, budu vás jistit. Co ztráty na civilistech?“ zeptal se.

„Ty vole, Pongu, jsme v nebezpečí, unesli sme generály a všichni po nás jdou. Minimální ztráty máš povolený,“ odpověděl Blázen s takovým výrazem v očích, který Pongovi jasně řekl, že si může užít.

„Máme přeci dovolenou,“ dodal s úsměvem.

„Šéfe... kuju,“ rozzářil oči Pong, zamířil zasraně velkou zbraň k obloze, kde byla letka několika rychle letících strojů a zmáčkl spoušť. Vylétla zelená koule, která po nárazu do cíle explodovala a smetla letadla, jenž v plamenech zamířila k zemi, kde dopadla do hustě obydlené zóny. Následný mohutný požár začal pohlcovat celou čtvrť a mnozí nebozí obyvatelé běhali po ulicích krvaví a popálení. Častý byl pohled na běžající hořící postavy, které šířily požár dál.

„Parádní apokalypsa,“ komentoval suše Pong situaci a připravoval zbraň k dalšímu výstřelu. Chvilí trvalo, než se dobily kondenzátory energie.

Blázen šerموval svým laserem, ničil flotily aut pronásledovatelů, před které kácel různé překážky od semaforů, přes stromy, vývěsní štíty až po kusy domů, z nichž odřezával rohy a celé bloky betonu, které vybuchující dopadaly do ulice.

Přerušené dráty elektrických vedení jiskřily a zapalovaly poničené vedení plynu.

Vedení města již pravděpodobně zjistilo, že v ulicích probíhá pohroma a postupně se podařilo vyklidit ulice a uvolnit trasu, po které chtěli, aby unesené vozidlo s generály projelo. V pravidelných intervalech byly rozmístěny speciální jednotky a zátarasy přes silnici. Množství pronásledujících letadel a obrněných vozidel neustávalo, takže Pongovi a Bláznovi nezbyvalo nic jiného než pokračovat v totálním ničení.

„Můj vůdce, udělám fintu a pokusím někde sjet mimo tuhle závodní dráhu, nevidím žádné civilisty!“ zakřičel Kokot, aby přehlušil rámus z hroustících budov. Ve vozu jinak vládla dobrá nálada, Urgha s Prdem popíjeli pívko a generálové s bledými tvářemi nepřestávali zvracet do papírových pytlíků.

„Dělej co uznáš za vhodný,“ odpověděl s klidem Blázen a nepřestával v laserové smršti.

Kokot jel plnou rychlostí městským bulvárem, vyhýbal se hořícím zátarasům, které na střídačku uvolňoval Blázen laserem a Pong plazmovými střelami své BFG.

„Držte se pevně,“ vykřikl v jednu chvíli a prudce odbočil, „vezmu to zkratkou dolů k řece, pak podél až na konec města.“

Dvojice na střeše pevným úchytem upevnila pozici a Kokot přes ručku prudce zabočil. Projel kolem domů a silnice se najednou prudce sklonila dolů. Pong byl spokojený, protože viděl plné chodníky lidí a tramvaj taženou lanem narvanou cestujícími. Svažující silnice byla občas přerušena ‚schodem‘, ze kterého jejich rychle jedoucí vozidlo skákalo efektními skoky a zanechávalo po dopadu hromadu jisker, vytvořených třením podvozku o asfalt. Do toho pronásledovatelé, kteří neutuchávali ve svém honu. Pong mel právě nabito.

Zelená plazmová koule sejmula několik pronásledovatelů v autech, jenž vybuchly a ohnivé koule smetly vše živé v dost velkém kruhu.

„Parádní ohňostroj,“ smál se Blázen a nedalo mu laserem zničit tramvaj s civilisty.

„Šéfe...?“ podivil se Pong.

„No co, co. Jsme ve válce, ne? Navíc mám dovolenou a můžu si dělat co chci. Nevadí Prde, že zabívám civilisty?“

Z vozu se ozvala krátká nejasná odpověď.

„To nejsou naši civilisti, takže v podstatě budou všichni naši nepřátelé.“

„Rozumím,“ odhodil Blázen zbytek brka a zamířil laser na další letadla, která se zrovna vynořila nad střechami domů. Laserový paprsek prořízl tmou a zasáhl objekty ve vzduchu, které spadly k zemi a tradičně explodovaly.

„Šéfe, už chápete, proč mám rád boj a zabíjení?“ zeptal se Pong.

„Ty vole, Pongu, chápu, ale nechtěl bych se tím živit,“ odpověděl Blázen a zapálil nové brko.

Pilot takového stíhacího letounu, kterých už nesčetně padlo k zemi, viděl se svým kopilotem pod sebou docela slušnej masakr. Ohnivá stopa, táhnoucí napříč městem, pomalu rozlévala plameny do okolí a začínalo být viditelné, že tento požár je na cestě k vymknutí z kontroly.

„Tady XB-1, volám velení.“

„Velení slyší, co se děje?“

„Příšernej masakr, měli byste zastavit pronásledování, jsou dost vysoký ztráty na civilistech a město pohlcují plameny.“

„Slyšíme a bereme vaše informace na vědomí, ale nyní pokračujte v pronásledování,“ zazněla odpověď.

Pilot si pomyslel cosi o zkurvysynech, ale uposlechl rozkaz. Zvedl stroj, přelétl střechy a zamířil nad silnici, po které se dolů k řece řítily únosci. Spatřil dvě postavy stojící v otevřené střeše vozu a začal mřít. Jenže v jednu chvíli zaregistroval paprsek, který k němu letěl po obloze a než si stihl uvědomit souvislosti, byla jeho kolega přepůlen vedví a on v odříznutém kusu letadla, připoután stále do sedačky, padal k zemi. Posledním, jež mu bylo dovoleno spatřit a pocítit, bylo světlo a žár ohně, který živem uniklým palivem spustil vražedné peklo.

Každá armáda má své byrokratické systémy, ve kterých bez rozkazu nic nefunguje, i kdyby právě nastal konec světa. Pakliže armáda nemá plány, kterak bojovat s koncem světa, je zcela bezbranná a ochromená, kde ruce neví, kde stojí hlava. Ne, že by to někoho v generálním štábu zpočátku vzrušovalo, ale přesuneme-li se mezi horečnatě jednající nepřátelské vysoké šarže, tak zjistíme, že jsou trochu v prdeli. Jejich plány pramálo hovořily o tom, jak jednat, když jsou všichni generálové zajati.

Vzhledem k množícím stížnostem zástupců různých neziskových organizací pro pomoc lidem v nouzi, že v hlavním městě roste počet brutálně zabitých civilistů, začali ve štábu přemýšlet nad ukončením veškeré akce. Ideálně tak, aby nedošlo k větším škodám a ještě většímu zostuzení.

Takže, když s hlasitým kvílením brzd Kokot odbočil na silnici podél řeky a za nimi zůstávala hořící spoušť, rozhodli velitelé ukončit pronásledování minimálně do doby, než únosci vyjedou opět mimo město. Byli si ale dobře vědomi toho, že hranice je kurevsky blízko.

„Šéfe, asi nás přestali pronásledovat,“ konstatoval Pong, když plazmovým výbojem sejmul poslední letoun a žádný další se znovu neobjevil.

„Nejspíš asi jo, zmizely i všechny vozy, který na nás byly pověšený. Teda, ale zůstal po nás mocnej bordel,“ řekl Blázen kouřící brko, když pozoroval ohnivou záři, kterou za sebou zanechali.

„Libová destrukce, ještě bych rád něco zničil,“ zasmál se Pong a vystřelil slepě do vzduchu. Zelená exploze nad jejich hlavami prozradila, že něco zasáhli.

„Asi špionážní dron,“ řekl Kokot a trochu zpomalil.

„Kurva, sundali sledovací letoun. Pošlete rozkaz na hranici, aby připravili pořádný záatarasy. Ti zmrdi oplývají nějakými nám neznámými zbraněmi,“ rozhořčeně řval důstojník v nepřátelském operačním středisku a vydal okamžitě rozkazy.

Blázen s Pongem zalezli zpět do útrob vozidla a začali s odpočinkem a rekreací. V čem to spočívalo je asi jasný.

„Šéfe, tak jsme je setřásli,“ spokojeně řekl Pong.

„Můj vůdce, ještě nejsme na hranici, něco určitě chystají,“ odpověděl Kokot a právě minuli ceduli, která jim děkovala za návštěvu hlavního města. Silniční osvětlení zmizelo a opět je pohltila noc. I když ve směru jejich cesty začínala obloha prozrazovat, že východ slunce je blízko.

„Kokote, všiml sis, že u sjezdů na lesní cesty postávají nenápadně ukryté jednotky s obrněnci?“

„Pongu, nejsem slepý, mé digitální obvody o nich ví a měli byste se zase připravit k obraně,“ odpověděl robot.

„Šéfe, slyšel jste?“ zasmál se Pong, popadl BFG a vystrčil hlavu ze střechy. Blázen vzdychl, zapálil joint a zvedl na nohy.

Les skončil a nahradily ho louky. Široká silnice byla úplně prázdná, až to smrdělo podezřením. Nebyl však čas kochání krajinou, protože nad vzdalujícími stromy se objevily letouny.

„Už sou tady zas,“ nadšeně vykřikl Pong a vystřelil zelenou plazmovou kouli. Ta neomylně zasáhla cíl a proměnila několik letících strojů v padající ohnivé koule, které s mohutným efektem explodovaly a zapálily les.

„Můj vůdce, před námi je nějaké silové pole!“ zakřičel Kokot a Blázen zamířil laserový paprsek na stěnu, která před nimi nečekaně vyrostla ze silnice. Pole však pohltilo veškerou energii laseru a jen lehce zasvětlovalo.

„Pongu, pošli do ní jeden zelenej výboj,“ zakřičel Blázen.

„Šéfe, rozkaz!“ odpověděl Pong, přepnul tlačítkem do režimu ‚Turbo‘, zbraň se zachvěla a s rachotem vypustila zelenou plazmu trojnásobných rozměrů. Vypadala jako kulový blesk vrhající kolem dokola zelené blesky a Kokot raději zpomalil, protože měl zvláštní vnitřní pocit, že přijde fakt silná mrda.

Jeho elektronické instinkty se nespletly, protože když došlo k setkání dvou silných energií, nastal takový výbuch, až to s nimi hodilo a Kokot měl co dělat, aby neskončili v příkopu na střeše. S Blázem trhlo, ale díky rychlým Pongovým reakcím se neudeřil do hlavy a brko mu nevypadlo z ruky.

„Ty vole, díky,“ řekl Pongovi, když zase seděl v sedačce.

„Šéfe, není zač, proto jsem tu,“ odpověděl s náznakem úsměvu Pong a podíval se ven.

Následná světelná show trvala několik minut, ale nakonec se obě energie vyčerpaly a silové pole padlo. Exploze způsobila devastující škody a v okolí nikdo nepřežil. Po zemi byly válející trosky vojenské techniky a cucky krvavých fláků masa, sem tam úd a nebo utržená hlava.

Kokot najel na silnici a pomalu přibližoval vozidlo k místu zkázy. V okolí padesáti metrů bylo vše naprosto zničené a rozmetané.

„Tady nemohl nikdo přežít,“ komentoval situaci Kapitán Blázen a Pong, který pečlivě pozoroval okolí, dodal, „a pokud ano, tak brzo umře, jako tamten frajer, kterej se snaží kamsi doplazit.“

Všichni pohlédli směrem, kterým Číňan ukazoval a spatřili plazícího vojáka, který za sebou táhl na zbytcích kůže a šlach kusy nohou.

„Šéfe, nemám mu zkrátit utrpení?“ zeptal se Pong.

„Pongu, jak chceš,“ odpověděl Blázen a dál kouřil joint. Pong zamířil k vojákovu svoji mocnou zbraň a vypustil plazmu, jejíž žár raněného muže odpařil.

„Kapitáne Blázne, vy jste úplně nezničitelný, nemohli bychom vám navrhnout spolupráci?“ promluvil jeden z generálů.

„V čem by to jako spočívalo?“ zeptal se Blázen.

„Pojedem zpět a já vám zaručím bezpečí. Vojáci jako vy by se nám mohli hodit,“ nadhodil generál.

„Pongu, Prde, co vy na to?“

„Šéfe, vysral bych se na tuhle nabídku. Pozabíjeli sme jim hromadu lidí a teď by nás najednou měli mít rádi? Haha,“ uchechtl se Pong.

„Válčíme spolu už stovky let a rozhodně jim nevěřím. Já tady mám příbuzný a nemůžu za nima ani přijet,“ odpověděl Prd.

„Vidíte generálové, myslím, že nám budete užitečnější, když zůstanete s námi v zajetí,“ smál se Blázen a kouřil brko.

„Ale...“ zkusil ještě cosi generál dodat, ale Pong po něm hodil zlým pohledem, takže raději myšlenku zapomněl.

„Co vy zmrdí v tom kufru?“ zabouchal Číňan na přepážku zavazadlového prostoru, ze kterého bylo slyšet jakési huhlání.

„Slyším, že žijete, tak držte huby.“

Vozidlo s Bláznem a jeho posádkou akcelerovalo po silnici a vysokou rychlostí mířilo k obzoru, kde se cesta skláněla do hraničního údolí.

Zastavili na kopci a shlíželi dolů, kde viděli hraniční budovy a mohutnou zeď oddělující od sebe údolní území.

„Tady to kdysi všechno začalo, naši předci se pohádali o pole brambor a od té doby válčíme,“ vzpomínal Prd.

„A to ste se nedokázali mezi sebou od té doby dohodnout?“ nechápala Urga.

„Ne, nikdo nechce ustoupit, mrtvých už bylo hodně,“ odpověděl Prd.

„Bude jich ještě víc. Můj vůdce, Pongu, připravte naposledy zbraně, poslední bitva za chvíli vzplane,“ řekl Kokot a dupl na plyn, protože se znovu objevily další letouny, které spustily nekompromisní palbu a několik kulek prošlo zavazadlovým prostorem.

„Ste naživu?“ křikl Pong a čekal na odpověď.

„Někteří jo,“ odsekl z kufru hlas.

Pohled ze vzduchu by ukázal rychle jedoucí automobil sjíždějící z kopce a mířící k hraniční zdi, z jehož střechy vycházejí smrtící laserové paprsky a vražedné zelené koule.

„Šéfe, hlídejte zadek, ja zkusím odpálit překážky na cestě,“ řekl Pong a začal vypouštět plazmovou energii proti ochranné zdi, která nejdříve odolávala, ale nakonec začala podléhat. Po jednom z výbuchů se v ní udělala díra dostatečně velká, aby bezpečně projelo auto. Blázen laserem vyčistil okolí a s hlasitým jásotem profičeli skrz.

„Támhle už sou naši!“ křikl Prd a bylo vidět, že rád vidí rodnou hroudu.

Už je nikdo nepronásledoval, ani po nich nestřílel.

„Teď byste nás mohli pustit, ne?“ řekl jeden generál.

„Ste se posrali, ne? Vy ste náš lístek domů a válečná kořist,“ řekl Blázen a bylo na něm vidět, že se nechce dál bavit. Kokot přijel k zátarasům, zastavil a Prd vylezl.

„Nestřílejte, to sem já, zástupce hotelu Excelsior a vezu domů naše hosty,“ zakřičel a zvedl ruce. Kdosi povystoupil z řady a podle frček bylo vidět, že se jedná o velmi vysokou šarži.

„My víme, já jsem generál Hovadson a posledních pár hodin vás sledujeme ze satelitů. Perfektní práce a teď chci vidět ty šmejdy, který ste zajali.“

„Já jsem Kapitán Blázen a těší mě. Jakto, že o nich víte?“

„Monitorujeme radiové vysílání, takže jsme všechno slyšeli. Dostali od vás pěkně na prdel a sou z toho hodně špatný,“ smál se Hovadson a kouřil mohutný doutník.

„Šéfe, já chci do bordelu,“ vylezl z auta Pong.

„Rozumnej nápad,“ odpověděl Blázen a otočil se k generálovi.

„Pojďme dořešit zbytek do vašeho nejlepšího podniku. Slyšel jste přání mé armády.“

„Vaší armády?“ podivil se generál Hovadson a podíval po Pongovi.

„Ano, mojí armády, Pong vydá za sto nejlepších speciálních jednotek,“ zasmál se Blázen a vyfoukl mohutný marihuanový dým.

Přesuneme pohled do luxusního podniku, kde v odděleném VIP salónku paří vládní a armádní špičky spolu s Bláznem a jeho posádkou. Teď už jsou zde všichni, Frank, Karlos, Jack, Doktor, Mozeček a jen Mazlíček byl zanechán na Základně s prací hlídače, aby dovnitř nepronikl nikdo nepovolaný.

„Kapitáne Blázne, my sme vám tak vděčný. Válka konečně skončila,“ opilý padal na Bláznův hrudník generál Hovadson.

„No není vůbec zač,“ plácal ho Kapitán po zádech a nevěřičně kroutil hlavou.

„Jako vážně, je to hrozně zač,“ přitulil se z druhý strany Prd, kterému v hlavě hučelo LSD, jenž dostal Doktora.

„Mír po stovkách let, neuvěřitelná věc. A ani sme je nemuseli mučit.“

„Koho ste nemuseli mučit?“ zeptal se Blázen.

„Ty zajatý generály, vypadlo z nich, že je už vlastně to letitý a nesmyslný válčení pěkně sere, takže se nebránili mírovým dohodám. Bramborový pole je naše.“

Blázen tiše povzdychl, zapálil joint a rozhlížel po probíhajícím mejdanu.

Konečně dovolená tak jak měla být.

3. Anděla smrti

„Pan Jednooký, to snad nejní možný!“ vykřikl Kapitán Blázen, zvedl zadek z pohodlné pohovky a zamířil pozdravit starého přítele, kterého neviděl od té doby, kdy se z něj stal Nejvyšší představený.

„Ty vole, to byla kalba, přes sto tisíc lidí tam bylo. Ještě teď v chrámu uklízej bordel,“ objal Jednooký Kapitána.

„No to mi povídej, tejdén sem se léčil. Co tě sem vůbec přivádí, mocný příteli?“ zvědavě se tázal Blázen.

„Byl jsem u madam Kawasaki srovnat dluhy za holky a tobě sem přiletěl zaplatit účet za zkonsumovaný drogy.“

„Ale prosímtě,“ rozesmál se Blázen a odvedl Jednookému ke stolu s výhledem na taneční parket.

„Se to tady hodně změnilo, od té doby, kdys převzal podnik po Martenovi. Dost si pozvedl úroveň,“ chválil Jednooký a pozoroval pařící lidi.

„No jo, to víš, je to takovej můj koníček a chci to tady mít vymazlený. Ale abysme sme vrátili k jádru pudla. Ty vole, co bys mi platil, já jsem přijel zapařit a vždycky, když jedu někam pařit, tak si vezmu trochu drog, abych měl pro sebe a kámoše. To nestojí vůbec za řeč.“

„Dobře, dobře, ale přeci jen lidi vyjeli asi tři tuny perníku, tunu extáze, koks a trávu sem ani nepočítal a k tomu se vykapalo patnáct litrů LSD,“ odporoval Nejvyšší.

„Jednookej, nevysírej, vy ste zase zajistili pivo a kořalku,“ oponoval Blázen.

Nastalo krátké ticho, které Jednooký ukončil, „ty vole, ubal brko a narýsuj mi pořádnou lajnu pika, pár dní s váma pobudu.“

V podstatě netrvalo dlouho a po kolonii běžela zpráva, že je v baru u Blázna na návštěvě Nejvyšší představený všech Musků, takže mezi všelijakými pracháči a pohlaváry nastal poprask, protože kdekdo se chtěl seznámit. Kapitán Blázen byl v sedmém nebi, protože přesně takhle to měl rád.

Mezitím, kdy ochranka odháněla chudinu od vrat podniku, v jiné části měsíce přistála neznámá kosmická loď válečnického vzhledu.

Virtuální pozorovatel by během postupného přiblížení k cizí lodi prolétl zavřenými dveřmi a přechodovou komorou. Posléze by pokračoval stroze vypadajícími kovovými chodbami, až zastavil na lodním můstku za křeslem, nad jehož vrškem vyčnívala hlava pokrytá černými splývajícími vlasy havraní barvy.

Křeslo se otočilo a v něm seděla samice neznámé rasy s lidským obličejem. Byla oblečená v černém koženém kostýmu, za designovým opaskem zdobeným kovovými pyramidkami měla zastrčený meč a jakousi zbraň.

Nepromluvila ani slovo, hodila na záda tlumok s konektory, který splýnul s oblečením a šla k výstupu z lodi. V přechodové komoře nasadila na obličej masku s průhledným čelem a chobot, který z masky vedl, zapojila do batohu. Nadechla se a zmáčkla tlačítko otevírání dveří. Velmi studený vzduch zavál do komory prach, ale neznámé návštěvníci neublížil. S vrtěním zadečku a velmi sexy krokem sešla na povrch Titanu a zkontrolovala displej přístroje, který držela v ruce. Chvilí prohlížela údaje, pak jej schovala do boční kapsy krosny a vyrazila jedním konkrétním směrem.

Zmrzlé krystaly methanu a drobný šterk praskal pod pevnými podrážkami bot a neznámá žena během necelé půl hodiny došla k ochranné bariéře, kterou byla kolonie obklopena. Chvilí chodila podél a pak vytáhla malý předmět velikosti propisovací tužky a tenkým hrotem se dotkla silového pole. Chvilí bylo nečinné, ale pak začalo vykazovat výrazné pohyby, měnit barvy, aby nakonec okolo hrotu vznikla díra asi o metrovém průměru, kterým cizinka rychle proklouzla. Otvor se uzavřel a jen stopy v prachu prozrazovaly, že tudy někdo šel.

Mimozemská samice sundala masku a z plných plic natáhla čerstvý vzduch. Uklidila masku s chobotem a vytáhla cosi, jenž vypadalo jako dávkovač. Prohlédla si zblízka obsah ampule a temně promluvila.

„Přicházím v míru, ale fakt to potřebuju.“

Jakmile dořekla větu, šlehla si dávku a celou ampuli vypustila dávkovačem přímo do trubky levé ruky. Znovu se nadechla a vydala hrdelní výkřik, který zvedl ptactvo v okruhu minimálně jednoho kilometru.

Špinavou uličkou, kterou obývali jenom vágusové a feťáci na dně, vanul vánek, který pohazoval s papíry a jiným nepořádkem poletujícím vukol.

Na jednom konci se objevila postava a z krabic a jiných bezdomoveckých přístřešků postupně vylézali jednotliví obyvatelé. Zanedlouho byla ulička plná lidí, kteří se šourali ke stojící figuře. Ta po vystání fronty, výměnou za pár drobných, rozdávala dýleráky s lacinou náhražkou heroinu. Postupně rozsvěčující malé ohníčky zapalovačů naznačovaly, že obyvatelé právě vaří snídani, oběd nebo večeři v závislosti na závislakově periodě. Dýler se nadechl a vstoupil do uličky, kterou prošel jako král po svém království. Došel na druhý konec a zmizel v přilehlé ulici.

Nebo zmizel, zmizel z očí svým klientům, protože ti neviděli, že tam již čeká jiný stín, který jest čtenáři pár minut znám a právě se vynořil z šera přilehlého přístřešku. Slunce zapadalo a v posledních paprscích stála před dýlerem fakt sexy ženská.

„Kde ty se tady bereš?“ promluvil jízlivě a v duchu si představoval, že tahle kunda bude snadná kořist.

„Přicházím v míru a fakt to potřebuju,“ odpověděla kost a nahodila opravdu sexy se úsměv.

„To nebude problém, kotě,“ rozesmál svůj obličej dýler.

„O tom nepochybuji, kde to máš?“ řekla sexy hlasem návštěvnice.

„Tady a teď, jo? No ty si pěkná divoška,“ smál se chlap a začal rozepínat poklopec.

„Tohle nechci, chci to, co si prodal tomu odpadu.“

„Počkej, frajerko, tak o tohle ti jde, to si naser, nic nemám a to co mám, ti nedám,“ otočil dýler tón hlasu a rukou šáhl pod bundu.

„Dej mi co máš, přicházím v míru a fakt to potřebuju.“

„Naser si, krávo zasraná,“ dýler vytáhl pistoli, ale nestihl udělat nic víc, než ji zase pustit na zem, protože jeho nohy byly asi 20cm nad povrchem a krk mu svírala pekelná síla stisku. Cítil, jak druhá ruka prohledává kapsy, vytahuje posledních pár dýleráků, pak začal chrčít a omdlel.

Mimozemská návštěvnice položila tělo na zem a začala přesypávat obsah pytlíků do skleněné patrony.

„Doprdele, je toho málo,“ zamručela a vložila patronu do dávkovací pistole. Odněkud vytáhla tlustou jehlu, kterou nasadila na dávkovací zařízení, zabodla do hrudi dýlera a napumpovala do něj směs z dávkovače. Ten sebou zaškubal, zvrátil oči, až odhalil bělma a pěnou u huby vyšly poslední molekuly dechu.

Vražednice vyměnila nástavec za tenkou jehlu, kterou posléze zabodla mrtvému mezi oči a vysála obsah, který po průchodu hadičkami skončil jako bílá kapalina v skleněné nádobce dávkovače.

Se slovy „*nikdy nesmím zapomenout použít vlastní jehlu, abych nechytla nějakou nemoc*“ pečlivě prohlédla získanou látku, vyměnila buchny a třetinu si šlehla.

„Konečně, musím najít někoho, kdo má tohodle sajrajtu hromadu, jakože se Minda jmenuju,“ pomyslela si Minda a spokojeně odešla.

Vedle v ulici byli všichni houmlesáci spokojeně sjetí a nikdo z nich netušil, že zítra přijde kruté vystřízlivění.

O něco později ten samý večer v jiné části města v jednom skladišti zrovna sedí u malého stolku dva muži a před sebou mají několik balíčků s bílou látkou.

„Dvě kila heroinu a jsme vyrovnáni,“ řekl první.
„Platí,“ odpověděl druhý a chtěl se zvednout. Jenže okamžitě zastavil své konání, protože v místnosti byla najednou z ničeho nic neznámá krásná žena a táhla za nohy jejich osobní ochránce.
„Co to kurva...?“ pokusil se zareagovat jeden ze strážců, ale Minda vypustila malý ocelový bumerang, který vykonal určenou práci a zkrátil hlídače přesně o hlavu.
„Vy ostatní složte zbraně, chvíli vás potřebuju ještě živé a celé,“ řekla a pustila nohy.
„Copak to tady máme? Héráček v neřadě kvalitě. Kdo to prodává?“ zeptala se.
„Co je ti kundo do toho,“ odsekl jeden z obchodníků.
„No nic, ale už mi nikdy neříkej ‚kundo‘,“ odpověděla, nožem rozřízla jeden z balíků a nabrala látku do skleněné nádoby.
„Nešahaj na to, svině, zabte ji, na co kurva čekáte,“ zařval překupník, ale Minda opět vyslala bumerang, který stojící strážce omráčil úderem do zátylku. Pak vytáhla dávkovač a provedla rituál s napuštěním héráku a vysátím mozku. Když skončila, prohlédla plnou ampuli a znalecky pokývala.
„Tohle je konečně matroš, jak má být,“ zasmála se a pustila znovu do práce, protože měla před sebou pořádnou hromadu položivých těl, která potřebovala zpracovat.

Uběhlo několik dní a v kanceláři komisaře Rexe na stole ležela slušná hromada dokumentů. V křesle seděl pes, tedy technicky fena jak v předchozím setkání naznačil Kokot a kouřil joint.
„Co se to kurva děje, že se mi nahromadilo tolik mrtvech ničemů? Půlka bezdomovců zmizela, dýleři jsou zalezlí a maj z něčeho strachy nasráno v kalhotách. A to něco je nějaká sviňská věc, která vysává nafetovaný mozky z hlavy, podle toho co píšou v pitevních zprávách.“
Přemýšlel a prohlížel fotky z místa jednotlivých činů. Hrozně nerad opouštěl svoji misku a pelech v kanceláři, ale šestý smysl mu říkal, že tak bude muset brzo dozajista učinit. Někdo zaklepal na dveře.
„Vstupte,“ vyštěkl nasraně a nepřestával se zabývat lejstry.
Do kanceláře vstoupila policistka a přinesla další kupu papírů.
„Komisaři, našly se další mrtvolky, lidi si stěžují a bojí se v klidu fetovat a obchodovat. Něco už musíme udělat,“ řekla.
„Vím, pracuju na tom, teď běžte a nerušte mě v přemýšlení,“ odsekl Rex a když pracovnice úřadu za sebou zavřela, ubalil pořádný bambéro.

U centrálního pultu v Bláznově klubu hučel a blikal alarm.
„Zavolej Kapitána a Ponga, tohle musej vidět,“ řekl sedící zaměstnanec ochranky kolegovi. Ten krátce poté přišel s oběma.
„Co se děje, že nás rušíš z pařby?“ zeptal se Blázen.
„Kapitáne, tohle musíte vidět,“ natočil chlap monitor.
„Co to je za libovou kurvičku?“ díval se nechápavě Pong na sexy Mindu, která právě omráčila jednoho ochránce a táhla ho za nohu až k trezoru, kde už leželo několik dalších těl.
Pozorovali Mindu, jak nějakým nástrojem rozřezává dveře a vstupuje do trezorové místnosti. Pong přepnul na vnitřní kameru právě ve chvíli, kdy do čocky vyplázla cizinka velký jazyk a lascivně mrkla.
„To je děvka neuvěřitelná, úplně cítím její sílu, bude ji těžký zabít,“ slintal na obrazovku.

Minda vytahala z regálů uskladněné drogy a pevné látky přesypávala do připravených nádob. Rychle si všimli, že šla po opiátech a psychedelikách.
„Co s tím kurva chce dělat?“ přemýšlel Blázen a nepřestával fascinovaně sledovat lupičku. Jeho otázka byla rychle zodpovězena, když Minda přitáhla strážce a vykonala svůj obřad.
„No to je mrdka, co to kurva dělá?“ divil se Pong, když znenadání vstoupil nakalený Jednooký.
„Ty vole, Minda, kde ta se tady vzala?“ překvapeně řekl.
„Ty ji znáš?“ zeptal se Blázen.

„Znám a je to pěkná svině, přijela sklízet a budeme ji muset najít a zabít, jinak přijdou další a budou přicházet tak dlouho, dokud tady budou zbývat nějaký lidi.“

„Paráda, jdu si připravit a naostřit zbraně,“ řekl s nadšením v hlase Pong a odešel.

„Hele, nějaký pes,“ ukázal Jednooký rukou na monitor.

„Doprdele, komisař Rex, kde ten se tam bere,“ s údivem řekl Kapitán.

Oba pozorovali Rexe krytého bednami, jak obchází zlodějku a štěká (*nutno zobrazit titulky*), že se musí jménem zákona vzdát. Ta se mu vysmála a bumerang urazil komisaři obě zadní nohy.

„Ty vole,“ se slzou v oku pronesl Blázen.

Chaos, blikající sanitky, policisté a mezi tím vším Kapitán Blázen a Pong, kteří se sklánějí nad nemocničním vozíkem s Rexem připojeným k hadičkám a odvázejí ho rychle do sanitního vozu.

„Musíme tu svini najít dřív, než se všechno podělá ještě víc,“ řekl Pong a šel zjistit, jaký utrpěli ztráty na majetku.

Druhý den stál v nemocnici Blázen nad ležícím komisařem Rexem.

„Koukám, že ti Číňani přidělali pěkný nový nohy, bionický,“ podával mu brko.

„Chvilí bude trvat, než si na ně zvyknu, ale prej budu moct jít zítra do práce,“ odpověděl Rex a s chutí potáhl a pokračoval.

„Bylo to o koule a vůbec, máte nějaký stopy?“

„Máme video,“ řekl Kapitán.

„I s tím mým úrazem?“

„Jo,“ převzal Blázen brko a potáhl.

„To budu chtít vidět, mohl bych ten záznam prodat televizi a něco si přivydělat,“ přemýšlel Rex a znovu natáhl pracku pro brko.

„Šéfe, ztráty nejsou ničující, ale vzala veškeré hěrák a halucinogeny a udělala pořádný bordel. Mrtvoly odvezli Rexovi kolegové,“ promluvil Pong, když seděli v klubu u stolu nad otevřenými lahváči a narýsovanými lajnami.

„Se nedá nic dělat, ale jak tu svini najdeme?“ řekl Kapitán.

„Můj vůdce, jestli můžu vstoupit do diskuse s faktickou poznámkou, ale ta šílená ženština se sem nějak musela dostat,“ pověděl Kokot.

„Má naprosto pravdu příteli Blázne. Musíme najít loď, kterou přiletěla, nebude příliš daleko od kolonie,“ potvrdil Kokotovu teorii pan Jednooký.

„Když najdeme loď, najdeme i Mindu. Dobrý plán,“ shrnul krátkou debatu Blázen a odpálil joint.

„Šéfe. já vyrazím na lokální pátrání a pokusím pro komisaře Rexe zajistit nějaký další důkazy,“ dodal ještě Pong, na kterém byla vidět jistá nervozita a touha vyrazit do terénu.

„Ty vole, Pongu, padej nebo se mi tady zhroutíš,“ zasmál se Blázen a upil z lahváče.

Pong stál na místě nového činu v jednom ze svých oblíbených bordelů.

„Až se mi ta svině dostane pod ruky, já s ní pořádně vyjebu,“ mumlal pod svůj čínský vous, když procházel chodbou a viděl všechny svoje oblíbené děvky mrtvý s dírou uprostřed hlavy.

„Přežil někdo?“ zeptal se nedaleko stojícího policisty.

„Nikdo, pořád stejný modus operandi,“ odpověděl stručně.

„Doprdele, někdo musel něco vidět,“ zamručel Pong a jeho vycvičený mozek začal pracovat na 76,8% výkonu. Kromě několika doteď nevyřešených fyzikálních problémů vyřešil i otázku smyslu existence, ale tyto odpovědi ho zaujaly jenom krátce, protože mozkové synapse mistra kung-fu právě spustily vizualizaci místa činu.

Minda vstoupila do bordelu únikovým východem a ochranka pro ni nebyla překážkou. Nejdříve ochromila návštěvníky v přízemí, na hlavní vchod pověsila ceduli, jež oznámila uzavření z

technický důvodů a pak vstoupila do prvního patra a brala jeden pokoj za druhým. Během cirka necelé půl hodinky měla hotovo.

Otevřela v posledním pokoji barový pult a vyndala láhev kořalky, kterou na ex vyžahla.

Překročila mrtvá těla zákazníka a služebnice rozkoši a zamířila na záchod. Otevřela dveře, stáhla kalhoty, posadila na toaletní mísu a vysrala něco velmi odporného. Mouchy, které seděly u stropu, zabzučely a popadaly na zem. Když byla hotová a spokojená, pustila se do své nejoblíbenější práce. Vysávání mozků obětí.

Nějakou chvíli tím strávila, několikrát sice byla vyrušená ze své činnosti prudkým bušením na vstupní dveře, ale to po nějaké době ustalo, protože zákazníci šli o bordel dál. Nakonec odešla stejnými dveřmi, kterými přišla.

Pong stál v poslední místnosti na konci chodby a přemáhal žaludeční nevolnost, aby se nepoblil.

„To je smrad, co? Několik kolegů muselo být odvezeno do nemocnice s prudkou reakcí, takže dovnitř můžete jen v ochranném obleku,“ povídal stojící policista.

„Já to vydržím,“ řekl Pong a hrdinně vstoupil do místnosti, ve které pracovalo několik postav v maskách, ohledávali místo činu a někteří uklízeli.

„Ty hovna nechtěj vůbec pustit,“ křičel ze záchoda pracovník laboratoře.

„Jak to můžeš vydržet?“ podivil se jiný hlas.

„Normálně, jsem vycvičený, ale tohle je fakt síla,“ pověděl Pong a sehnul se pro prázdnou láhev.

„Víte vážení policejní orgáni, takový sftovaný hovno sem už dlouho necejtil, ale v tomhle cejtim kromě drog ještě něco navíc. Nějakou chemku, kterou není fet, ale něco, čím nasákla v místě, kde se schovává.“

Jeden z laborantů se zamyslel a vyndal z boxu vědecký přístroj, který zapnul a začal s ním chodit po místnosti. Zařízení vydávalo hlasitý nepříjemný pištivý zvuk.

„Omlouvám se, trochu ho zmátl ten zápach, už bude ticho,“ zasmál se vědátor a nepřestával v chození po místnosti.

Pong musel jít zpět na chodbu a chvíli kecal s hloučkem policistů.

„Tohle není dobrý, ta svině neskončí, dokud tady budou nějaký drogy,“ řekl.

„To je nám jasný, musíme ji dostat co nejdřív,“ odpověděl jeden z ochránců pořádku.

„Dáš mi lajnu?“ zeptal se další. Pong se nadechl a protože si vzpomněl, co mu říkal Šéf o vztahu k orgánům, vyndal zrcátko a nadrtil krystal.

Někdo vytáhl malý přenosný stereo přehrávač a pustil hudbu vzdáleně připomínající hiphop. Kdosi další přinesl lahváče a láhev rumu.

Ze dveří vyšel pracovník laboratoře, sundal masku a promluvil.

„Fabrika na výrobu hnojiv a barviv.“

„Co je s ní?“ ozval se opilý hlas.

„Ten zápach, který ucítil Pong. Je to zápach fabriky na hnojiva a barvy,“ zopakoval chlap.

„Takže někde tam poblíž má svý doupě, jasný. Musíme vymyslet nějaký bezpečný plán a mezitím budeme fabriku nenápadně pozorovat,“ pousmál se Pong, protože byl rád, že byl vědecky potvrzen jeho instinkt.

Kokot nastartoval motor Kapky, opustil vzdušný prostor pod ochrannou kupolí a vylétl na stacionární dráhu nad územím kolonie.

Nastavil detektorům maximální možnou citlivost a začal skenovat povrch. Aby ukrátil čas, procházel databáze, aby o Mindě zjistil něco víc.

„To je kurva stará,“ pomyslel si ve svém elektronickém mozku, když našel první záznamy z doby asi před 150lety, kdy nezletilá Minda vyvraždila celou školu i s rodinou školníka. Jenom proto, že ji externí zaměstnankyně v oboru úklidových služeb slušně požádala, aby obešla čerstvě umytou

podlahu. Za tento masakr byla umístěna na vězeňskou planetu pro nezletilé a mladistvé, kde pod vojenským dohledem dokončila vzdělání a vstoupila do armády.

O této době nenašel Kokot v databázích záznamy a Minda se vynořila o dalších 40let později, zbavená veškerých vojenských poct, občanských práv a svobod.

„Zajímalo by mě, co provedla, ale asi nic pěkného,“ řekl sám sobě Kokot, zkontroloval stav skenování povrchu a pokračoval v prohlížení databází.

Čas od času se vynořila v záznamech některých kolonií a ponejvíce na páté straně v černé kronice novin vydávaných Musky. Z nich vyplývalo, že Minda sklouzla po šikmé ploše a pracovala jako nájemná síla pro zločinecké gangy, pro které vykonávala špinavou práci. Obvykle spočívající v pozabíjení větší skupiny lidí a nebo rovnou ve vyvraždění celých měst, kolonií či planet. Tehdejší Nejvyšší představený musel vydat zatykač a Minda zmizela z dějin až do předchozího roku, kdy se objevilo podezření, že stojí za zničením jedné těžařské společnosti v zapadlé části Galaxie.

„Tak to bude Pong nadšený, že našel takovou soupeřku,“ pomyslel si Kokot, když tu zapípal skener.

„Něco sem našel,“ s myšlenkou v hlavě zapnul komunikátor a zavolal Kapitánovi Bláznovi.

„Můj vůdce, asi sem našel loď, kterou Minda přiletěla.“

„Výborně Kokote, pošli mi souřadnice a sejdeme se na místě,“ odpověděl Blázen.

„Rozkaz!“ zasalutoval Kokot, ale pak si uvědomil, že ho nikdo nevidí. Vypnul skener a nasměroval loď k získaným souřadnicím.

„Nový nohy ti slušej,“ konstatoval Blázen k kanceláři komisaře, když viděl Rexovy umělé zadní běhy v praxi.

„Ty vole, ještě si na ně furt zvykám, sou silnější než ty moje starý, takže padám na držku, když se rozeběhnu. No a musím pár dnů čůrat na čubičku, než mi zesílí pozadí,“ pověděl komisař a podal Kapitánovi brko.

„Vždyť ty ale si technicky vzato...,“ chtěl Blázen oponovat, ale Rex ho zarazil.

„O tom se nechci bavit. Abych se vrátil na začátek diskuse, Pongu, zvláště tobě to připomínám trojnásob, ale týhle akci velím já. Rozumíte? VELÍM JÁ, takže mě všichni budete poslouchat.“

„Ale já tady mám nejlepší výcvik v hledání a zabíjení,“ ohradil se Pong.

„Pravda, ale jsi na mém území, jasný?“ vyštěkl Rex.

„Šéfe...“

„Pongu, ty vole, prostě ho budeš poslouchat, dokud neuznáš nebo ti neřeknu, že máš udělat věci po svém.“

„Šéfe, tomu rozumím,“ ulevilo se Pongovi.

„Nemáš s tím, Rexi, problém? Že ne?“ podal Blázen komisaři brko.

„Ehhh, nemám, ale jenom z protekce, ok?“ nevrle zavrčel Rex.

„To beru,“ zasmál se Blázen, pozvedl lahváče a přítomní v kanceláři si přitukli na úspěch akce.

Někdo zaklepal na dveře.

„Vstupte,“ vykřikl Rex a do kanceláře vstoupila policistka s další hromadou papírů.

„Máme tu další mrtvé a padesát pohřešovaných,“ položila lejstra Rexovi na stůl a odešla.

„Můj vůdce, asi sem našel loď, kterou Minda přiletěla,“ ozval se z vysílačky Kokotův hlas.

„Výborně Kokote, pošli mi souřadnice a sejdeme se na místě,“ řekl do mluvítka Blázen a vyfoukl oblak dýmu.

„Musíme vyrazit. Rexi, sežeň svý nejlepší muže a já zavolám Urghu a Karlose, určitě taky rádi vyrazí na lov,“ ukončil definitivně sezení Kapitán, dokouřil joint a zvedl se z křesla.

Jsme v továrním komplexu, který pro oko zaměstnanců neviditelně obsazují nejlepší Rexovi muži a ženy, jenž ze skrytých míst za pomoci moderních technologií monitorují oblast, ve níž se měla Minda nacházet.

V jedné z těchto skrýší byl ukryt Rex, Blázen, Pong, Urgha a Karlos.

„Naše detektory zachytily neznámé feromonové stopy, které vedou do provozu přímo před námi. Vaří tam nejhorší chemický sračky, jaký si dokážete představit. Její pachová stopa končí hned za vstupem,“ promluvil Rex a kouřil brko.

„Šéfe, můžu jít na vlastní průzkum? Potřebuju si to tady prohlídnout tak nějak po svém, po šaolinským, chápete, ne?“ otočil se Pong opatrně k Bláznovi.

Kapitán povzdechl a podíval po Rexovi, který nic neřekl.

„Pongu, běž a neudělej nic, čeho bychom mohli litovat. Víš, kdo tady oficiálně velí.“

„Šéfe, jasný,“ usmál se Pong, dal si dvě pořádný kobry, který už měl nachystaná a celý natěšený potichu zmizel z pozorovatelný.

„Veliteli, všechny jednotky jsou na místě. Čekáme na vaše rozkazy,“ ozvalo se z vysílačky.

„Výborně, teď budeme čekat, dokud se neobjeví hledaný subjekt. Hlavně kurva buďte zticha a nerozjíždějte velký párty,“ odpověděl komisař Rex, potáhl z brka a napil z lahvičky.

Pong slezl po špinavém ocelovém žebříku do sníženého přízemí a ocenil industriální strukturu plnou železa, oceli a rachotících strojů. Nezdržel se kocháním příliš dlouho a zamířil směrem k hale, ve které měla mít Minda skrýš. Ne, že by nevěřil Rexovým lidem a jeho strojům, na to se znali už celkem dlouho, ale chtěl mít svůj vlastní přehled a názor na aktuální situaci. A tahle situace vyžadovala opravdu zkušený a odborný názor.

Takže se protáhl malým větracím okénkem dovnitř výrobní haly a první co ho málem uzemnilo, byl chemický zápach vycházející z výrobní linky. Netušil, jaké sračky v těch kádích vařili, ale rozhodně to byl nějaký opravdu hnusnej sajrajt. Pochopil, že vlastnímu čichu nemůže věřit, takže se posadil a začal meditovat. V sedu lotosového květu několik minut vydával zvuky jako „*ooooommm vatvatvat ooom oooooommmmmgg*“ a podobně.

Teď by byla možná vhodná malá vložka v podobně digitálního průletu nad mozkovými synapsami, které se přeprogramovávají a přemostují tok dat tak, aby nepoužitelný nos zbytečně neubíral smyslové kapacitě. Pong otevřel oči.

Svůj nos viděl, avšak ho vůbec necítil. Zato zrak, sluch a hmat byl několikanásobně lepší, takže najednou dokázal ve vibracích podlahy rozlišit chůzi zaměstnanců a pohyby strojů.

„Mistři, díky vám za tenhle zkrvvenej výcvik,“ poděkoval Pong v duchu Mistrům a připravil pořádnou lajnu, aby získané schopnosti ještě o něco posílil.

Pong naladil mysl na spirituální vibrace a procházel místy, kde se setkávalo energetické vlnění tovární haly s vlněním pomalu a nenápadně odváděných zaměstnanců únikovými východy. Čtenář si může Čiňanovo vidění představit jako Matrix smíchaný s Bezstarostnou jízdou a Predátorem, ale on to tak nevnímal.

„To je v prdeli, hlavně kurva nenápadně se řeklo a ti idioti mizí jak pára nad ohněm,“ pomyslel si, když mu došlo, že celý provoz je prázdný a výrobu řídí automat.

Netrvalo dlouho a odhalil podezřelé krvavé stopy, které vedly schodištěm k servisním místnostem pod střechu. Instinkty a celá řada zkušeností mu říkaly, že by se měl dostat nahoru jiným způsobem než pěšmo po schodech. Rozhlédl se po konstrukci, předvedl malý kung-fu trik a elegantně vyskočil na jednu z traverz, které mu vedly nad hlavou. Tiše se přesouval výš a výš, až byl úplně pod střechou u malého okna, ve kterém viděl cosi, co ho stoprocentně ujistilo, že je na správném místě.

„Šéfe, slyšíte mě?“ tiše promluvil do vysílačky.

„Slyším, co je?“ ozval se zhulený Bláznův hlas.

„Šéfe, našel jsem její doupe, je tu hromada mrtvol, ale po tý svini ani památky.“

„Pongu, pojd' zpátky, počkáme si na ni venku. Dřív nebo později se tu musí ukázat,“ řekl Rex.

„Rexi, ty vole, ani náhodou, zůstanu tady, ozvěte se mi, až něco uvidíte, Pong konec.“

„To se posrali, ne?“ pomyslel si, když schovával vysílačku do kapsy oblečení. Podíval se ještě jednou dovnitř kdysi servisní místnosti, ve které ležela hromada mrtvol v různém stavu hniloby s dírou mezi očima a kupou drog na několika stolech.

„Copak je jí to furt málo?“ říkal si, když zalézal do malého tmavého koutu nedaleko sledované místnosti, ze kterého měl solidní výhled do okolí. Vyndal nádobíčko a připravil několik lajn. Měl podezření, že tohle bude dlouhé čekání.

„Hele Blázne, se mi moc nelíbí, že Pong neposlouchá moje rozkazy,“ otočil se Rex k Kapitánovi.

„Co naděláš, chceš tam za ním jít? Podle mě je lepší, aby tam zůstal, když se dostal tak blízko skryše,“ řekl Blázen a podal Rexovi brko.

„No, asi máš pravdu,“ zamyslel se Rex a mocně tahal.

Otevřeli lahváče a začala menší kalba, jenž byla občas přerušena hlasovou kontrolou jednotlivých stanovišť. Blázen měl menší podezření, že postupně některé jednotky začaly mlčet a jiné měly velmi unavené hlasy. Po několika hodinách se otočil k Rexovi, který zrovna dával „čelíčko“ na stole a probudil ho.

„Hele, ty vole, nějak se ti to tady celý rozpadá, možná je čas povolat čerstvý posily a vyměnit unavený strážce.“

„Cococože?“ otevřel Rex oči a zmateně rozhlížel kolem. Bylo vidět, že je mírně dezorientován.

„Zahul si, ať se probereš,“ nabídl mu Blázen jointa, po kterém komisař lačně hmátl.

Když konečně Rex nabyl vědomí, došlo mu, že takhle vypadá lehce posraná policejní práce.

„Nemám čerstvý posily, všichni jsou tady.“

„To si děláš prdel? Beru ti velení, svůj majetek musím ochránit sám,“ naštvane prohlásil Blázen a vyvolal Ponga.

„Pongu, nespíš doufám?“

Chvíli bylo ticho, ale odpovědi se dočkal.

„Šéfe, ste se posral? Já a spát?“

„Já vím, Pongu, blbej fór. Jak to tam u tebe vypadá? Tady nastal, ty vole, chaos jako blázen, takže sem Rexovi sebral velení a velím tomu já.“

„To rád slyším, Šéfe. Už bylo načase, protože tady pobíhalo pár solidně vyndanejšch policajtů.“

„Mě poser,“ ulevil si Blázen.

„Šéfe no jo, ale jinak klid. Náš cíl ještě nedorazil, takže musíme čekat. Nic jinýho nám nezbejvá. Jo, a zkuste odvolat ty největší vyndance nebo nic nevyřešíme. Pong konec.“

„Rexi, musíš odvolat všechny služby neschopný a zkus zjistit, kolik střízlivejšch lidí ti vůbec zůstalo. Já se, ty vole, bojím, že celá akce zase zůstane na našich bedrech, jak je ostatně tradičně zvykem.“

„Blázne, dobře, dobře,“ odsekl Rex a vydal několik rozkazů.

Po kratší chvíli zjistil, že má k dispozici pouze pět mužů relativně soudných, takže usoudil, že Bláznův plán je ten nejlepší možný plán.

„Urgho, Karlosi, buďte připraveni okamžitě vyrazit Pongovi případně pomoci, bůhví, jestli už tady ta pojebaná Minda dávno není,“ řekl Blázen a zapálil brko.

Pong sledoval prostor a cítil, že není všechno úplně v pořádku. Jeho vnitřní senzory a zkušené instinkty napovídaly, ať zůstává pořádně ve střehu.

Šnupl lajnu a protáhl hřbet, když tu najednou pocítil silné svědění v šíji. Dlouho očekávaný okamžik právě v tuto chvíli nastal.

„Šéfe, je tady,“ špitl do vysílačky, postavil se a otočil. Minda stála za ním a hrála si s velkou mačetou.

Byla o pár hlav větší než Číňan a s arogantním pohledem ho z výšky prohlížela.

„Ty budeš pěkně nebezpečnej zmrđ, že jo?“ promluvila.
„To sem a ty budeš fakt vostrá děvka,“ odpověděl Pong a začal se velmi těšit.
„A chceš mě zastavit,“ pokračovala Minda.
„Musím, bereš nám naše drogy.“
„Budu v tom pokračovat, dokud je všechny nepřeměním na svůj matroš.“
„Co to vůbec bereš?“
„Pěkně svižnej sráč,“ zasmála se Minda a šlehla si dávku z dávkovací pistole rovnou do krku. Celá se otrásla a vyvalila oči.
„Zabiju tě, skrčku.“
„No tak to zkus,“ odpověděl Pong, vytáhl meče, vyskočil a vysokým kung-fu hlasem dlouze zajechel, až popadal nějaký ten prach z traverz a různých dalších předmětů.

Mačeta a meče se srazily v ohňostroji jisker a oči bojovníků krátce setkaly. Nyní by bylo vhodné, kdyby si velevážený čtenář představil záběr z očí do očí, mezi kterými létají digitální blesky a stříká digitální chemie.

„Si dobrá,“ mhouřil Pong oči.
„Ty taky nejsi špatnej.“
„Bohužel, kdybychom se potkali v jiné realitě a jiné době za jiné situace, bylo by všechno jinak,“ řekl Pong.
„Bylo by to silný,“ odpověděla Minda.
„To by bylo, vostrá děvko,“ pověděl Pong a předvedl pár luxusních triků s meči, než znovu vystartoval po Mindě.

Řezali se hlava nehlava, jejich zbraně přesekávaly ocelové traverzy a padaly tvrdé údery, po kterých odlétávali hodně daleko a káceli všechno v cestě. Postupem času udělali z výrobní haly kůlničku na dříví. A nesmíme zapomenout, že bitka probíhala mezi velkými nádobami s bublajícími chemikáliemi.

Dávali si solidně do těla, poletovali vzduchem a každým okamžikem hrozilo, že jiskry odletující od oceli zapálí výpary z gigantických hrnců.

„Fakt slušná show!“ uslyšel Pong známý hlas a otočil hlavu. U vstupních dveřích stál Šéf, Urgha s Karlosem a sledovali podívanou.

„Šéfe, to je vostrá děvka, takovou byste chtěl poznat,“ vykřikl Pong na pozdrav a neustával v boji.

„To vidím, Pongu, na jak dlouho to vidíš?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, když dovolíte, rád bych si s ní užil. Je velmi vostrou protivnicí,“ zakřičel Pong.

„Dělej jak chceš, ale zbytečně to neprotahuj, jo?“ konstatoval a podal brko panu Jednookému, který právě vstoupil, aby viděl, jak pokračuje lov Mindy.

„Blázne, slušná děvka, co? Fakt by mě zajímalo, pro koho teďka pracuje. Pong je na tom jak?“

„Ty vole, vidíš sám, dostává trochu na prdel,“ zasmál se Blázen a v duchu měl zvláštní pocit.

Pong s Mindou poletovali po celé hale a zanechávali za sebou trosky, které padaly do kotlů s chemkami. Sem tam došlo k zápasu, jenž proběhl na hraně vroucího kotle, kde přeskakovali nad bublajícími sračkami a snažili se do nich nespadnout.

Zápas byl dlouho vyrovnaný, teprve až po několika hodinách bylo na obou bojovnících vidět malé znavení, ale množství diváků poměrně zhoustlo a Karlos celkem úspěšně organizoval výběr sázek na vítěze. Bylo to tak fifty-fifty, ale Pong byl považován za většího favorita. Urgha otevřela bar a začala prodávat bagety a lihoviny.

Celá hala byla zničená na holou konstrukci a nějak záhadně se nádržím s tekutými jedy nehody vyhýbaly, i když některé okamžiky byly napínavé. Například ten, když Pong s Mindou zavěšení na dlouhých řetězech ve vzduchu bojovali svými zbraněmi a k zemi padaly mraky jisker.

V jednu chvíli se to stalo, Minda přetřela mečem jeden z řetězů, Pong se zřítíl k zemi a železo na něj dopadlo plnou silou. Diváci zatajili dech a vše na okamžik utichlo.

„Pičo, jebat, mrdat, kunda drátem vyjebaná,“ ozvalo se nadávání a chrastění kovu, ze kterého vylezla ruka.

„Hele, ty kundo, ty si mě zranila!“ vykřikl nasraně Pong směrem k Mindě a přitom předvedl velmi rychlé kung-fu chvaty ocelovými jídelními hůlkami.

„Bacha, došlo na jeho hůlky, brzo bude konec,“ řekl Kapitán a diváci začali divoce cpát Karlovi další peníze.

„Si jako myslíš, že mě dostaneš těma jídelníma hůlkama?“ rozesmála se Minda.

„Proč by ne?“ oponoval Pong.

„Mě nemůžeš zabít jídelníma hůlkama,“ neustávala ve smíchu.

„Ty se moc nesměj frndo, Pong umí hůlkama dělat různé věci,“ ozvalo se opilé zaštekání komisaře Rexe, který seděl vedle Kapitána a hulil brko.

„To bych chtěla vidět!“ zakřičela Minda a skočila na zem, aby se postavila Pongovi čelem.

„Gesto oceňuju, ale nebyl chytrej nápad skočit mi takhle do náruče,“ řekl Pong a zaujal postoj opilého návštěvníka jídelny u veselých skákajících ježečků.

„Co to...?“ stačila Minda nasadit překvapený výraz, ale Pong kolem ní neuvěřitelně rychle protančil a ona ucítila první jídelní hůlku, která sklouzla po ochranném nákrčníku. Hned poté druhou, která prošla malou mezerou mezi vestou a rukávem a vnikla hluboko do její hrudi.

„Doprdele...!“ chytla rukou vyčnívající hůlku, rychle ji vytáhla a podívala rudým pohledem po Pongovi.

„Velmi těsně, ještě štěstí, že mám mírně odlišnou anatomii od tý vaší, jinak bys mě dostal úplně. Nemůžu tady zůstat, někdy příště snad souboj dokončíme,“ srozumitelně bez známky bolesti pověděla překvapenému Pongovi a vyskákala po traverzách pod střechem.

Ze skrýše vyndala ampule s bílou látkou a zmizela po střeších ve tmě.

„No to je zbabělá svině,“ zakřičel někdo v davu.

„Karlosi, vrať mi peníze,“ ozval se jiný hlas.

„Nasrat, беру všechno,“ odpověděl Karlos a vypadal dost rozhodnutě nevydávat nic.

„Šéfe, musíme ji pronásledovat,“ řekl zkrvavený Pong Bláznovi.

„To musíme. Kdo chce jít s náma, může se přidat,“ vyhlásil Blázen a hosté při představě lovu zajásali.

K pronásledování nadržžený dav se setkal venku mezi továrními halami a halasně vyřvával. Bar stále jel a někdo přitáhl mart'anskou dechovku.

„Můžete mi chvíli, věnovat pozornost?“ vyskočil na bednu od whisky komisař Rex a postavil se na umělé zadní nohy.

„Kurva, můžete mě zmrdi poslouchat?“ vyštěkl z plných sil Rex, když nasraně viděl, že ho nikdo neposlouchá.

„Co chceš?“ ozval se kdosi.

„Chci dát slovo Pongovi, velí celý týhle akci,“ řekl komisař.

„Však na něj taky celou dobu netrpělivě čekáme, ty vole!“ zakřičel jiný hlas.

Rex přenechal místo na bedně Pongovi, který se rozhlédl po účastnících párty a promluvil.

„Volové, potřebujeme chytit tu děvku, která odsud zdrhla. Rovnou vám chci říct, že vás vůbec k ničemu nepotřebuju, takže můžete zůstat tady a pokračovat v kalbě. Za pět minut odjezd k bráně.“

Kapitán Blázen zavolal luxusní transportér, který jim v pohodlí umožní vyjet za ochranné pole. Ten dorazil z jeho baru asi do šesti a půl minuty, během kterých se nikdo nepřidal, takže na cestu vyrazilo jenom zdravé jádro.

„Kokote, pošli mi souřadnice, kde má ta vesmírná děvka zaparkovanou svoji kraksnu,“ požádal o data Karlos, který seděl za volantem. Blázen se posadil vedle něj a Urgha s Pongem, Rexem a panem Jednookým seděli vzadu a věnovali pozornost různé relaxační zábavě. Kapitán hulil brko a jevil známky nervozity.

„Musíme tu svini dostat, Kokote, monitoruj okolí lodě a zkus zjistit, kde se zrovna mrcha nachází,“ řekl do vysílačky.

„Můj vůdce, pracuji na tom velmi usilovně,“ odpověděl hlas z orbitální dráhy.

Dojeli k bráně v ochranném poli, předjeli frontu vozidel čekajících na průjezd do mrtvé zóny a Rex využil kouzla orgánu a policejní průkazky, aby s minimálním zdržením pokračovali dál.

„Průkazka se vždycky hodí, zvláště, když jedu se starou na nákup do hypermarketu a chci nechat káru na místě pro invalidu. To byste se posrali, všechny nejlepší místa mají zabraný mrzáci a my normální musíme táhnout nákup zkurveně daleko,“ zasmál se, potáhl z brka a sledoval, jak projeli přetlakovou komorou. Opustili komfortní prostředí kolonie.

„Místní krajina má něco do sebe,“ pověděla Urgha, které koukala skrz okno ven.

„Vo tom žádná,“ zamručel Kapitán a promluvil do vysílačky.

„Máš něco, Kokote?“

„Můj vůdce, vydržte, senzory něco zjistili a ověřuji, zda-li je to náš subjekt.“

„Výborně. Karlos, přidej, musíme být u její lodi první.“

Karlos šlápl na plyn a sjel z vozovky. Záběr z letícího dronu by čtenářovi ukázal mohutný transportér, který svými koly drtí zmrzlé krystaly, řítí se krajinou a zanechává za sebou pomalu usazující ledový prach. Na obzoru spatřili cizí kosmickou loď tvaru doutníku.

„Šéfe, nejezdil bych blízko, potřebujeme bezpečný odstup. Vezmu skafandr a půjdu ven počkat si na ní,“ řekl Pong a šel chystat ochranný oblek.

„Máš asi sedm minut než dorazí Minda, je neuvěřitelně rychlá,“ ozval se Kokotův hlas.

„To stáhám,“ zasmál se Pong, oblékl tenký elastický skafandr a protáhl tělo úzkým průlezem do zadní části transportéru, kde byla malá přechodová komora.

„Ty vole, mínus 180 stupňů, slušná klendra,“ pomyslel si Pong, když vylezl na povrch Titanu. V dálce se lesklo jezero metanu, podrážky drtily krystaly vody a zanechávaly za sebou vyšlapanou stopu. Příliš se však nezdržoval kocháním krásami a mířil rovnou k tubusu lodě.

„Kokote, jak je daleko?“ promluvil do vysílačky.

„Pět minut, máš to tak akorát, abys došel tam a zase zpátky,“ odpověděl Kokot.

„Nene, pěkně dojdu k lodi a počkám si na tu svini. Utekla ze souboje a to já kurevsky nesnáším.“

„Pongu...?“ vložil se do rozhovoru Blázen.

„Šéfe, nedovolím ji, aby se nalodila, vždyť by mohla zdrhnout a už bysme ji nikdy nechytily.“

„Pongu,“ zmlkl na okamžik Kapitán, „ty vole, prostě ji zastav a bylo by dobrý, kdyby zůstala naživu. Chápeš?“

„Šéfe, chápu a budu ji moct pak pořádně svázat, mučit a zabít?“

„Úchyle jeden, to víš, že jo,“ promluvil Kapitánův hlas, zaznělo mocné vyfouknutí kouře a pak komunikace vypadla.

Pong stál pod útlou lodí stojící na čtyřech nohách a mířící vysoko k oranžové obloze.

V dálce se vynořila známá postava a zastavila.

Minda stála na střeše výrobní haly a cpala do dávkovače plnou ampuli. Ihned si střelila a do rány po jídelní hůlce nasypala nějaký sajrajt, který zapálila. Zařvala jako raněné mimozemské zvíře a pak zkontrolovala obsah zásobníku.

„Ten zsranej malej skrček, kvôli němu nemám tolik fetu, kolik sem chtěla mít. Někdý se zase vrátím,“ pomyslela si, přes střechy přeskákala k okraji kolonie a lesem zamiřila k silovému poli. Nasadila opět dýchací masku a protáhla dírou v ochranné energii.

Cítila, jak chlad proniká zraněním až dovnitř těla a věděla, že nemá moc času. Rozeběhla se a utíkala nejkratší cestou k lodi.

Uhýbala velkým krystalům, přeskakovala louže metanu a snažila se nevnímat zvláštní krásu místa. Ranou pronikal chlad a okrajové buňky začaly jedna po druhé zamrzat. Musela se dostat k lodi dřív, než silný mráz ochromí zbytek těla.

Vyběhla na vrchol kráteru, ve kterém umístila svoji loď. Musela se sklonit a opřít rukama o obě kolena, když spatřila toho podělanýho malýho šmejda se šikmejma očima, jak stojí před vchodem a předvádí meči různé triky, aby zabil utíkající čas. Také si všimla, že najednou přestal a začal se dívat jejím směrem.

Zanedlouho se jejich pohledy znovu setkaly. Oba dva věděli, že z tohoto souboje vyjde živ jenom jeden.

„Vidím, že máš nějaký problémy,“ konstatoval Pong.

„To mi nezabrání, abych tě dorazila a odletěla,“ pověděla suše.

„Si věříš, děvko.“

„Takovej malej skrček mi nemůže ublížit,“ pokusila se zasmát, ale docela ji zatrnulo, protože omrzlina pokročila a cítila, jak ji tuhne rameno a celá ruka.

„Zima, žejo? Co se takhle zahřát?“ zasmál se Pong a zaujal útočný postoj.

Minda povzddechla a zdravou rukou vytáhla mačetu.

„Skončíme to tady a teď,“ vyrazila proti Pongovi.

Její výpad byl nečekaně silný, ale ne tak, jako v továrně. Číňan rychle pochopil, že výhoda je na jeho straně.

Byla taková kosa, že od mečů nelétaly žádné jiskry, které by mohly zapálit veškerý okolní metan. Pong věděl, že nesmí dopustit, aby ho zasáhla, protože poškození skafandru by znamenalo rychlou smrt. A věděla to i Minda.

„Pongu, hlavně ji nezabíjej,“ v reproduktoru promluvil Bláznuv hlas z transportéru, který právě přijel.

„Šéfe... jasný,“ odpověděl Pong a neustával v bojovém kung-fu tanci.

Minda zkoušela různé nechutné triky stylu *„házení v dlani zahřátých krystalů metanu Pongovi na kryt helmy, kde se přilepily a značně deformovaly výhled ven“*. Setřít ten sajrajt rukou nepomáhalo a rychle pochopil, že je skoro oslepen.

„Šéfe, potřebuju, aby mě Karlos navigoval, hovno vidím,“ zakřičel do mikrofonu.

„Cože, ty vole? Je na jedný hodině!“ zařval Karlos, který bleskově pochopil, v čem má Pong problém.

Číňan se bystře zorientoval a díky tomu, že zesílil zvuk venkovních mikrofonů, zvládal orientaci podle zvuku.

„Mindo, ty děvko, začínáš mě pěkně srát,“ provedl výpad a zasáhl soupeřku do zraněné ruky, do které pronikl mráz a prudce zmrazil úd od dlaní skoro až k rameni.

„Svině,“ opětovala výpad, ale Pongovi se podařilo podklouznout pod jejím rozkrokem a rukou podráždil velkou velbloudí nohu.

Minda se zarazila a pak rychle otočila.

„Ty dobytku,“ jak smyslů zbavená se vrhla po Číňanovi, který měl co dělat, aby odrážel prudké výpady. Najednou ležel na zádech a skřížené meče zadržovaly Mindu. Už, už to vypadalo, že s Pongem bude amen, když uslyšel Karlosův řev.

„Chcanky, použij chcanky ze zásobníku a chrstni ji je do ksichtu!“

„Cože?“ zamručel Pong.

„Normálně ji vypusť chcanky přímo do ksichtu, mráz a zmrzlá kyselina močová udělá svoji práci.“

Pong loktem pravé ruky prudce několikrát udeřil do ovládacího panelu, než úspěšně zasáhl ventil pro vypouštění moči. Na temeni helmy vyjel malý výstupek s otvorem.

„Ty vole, ještě jednou,“ řekl Karlos, který pečlivě monitoroval funkce skafandru.

Pong sebou škubl a z otvoru na helmě vytryskl proud žluté látky, která okamžitě zmrzla a v podobě ledového rosolu letěla přímo k Mindyně maskce, kterou kompletně pokryla a začala rozežírat hledi. Minda leknutím odskočila a oběma rukama chytla močovinu v obličejí. To neměla dělat, protože její dlaně skončily přilepené k tváři. Hned pochopila, že kdyby je pokusila odtrhnout, zemře udušením a chladem.

„Magických chcanek čas, už je tady zas. Karlosi, neuvěřitelný. Vlastníma chcankama sem ještě nikdy nikoho nezabil. Až málem dnes.“

„Seš dobrej básník duše, Pongu, ale teď počkej, zavolám Kokota, aby tady přistál a my se mohli přesunout do většího pohodlí,“ řekl Karlos.

Kokot s Kapkou přistál nedaleko a všichni byli rádi. Pan Jednooký, Blázen, Pong a Kokot stáli v ošetřovně a přemýšleli.

„Šéfe, můžu ji zkusit nasrat na ksicht, třeba by to pomohlo rozpustit chcanky,“ řekl s rozpustilým tónem v hlasu Pong, který už byl natěšený na výslech a následnou popravičku.

„To by asi nepomohlo, musím najít něco jinýho,“ odpověděl Kokot a prohledával skříň.

„Tohle by mělo stačit,“ zvedl laserový skalpel a přešel k hlavě Mindy, která měla stále na helmě přilepené ruce, něco huhlala a snažila se vymanit z pout.

„Mindó, moc sebou necukej nebo to bude bolet víc,“ sklonil se nad ní a začal vyřezávat hledi, aby uvolnil ruce.

Blázen hulil brko, Pong hlídal, pan Jednooký upíjel z láhve a všichni sledovali operaci. Zanedlouho měl Kokot odříznutou Mindinu masku a Pong její ruce uvozoval popruhy ke stolu.

„Konečně tě poznávám,“ řekl Jednooký a vyfoukl zajatkyňi do obličejí marihuanu.

„Ty seš nový Nejvyšší představený, že ano? Slyšela jsem o tobě, ale vůbec by mě nenapadlo, že se setkáme právě teď a právě tady,“ řekla Minda.

„Jsem slyšel v poslední době, že pěkně zlobíš. Pro koho pracuješ?“ položil otázku Nejvyšší.

„Naser si, neřeknu,“ zasmála se.

„Já tě donutím,“ sladce zašeptal Mindě Pong do ouška.

„Ale no tak, snažíš se mě pobavit, koloušku?“ koketním hlasem odpověděla.

„Ty moje laňko, jsi tak roztomilá. Kokote, můžeš mi udělat rentgen celého těla, abych věděl jakou má fyziologii? Tuhle rasu neznám.“

„Není problém, Pongu,“ řekl Kokot, přesunul nad Mindu těleso zdravotního skeneru a zapnul ho.

Pong prohlížel výstupní obrazy a uznale pokyvoval hlavou nad tělesnou skladbou.

„Málem sem tě zabil už v fabrice, jak se tak dívám,“ konstatoval.

„Bylo to těsný a teď mě jako zabiješ spoutanou?“

„Nezabiju, nejdřív z tebe dostanu informace, pak tě uvolním a dáme férovku, nejsem zbabělec,“ řekl Pong a začal se přehrabovat v lékařských nástrojích.

„A si myslíš, že ze mě něco dostaneš?“ drze se zasmála Minda.

„Já doufám, že jo,“ opětoval úsměv Pong, vytáhl akupunkturní jehly a první zapíchl pod koleno zajatkyňě.

„Co to k...?“ vyjekla Minda, protože přestala cítit nohu. Za chvíli přestala cítit druhou nohu a stejně tak ruce a trup.

„Dobrý, žejo?“ zasmál se zase Pong a ukázal Mindě monitor, na kterém byla zobrazena Velká Shaolinská databáze organismů a jejich čakrálních proudů včetně citlivých smrtících míst.

„To je váš druh, mám vás v databázi.“

„Není možný,“ dívala se Minda na obraz svého druhu s červenými tečkami po těle, jenž značily významná místa.

„Pokud rozumím dobře, když zabodnu jehlu sem do tohohle místa, začneš krváčet z uší,“ prohlížel Pong podbříšek Mindy a použil jehlu na jednom daném místě. Přesunul pohled na hlavu a chvíli se díval.

„Začínají mě tlačit uši. Co si mi to udělal, zasranej skrčku?“

„Vždyť jsem to říkal, už ti začíná téct krev z uší,“ sklonil hlavu Pong a sledoval čůrek vytékající krve.

„Ty seš svině a to jako čekáte, že vám něco řeknu?“ zařvala Minda a plivla krvavou slinu Pongovi do obličeje. Ten vytáhl hedvábný kapesníček, kterým otřel obličej.

„Šéfe, bude těžkej oříšek, ale naštěstí má její druh hodně zajímavých bodů po těle.“

„Pongu, jak dlouho ti bude trvat, než ji zpracuješ a rozmluvíš?“ zeptal se Jednooký a potáhl z brka.

„Prostě dělej co musíš,“ řekl Blázen, který otevřel dalšího studeného lahváče a k němu zapálil joint.

Pong vybral další bod a zabodl jehlu.

„Nyní začneš krváčet z očí a nosu,“ řekl a rovnou zabodl další jehlu, „a tahle způsobí, že tě začne pálit prdel.“

Minda vyhrkla řadu nadávek, ale to už její oči nabývaly na objemu a začaly vylézat z důlků.

„Dost nechutný,“ konstatoval Kapitán a nevěřícně zíral na to, co měl před sebou.

Ze slzného kanálku vytékala čůrkem krev a oči stále zvětšovaly svůj objem. V jednu chvíli sebou všichni trhli od toho leknutí, když bulvy jako dva ping-pongové míčky vyskočily z otvorů a zůstaly viset na očních nervech.

„A ty vole, ještě štěstí, že tu nejsou ženský, ty by se posraly,“ řekl Jednooký a musel to spláchnout řádným lokem.

Mindy zachrčela.

Ted' by se asi hodilo pro pobavení diváka přepnout do zorného pole Mindy, protože výše popsaný okamžik si zaslouží záběr z pohledu nebohé mučené oběti.

„Svině zasraný,“ pomyslela si, když spokojená s přesností zásahu slinou sledovala, kam Pong zabodne další jehlu.

Viděla skloněný Pongův vousatý obličej a jeho výraz, ve kterém se zračilo maximální uspokojení.

„Jemu to dělá normálně dobře. Nevěřím, že někoho takovýho mohla stvořit příroda mimo můj hnusný rodný domov,“ proběhlo její hlavou, když tu ale ucítila hodně nepříjemný tlak v očích, mnohem nepříjemnější než ten v uších a navíc si uvědomila, že prdel začíná příšerně pálit. Ale to bylo hovno oproti tomu, když prostor zdeformoval do pohledu rybím okem a oční bulvy tlačily do lebeční kosti. Krátce na to pocítila, jak se zrakové orgány začínají valit ven.

Tlak najednou skončil a ozvalo se lupnutí, jako když odskočí zátka z láhve bublinkové limonády. Prostor se najednou totálně zkurvil a ona viděla jedním okem levou ruku a druhým svůj jícen, protože oko skončilo v otevřených ústech.

„Co to kurva...?“ běželo mozkovými synapsemi, které přerušila prudká bolest hlavy, když levé oko uvidělo Pongův palec a ukazováček, který do něj cvrnkl, až se rozlétlo jako na gumovém lanku.

„Povíš nám všechno co chceme vědět nebo si dáme repete?“ smál se Pong a rukou vrátil levé oko do očního důlku.

Druhé oko vidělo hýbající se hlasivky, které se snažily vydat hlásku, ale nešlo to, protože Minda měla příšerný strach hýbat čelistmi, aby nepřekousla oční nerv.

„Bojíš se, co?“ vycítil Pong strach a předvedl falešný výpad dlaní na spodní čelist. Minda se posrala, když mistrova ruka zastavila milimetr od brady. Pong oko vytáhl a vrátil zpět na své místo.

Minda otočila hlavu a začala zvracet.

„Pálí mě prdel, bolejí oči, uši a nos, co chcete vědět? S těma očima to bylo fakt zkurveně hnusný a odporný,“ rezignovaně ohlásila.

„Pro koho, kurva, děláš?“ otráveně zopakoval Jednooký.

„Chmmm...“, vzdychla a podívala se na Ponga, který významně pokyvoval rukou, ve které držel svazek jehel. Nenuceně mrkl, usmál se, promnul čínský vous a pohladil dlouhé obočí.

„Tak co bude?“ zeptal se nervozně Blázen.

„Já nevím jak začít, když vám to řeknu, budu mrtvá.“

„Mrtvá budeš tak jako tak, takže začni povídat,“ odsekl Pong a vytáhl jednu z jehel.

„Dobře, dobře. Je za tím vrchní eunuch Ho, který má takového zvláštního koníčka,“ začalo z ní lézt.

„Kdo je kurva eunuch Ho a jakýho má kurva koníčka?“ kroutil hlavou Blázen a zíral po Jednookém, který měl kamenný výraz a brko v ústech.

„Sbírá exotický drogy a mě si najal, abych pro něj pracovala a hledala mu nový produkty,“ odpověděla.

„A kdo je ten Ho?“

„Vrchní eunuch Ho je správce domu Zakázaného císaře.“

Pong se zarazil a přestal kývat jehlou v ruce.

„Co je? Něco sem ti připomněla, šikmookej skrčku? Měla bych, Ho a všichni ostatní tam vypadají jako ty.“

„Kdo je kurva Zakázaný císař???“ unikalo Kapitánovi Bláznovi, protože mu došlo, že je v tuto chvíli jediný, který naprosto nechápe, která bije.

„Zakázaný císař je vládce Zakázané říše,“ rozesmála se Minda na celé kolo.

„Ale kurva už dost, tady si ze mě nikdo prdel dělat nebude,“ rozčílil se Blázen, až zlomil joint.

„Šéfe, to není možný, aby to byli oni...“, mekotal Pong.

„Pongu, kdo kurva oni?“

„Můj vůdce, uprchlíci, kteří opustili Zemi v 21. století z důvodů pronásledování komunisty,“ vstoupil do rozhovoru Kokot.

„Přesně tak, obsadili několik planetárních systémů hluboko ve středu Galaxie. Moc se o nich neví, jsou uzavřeni do sebe a s okolím příliš nekomunikují. Občas nějaký obchod, sem tam vyvraždění primitivní civilizace, ale nikdy nic výrazného,“ řekl Jednooký a podíval se po Mindě.

„Si tady skutečně jenom kvůli drogám?“

„Sem,“ řekla.

„Tak ať to Pong uzavře, musíme tě zabít, protože jinak by přišli další lovci eunucha Ho. Von je fakt blázen.“

„Jednookej, ty ho znáš?“ zeptal se Blázen.

„Párkrát sme se viděli u madam Kawasaki. Příšerná smažka s úchylnejma sexuálníma choutkama. Hrozně rád mučí,“ nad něčím ještě přemýšlel Jednooký.

„Kurva, já sem tady taky!“ vykřikl Pong, „já myslel, že jsou to jen pověsti a že během útěku všichni zahynuli.“

„Pongu, nikoliv, cestu jich přežilo tak akorát, aby byli schopni založit novou civilizaci,“ řekl Jednooký.

„Takže, já tam někde můžu mít svoje příbuzný,“ zasníl se Pong.

„Cože?“ otočil se Blázen.

„Šéfe, mezi mými předky byli uprchlíci. Ty vole, to by bylo hustý, kdybych je potkal,“ sníl dál Číňan.

„No to by byla zkurvená náhoda, ale teď už to skončí, ať můžeme jít zpět pařit do klubu,“ rozhodl Kapitán. Zvedl se a s panem Jednookým odešel, aby nechal Ponga s Kokotem samotné.

„Jak to teďka bude?“ zeptala se Minda.

„Já ti nevím, nějak sem si všechno rozmyslel a myslím, že je čas vrátit se za slušnejma děvkama na mejdan. Kokote, pomůžeš mi ji vyhodit do odpadu?“

„Nevidím problém. Živou?“ zeptal se Kokot.

„Do drtičky? Nejsem úchyl, myslím, že trpěla už dost,“ podíval se Pong na Mindu, vytáhl nůž, rychle prořízl Mindino hrdlo a dlouze se díval do očí, ze kterých odcházel život.

4. Kosočtverec

Na základně vládl unavený pozdní nedělní večer, který Blázen zabíjel v nové společenské místnosti, na niž byla předělána jídelna. Posunuli jídelní stůl, do rohu dali několik pohovek s křesly a na strop pověsili výkonný projektor. Marihuanový kouř by se dal krájet a prázdný lahváče by nespočítal.

„Šéfe, ty vole, tady je zahuleno. Mám nový céděčko s výběrem nejbrutálnějších reklam za poslední měsíc.“

„A co já s tím?“

„Zabijeme čas, ne? Bude to legrace.“

„Tak zapni přístroj, stejně odlítáme na Titan až zejtra odpoledne, takže se můžeme ráno vyspat,“ otráveně odpověděl Kapitán, potáhl z brka a upil z láhve.

Pong šteloval aparát a mezitím dorazil Kokot s Karlosem a Urghou.

„Co se chystá?“ zeptal se Karlos.

„Můj vůdce, vždyť není skoro nic vidět,“ ohodnotil stav v místnosti Kokot a zapnul ventilaci.

„Vypni to, ty vole, já to tady chci mít zahuleny,“ zamručel Blázen, nasraný, že večerní klid právě skončil.

„Už to jede,“ zasmál se Pong a kouř prořízl silný světelný paprsek, který začal na zdi zobrazovat obrázky.

Po úvodních titulcích proběhly reklamy sponzorů z řad chemických fabrik, dodavatelů jedovatých plynů a výrobců zbraní hromadného ničení.

„Zemřelo vám děťátko a nechcete se s ním rozloučit? Nabízíme vám vytvoření naprosto dokonalé genetické repliky s úpravami, které sami zvolíte...“ začal hovořit draze oblečený muž v bílé laboratoři.

„Naše společnost je leaderem na trhu klonovanými dětmi. Nejlepší vědci epochy se sešli, aby pro vás připravili to nejlepší, jež nám současná věda nabízí. Naší specializací je výroba dětí do věku pěti let, se speciálním zaměřením na novorozence. Víte-li, že se vaše miminko nedožije konce týdne, neváhejte, přijďte k nám a my vám vytvoříme tak dokonale perfektní klon, že původní vzor zpět již chtít nebude.“

„A ty vole, to si dělaj prdel, ne? To sme fakt v tak špatným příběhu, že se musíme dívat na takovou sračku?“ zamručel Karlos, který musel pozvednout svoji náladu několika kokainovými kobrami.

„Pongu, hodně špatný video si nám pustil, nechceš radši přinýst něco ze své sbírky porna?“ zeptal se otrávený Blázen.

„Šéfe, zkusíme ještě jednu reklamu, třeba se to zlepší,“ odpověděl Pong, kterému v duši začínalo bublat jisté drobné ponížení a hlavou mu běželo, že až toho trafikanta na Havaji příště potká, tak mu zláme obě ruce.

Obraz se změnil do růžové a záběr přenesl diváky do holčičího pokoje, kde bylo růžový naprosto všechno. Skříně, poličky, závěsy, koberce, stolek, židle, obrazy, hračky a velké růžové letiště, na kterém ležel tlustý chlupatý chlápek s lesklou zpocenou hlavou, celý nahý s povadlým čůrákem a vedle něj byla malá nahá holčička kolem deseti let.

Láskyplně položila ruku na mužnou hrud' a nožičku přehodila přes jeho tlusté stehno.

„Tatínku, ty už mě nemiluješ?“ něžně se zeptala.

„Ne,“ odfrkl chlápek a vyplivl na růžový koberec hnědozelený hlen.

„Koupila jsem nový lubrikační gel pro malé holčičky,“ vytáhne zpod polštáře tlustou růžovou tubu, kterou otevře a zmáčkne, až vystříkne proud želatiny. Na obrazovce se objeví blikající veselé hvězdičky, telefonní číslo s poznámkou, že kdo zavolá do pěti minut získá slevu.

Tlustá hlava pohlédne na drobné tělíčko a rozsvítí oči.

„Už zase ano,“ zasní se a začne po podbřišku roztírat lubrikant a jeho penis začne zvětšovat svůj objem.

„No to ses posral,“ vykřikla Urgha a začala zvracet. Pong se smál jako protržený a nemohl přestat. Trvalo chvíli, než si uvědomil, že je jedinej úplně vysmátej a s takovým nechápavým výrazem v obličejí sledoval znechucené osazenstvo.

„Tak já asi půjdu pro to porno,“ řekl a chystal se vyndat cédéčko z přehrávače. Najednou však obraz začal silně zrnit, až zrnění přešlo v černobílý záběr jakési japonské zahrady, ve které podél pečlivě udržovaných cestiček ležely mrtvoly v různých stádiích rozkladu.

„Co to kurva...?“ mručel Pong a zkoušel zastavit přehrávání.

„Hele, Kokote, mě to nejde vypnout,“ požádal o pomoc. Kokot se zvedl, chvíli zkoušel promítací přístroj vypnout, až ho nakonec vytáhl ze zásuvky.

Jenže se naprosto nic nestalo a projektor promítal dál. Kamera zastavila pohyb uprostřed zahrady u objektu, který zpočátku nešlo poznat, ale když se kamera zvedla o pár metrů a pohlédla na objekt z výšky, všem bylo jasné, o co se jedná.

„Ty vole, gigantická píča,“ vzdychl nadšením Pong.

„To je neuvěřitelný,“ kroutil hlavou Blázen.

„Já jdu pryč,“ řekla Urgha, ale než stihla cokoliv udělat, obraz sjel na detail gigantického orgánu, který začal pulsovat. Pulsoval tak dlouho, dokud se nevynořila trojrozměrná hlava bledé černovlasé holčičky. Vykulila černé oči, ve kterých nebylo vidět dno studny a promluvila.

„Všichni do týdne zemřete a za chvíli zazvoní telefon, který vám vše potvrdí.“

„Cože kurva?“ nechápavě zíral Karlos a ostatně nebyl sám. Holčička se začala drápat z promítaného obrazu ze zdi, ale to už byl Pong probraný z šoku a začal zase fungovat jako osobní strážce. Přiskočil k vylézající postavě v noční košili, chytl ji za vlasy a malým nožem uřízl hlavu. Holčička se pokoušela bránit a ostrými nehty Ponga poškrábala v obličejí. Do toho vydávala hnusný vysoký pištivý hlas, který umlkl až v okamžiku, kdy nůž přerušil dýchací trubici.

„No, co tohle bylo za mrdku,“ pohlédl do očí uříznuté hlavy a pozoroval cvakající zuby.

„Šéfe, dobrý?“

„Pongu, cos to přitáhl za hovadinu?“

„Šéfe, netuším,“ odpověděl Pong a hodil hlavu zpět do obří kundy na zdi, která mezitím pohltila holčičí tělíčko. Slastně krkla, vyplivla slinu a promítačka zhasla.

Nastalo ticho, do kterého zazvonil Kapitánův telefon.

„Slyšeli jste ji. Do sedmi dnů zemřete jako ti před vámi,“ řekl neznámý hlas a položil hovor.

„Co to kurva mělo bejt?“ mručel Blázen a vytáčel číslo zpět. Chvíli hrála přednastavená jihomoravská dechovka, která vlezle dráždila sluchové orgány.

„Trafika u Velryby na Havaji, kdo volá?“ promluvil ženský hlas.

„Já jsem Kapitán Blázen a z tohodle čísla volal nějaký hlas, který mi vyhrožoval, že do sedmi dnů zemřeme.“

Na druhé straně bylo chvíli ticho, než hlas přišel s odpovědí.

„Že vy ste viděli to video s obřím pohlavním orgánem?“

„Jo,“ potvrdil otázku Blázen.

„Budete muset přijet, můj starej je už dva dny mrtvej a mě zbývá pár dnů života. Po telefonu nic říkat nebudu,“ odpověděla žena a položila telefon.

„Co to do prdele jako mělo bejt?“ kroutila hlavou Urgha.

„Musíme okamžitě odjet na Havaj a začít pátrání, tohle je nějaká divná prdel a rád bych zjistil, kdo ji na nás ušil,“ zamručel Blázen a hodil vajgl nasraně do popelníku, protože věděl, že pohoda skončila.

V brzké pondělní ráno se v havajském přístavišti z moře vynořila ponorka a zamířila k molu, kde již tancovala ranní směna profesionálních vítaček s květinovými náhrdelníky. Obsluha uvázala ponorku ke kotevním sloupům a přistavila můstek, po kterém přešel Kapitán Blázen se svým ochráncem

Pongem a Kokotem. Ani se příliš nezdržovali a zamířili rovnou do trafiky u Velryby, která zrovna otevírala.

„Dali bysme si nějaký pití a chci mluvit s majitelkou,“ řekl Blázen obsluze, která právě vytáhla rolety.

„Co po ní chcete? Před pár dny ji zemřel manžel, tak se necítí úplně nejlíp,“ odpověděl tmavý chlapík a blbě se díval mezi přípravou drinků.

„Řekněte akorát, že je tu chlápek, se kterým včera telefonicky hovořila,“ řekl Blázen a upil koktejl.

„Ty vole, přines mi lahváče, tohle je hroznej lepihub,“ dodal.

Obsluha nasupeně bouchla pivní lahví o stůl a odešla.

Kokot prohrabával noviny a časopisy, když tu ho něco zaujalo. Natáhl ruku pro tiskovinu, jenž prolistoval a pak ukázal Bláznovi.

„Můj vůdce, podívejte. Za posledních čtrnáct dnů na Havajských ostrovech proběhlo několik záhadných vražd a zmizení. Úplná epidemie.“

„Ukaž, ty vole,“ natáhl ruku Blázen a chvíli zíral na písmenka, „fakt že jo.“

„Všichni jsou zákazníci naší trafiky. Můj starej video rozkopíroval a rozdal, byl to nehoráznej blázen. Jakže ste říkal, že se jmenujete?“ objevila se zničehonic nějaká ženská.

„Kapitán Blázen jméno mé a včera jsme spolu hovořili,“ odpověděl Blázen a prohlížel ženu za pultem.

„Další blázen, to mě nepřekvapuje. Takže vy ste taky viděli tu kazetu, jo?“

„Nebyla to kazeta, ale cédečko, každopádně viděli. Co o ní víte?“ vstoupil do rozhovoru Kokot.

„Naprosto vůbec nic, jednoho dne přišla starýmu poštou a do týdne byl mrtvej. Pořád něco mekotal o nějaký holčičce a že za nic nemůže. Poslední dny blábolil takový sračky, že se nedá odhadnout, co byla pravda a co ne.“

„A na nic jinýho si nevzpomenete?“ zeptal se ještě Blázen, který měl pocit, že tady moc pšenky nepokvete.

„Ste se posrali? Já mám za pár dní umřít, nevím proč a nevím přesně kdy. Jen to, že natáhnou ráfky, tak běžte do prdele,“ odsekla trafikantka a odešla.

„Dej nám celou láhev rumu, tohle musíme promyslet,“ řekl Blázen obsluze. Zaplatil, vzal flašku prvotřídního chlastu a odešli do přístavu.

Bylo něco před pondělní půlnocí, když v jednom plážovém baru seděli Blázen, Urgha, Pong, Kokot, Karlos a Jack.

„Hele, budeme si muset ještě jednou to video pustit, třeba nám něco uniklo,“ konstatoval Kokot, který byl jediný střízlivý.

„Seš si jistej?“ zeptal se opile Jack.

„Jo, stejně sme ho už viděli,“ odpověděl Kokot.

„No já teda ještě ne, ale když myslíte, že mi to k něčemu bude,“ obrátil Jack pozornost k své láhvi.

„Asi máš pravdu, Kokote. Pusť to znovu, ale zkus přeskočit ty reklamy, jo?“ otráveně řekl Blázen a potáhl hluboce z brka.

Kokot přetočil video až k záběrům japonské zahrady. Zajímavý bylo, že mrtvolky zmizely, cestičky byly uhrabány a ohromný, klidně předoucí, orgán byl očividně po koupeli.

Sledovali pořad pět minut, deset minut, půl hodiny, dvě hodiny, než Pong opatrně položil otázku.

„Nemělo to už dávno skončit, dopíče?“

Jakmile dořekl slovo ‚píča‘, obraz začal měnit scénérii, dokud v záběru opět nebyla orgasmicky vlnící píča.

„Nene,“ podivil se Karlos, až napětím přestal dýchat.

Z kundy se počala drát holčička v bílém hábitu a zhruba v půlce těla zastavila, zvedla hlavu, až si málem zlomila krk a vydala nepříjemný vysoký řev, který trhal uši.

„Zmlkni kundo,“ zakřičel Pong a vytáhl meč. Holčička po něm hodila pohled svýma temnýma hlubokýma očima a zakřičela.

„Naser si čůráku, musíte jít za orgánem!“

Obří vagina ji pohltila zpět a všichni diváci, včetně barmana, který se zrovna nachomýtl s tácem studených lahváčů, zmlkli.

„Můj vůdce, mám fotku,“ promluvil Kokot.

„Ty vole, to je dobře, tohle už znovu vidět nechci,“ odplivl si Blázen a zapálil brko, který stihlo zhasnout.

Polední tropické slunce páliło ostošest a nad v písku ležící skupinou těl byla natažená ochranná plátěná střecha. O kus dál seděl v rybářské židli Kokot a pozoroval nahozené rybářské pruty.

„Ty vole, Kokote, kolik je hodin?“ promluvil Kapitánův hlas.

„Můj vůdce, úterý poledne, solidní pařba,“ odpověděl Kokot.

„No to je síla. Chytils něco?“ smál se Blázen jako blázen.

„Můj vůdce, naprosto nic. Vždyť víte, že ryby jsou hrozně vzácný a málokdo je v životě viděl.“

„Já vím, dělám si prdel, ohlídal si mi posádku?“

„Ohlídal, akorát Doktor odešel na pokoj s nějakými placenými služebnicemi,“ řekl Kokot.

„Ah, v tom případě je všechno v pořádku.“

„Šéfe, to byl vostrej mejdan,“ zvedal se Pong a sklepával ze sebe písek.

„Kapitáne, mám docela hlad, šla bych někam něco pozřít,“ ozvala se Urgha.

„Taky mám hlad, ale než se zvednu, tak dám brko a vyprošťováka. Kokote, zůstaly nám ještě nějaký lahváče?“

„Můj vůdce, schovávám pro tuhle příležitost poslední basičku,“ zavrňel slizkým knírkem Kokot a šel k malé hrázi vybudované z písku, která zadržovala vodu pro chlazení basy piv.

Ozvalo se několik pochvalných výkřiků a hned poté byly slyšet odskakující zátky. Nad pláží zavoněla marihuana.

O několik hodin později konečně seděli v rybárně a vyčkávali pozdního oběda.

„Uvědomujete si, že tenhle podnik je nejdražší rybárna v celým Tichým oceánu?“ řekl Blázen a vysával lahodný obsah raků.

„Šéfe, samozřejmě, přeci bysme nešli do nějaký zasraný putiky, kde by nám nabídli klonovaný ryby místo přirozeného umělého chovu,“ odpověděl Pong a natáhl jednu dlouhou lajnu, aby před obědem nabral sil.

Stůl se zaplnil různými mořskými plody a rybami, k tomu pečivo, lehké bílé víno a těžký karibský rum.

„Hele, Kokote, včera si říkal, že si stihnul vyfotit tu malou děvku, jejíž megapíča mě strašila ve snu,“ promluvil Karlos.

„No jo, pravda, sem s ní,“ uvědomil si Blázen, že je to vlastně fakt.

Kokot vytáhl z brašny velkou černobílou fotku, na které byl vidět okraj televize, velká černobílá píča a černobílá holčička z té píči napůl vylezlá. Zachycená přesně v okamžiku, kdy zalomila hlavu vzad a počala křičet. Černá hlubina jejích očí vtahovala do sebe a zlo o sobě dalo vědět prudkým závanem smrdutého větru.

„Fuj, to je smrad,“ odplivla si Urgha.

„Číšníku, co to je kurva za rigól?“ zakřičel Pong směrem k obsluze.

„Já nic necítím,“ řekl číšník, který očichal okolí stolu.

„Všichni to cejtíme,“ oponovala Urgha a koukala bezradně po Kapitánovi.

„Dobře, dobře, pošlu sem uklízeče, aby to tady prošel, třeba se někdo vysral do květináče, včera tu byl večírek,“ zamručel číšník a odešel.

Fotografie začala kolovat a nikdo nic neříkal.

Všimli si ho až po chvíli, ale starý uklízeč je něčím zaujal.

„Když chci, tak umím být neviditelný,“ lehce se pousmál a pokračoval v pomalém uklízení podlahy.

„Nepovídejte,“ řekl rozšafně Blázen a mocně dýmil.

„Nepovídám, jsem jenom starý muž, který toho hodně viděl a hodně zažil,“ s úsměvem řekl uklízeč a pomalu se svým úklidovým náčiním přistupoval ke stolu.

„Nechcete lajnu?“ otázal se spokojeně najedený Pong.

„Ne, děkuju, já už sem na tyhle srandy starej. Ale copak to tady máte za fotku?“ zastavil uklízeč, když zaregistroval fotografii na stole.

„Tomu byste neuvěřil,“ řekl Karlos, který pro změnu drtil šutrák kokainu.

„Tím bych si nebyl jistej. Nevěřil sem, že Pomněnku ještě někdy uvidím,“ řekl uklízeč a kroutil nevěřícně hlavou, když dlouze zíral do fotografie.

„Kohože uvidíte?“ promluvil Blázen, kterého uklízečův výraz v obličejí zaujal.

„Pamatuji její matku. Už je to mnoho let, velmi mnoho. Byla neuvěřitelně krásná a naprosto každý ji chtěl mít,“ začal vzpomínat starý muž a je to přesně ta chvíle, kdy by měl čtenář přepnout představivost do černobílé barvy. Vyprávění se přesunulo do zaplněné námořnické hospody velmi nízké kategorie, kde u baru stála nádherná černobílá žena a klopila do sebe jednoho panáka za druhým. Na podlaze kolem leželo ve vlastních zvracích několik potetovaných námořníků, kteří byli očividně totálně zmoženi.

„Uklid'te někdo ten nechutnej bordel. To se tady fakt kurva nenajde žádněj pořádněj chlap, kterej by se mnou udržel tempo?“ opileckým hlasem zakřičela kráska od baru a vypila dalšího panáka kořalky.

Někdo začal odtahovat ležící chlápky a podlahu začal uklízet nám známý uklízeč, ale o pár desítek let mladší.

„Fakt se tady nenajde pravej chlap?“ zakřičela znovu žena a třískla sklenicí o pult.

„Já se hlásím!“ ozval se odněkud zezadu jasný mužský hlas.

„Kdo to je?“ zakřičela kráska a mocně upila z láhve.

„Já,“ odpověděl znovu ten samý hlas a davem se začínal prodírat urostlý, svaly pokrytý blond'atý muž s vizáží Adonise.

„No, potěš koště, kulturista,“ pousmála se kráska a rukou naznačila obsluze, že chce další sklenici.

„Ajééé,“ zahučel dav a několik hostů rychle a nenápadně opustilo podnik.

„Kdo ty seš? Já jsem Josefina,“ představila se žena a sama nalila do druhé sklenice pořádnou porci alkoholu.

„Já sem Fricek a vařím v místním blázinci,“ odpověděl blond'ák a exnul sklenici jedním lokem.

„Dobře ty,“ zasmála se Josefina a nalila další panáky.

„Přidám se k výzvě,“ promluvil chraplavý hlas. Josefina a Fricek otočili hlavy směrem ke zvuku. Spatřili špinavého, zarostlého a páchnoucího hrbáče, s řídkými vlasy a křivýma nohama.

„Ty seš kurva kdo?“ optal se hrubě Fricek.

„Menuju se Pepek a jsem námořník. Slyšel jsem o výzvě, kterou přednesla tady ta nádherná kurvička a chci ji přijmout,“ řekl hrbáč chraplákem.

Josefina pohlédla po Frickovi, v davu to zašumělo a pak se podívala zpět po hrbáčovi.

„Ty vole, a jo. Ať je prdel, kdo vyhraje s tím budu dnes večer píchat zadarmo,“ hlasitě se rozesmála a přitáhla další sklenici, kterou po okraj naplnila.

„Musíš nás ale dohnat, jinak soutěž neplatí,“ řekla s lišáckým úsměvem.

„Kolik jste jich měli?“ optal se Pepek.

„Zatím jenom jednu,“ zasmála se Josefina a sledovala nového soutěžícího zkušeným pohledem pijačky. Pepek otevřel záklopkou v jícnu, pak se ořepal a prudce položil prázdnou sklenici na bar.

„Další,“ řekl a pijatika započala.

Místnost byla tak zahulená, že by se kouř dal nožem krájet, počet odpadlíků rostl s počtem vypitých láhví a brzy k ránu byl bar skoro prázdný, protože zbývaly poslední dvě láhve tvrdého.

„Hoši, vy máte solidní výdrž, tyhle láhve rozhodnou,“ řekla klidně Josefina, otevřela flašky a slila jejich obsah do prázdného kýble na led. Vzala z výčepu tři půllitry a poctivě je po rysku naplnila. Místnost ztichla a zbytky vzduchu napětím přestaly proudit. Fricek se lehce zakymácel a neznatelně zachytil barového pultu. Pepek nacpal dýmku marihuanou a pořádně si před posledním výkonem zabafal.

„Teď, teď, teď, teď, teď, teď,“ burácelo pár opilců v extázi.

Josefina, Fricek a Pepek pozvedli půllitry a přitlukli si. Pozvedli sklenice k ústům a začali pít.

Pepek zkušeně hltal dávky alkoholu a bez zastavení vypil celou sklenici tvrdého. Říhl si a odplivl hnědý kuřácký hlen. Ani Josefina nezůstávala pozadu, elegantním profesionálním stylem vypila tři čtvrtě obsahu a zbytek labužnicky, aby tomu přidala grády, vysrkala brčkem. Zato blondatý Fricek měl problémy. Množství alkoholu, který dokázal pojmout bylo překročeno a poslední půllitr byl příslovečnou poslední kapkou do džbánu se špatným uchem. Zhruba v polovině se zakymácel, vyzvrátil obsah žaludku zpět do sklenice a to co přeteklo, šlo rovnou na podlahu.

„Ty... ty ty...“ chtěl cosi říct, ale zhroutil se na zem a dostal nějaký epileptický záchvat. Našrot hosté chvíli zaujatě pozorovali, kterak mu vytéká z huby pěna a zcela nekompromisně pochcal a posral podlahu.

„Nemůže se udusit?“ zeptala se Josefina.

„Mohl by mu zapadnout jazyk, to je pravda,“ odpověděl Pepek.

„Nepomůžeme mu?“ pokračovala Josefina.

„Mohli bysme, zkusíme starou námořnickou metodu,“ řekl Pepek a okovanou špičkou boty několikrát Fricka kopl do zad. Očividně to pomohlo, protože Frickovi přestala pěnit huba, uvolnil se a pořádně nadechl.

„Ty můj hrdino, pojď mrdat,“ vzala Josefina Pepka za ruku a odtáhla na dámský záchod.

Uběhla asi hodina, když se vrátili zpět do barové místnosti. Už byla uklizená a spící opilci vyházeni. U pultu seděl zlomený Fricek a měl před sebou limonádu.

„Ten má péro, takový si v životě neviděl,“ vysmála se mu do ksichtu Josefina a s Pepkem odešla do námořnického doupěte.

Během následujících let probíhal vášnivý milenecký vztah mezi krásnou Josefinou a hrbáčem Pepkem. Z tohoto romantického svazku dvou vášnivých alkoholiků vzešla dívenka, která dostala jméno Pomněnka. Ale štěstí nemělo trvat dlouho. Ponížený Fricek celé roky plánoval pomstu a když se maličká narodila, završil svůj zavrženíhodný plán.

Vyčkal až jednou Pepek odjel na moře a vloupal se do jeho domu. Schoval se ve skříni a čekal na svoji příležitost. Ta nastala, když Josefina přišla s Pomněnkou z procházky. Využil momentu překvapení, vyběhl ze skříně s velkým nožem v ruce a Josefínu ubodal před očima malé dcery.

Aby toho nebylo málo, tělo zabalil a odnesl do blázince, kde ho v kuchyni naporcoval a zpracoval k večeři. Každý klient a několik návštěvníků, každý zaměstnanec blázince dostal svoji porci masa a polévky s játrovými knedlíčky. Pepkovi v ledničce nechal speciální uleželou svíčkovou, aby měl jídlo po návratu z rybolovu.

Pro Pepka to byl dost velký šok, když přišel domů a našel Pomněnku v zakrvácené ložnici. Naprosto nedokázal přijmout realitu a kompletně se zhroutil. Do toho se objevil Fricek s přenoskou na jídlo.

„Můžu dál?“ vstoupil.

„Co chceš?“ zeptal se zničený Pepek.

„Vy jste kdo?“ přišel jeden z vyšetřujících policistů.
„Já jsem Fricek a mám s Pepkem nevyřešený účet,“ odpověděl Fricek.
„Jaký účet?“
„Dáme jídlo a já vám to povím,“ řekl Fricek a rozložil přenosku na stůl. Polévka zavoněla, uležená svíčková podráždila čichové buňky a houskové knedlíčky byly jedna báseň.
„To vypadá lákavě,“ řekl jeden z policistů a uloupl kus masa.
„A taky dobře chutná, co omáčička?“ dodal a vzal knedlík, který namočil v omáčce.
„Velmi lahodná.“
„Fricke je vyhlášeněj kuchař,“ otráveně zamručel Pepek a protože měl hlad, vzal si také kousek masa.
„Není to špatný, Fricku. Na to, že si vyhlášeněj zmrđ, vaříš dobře,“ poděkoval za jídlo a natáhl ruku ještě pro jeden kousek, ale zastavil se. Něco ho zarazilo.
„Co to kurva...?“ zvedl se a podíval pořádně na kus masa.
„To se mi snad kurva zdá... Co to...?“ nechápavě Pepek pozoroval tetování, které se rýsovalo na propečené kůžičce.
„Cos to udělal, ty zmrde!“ zvedl se Pepek a natáhl po harpuně. Policisté žvýkající chutné maso se zarazili a podívali po sobě.

Další události proběhly velmi rychle. Pepkova harpuna vystřelila a prošla Frickovou hlavou skrz na skrz a cestou vzala ještě jednoho policajta. Nastal chaos, ve kterém zmatení ochránci zákona vytáhli střelné zbraně a začali pálit všemi směry.

Když střelba ustala, na zemi ležel mrtvý Pepek a několik policistů, kteří byli zasaženi vlastní palbou.

„No ty krávo,“ řekl jeden z nich a zhroutil se s průstřelem břicha.

Je čas návratu zpět do barevné reality k hlavním hrdinům.

„Když se pak všechno uklidnilo, Pomněnka byla umístěna v sirotčinci, který byl součástí komplexu pro duševně choré,“ skončil vyprávění starý uklízeč.

„A co se s ní stalo dál?“ byla zvědavá Urgha.

„Těžko říct, jednoho dne si někdo uvědomil, že zmizela a není k nalezení. Zem se po ní slehla,“ odpověděl uklízeč a opět začal pomalu uklízet.

„Musím pokračovat ve své práci, snad jsem vás příliš svým vyprávěním neznudil,“ pousmál se stařík a vrátil zpět k pracovní tiché meditaci.

„Vůbec ne, zajímavá historka,“ poděkoval Blázen a uvědomil si, že zhaslo brko. Příliš často se mu to nestává.

Kalendář na zdi tvrdil, že je středa. Kapitán se posadil na pelest havajské postele a protáhl horní část těla. Luxusní chatka pro turisty byla plná slunečního světla a když pořádně zaostřil, všiml si, že ho oknem pozoruje vytlemená Urgha.

„Co je?“ zeptal se a hledal náčiní určené k balení jointů.

„Dívám se. Je zase poledne, čas akorát tak oběda,“ zasmála se.

„No jo, my máme do neděle umřít, tak to abych se zvednul,“ odpověděl s úsměvem Blázen, protože našel v posteli placatý brko, se kterým usnul v ruce.

V jídelně už byla celá skupina včetně Doktora, kterého předtím dlouho nikdo nespatrił.

„Kde si byl?“ zeptal se ho Kapitán.

„Kapitáne, v bordelu, potřeboval sem se trochu vyskákat,“ odpověděl suše Doktor a pojídal pečenou rybu.

„Málokdy seš vidět v realitě,“ rýpl Karlos.

„Naopak, vy ste hrozný halucinace, který mě pronásledují pokaždý, když mi dojde dávka,“ zazněla opět suchá odpověď, ale nikdo přesně nevěděl, jestli si Doktor dělá prdel či nikoliv.

„Ty vole, Doktore, u tebe člověk nikdy neví,“ řekl Blázen.

„Šéfe, co budeme dneska dělat a kam se půjdeme podívat?“ zeptal se Pong.

„Já sem přemejšlel, že bysme ...,“ začal pomalu odpovídat Kapitán.

„Můj vůdce chce povědět,“ skočil mu do řeči Kokot, „že půjdeme po stopě Pomněnky a dneska nás čeká návštěva bývalého blázince a ústavu pro choromyslné. Taxivůz jsem již objednal a po obědě nás odveze přímo k budově.“

„Kokote, přesně takhle sme se včera nebo spíš dneska ráno, domluvili,“ s úlevou v hlase souhlasil Blázen a pozvedl lahváče.

„Tak na zdar výpravy.“

„Na vaše, Šéfe,“ zasmál se Pong a natáhl dlouhou kobru.

Cesta taxíkem byla pěkná, písek, palmy, domorodé krásky a žhavé slunce na obloze. Byl to takovej ten typ nafukovacího vozu, který zvenčí vypadá malý, ale uvnitř pojme celou pašeráckou posádku. Asi po hodině a půl zastavili u staré novogotické cihlové budovy na úbočí zalesněné dýmající sopky, kterou lemoval starý drátěný plot s cedulemi upozorňující na soukromý pozemek a varující před nebezpečím.

Blázen zaplatil a zůstali osamoceni v odpoledním vánku.

„Šéfe, tak asi projdem dírou v plotě, ne?“ pousmál se Pong a vytáhl štipáčky, kterými začal vyštípávat jednotlivé dráty.

„Ach jo,“ vzdychl Blázen, zapálil brko a otočil se k Urghze, „budeš mít na krku Doktora, aby se neztratil.“

„Kapitáne, musí to bejt?“ zkusila odporovat, ale bylo ji to prd platný.

„Šéfe, hotovo, můžeme dovnitř,“ oznámil Pong, když měl práci hotovou. Protáhl se jako první a zkontroloval okolí, jestli je všechno v pořádku.

„Šéfe, dlouho tady nikdo nebyl, ale i tak musíme bejt opatrný. Bude lepší, když se budem chvíli držet pohromadě.“

„Když myslíš,“ protáhl se Blázen a rozhlížel po zarostlé neudržované zahradě. Když byla celá skupina pohromadě, vydala se s Pongem v čele vstříc staré stavbě, která byla částečně porostlá břečťanem a ve střeše chyběly tašky.

U mechem porostlého velkého kamenného schodiště k hlavnímu vchodu stál Blázen, měl zvednutou hlavu a pozoroval dům.

„Strašidelná stavba, jak se dostaneme dovnitř?“ přemýšlel.

„Kapitáne, normálně si otevřeme,“ konstatoval Karlos a vystoupal po schodech k mohutným dvoukřídlým dveřím.

„To bych mohl zvládnout,“ řekl a začal rozebírat mechanismus zámku.

„Hele, ty vole, to je nebezpečný, můžeme jít zadním vchodem,“ ozval se Pongův hlas, jenž přišel z obchůzky kolem domu.

„Na to serem, když to jde, chodíme vždycky hlavním vchodem,“ nasraně odpověděl Karlos a hned poté hlasitě cvakla západka zámku.

„Počkej, počkej,“ vyběhl Pong za Karlosem a odehnal ho od dveří. Vzal za kliku a zatlačil. Nejdřív dveře neudělaly posun ani o milimetr, ale po chvíli se s skřípěním a rachotem otevřely. Na zem popadal lišejník a drobný hmyz. Pong opatrně vstoupil do staré vstupní haly, ve které rostl strom a tráva pokrývala podlahu.

„Ty vole, to je hustý místo,“ zasníl se Karlos, „připomíná mi domov.“

„Nekecej,“ otočil se k němu Blázen, který právě zapálil joint.

„Nojo, nekecám, vyrostl sem v sirotčinci a byla to zasraně zkurvená škola života,“ odpověděl Karlos a mocně upil absinthu.

„Kde začneme s pátráním?“ promluvil Doktor, blahem rozplynutý nad prostředím, ve kterém se ocitl, takže ani nečekal na odpověď a pustil si do oběhu dávku psychedelika.

„Můj vůdce, mám takový drobný návrh, kde bychom mohli začít,“ ozval se opatrně Kokot.

„Co?“

„Archív je nejlepší začátek.“

„Kokote, to je geniální nápad, jak si na to přišel?“ zasmál se Blázen.

„Jednoduše, mapa ústavu je stále ještě čitelná,“ ukázal Kokot na zeď.

„Aha,“ odpověděl Blázen a byl rád, že je příjemně zhulený.

Vyšli po starém rozvrzaném schodišti do prvního patra a procházeli zašlou špinavou chodbou tam, kam je Kokot vedl podle mapy.

„Šéfe, nebude vadit, když se rozdělíme? Já bych to tady rád pro klid duše zkontroloval, něco mi tady smrdí.“

„Co tady smrdí? Já nic necítím,“ řekl Blázen.

„Šéfe, smrdí tady zlo a smrt, to já poznám, mám vycvičenou nos.“

„Nos máš vycvičenou, jen což je pravda. Víš co, běž, ale zůstaň rozumně poblíž, kdyby se něco náhodou posralo.“

Pong odešel, zbytek posádky se rozpadl do skupinek a začal zkoumat budovu. Zvědavost vyhrála a díky ní mohli vidět staré ordinace, některé ještě vybavené různým lékařským nábytkem a zvláštními stroji, které vypadaly jako mučidla.

„Tady se asi musely dít nechutné věci,“ pomyslel si Blázen, když zastavil s Kokotem před dveřmi se zašlým nápisem „Archív“.

Uvnitř to byla tragédie. Rozpadlá kartotéka a hnijící police pokryté něčím, co by se dalo kdysi nazvat složkami pacientů.

„Tady toho asi moc nenajdem,“ konstatoval Blázen a překračoval trsy hub, které rašily z podlahy.

„Můj vůdce, asi ne,“ odpověděl Kokot a prohlížel zbytky papírů.

„Sme v prdeli, co?“ nadhodil Blázen a začínal v něm hlodat červ pochybností.

„Tady rozhodně ano, svoláme ostatní a vrátíme se zpět do civilizace,“ řekl Kokot a zakroužil hlavou. Vrátili se tedy zpět do vstupní haly a vyčkali příchodu členů posádky.

Kokot mezitím objednal dročku a vypadal, jakože mu něco běhá hlavou.

„Šéfe, je to tady úplně opuštěný a do sklepa sem nešel, protože je tam tma. Ale mám takovej pocit, že v tom sklepe něco je. Musíme se sem vrátit s pořádným vybavením,“ přišel odněkud Pong.

„Má pravdu, dlouho tady nikdo nebyl a většina vybavení je rozkradená,“ ozval se Jackův hlas, který přišel se zbytkem posádky.

„Kde je Urgha?“ vykřikl Pong.

„Tady sem,“ zakřičela z posledního patra Urgha, „Doktor má záseky.“

„Taxivůz čeká,“ promluvil Kokot.

Venku před vraty čekal ten samý automobil, který je přivezl. Blázna to celkem pobavilo, ale řidič vypadal celkem otráveně.

„Děje se něco?“ zeptala se Urgha.

„Nerad sem jezdím, je to daleko a nemám na tohle místo pěkný vzpomínky,“ odpověděl taxikář.

„Proč?“ ozvalo se několik zvědavých hlasů.

„Můj bláznivej dědek tu dělal posledního ředitele a pořádně mu z toho hráblo, vypráví příšerný historiky. Nejhorší bylo, že mě sem rodiče posílali, když mě neměl kdo hlídat. Tady bylo magorů, že byste se posrali. Nasedat, ať už sme pryč,“ řekl taxikář a vypadal dost nervózně.

„Jaký historky povídá? Potřebovali bychom nějaký informace,“ zeptal se Pong, ve kterém zahlodala zvědavost.

„Čiňane, všelijaký historky. Já vás za ním zavezu, ať si je poslechnete sami, ale dědek je fakt mimo,“ řekl řidič a nastartoval vůz.

Odvezl je na druhou stranu ostrova, do malé rybářské vesnice a zastavil před jedním starým domem. Všichni vystoupili a řidič je dovedl ke dveřím, na které zaklepal. Otevřela starší dáma a radostí vykřikla.

„Donalde, co tady děláš, dlouho jsme tě neviděli!“

„Babi, přivezl jsem dědovi návštěvu, víš jak je rád, když přijde někdo cizí a on může vyprávět ty svý nesmysly.“

„Doníku, zaplat'pánbůh, že sis vzpomněl. S dědou je to poslední dny k nevydržení, pořád opakuje něco o nějakým videu, smrti a hluboko ukrytém zlu. Už mě to s ním nebaví a nejradši bych ho zabila.“

„Achjo babi, víš jak to děda má. Pojd'te dál, zavedu vás za ním,“ řekl řidič Donald a vstoupil s posádkou do domu.

Prošli obývánkem, minuli kuchyni a zastavili před starými otlučenými dveřmi. Donald zaklepal a naznačil, že je potřeba čekat.

„Co chceš ty stará krávo?“ zamručel starý chraplavý hlas.

„Dědo, to sem já, Donald,“ odpověděl Donald.

„Ty zmrde, že ses dlouho nestavil. Co po mě chceš, prachy na fety?“ promluvil hlas.

„Prosím tě, dědo, víš že fetuju jenom občas a umím si vydělat,“ odpověděl Donald a otočil se k Bláznovi.

„Ubal mi ty vole brko, já toho dědka nesnáším. Dostanu vás dovnitř, ale počkám venku a pokecám s babkou.“

„Není problém,“ odpověděl Blázen, protože pochopil, že vztahy v této rodině jsou poněkud zvláštně nastavené.

Dveře se však otevřely a Donald se skupinou vstoupil do pokoje. Ve starém houpacím křesle seděl starý sešlý a velmi hubený muž. Vedle na stole Blázen ihned zaregistroval náčiní určené k přípravě heroínu a došlo mu, že tohle bude problém.

„Dědo, přivedl jsem návštěvu, která by ráda slyšela tvoje historky,“ řekl Donald.

„Tak vysmahni kreténe, běž ošukat babku a nech mě s nima samotný,“ odpověděl stařec a začal chystat dávku.

„Až vás ten magor přestane bavit, vyserte se na něj a běžte pryč. Budu venku,“ otočil se Donald a odešel z místnosti.

„Urgho, odved' Doktora a nechte si ukázat třeba zahradu nebo moře. Mám takovej pocit, že tady není nejlepší místo, kde by chtěl být,“ řekl Blázen, když si všiml, že Doktora přepadla nějaká odporná stíha.

Posadili zadnice kam mohli a Blázen ubalil brko.

„Můžu si zapálit? Nebude to problém?“ zeptal se.

„Klidně si zahul, mě je to u prdele. Co chcete přesně slyšet?“ odpověděl stařík a vystříkl z buchny několik kapek.

„Chtěl by se něco dozvědět tady o tý holčičce, prej skončila v ústavu a nikdo neví, co se s ní stalo,“ řekl Blázen a vytáhl fotografii, kterou pořídil Kokot. Stařec na ni pohlédl a zbledl jako papír.

„Ne, to není možný, Pomněnka. Kde jste ji vyfotili?“ rozklepal se a měl co dělat, aby utáhl obinadlo a uklidnil mysl připravenou dávkou. Na chvíli odpadl.

„Šéfe, ten dědek má z mozku heroinovou bramboračku,“ odplivl Pong slinu a začal drtit perníkový krystal.

„Já to vidím Pongu,“ zatřásl Blázen starcem.

„Nemáš sebou nějaký lahváče?“ zeptal se Kokota.

„Můj vůdce, mám,“ zavrnil Kokot knírkem a vytáhl z brašny několik studených orosených pivních lahví. Zátky cvakly a pivo zašumělo.

„Pivo, slyším pivo,“ otevřel oči dědek.

„Tu máš, ty debile,“ natáhl Blázen ruku s pivem, „a pověz nám co víš.“

„Pomněnka, Pomněnka, Pomněnka,“ mručel dědek a pak zvedl hlavu.

„Jste si vědomi toho, že současná generace lidstva jsou potomci tisíců předchozích generací, ze kterých vždy přežili jen ti nejsilnější? Chápete, že lidstvo mělo kolikrát tak namále, že mohlo vymřít?“ začal stařec povídat.

„Chápeme, starý pane, ale nechápeme souvislost s Pomněnkou,“ řekl Pong, kterému svítily oči jak žárovky.

„My jsme chtěli jenom zabránit tomu, aby lidstvo už nikdy nedošlo k pokraji zkázy,“ pokračoval děda.

„Kdo my?“ nechápal Blázen.

„Já a vedení ústavu. Víte, v tý zasraný budově byla taková koncentrace zla a lidského neštěstí, že jsme chtěli najít definitivní řešení. A to jsme našli,“ začal vyprávět.

Jsme o šedesát let zpět v ústavu, který žije svým životem. Po chodbách se líně pohybovali chovanci, jejich ošetřovatelky a zřízcenci. Slunce svítilo a udržovaná zahrada lákala k odpočinku.

Jiné to však bylo v nejvyšší ústavní věži, kde v černém sametem vypořstované místnosti u kulatého stolu seděl ředitel a několik mužů a žen.

„Musíme to udělat právě dnes večer,“ mluvila jedna z nich.

„Proč?“ zeptal se ředitel.

„Řediteli, víte že to plánujeme dlouho a konečně teď máme k dispozici nevinnou dívenku. Musíme dokončit obřad a vyvolat Nejvyšší bytost, aby ochránila lidstvo.“

„Já nevím, já si tím nejsem jistý,“ přemýšlel ředitel.

„Ty chceš na poslední chvíli cuknout, šmejde?“ promluvil nějaký muž, „na to ty zmrde zapomeň, protože jinak se celej ostrov dozví, kam mizí chovanci a kdo šuká malý holčičky. Nic nezkoušej.“

„Dobře, dobře, dobře. Já ji večer teda přivedu,“ zamručel ředitel a zvedl se z židle.

Bylo po večerce a opuštěnými chodbami se ploužil stín. Kdosi otevřel dveře do dívčí ložnice a stín míjel jednu postýlku za druhou. Zastavil úplně na konci místnosti a sklonil se nad spícím děvčátkem. To otevřelo oči, ale nestihlo vykřiknout, protože cizí ruka zakryla její ústa. Nikdo si nevšiml, že zmizela a děti dál spaly spánkem spravedlivých nevinátek.

Když Pomněnka otevřela oči, byla v jakémsi sklepe osvětleném loučemi a vyzdobeném různými neznámými symboly. Uprostřed místnosti byly v kruhu okolo skrytého objektu rozestavěny postavy v černých kápích popsaných runami.

„Dnes večer vyvoláme na světlo světa interdimenzionální Nejvyšší bytost, jenž zajistí světu zářivou budoucnost plnou štěstí a nesmrtelnosti. Řediteli, přiveď oběť,“ promluvila ženským hlasem jedna z maskovaných kápí.

Ředitel skrytý pod plátnem táhl vzpouzející Pomněnku směrem ke skupině, která se rozestoupila a odhalila obří ženský pohlavní orgán, který v pravidelných rytmech oddychoval.

Tedy oddychoval jen do té doby, než vůně nevinného dítěte zasáhla kundí pachové senzory.

„Je to tady, řediteli, vrať ji zpět do lůna matky země,“ rozkázal jiný ženský hlas a všichni ukázali rukou směrem k orgánu. Začali zpívat jakousi píseň připomínající chrámový chorál.

Pomněnka se vzpouzela, ale nebylo jí to nic platné, protože jedna z postav šla řediteli na pomoc a společně odnesli nebohou dívenku přímo nad obří píču, která otevřela hluboké hrdlo a pozřela nebohou holčičku.

Chorál zesílil, ale něco se podělo. Píča začala chrchlat a najednou vychrlila mocný proud krve, který skropil účastníky obřadu.

„Co kurva...?“ zakřičel hlas, ale píča se vzedmula a pozřela postavu, která promluvila. V nastalém chaosu zbytek vyvolávačů utekl z podzemní místnosti.

„Proboha, to nešlo vůbec podle plánu,“ vyděšeně konstatoval jeden muž, který nápadně připomínal mladého trafikanta.

„To sme viděli, co budeme dělat?“ promluvila nějaká žena.

„Zalijeme to betonem a budeme dělat, že se nic nestalo a o ničem nevíme,“ odpověděl ředitel, který byl docela rád, že to dopadlo právě takto.

Jsme zpět v místnosti u sfetovaného dědka, který domluvil a začal vařit další dávku.

„Víte zmrdi, ta obří píča mě od té doby pronásleduje ve snech. Na to se nedá zapomenout, nevím co to přesně bylo, prej nějaká cizí bytost, ale jsem rád, že zůstala ve sklepě pod hromadou betonu. K ničemu to nebylo, do dvou let polovina pacientů záhadně pomřela a zaměstnanci rozprchli, protože zbylí chovanci propadli šílenství a byli všem nebezpeční. Musela přijet nakonec národní garda a všechny postřílet,“ domluvit stařec a střelil si dávku, která ho poslala hluboko do snů.

„Šéfe, to byla nějaká hrozná píčovina, ten dědek to nemá v hlavě v pořádku,“ řekl Pong a zvedl se.

„Odvyprávěl nám slušnou haluz, ale co když na tom něco bylo,“ odpověděl Blázen a odložil vajgl do popelníku.

„Můj vůdce, musíme se zítra do blázince vrátit,“ vstoupil s návrhem Kokot.

„Vypadneme, ten už nám toho dneska moc neřekne,“ řekl Karlos, dopil lahváče a také vstal.

Když vycházeli dveřmi z pokoje, stařec zvedl hlavu a promluvil.

„Gigantická píča vás zcela pohltí. Všichni zemřete.“

Poté umlkl a zavřel oči.

Venku bylo hezky a Urgha si povídala s Donaldem a jeho babičkou.

„Hotovo? Víte všechno, co ste chtěli vědět?“ zeptala se.

„Jo a jedeme rychle do prdele,“ řekl Blázen a šel k dročce.

„Šéfe, Šéfe, vstávejte doprdele,“ probudil Blázna křik.

„Co je kurva? Jakej je den, kolik je hodin?“ otevřel rozmrzele Kapitán oči a podíval se velmi krutě po Pongovi.

„Šéfe, je čtvrtek, pravý odpoledne a Urgha kurva zmizela,“ vyhrkl Číňan.

„Cože, to už je čtvrtek? Jak Urgha zmizela?“ podivil se Blázen.

„Šéfe, ty vole, ráno byla její postel prázdná a my sme mysleli, že se šla projít, ale nevrátila se ani na oběd. Je to nějaký divný.“

„Pongu, nějaký stopy se našly?“ zeptal se Blázen, vstal z postele a šel na záchod.

„Nic, jenom tu zůstaly její kalhotky.“

„To je nějaký divný, ne? Hele víš co, já se v klidu vyseru a sejdem se v jídelně. Okej?“ řekl ze záchoda Blázen a hned po tom zaznělo hlasité prdění spolu se zápachem marihuany smíchaným s vůní hovna.

„Šéfe, rozkaz,“ otočil se Pong a velmi rychle vyběhl z bungalovu.

Kapitán Blázen sral velmi rychle, protože zmizení Urghy ho poněkud znervóznělo. Havaj by měla být ráj a běžně tu lidí nemizí, tedy kromě něj, ale tohle fakt smrdělo. Nejen hovnem.

V jídelně vládl čirý ruch a bylo slyšet cinkání lahváčů.

„Tak co teda máme?“ promluvil Blázen, když vstoupil.
„Můj vůdce, nemáme nic,“ odpověděl Kokot.
„To je pěkný, co budeme dělat? Předpokládám, že blízké okolí i vzdálený bary jste prohledali,“ pokračoval Blázen.
„Šéfe jo, nikdo nic neviděl, nikdo nic neslyšel. A to sem se vyptával velmi důrazně.“
„To je mi jasný, Pongu. Nějaký další nápady?“
„Kapitáne, měli bychom se vrátit do blázince a prozkoumat sklep, něco tam musí být,“ ozval se Karlosův hlas.
„Můj vůdce, souhlasím s Karlosem, ten sklep je jediné vodítko, které nyní máme,“ doplnil myšlenku Kokot.
„Dobře, dobře,“ mružel Blázen a motal brko, „každopádně nepojedeme všichni, část tady zůstane a počká až se ozveme.“
„Šéfe, doufám, že jedu s váma,“ řekl Pong.
„Bez tebe bych nikam nejel. Ještě si vezmu Kokota a Karlose,“ ukončil debatu Blázen a zapálil spokojeně joint.

Starý známý taxikář je odvezl znovu před vrata ústavu. Řekli mu, aby nečekal, protože netuší, jak dlouho pobudou. Protáhli se dírou v plotě a šli rovnou do útrob budovy, kde ve staré mapě našli cestu ke vchodu do sklepení.

Pong zatlačil do dveří a ty se s odporem otevřely. Ven vyvanul těžký zápach stoky a Karlos málem zvracel.

„Dáš to ty vole?“ zeptal se Blázen.

„Jo, dám, nejsem ořezávátko,“ odpověděl Karlos a spláchl kyselou chutí zvratků absintem.

„Fajn, Pong půjde první, Kokote pořádně nám posvit' na cestu,“ řekl Blázen a vstoupil za Pongem do tmy, již zahrnala přenosná osvětlovací aparatura, kterou Kokot vytáhl ze zavazadla a usadil na záda. Na hlavu nasadil konstrukci se dvěma osvětlovacími tělesy.

Schody je dovedly do podzemní široké chodby, jenž se táhla oběma směry daleko pod základy stavby.

„Tady nic nenajdem,“ zklamaně prohlásil Karlos.

„Je to tady zkurveně velký, kde začneme?“ rozhlížel se Blázen a kouřil.

„Hm...“, chtěl Kokot něco říci, ale přerušil ho Pong.

„Šéfe, bude to jednoduchý, podívejte na podlahu.“

Na podlaze byly vyšlapané stopy, které vedly podzemím odněkud někam. Nejdřív se rozhodli jít jedním směrem, ale stopy je dovedly ke dveřím, kterými byli vpuštěni do světa bývalé kanceláře ředitele. Spatřili police se sklenicemi roztoků s orgány, novorozenaty a mutanty.

„Tak tudy asi ne, musíme na druhou stranu,“ zamružel Pong a vyrazili opačným směrem.

Tentokrát je stopy dovedly daleko od vchodu, až do středu podzemí k úzké chodbě, která klesala kamsi do hlubiny.

„Šéfe, půjdu první a Kokot poslední, aby nám svítil na cestu,“ řekl Pong a počal sestupovat po schodech dolů.

Ocitli se v kamenné místnosti, ve které byl uprostřed velký betonový kvádr. Pong ho zvědavě obhlížel.

„Šéfe, nevím jak to dokázali, ale někdo ho nedávno odsunul, jsou tady stopy v prachu, jak tím kvádrem pohli. Ale nevím, který člověk by to mohl dokázat, protože nevidím žádný skrytý mechanismus.“

Blázen kouřil a Karlos upíjel z láhve, protože nijak nemohli s problémem pomoci. Zato Kokot, ten vypadal nějak vážně, protože systematicky prohlížel celou místnost.

„Můj vůdce, rentgenový sken neprozrazuje skryté stroje a pod tím kvádrem něco je. Musíme zavolat ostatním, aby sem dovezli nástroje a výbušniny,“ oznámil.

„Tak asi půjdeme na čerstvej vzduch, ne? Beztak se mi tady blbě dejchá,“ s jistou úlevou v hlasu řekl Blázen.

Uběhlo několik dlouhých minut, než před setměním přijel taxikář s Jackem a vybavením.

„Kde je zbytek?“ zeptal se Blázen.

„Šli na pláž, dneska je karneval,“ řekl Jack a pomáhal vyndat z vozů nástroje a výbušniny.

„Pojď s náma nebo tady počkej, jak chceš,“ oznámil Blázen Donaldovi, popadl sbíječku a šel zpět do blázince.

Donald chvíli přemýšlel, ale pak se rozhodl zůstat v bezpečí svého vozu.

„Hlavně tam nebudte do rána,“ zakřičel za mizejícími postavami.

U betonové krychle Pong s Kokotem vyvrtali díry a umístili nálože.

„Šéfe, bude to rychlý, rychle pryč“ zasmál se Pong a rychle utíkal po úzkých schodech zpět nahoru. Bylo to těsně, protože exploze nastala přesně v okamžiku, kdy poslední Kokot vyběhl ven a za ním se už vyvalil dým prachu.

„Musíme počkat, až se usadí prach, dřív dolů nemůžeme. Jedeme do prdele,“ oznámil Blázen a byl rád, že nemusí čekat v strašidelném sklepě.

„Bože, mě bolí hlava,“ pomyslel si Kapitán a podíval na kalendář. Byl pátek.

„Šéfe, Šéfe, je mrtvá,“ zabořil mu v hlavě Pongův křik.

„Kdo je kurva mrtvej, snad ste nenašli Urghu?“ vyděsil se.

„Šéfe, hovno, trafikantová je mrtvá, našli ji dneska ráno úplně vykuchanou. Udělal to nějaký profík, protože to byla čistá práce, jako kdybych kuchal já,“ odpověděl s jistou radostí Pong.

„No ty vole, pěkně si mě vyděsil. Jakej je na dnešek plán?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, dneska je soutěž ve střelbě na holuby a chci se zúčastnit, protože večer začíná hlavní program karnevalu, volba královny krásy v baru u Bobbyho a vítěz soutěže dostane královnu na jednu noc darem.“

„Ty vole, takže dneska máme odpočinkovej den,“ s úlevou řekl Kapitán a zapálil z večera nedokouřené brko.

„Něco v tom smyslu,“ zasmál se Pong a zmizel.

„Jak já kurva zabiju zbytek dne?“ začal přemýšlet Blázen a k tomu motal další brko. Ani netušil, jak ho to napadlo, ale dostal zajímavou myšlenku, že by si mohl zkusit pustit ještě jednou video s holčičkou a zkusit z ní něco vytáhnout. Někdy hulení umí vyvolat opravdu zvláštní nápady, které v daný okamžik můžou vypadat rozumně a smysluplně.

Nechal si tedy přinést míchané vajíčka s nastrohaným pravým parmezánem, posadil se do křesla, zapálil joint a pustil přehrávač. Přeskákal reklamy rovnou na japonskou zahradu, která byla tentokrát pokrytá vrstvou sněhu. Zastavil rychlé přehrávání až v záběru na obří píču, u které pustil normální rychlost.

Dojedl vajíčka s dvěma krajíci chleba, vyhulil dva jointy a vypil několik piv, než píča začala vykazovat pohyb a začala z ní lézt stará známá holčička.

„Už seš konečně najedenej a spokojenej?“ zeptala se.

„Jo, sem, pověz mi kurva o co tady jde?“ opáčil Blázen a vyfoukl ji přímo do obličeje konopný dým.

„Naser si debile a di do piči, už ste blízko, tak si kurva pospěšte, čas běží,“ odpověděla a zmizela zpět v ohromném ženském orgánu.

„No ty vole, co to kurva bylo? Aspoň sem se pořádně najedl,“ zakroutil hlavou Blázen, zvedl se a vyšel ven do slunečního světla.

Během zbytku dne zevloval po barech, balil holky a pil kvanta piva. K večeru ho cesta stejně zavedla do baru u Bobbyho, kde nejenže měla probíhat volba královny krásy, ale hlavně tam měl VIP postavení a svůj štamgastské stůl. Mejdan se rozjížděl a brutální večírek začal nabírat na rychlosti.

„Můj vůdce, vstávat, je sobota poledne, čeká nás práce v blázinci,“ vrazil do bungalovu Kokot, roztáhl závěsy a zakopl o kýbl zvratků.

„Můj vůdce...?“

„Včera sem to trošku přehnal,“ zamručel Blázen a přetočil se na druhou stranu.

„Trošku jste vyváděl, to je pravda, mám přijít později?“ řekl opatrně Kokot.

„Ne, přijdu za váma, až se dám trochu dohromady.“

„Budeme tradičně v jídelně,“ odpovéděl robot a odešel.

„Šéfe, už je vám líp? Včera ste solidně rozjel mejdan,“ smál se Pong, když spatřil bílého Blázna.

„Mlč a raději mi podej studenýho lahváče,“ zamručel Kapitán, posadil se a začal balit brko.

Když konečně došlo ke srovnání stavů a vyproštění z opice, mohl se projít plán sobotního odpoledne.

„Helejte vážení, už nám nezbejvá moc času, protože zejtra je neděle a to můžeme bejt už mrtvý,“ začal mluvit Kapitán, „proto se dneska musíme vrátit zpět do blázince a vyřešit ten problém s gigantickou kundou. Mě už to začíná srát, protože máme posranej celej tejden a mě kundy pronásledujou i ve snech a to fakt už nechci.“

„Šéfe, máte plán?“ zeptal se zvědavě Pong.

„Mám, posilníme se a pojedem problém ukončit,“ řekl Blázen a zapálil ubalené brko.

Před hlavní bránou stálo vozidlo taxislužby a posádka připravená jít vyřešit temnou záhadu zmizení Urghy.

„Půjdu já, Pong a Kokot. Jack s Karlosem ohlídej Doktora a Donalda,“ pousmál se Blázen a zamířil k díře v plotu.

Nijak se nezdržovali a šli rovnou do sklepa k místu, kde zničili betonovou kostku kryjící další schody dolů. V místnosti bylo několik věcí jinak. Přibyly vyšlapané stopy v prachu, které naznačovaly, že někdo zkoumal, co se stalo. Na podlaze se táhly krvavé skvrny, takže Pong vytáhl meče, požádal Kokota o světlo a pomalu začal sestupovat do hlubiny.

Bylo to dlouhé schodiště a občas museli překračovat vnitřnosti, vytahané střeva, kusy krvavých kůží a odpadlé údy všech typů.

„Příšernej smrad,“ konstatoval Blázen a snažil se pořádně dýmit, aby zapomněl na ten puch.

„Šéfe, si zvyknete,“ ozval se zředu Pong a zastavil, když sešli do malé místnosti s několika východy.

„Můj vůdce, řekl bych, že jsme se ocitli před labyrintem. Nejlepší bude, když půjdeme po krvavý stopě, ta nás určitě dovede kam potřebujeme,“ řekl Kokot a Pong samozřejmě souhlasil.

Šli klikatými úzkými chodbami, které se mnohokrát rozdělovaly a zase spojovaly. Vše bylo vystavené z červených cihel, které pokrývala vrstva špíny a pobíhal po ní všelijaký hmyz. Na kamenné podlaze byly občas ke spatření nechutné věci všemožných modelů, od kostí a zbytků těl až po odporné pavouky a přerostlé šváby.

Každopádně postupem času došli do malé místnosti vytesané ve skále s malým výhledem do velké jeskyně, ze které se ozýval řev a jásot.

Blázen s Kokotem se podívali a nebyli si zcela jisti tím, co právě spatřili.

V jeskyni klečelo několik řad krví pomazaných nahých lidí, kteří vydávali hlasitý ryk fotbalových fanoušků pokaždé, kdy postavy v bílých kápích pocákaných krví podřízly na obětním oltáři oběť a ukázaly na další. Pokaždé, když popravčí vyřízl ještě tlukoucí srdce a vhodil do něčeho, co velmi nápadně připomínalo píču z videa, dav zajásal.

Pak si všimli jí. Urghy.

Byla uvázaná u sadomasochistického nahnutého kříže a vypadalo, že je připravená k nějaký speciální akci. Pong zrudl a ztratil rozum. Vytasil meče a vyběhl z místnosti. Blázen se podíval po Kokotovi, vytáhl M16 z kabely a vyběhl za Pongem.

„Můj vůdce, to není chytrý nápad,“ stihl ještě říct Kokot, ale Blázen už byl pryč.

„To je v prdeli,“ pomyslel si a sledoval výhledem scénu, ve které Pong pozabíjel meči několik účastníků obřadu a Blázen postřílel pár kněží. Jenže pak se stalo něco podivného, píča se zavlnila a vypustila oblak dýmu, který na nikoho neměl vliv kromě Blázna a Ponga.

Ti upadli v mdlobách na zem a kněží do nich začali kopat. Kokot jen sledoval, jak je poutají a přivazují k neobsazeným křížům vedle Urghy.

Blázen otevřel oči a vůbec netušil, že už je neděle. Podíval se před sebe a spatřil zmrdy v kápích, kteří zrovna podřezávají poslední oběť. Otočil hlavu vedle sebe a viděl omámeného Ponga se skloněnou hlavou a Urghu, která na něj civěla.

„Kapitáne, konečně ste vzhůru. Dali vám pořádně pohulit.“

„Urgho, co se to děje?“ zeptal se Blázen.

„Sou to zasraný zkurvený magoři, který vyvolávají nějakou posranou interdimenzionální bytost plnou nechutně odporného mocného zla,“ začala povídat Urgha, ale byla přerušena postavou v kápi, která přišla od obětního oltáře.

„Půjdeme pojíst něco k snídani a pak se vrátíme dodělat práci. Dnes přijde na svět ON, náš nový pán a vládce.“

„Di do píči,“ odsekl Pong, který právě otevřel oči.

„Později,“ odpověděla postava, otočila se a přidala k odcházejícímu davu.

„Šéfe, co se to kurva děje, co je to za zmrdy?“

„Pánové, uklidněte se. Jste tu sami?“ zeptala se Urgha.

„Ne, ještě by tu měl být Kokot,“ řekl Blázen a v hlavě mu poletovala myšlenka, že zrovna teďka by si dal brko.

„Tak to ještě není nic ztraceného,“ ulevil si Pong.

„Mluvila jsem s Pomněnkou,“ řekla Urgha.

„Co říkala?“ zeptal se Blázen.

„Stavila se za mnou, když jsem byla omráčená a všechno mi pověděla. Když ji unesli z pokoje, dovedli ji sem do podzemí a obětovali této monstrózní píče, jenž je výstupkem mocné a zlé bytosti z nějaký posraný dimenze. Jediný, čeho chce Pomněnka dosáhnout, je krutá pomsta všem, kteří ji uvrhli do věčné bolesti. Proto natočila záhrobní video a rozeslala účastníkům vlastní smrti, aby završila dlouho plánovanou pomstu.“

„No, ale my sme ji nic neudělali,“ zamručel Pong.

„My sme se v tom celým průseru ocitli jen náhodou, díky trafikantovi, ale když už sme se nachomýtli, tak se nás pokusila dostat sem do sklepa, abychom zachránili svět.“

„A povídala, co se posralo tenkrát s ředitelem?“ zeptal se Blázen.

„To byl zásah osudu, protože byla stvořená z alkoholového opojení a čisté lásky, což bytost nevydýchala a duševně se zhroutila. Dnes je ale ještě mocnější a krutější, než byla kdy dřív,“ domluvila Urgha a zaduněly zvony.

Do jeskyně přicházeli členové tajemného vražedného společenství a jeden z maskovaných přišel k Urghze. Vytahuje nůž a chystá se rozřezat oblečení.

V tu samou chvíli ucítil Pong na svých zápěstí nůž, přerézávající ocelová pouta.

„Kokote, že ti to trvalo, kdes byl, ty vole?“ řekl s lehkým úsměvem Pong.

„Poslouchal jsem vyprávění Urghy a chtěl jsem počkat, až tu budou všichni, aby sis užil. Tady máš své meče,“ řekl Kokot a Pong v dlaních ucítil rukojeti zbraní.

„Zmrdi zasraný,“ zařval a pustil se do jatek.

Řval jako šílený raněný tur a nikdo neunikl jeho mečům. Hlavy, ruce, těla, trupy, nohy, krev, mozky, střeva, žaludky, všechno to lítalo vzduchem, protože Pong byl jako lidský mlýnek na maso. Adrenalin a methamfetamin v jeho krvi podpořený nasráním a vztekem tvořil šílenou kombinaci.

„Takhle nasranýho sem ho dlouho neviděl,“ pokyvoval hlavou Blázen, když prsty mnul odřené zápěstí a zapaloval brko.

„To teda jo,“ souhlasila Urgha, která si vyřizovala něco se zmrdem, který ji chtěl zničit oblek.

„Můj vůdce, asi počkáme, až se Pong vyřádí, nebude to na dlouho,“ suše řekl Kokot, který ještě nic podobného nezažil.

Nikdo nezůstal naživu, naprosto vůbec nikdo, když Pong skončil.

„Šéfe, takový slušný jatka se zažijou jednou do měsíce, ulevil sem si jak dlouho ne,“ stál Pong s rukama podél těla, stále držící meče se stékající krví na zem do hromady mletého masa.

„Co teď?“ zeptal se Blázen.

„Teď to všechno naházím do píči,“ odpověděl Pong a z jeho hlasu ještě pořád byla cítit energie vytočenosti. Vytáhl z Kokotova zavazadla vidle a začal všechno maso házet do orgánu, který dával znatelně najevo, že nastalá situace se mu nelíbí a vyžaduje další oběti.

„Já ti dám další mrtvoly, tady máš ty své zmrdy nechutná bytosti z divný dimenze a táhni odkud si přišla,“ nasraně huhlal Pong, když házel krvavý cucky do otvoru. Jakmile byla místnost zhruba uklizená, vyskočil nad ohromný klitoris a začal si honit.

„Pongu, to snad ...,“ otočila zrak Urgha jiným směrem.

„Chtěla s náma vymrdat, tak teďka s ní vymrdám já. Čemu se divíte. To jsou přírodní zákony, silnější pes vymrdává a já sem kurva ten nejsilnější pes. Ááááarghhh...“ dokončil co začal.

Píča si to nějak ale špatně vysvětlila, takže se začala pěkně kroutit a cosi zlého na druhé straně zkusilo projít. V gigantickém orgánu jakoby se rozsvítily žárovky a začal rudě žhnout.

„Co to kurva...?“

„Tak já ti Pongu nevím, ale nevypadá to, že si s ní vymrdal definitivně. Něco na druhý straně je pěkně nasraný,“ konstatoval jízlivě Blázen a potahoval z jointu.

„Šéfe, vypadá to tak,“ řekl Pong a pozoroval orgán, který začínal krvavě bublat.

Najednou se zničehonic zjevila postava, kterou chtěl Pong nejprve zabít, ale nějaká síla mu v tom zabránila a zastavila meče.

„Nechci vám nikomu ublížit. Na tuhle chvíli jsem čekal celou dobu a přišel jsem, abych ukončil to, co jsem před mnoha lety nedodělal,“ řekl starý uklízeč a šoural se k píče. Z kapsy vytáhl krabičku, kterou otevřel a vsypal do orgánu nějaký prášek.

„Co ...?“ začal se ptát Blázen.

„Rozdrcená potratová tableta,“ odpověděl uklízeč a pozoroval píču. Chvíli byl klid, ale pak se ozval nechutný zvuk a objekt začal prohýbat a kroutit v křeči. Přesně v ten nejméně očekávaný okamžik, když už si všichni mysleli, že je všem nechutností konec, gigantická píča vyplivla krvavý cucky masa, zkroutila se do spirály a zmizela v černý díře, za kterou se zavřela cihlová podlaha.

„Konečně jsem svobodný,“ řekl uklízeč a začal se rozplývat v mlze.

„Co to kurva mělo bejt?“ konečně dokončil Blázen svoji otázku.

„Šéfe já nevim, žijeme, tak bychom to měli jít do píce pořádně oslavit, že sme zmákli tenhle problém. Nějaký solidní děvky myslim neuškodí,“ rozesmál se Pong a nebyl k zastavení. Jeho smích nesly chodby rozlehlého labyrintu a kamera letící nad zvukem zastavuje v nejvzdálenější části chodeb. Zaměřuje oko objektivu na něco, jenž vypadá spíčeně povědomě.

5. Hlubina

„Kakapitáne, Kokokote, mumůžete ppřijít dodo vevelínu?“ ozval se z reproduktorů Frankův koktavý hlas.

„Blázen slyší. Co se děje Franku?“ odpověděl Blázen, který zrovna koukal ve společenské místnosti na akční film jménem Komando z druhé poloviny dvacátého století se slavným hercem Arnoldem Schwarzeneggerem.

„Zazachytil sesem zvláštní sisignál.“

„Snad ne další hungská záchranná kapsle?“ poznamenal jízlivě Blázen, „zrovna jede moje oblíbená scéna v zahradě presidentskýho padoucha a nechci ji přerušovat.“

„Ninikoliv Kakapitáne, jajá teten sisignál sstutuduju poposlední měměsíc aa mymyslím, žeže sesem hoho rorozluštil.“

„A je důležitéj?“ zeptal se nevrle Blázen.

„Mymyslím, žeže jeje,“ řekl Frank.

„Achjo,“ zamručel Blázen, vypnul přehrávač, zvedl se a kouříc brko odešel.

Z jídelny právě vyšel Kokot a Mozeček s Mazlíčkem, kteří vypadali velmi spokojení.

„Můj vůdce, právě jsou po obědě. Dostali svoji porci umělého mozku.“

„Nepřipomínej mi ten sajrajt, ještě teďka se mi zvedá kufr, když si na něj vzpomenu. Vůbec, tušíš, co nám Frank chce?“

„Můj vůdce, naprosto netuším, on je pořád zalezlý u vysílaček ve velící místnosti a moc nevychází. Má tam chemický záchod, který vynáším, když uklízím.“

„Achjo, je to magor, doufám, že má něco důležitýho.“

„Ty vole, tady je rigól, Franku, ty prase, tohle není tvoje kajuta na ponorce, kde si můžeš dělat co chceš.“

„Kakapitáne, toto neneřešte, poposlechněte sisi, coco sesem zazachytil,“ vymektal Frank a pustil nahrávku, která zněla jako hudba.

„Můj vůdce, to zní jako Pink Floyd,“ zamyslel se Kokot.

„Cože?“

„Stará hudba, máme v archívu nahrávky a mě se jejich písničky líbily,“ řekl Kokot a cosi hledal na jednom z vedlejších ovládacích panelů. Za chvíli začala hrát hudba.

„Můj vůdce, The Wall, jedna z jejich nejlepších věcí.“

„Hm, fakt to zní podobně,“ dumal Blázen a snažil se hodně kouřit, aby přehlušil okolní smrad.

„Franku a co si tedy objevil?“ řekl Kokot.

„Kakapitáne aa Kokokote, rorozluštil jjsesem, kkdo jeje pupůvvodcem zzvuku.“

„Kdo, nenapínej,“ odsekl Blázen a v hlavě mu běželo, že musí vypadnout.

„Tutuleni, Kakapitáne.“

„Cože?“

„Tutuleni, Kakapitáne.“

„Jako myslíš ‚tulení‘?“ ujišťoval se nechápající Blázen.

„Aano, Kakapitáne, tutuleni.“

„Kokote, rozumíš tomu?“ otočil se Kapitán k Kokotovi.

„Myslím, že nám chce říct, že právě posloucháme tulení komunikaci,“ odpověděl Kokot.

„A co říkají?“ zeptal se Blázen.

„Toto nenevím, toto sesem jeještě nenerozluštil, aale sisignál sese dadá zazaměřit,“ vykoktal Frank.

„Takže ho můžeme vysledovat až k vysílači?“ zeptal se Blázen.

„Aano, Kakapitáne, aale jeje pěpěkně hhluboko.“

„Jak moc?“

„Dedevět kikulometrů, toto nanaše poponorka nenedá.“

„Ale ten malej kráp určité jo, že jo Kokote?“ napadla spásná myšlenka Blázna.

„Můj vůdce, naprosto v pohodě.“

„Fajn, za dvě hodiny odplouváme na výlet,“ rychle vyhrkl Blázen a utekl z místnosti.

„Franku, ty ne, ty vole ty fakt ne,“ začal křičet Blázen, když se na molu zjevila smradlavá postava.

„Kakapitáne, pproč nene?“

„Čuchni si k sobě.“

„Jajá ninic nenecítím, Kakapitáne,“ oponoval Frank.

„Se ani nedivim, zůstaneš pěkně zalezlej tady a budeš na příjmu, kdybysme něco potřebovali,“ celkem nekompromisně rozkázal Blázen.

„Šéfe, snad nechce jet s náma,“ přišel odněkud Pong.

„Ne, už sme se domluvili, že nikam nepojede.“

„To rád slyším. Kdo vůbec jede?“

„Já, ty, Kokot, Karlos a Urgha, stačí?“

„Šéfe, naprosto dostatečně,“ zasmál se Pong a promnul svoji bradku.

„Tak se nalodíme, ne? Už na nás čekaj,“ řekl Blázen a odhodil vajgl obloukem do vody.

„Můj vůdce, my jsme připraveni a vaše křeslo čeká,“ přivítal Kokot příchozí.

„Měl jsem kratší rozhovor s Frankem, chtěl jet s náma,“ prohlásil Blázen, usadil se do křesla, vyndal přenosný popelník a začal balit brko.

„Můj vůdce, mohl jet s námi, nic by se nestalo,“ řekl Kokot a zapnul motor.

„No to fakt nevím jak by ses začal tvářit, až by ti Frankův smrad začal rozežírat kovový součástky a plošný spoje,“ zasmál se Kapitán, zapálil brko a mávl rukou.

„Vpřed,“ suše dodal.

Malá mimozemská ponorka zmizela pod hladinou moře a vyplula ven otvorem ve skále.

„Všichni v pořádku?“ zeptal se Blázen a pohlédl po Pongovi, Karlosovi a Urghze, kteří seděli u stěny na podélných sedačkách.

Karlos s Pongem věnovali pozornost svým bílým jedům a Urgha leštila nůž.

Kokot zapnul vysílačku, vyměnil s Frankem důležitá data a spustil triangulaci signálu.

„Franku, je ti jasný, že nás signál pravděpodobně zavede do Mariánského příkopu?“ zeptal se Kokot.

„Kokokote, jeje mimi toto nanaprosto jajasný.“

„Moment, to se neřeklo, Mariánskej příkop je skládka všeho možného bordelu, tam nemůže nic žít,“ vstoupil do rozhovoru Karlos.

„To se sice neřeklo, ale o důvod víc, proč ten signál prozkoumat, ne?“ zasmál se Blázen a začal balit další brko dne.

„Kapitáne, dobrá dobrá, vy ste tady kapitán a boss,“ přestal sýčkovat Karlos a vrátil pozornost k láhvi a kokainu.

„Celkem rychlej stroj, rychlejší než naše ponorka a veškerý čínský lodě,“ prohlásil po nějaké delší době Blázen, aby řeč nestála. Jediným zaznamenání hodným jest malá kalba probíhající v miniponorce a dlouhý nudný záběr na malý podvodní stroj, který se velkou rychlostí řítí dva kilometry pod hladinou moře.

„Můj vůdce, blížíme se k mariánkám,“ oznámil po další delší době Kokot a rozhlédl se po posádce v bujaré zábavě.

„Výborně, až budeš u hranice příkopu, dej nám vědět, sešup dolů si pěkně užijem. Budem první po dlouhý době, kdo se podívá úplně na dno,“ odpověděl Blázen.

„Kapitáne, my sme ale furt na dně,“ rozesmál se Karlos. Urgha trochu nechápala, ale Blázen ji vysvětlil, že to byl pokus o vtíp.

„Můj vůdce, hranice příkopu, pět kilometrů pod mořskou hladinou, zapínám silové pole okolo modulu. Jsem připraven k sestupu.“

„Kokote, tak začni sestupovat,“ rozkázal Blázen a napjatě sledoval, kterak se ponorka přehoupla přes okraj a začala klesat.

V podstatě netrvalo příliš dlouho a začali narážet na odpad všeho druhu. Staré lodě, auta, letadla, minuli dokonce celou letadlovou loď, zbraně a viděli i několik atomových bomb.

„Můj vůdce, šest kilometrů pod mořskou hladinou a množství odpadu začíná hrozivě narůstat,“ oznámil Kokot.

Museli se vzdálit od srázu, protože bordel se postupně zužoval do podoby trychtýře a tlakem okolního prostředí přestal být rozpoznatelný.

„Ty vole, tady přeci nemůže nic žít,“ pozoroval Karlos výhled ven a nepřestával kroutit hlavou. Urgha stála za ním a jen sledovala světelný kužel, který prořezával špinavou temnotu.

„Skutečně nevím, ale signál zesílil a ztratil sem spojení s Frankem. Něco nebo někdo nás ruší,“ promluvil Kokot a nepřestával se soustředit na řízení. Pong leštil meče a Blázen kouřil brko.

„Můj vůdce, v chladícím boxu je basička piv,“ dodal jen tak ledabyle Kokot.

„Ale hovno,“ rozesmál se Pong a otevřel chladák, „lahváče a studený.“

„Dobřej nápad,“ převzal Blázen orosenou láhev, označil přítuknutí a napil se.

„Sedm a půl kilometru, slušný hluboký hrdlo,“ promluvil Blázen, když klesli o dalších pár stovek metrů.

„Můj vůdce, tlak vody a horních vrstev materiálů odpad změnil v nějaký velmi tvrdý materiál, jehož radioaktivita stoupá solidním tempem. Skoro to vypadá, že jsme narazili na konec 21. století. Po ukončení první nukleární války byl uzavřen vratký mír a veškeré tehdejší zbylé atomové zbraně naházeli do příkopu.“

Ponorka klesla pod devět a půl kilometru.

„Můj vůdce, povrch materiálu se opět změnil a úroveň radiace klesá. To je velmi zvláštní,“ komentoval Kokot nastalou situaci.

„Zvláštní říkáš?“ zvýšil pozornost Pong, protože zvláštní pro něj znamenalo nebezpečný. A nebezpečí, to bylo jeho. Spokojeně se tedy sehnul a natáhl mocnou lajnu.

„Šéfe, to je jízda,“ uvolněně zahlásil a lascivně hodil okem po Urghze, která pro změnu dělala, že o něm vůbec neví a kochala se jedinečným výhledem ven.

„Ty děvko, já bych tě...,“ řekl Pong, ale Urgha ho zastavila. Jenom otočila ruku dozadu a zvedla prostředníček.

„Držte huby, úzké hrdlo končí,“ promluvil Kokot a do ponorky proniklo venkovní světlo.

„Co to kurva...?“ vykřikl Blázen udivením a divil se ještě víc, když si uvědomil, že se ocitli ve velké uměle vytvořené jeskyni krychlového tvaru, z jejíž rohů tryskalo jasné světlo.

„Zase nějaká základna...?“ rozesmál se Karlos.

„Rozhodně ne, tohle nevytvořil nikdo, koho bych měl v databázi,“ odpověděl Kokot a zpomalil klesání.

Zastavili v jedenácti kilometrech nad jakýmsi kulovým otvorem. V reproduktoru zapraskalo.

„Tak vás pěkně vítáme, už vás sledujeme od šestýho kilometru,“ řekl hlas.

„Fakt jo? Pustíte nás dovnitř?“ odpověděl jízlivě Blázen.

„Ne tak zhurta, kdo ste?“ zeptal se hlas.

„Já sem Kapitán Blázen a přivedl nás sem signál.“

„Jo náš signál, budeme ho muset kurva zase přeladit. Žádný stroj ani nikdo živý se zatím nedostal hlouběji než do sedmého kilometru, když se ho pokoušeli vystopovat. Jak ste to dokázali?“ zeptal se hlas spíš sám sebe.

„Můj vůdce, právě nás skenují, běžný skener, který koupíte v elektu na kdejaký zapadlý planetě.“

„Co tím chceš říct?“ promluvila Urgha, které to samozřejmě došlo jako první.

„Kokote...?“ podíval se Blázen.

„Můj vůdce, je to zcela běžná technologie, která na Titanu stojí pár Kreditů. Číňani to vyrábějí v licenci.“

„To mě poser, takže tady je nějaká mimozemská kolonie a nikdo o ní vůbec nic neví?“ rozhořčil se Pong.

„Nevím,“ pokrčil rameny Kokot.

„Pěkně stará kocábka. Se divím, že vás sem dostala v jednom kuse a ten robot, kolik byste za něj chtěli? Měli bychom pro něj exkluzivní místo v muzeu,“ smál se hlas v reproduktoru.

„Cože...?“ nechápal Blázen.

„V pohodě, račte vstoupit do našeho podzemního města,“ odpověděl hlas a v reproduktoru zašumělo.

Otvor pod nimi se začal otevírat. Blázen si ihned všiml, že jakési silové pole zabraňuje vodě vtéct dovnitř.

Kokot provedl ponorku rozhraním mezi vodou a vzduchem, přepnul ji do módu letadla a vyhnul se nachystaným drapákům připravených převzít stroj.

„Nebude potřeba, přistaneme vlastními silami,“ ohlásil do mikrofonu Kokot.

„Dobrá, dobrá,“ řekl hlas na druhé straně.

„Ty, Kokote, já sem netušil, že tahle věc umí taky létat,“ řekl Pong a sledoval svět, který se před nimi rozevřel.

„To je kurva velká jeskyně,“ konstatoval Blázen a naprosto nechápal, kde se ocitli. Pod nimi byla ubíhající zelená země a na obloze zářilo laskavým teplem umělé ‚Slunce‘.

„Neuvěřitelná věc, nikdy by mě nenapadlo, že v Zemi může být další Země nebo co to kurva jako je,“ nechápal Karlos.

„Já vás slyším, máte zapnutý mikrofon,“ rozesmál se hlas a dodal, „následujte přistávací signál, zavede vás bezpečně na zem.“

Kokot nasměroval létající ponorku směrem za signálem a bezpečně ji dovedl k přistávací ploše, kde již čekal trojčlenný uvítací výbor s transparentem.

„Čtu to dobře? Píší tam ‚Vítáme lidi‘?“ zeptal se Pong.

„Jo, co to kurva má znamenat?“ potvrdil Blázen dalekohledem Pongovo tušení.

„Nevím, to zjistíme až po přistání,“ řekla Urgha.

Ponorkoletadlo přistálo bezpečně a pouze s malým zhoupnutím. Kokot vypnul motory, deaktivoval ochranné pole, otevřel výstup a vysunul schůdky.

„Můj vůdce, malá inovace, abyste nemusel seskakovat na zem.“

„Perfektní práce, plechový příteli,“ zasmál se Blázen, zapálil velké slavnostní brko a vyšel ven.

Venku napjatě čekala prazvláštní trojice tří obtlouklých sudů plných tuku. Stály na malých nožičkách, s krátkými ručičkami, zakončených malou tlustou hlavičkou bez náznaku krku.

„Vítáme vás ve městě Phoca Vitulina I. a jméno mé jest Mamut. Jsem velitel tohoto letiště, toto jsou mí dva podřízení a vy jste první lidé, kteří nás dokázali navštívit. Že vám to idioti ale pěkně dlouho trvalo,“ promluvil prostřední sud.

„Cože kurva?“ zíral s otevřenou hubou Blázen a úplně zapomněl kouřit brko.

„Můj vůdce, Phoca Vitulina znamená ‚Tuleň obecný‘ a tito tři pánové vypadají jako tuleni,“ promluvil Kokot za Kapitánovými zády.

„Má pravdu starý robot,“ řekl Mamut a podíval se po svých podřízených.

„Tak co na ně říkáte? Nejsou úplně všichni lidi, ale hungská samice je solidní kost. Podobnou sme viděli naposledy u madam Kawasaki.“

Odpovědí bylo mlčení a dosti hutný údiv v ovzduší.

„Slyšel sem dobře jméno madam Kawasaki?“ hlasitě se ozval Pong.

„Myslím, že si máme o čem dlouze povídat, pánové vypadají, že mají také Oogle překladač,“ řekl Mamut a v jeho tučné tváři se nic nezračilo.

„Dej mi prda, ty vole, hulení se tady blbě shání,“ řekl jeden z tuleňů. Mamut se otočil a naznačil cosi, jenž by se dalo přeložit, ať jako drží hubu, když tu mají takový vzácný hosty.

„Račte si ubalit,“ pousmál se Blázen. Jako správný byznysmen uchopil situaci oběma rukama a podal postavě pytel s hulením.

„Paráda, díky ty vole.“

„Jmenuju se Kapitán Blázen a kde je tady nejbližší bordel s ubytováním?“ pokračoval Blázen, aby posunul rozhovor a seznamování o pár levelů dál.

„Pojďte, vyřídíme papíry. Zavolám do kanceláře Vrchního předsedy a oznámím tuhle báječnou zprávu. Těšte se na pořádnou a krutou pařbu,“ Mamut zkusil předvést smích, ale začal se dusit, tak raději přestal.

„To sme fakt jedenáct kilometrů pod hladinou moře?“ optal se Blázen, když kráčeli po dlážděném chodníku, obklopeni zelení.

„Rovných dvanáct,“ odpověděl Mamut, který po užití marihuany vypadal velmi spokojeně.

„Dvanáct kilometrů? Jak jste to tady postavili a jak jste se takhle dokázali vyvinout?“ skočil do řeči Karlos a položil otázku, která trápila všechny.

„Velmi dlouhé vyprávění, ale zjednodušeně řečeno...“ začal vyprávět Mamut.

Všechno to začalo v druhé polovině 21.století, kdy jedna z posledních vědeckých laboratoří prováděla pokusy zachovat některé živočišné druhy. Nádrže kdysi ropného tankeru byly plné mořské vody a živých pochytaných mořských tvorů. Posádka tvořila najatá skupina naprostých zoufalých trosek a systémových odpadlíků, které by nikdo jiný než vědecká komunita nezaměstnal. Tohle všechno by ničemu nevadilo, kdyby náhodou nepřišla loď do cesty obří tropická bouře, která přepravní loď otočila dnem vzhůru a potopila přímo nad Mariánským příkopem. Posádka samozřejmě zahynula, ale živočichové v nádržích nehodu přežili a klesali s vrakem do největší hlubiny planety.

Trajekt klesal dlouho, velmi dlouho, ale devadesát minut byla hraniční mez, kterou žádný z mořských živočichů dýchající vzdušný kyslík nemohl zvládnout. Nikdo neměl přežít, ale stalo se. Úplnou náhodou v tu samou chvíli hluboko pod nimi praskla cisterna s kapalným kyslíkem a k hladině se hnala ohromná bublina, která plnou silou zasáhla klesající tanker a dopřála umírajícím tuleňům a dalším živočichům doušek čerstvého vzduchu. Pár minut poté loď dopadla na hromadu odpadu, jehož radioaktivní teplo ohřívalo okolní prostředí. Do vody uvolňované bubliny plynů dodával zavřeným organismům vzduch nutný k přežití. Jídlo zprostředkovalo požívání slabších druhů a hlavně kanibalismus.

Už to vypadalo špatně a poslední tuleni propadali panice, když ale jedné noci, která se od dne v té hloubce nedala odlišit, nastala přímo komiksová situace. Poslední žijící tvorové dostali téměř zázračnou dávku silného záření, které je během noci proměnilo v inteligentní tvory, jenž najednou dokázali vyřešit záchranu holých život. Během několika týdnů postavili z okolního odpadu mohutný kulatý batyskaf, shromáždili veškeré dostupné nevybuchlé atomovky a usoudili, že na

hladinu se nemá smysl vracet. Rozhodli proto klesat ještě hlouběji, protože už takhle byli slušně v prdeli.

Během cesty do hlubiny minuli utopený létající talíř, tak ho nechali na místě, rozhodnutí se pro něj vrátit později. Dostali se tak až na úplné dno skoro v jedenácti kilometrech a během klesání jejich mozková kapacita natolik zvětšila výkon, že byli schopni atomovky rozmístit podle přesných výpočtů tak, aby exploze směřovala požadovanými směry. Poté odpluli k nalezenému létajícímu talíři, do kterého se jim podařilo dostat, úspěšně opravili a nahodili poškozený motor spolu s ochranným silovým polem. Pak odpálili atomovky.

Museli počkat pár dnů, než se uklidnila voda a odpad znovu usadil. Pak vyrazili mimozemským plavidlem zpět ke dnu, kde na ně již čekala velká podmořská jeskyně plná vody.

Nastalo několik brutálních týdnů, během kterých první tulení osadníci postavili zvětšenou kopii mimozemského generátoru energie, sestavili první čerpadla a zdokonalili technologii silového pole tak, že dokázali pokrýt celý prostor jeskyně.

Následně probíhalo takový to domácí zútulnění, postavení domů, hospody a vytvoření umělého světla. Časem přibýly parky, lesy, mořské pláže a když se první mladé generaci tuleních vědců podařilo sestavit podle teoretických hypotéz z archivu létajícího talíře malý portál, otevřeli červí díru.

A jak otevřeli červí díru, upoutali pozornost Musků, kteří je kontaktovali a prověřili.

„Nepovídejte, máte jejich pohon?“ zeptal se během vyprávění Kokot.

„Máme, Pan Jednooký byl dost nekompromisní během prověřování našich morálních kvalit. Ale přesvědčili sme ho nakonec. Byl sem hrozně mladej, ještě sem cucal umělý mlíko, ale pana Jednookého si pomatuju.“

„Znáte Nejvyššího?“ podivil se Blázen.

„Známe, už je Nejvyšší nějaký čásek, oslava jeho zvolení byl fakt krutej mejdan, takovou destrukci sem dlouho nezažil. Neměl to jednoduchý a pomáhali mu nějaký blázni...???“ zarazil Mamut tok vyprávění, protože mu cosi doteklo.

„Ty vole, to seš ty? No to mě poser hlavu a vykuř péro, teď mi to došlo. Že ste to vy? Slavný Kapitán Blázen a jeho posádka. To je neuvěřitelný! Předseda dostane infarkt!“ překotně vyhrkl Mamut a začal se dávat kouřem.

Blázen se rozesmál, přidal se Pong a smál se i Kokot, jehož knírek slizce konal vlnky do rytmu smíchu, tak jako nikdy v tomhle díle.

Jeden z doprovázejících tuleňů vytáhl telefon a vytočil číslo.

„Blaženo, vyvoň holky a schovej klonovaný děvky, dneska večer zůstanou zalezlý, protože ti přivedu návštěvu, ze který se posereš.“

„Bordel u Blaženy, nejlepší místo kam se dá v tomhle městě jít a není to žádný oslizlej pajzl,“ řekl Mamut a nebyl daleko od zhroucení radostí a šokem současně.

Vlastně vynechali oficiální schůzku s Předsedou, protože Mamut mu zavolal a rázně vysvětlil, kdo jim propadl dírou z vody a že budou u Blaženy. Proběhlo několik dalších telefonátů a bylo jasné, že dneska se pěkně sjede veškerá místní smetánka.

Mamut nekecal, tolik zlata, drahokamů a vzácných prvků na jednom místě nikdy ještě neviděli. Bláznovi přecházely oči od těch všech odlesků a záblesků, až ho začala bolet hlava.

„Jako blejská se tady hezky, ale my sme zvyklý na klidný šerý privátní kóje s proskleným výhledem na dav obyčejných socek. Chápeš ty vole?“ drze zahlásil Kapitán.

„Všechno bude,“ odpověděl Mamut a vedl je chodbou kolem nějakých svalnatých tuleňů v tričkách, vyzbrojených harpunami.

„Slušná zbraň, ty vole, tahle harpuna,“ znalecky pokýval hlavou Pong. Tuleň mlčel.

„Ochranka, nemluví, mlčí a koná. Pongu, ty vole, o tvém umění se tady vyprávějí úplný báje. Večer ti můžou frajeři předvyst pár triků z jejich speciálního bojového umění,“ řekl Mamut a zastavili u dřevěných vyřezávaných dveří.

„Slavný Kapitán Blázen a jeho posádka. Je mi ctí vás uvítat v tomto báječném místě,“ otevřely se obě křídla současně a uprostřed stála mohutná tulenice ve zlatém rouše se zlatou hvězdou na čele.

„Jmenuji se Blažena a toto jest můj podnik,“ dodala k uvítání.

„Šéfěéé...“ dojetím vyhrkl Pong, když viděl všechny ty seřazené holky, z nichž původní čistá genetika svítila do okolí.

„Dnes je večírek na můj účet, není se čeho obávat Mistře Pongu,“ odpověděla Blažena a naznačila holkám, že se mají okamžitě začít starat o hosty. Současně je dovedla k nejlepším místům s nejlepším výhledem na taneční parket a bar.

Pong s Karlosem okamžitě vytáhli krystaly štěstí a začali na stole rýsovat lajny, které okamžitě zaujaly přítomné hosty z řad nejvyšší smetánky.

„Mistře Pongu, můžu se přidat?“ zeptal se jeden z tučných tuleňů, „jsem místní velkoobchodník a nejprodávanější matroš je od společnosti Pong & Co. Nic lepšího sem neměl.“

„Od koho kupuješ, že sem vás u nás ještě neviděl,“ zeptal se Pong ztuhlým potěšen zájmem o svoji osobu.

„Od jednoho chlapa v Hurzově kolonii, dodává zboží madam Kawasaki.“

„Don Giovanni, stará buzna, toho znám,“ zasmál se Pong, sehnul páteř nad lajnou a dlouze nasál. Pak naznačil, že si může dát kdo chce.

„To sem vařil sám podle speciálního receptu, tenhle sajrajt není na prodej,“ dodal a s uspokojením sledoval, kterak se tuleni perou o jeho perník.

„Kapitáne, to bych fakt nečekala, že mě na konci týhle cesty čeká mejdan hluboko pod zemí. A nikde žádný Číňan,“ pověděla Urgha, když zábava jela na plný koule a svlečené tulení děvky tančily po stolech. Blázen se věnoval neklonovaným holkám a zkoušel tester pravosti na jedné za druhou, aby nakonec zjistil, že Blažena nekecala a všechny jsou fakt pravý. Už dlouho nezažil pocit štěstí, který mu přinesla možnost výběru holky podle obličeje a ne podle pravosti.

„Sem Číňani nesmí,“ slyšela poznámku Blažena.

„Vůbec žádný?“ zeptal se Blázen.

„Žádný, protože jakmile by se ti šmejdi dozvěděli, že tu sme, tak sem vtrhnou a vrhnou se po veškerých zdrojích, který máme díky týhle hloubce k dispozici,“ odpověděla.

„Velmi logické, vůbec nikdy se nezkoušeli dostat na dno příkopu?“

„Pár pokusů uskutečnili, ale nikdy se nic nevrátilo zpět k hladině. Ani automaty, ani lidské posádky, radiace všechno zničí. Aspoň na oko, protože se nikdy nesmí dozvědět, že hluboko pod zemí je dvanáct velkých měst a třináctý se staví,“ vysvětlila Blažena.

„Cože? To je vás tolik?“ divil se Blázen a zapálil brko.

Půlnoc dávno odbila, když kdosi otevřel dveře a všechno utichlo.

„Tak sem kurva tady,“ řekla široká postava velkého tuleně, jenž právě vstoupila.

„Předsedo, konečně si dorazil,“ vyrazila postavě vstříc Blažena.

„Měl jsem kurva zasranou byrokracii. Tak kde ho mám toho slavného Kapitána Blázna?“

Blažena ustoupila a ukázala rukou směrem k Bláznovi, který byl obklopen holkami a dělал, že vůbec nikdo nevstoupil. Předseda pomalu přistoupil a opatrně promluvil.

„Můžu vyrušit?“

„Ale jistě,“ nechal se vyrušit Blázen a hrál hrozně překvapenýho.

„Já jsem Předseda a chtěl bych se jen seznámit, protože jsem o vás slyšel neuvěřitelný historky, který očividně nelhal,“ řekl Předseda a začal balit brko.

„To pěstujeme tady, poctivý lampový skéro,“ zapálil výrobek, potáhl a nabídl Kapitánovi, který samozřejmě přijal, aby neurazil. Párkrát si potáhl a vrátil jointa Předsedovi.

„Není to špatný, solidní matroš na prodej turistům,“ ohodnotil kvalitu Kapitán a doufal, že příliš neurazil.

„Je to tak, máme to hlavně pro turisty, kvalita se k nám dostane málokdy,“ souhlasil Předseda a rovnou se musel zeptat.

„Co se takhle domluvit na malým byznysu? Nějaká kvalita pro náročný a bohatý klienty by se mi hodila.“

Blázen začal přemýšlet a nabídl Předsedovi svý brko.

Umělé slunce vysvitlo a párty jela ve stejně statečném duchu jako celou noc. Nevypadala, že by chtěla skončit, ale bude muset být přerušena.

V budově na druhé straně města se otevřela červí díra a do místnosti vpadl granát, který zabil ochranku z řad tulení armády. Začal řvát alarm a horizontem událostí prošla skupina lidí vybavených vojenským příslušenstvím.

„Poručík Wong potvrzuje obsazení vstupní místnosti, pokračujeme podle plánu,“ řekl čínský hlas.

„Co to kurva je?“ probral se Blázen z opojení, když alarm nepřestával dělat bordel a oranžové světlo nepřestávalo blikat.

„Mamute, máme problém. Číňani nám sem pronikli z druhé strany,“ řekl Předseda Mamutovi hned poté, jakmile odložil vysílačku.

„No tak moment, jsem tady já a problém rozhodně nemáte. Žádná kurva mi nebude kazit pařbu,“ rozhořčeně vstal Pong ze sedačky a srovnal na sobě oblečení.

„Šéfe, můžu odejít?“

„Běž ty vole,“ odpověděl Blázen a otočil se k Předsedovi, „máte bezpečnostní kamery? Teď totiž něco uvidíte.“

„Samozřejmě, Mamute, odkryj dohledovej panel,“ řekl.

Mamut přešel ke zdi částečně kryté skříní a několika obrazy. Odsunul knížku a zmáčkl skryté tlačítko. Celá stěna se otočila o 180 stupňů, aby odhalila moderní sledovací centrum s řadami monitorů a ovládacími panely.

„Vážený Kapitáne, račte se usadit, popelník máte výsuvný v levém opěradle,“ ukázal Předseda na jedno ze dvou křesel pro operátory. Sám se usadil do druhého a zapnul displeje.

„Tak kolik těch zmrdu máme?“ zeptal se Předseda polohlasně sám sebe a přepnul pohled do místnosti s portálem.

„Těch tam je jak much. ...devět, deset, jedenáct, dvanáct,“ začal počítat maskované útočníky a přepnul na venkovní kamery. Spatřili dům, park a tulení armádu, která obklíčila celé okolí a zuřivě páčila směrem k budově, ze které létaly výbušné granáty a laserové paprsky, které ničily vše v okolí.

„Ty vole. ... dvacet šest, dvacet sedm, dvacet osm zmrdu a solidně vyzbrojených a vycvičených. Ty svině věděli, kdy mají přijít,“ mručel Předseda.

„Jak věděli?“ zeptal se Blázen.

„Mám tu jen zálohy, pár amatérů, hlavní část malé armády odjela na cvičení,“ řekl Předseda.

„To nevádí. Dívej, támhle je Pong,“ ukázal Blázen na jednu krajní obrazovku. Právě včas, protože tulení obrana ztrácela na početnosti a její bojový výkon značně klesal.

Pong se rozhlédl a podél stěny došel až k okraji parku, kde viděl slábnoucí sílu obránců. Rychle zhodnotil situaci a zmizel v keřích, aniž by si předem spočítal počet nepřátel.

Plazil se spadaným listím, dokud nenarazil na první hnízdo útočníků. Napočítal čtyři zmrdy a jelikož nechtěl být ještě spatřen, vytáhl šipky s foukačkou, kterými vojáky zneškodnil, aniž by si stihli cokoliv uvědomit. Byl kurevsky rychlejší a nic mu zatím v ničem nebránilo. Pokračoval v

plazení dál a brzo málem vrazil do další skupiny. Tentokrát pět ostrostřelců, kteří s sebou měli granátometry a bazooky. Hned si všiml beden se střelivem a napadla ho velmi škodolibá věc. Sice ho to nejspíš prozradí, ale pro ten efekt.

Vytáhl z jednoho záhybu krabičku, kterou otevřel a vytáhl ocelového ježka s ostrými hroty.

„Jeden by mohl stačit,“ pomyslel si, zvedl se a zakřičel.

„Šéfe, doufám, že se díváte!“ hodil ježka po nejbližší bedně. Okamžitě uleh k zemi a s lehce zvednutou hlavou sledoval následující scénu.

Jeden ze střelců se otočil a naprosto vůbec nic nepochopil. Zaduněla mohutná exploze a vzduchem létaly střepiny, zapálené rakety a lidské orgány.

„Pičo, Mistr Pong se s tím nesere,“ zakroutil hlavou předseda, když zhasla půlka venkovním kamer a zbylé ukazovaly mohutný ohňostroj. Mamut a přítomní tuleni nevěřičně zírali.

„Jestli vám vaděj menší škody, tak to ste měli říct dřív. Pong se chce jenom předvyst v nejlepším světle,“ zasmál se Kapitán a podal Předsedovi brko pro uklidnění.

Exploze konečně ustaly a prostor, jenž kdysi býval parkem, na krátký čas ovládlo ticho, které přerušil smrtelný ryk umírajících. Za zbytky křoviska v malém důlku se pohnuly větve, listí a drobné trosky. Ano, byl to Pong, který se pomalu zvedal a setřásal ze sebe prach a nepořádek.

„Ty vole, to byla mrda,“ zasmál se, rozhlédl po okolí a zamával do jedné z kamer.

Když procházel s mečem v ruce bojištěm, očekávaně zjistil, že exploze naprosto nerozlišovala mezi svými oběťmi. Takže bylo na něm, aby ušetřil přeživší tuleně, tedy kromě těch, kteří požádali o ránu z milosti a dorazil ty, kteří patřili mezi utočnický.

Myslel, že zabil všechny, ale pak si povšiml, že poslední živý útočník úspěšně zvládl plazení k domu s portálem a zabušil na dveře. Ty se otevřely, vylezly dvě hlavně samopalů a tři ruce vtáhli zraněného dovnitř.

Krátce před explozí.

„Poručíku Wongu, venku se něco posralo,“ řekl jeden z maskovaných mužů Wongovi, když zazněl mohutný výbuch a do dveří narazily trosky.

„Nevím co se stalo, podivná událost,“ řekl Wong a úplně nechápal, čeho se právě stal svědkem. Zanedlouho kdosi začal bušit do dveří, dva ozbrojenci otevřeli a vtáhli dovnitř zkrvavené tělo.

„Kangu, co se stalo?“ zeptal se rychle velitel.

„Poručíku Wongu, sme v prdeli. Je tady Pong, nemáme šanci,“ řekl Kang.

„Pong, kde ten se tady bere? Neměl tu být,“ šokovaně řekl Wong a otevřel radiové spojení.

„Tady Wong, máme zsranej problém. Překvapil nás Pong,“ promluvil do vysílačky a čekal na odpověď.

„Okamžitě zmizte,“ zazněla odpověď, ale už bylo pozdě, protože dveře rozrazila další exploze. Po usazení prachu stál ve vytvořeném otvoru Pong s meči v ruce.

„Já jsem Pong a vyzývám vás na čínskou férovku. Vy všichni proti mně,“ hlasitě oznámil.

Nastalo krátké ticho, během kterého se po sobě podívalo posledních dvanáct útočníků a pak odhodili střelné zbraně.

„Férová nabídka, můžeme jít na to,“ řekl Wong a vytáhl meč s nožem.

„Šéfe, teď se dívejte,“ řekl Pong do kamery a započal svůj tanec smrti.

Začala tradiční čínská kung-fu bitka, ve které létaly vzduchem údy, těla, orgány, bojovníci a zbraně všeho chladného druhu. Morkem kostí pronikal vysokofrekvenční křik bojovníků kung-fu, až se kamerám chvěl obraz.

„To je dílo zkázy, co?“ smál se Blázen a byl velmi spokojený, protože věděl, že až tohle všechno skončí, bude mít nové dobré přátele.

Pong však zatím nehodlal končit, protože byl rozjetý vražedný stroj a měl za sebou teprve dva mrtvé. Hodně moc si užíval a během krátkých mezipauz dával dávky perníku přímo ze zkrvavené čepele meče. Krvavej perník měl fakt hodně rád. Pach krve ulpělý v nosní sliznici, přímo dráždil tu část mozku, která byla středem jeho enormní lásky k boji.

Pokračoval v oddělování údů a kuchání vnitřností. Jeden nepřítel za druhým pomalu odpadával, dokud nezůstali poslední čtyři.

„Tradičně to nejlepší nakonec,“ otřel Pong meče od krve v očekávání poslední bitvy.

Poručík Wong rychlým pohybem ruky naznačil posledním třem spolubojovníkům, že mají zaútočit. Ti se po sobě podívali a společně provedli výpad.

Pong labutím krokem obkroužil útočníky a v ladné otočce zbavil jednoho z nich hlavy. Dvojice se překvapením zastavila a znovu po sobě podívala. Pong schoval meče a vytáhl jídelní hůlky.

„Ty vole, teď něco uvidíš, dívej se pořádně,“ podal Blázen Předsedovi joint.

Poručík Wong se začal smát.

„Čemu se směješ, debile?“ řekl Pong.

„Co chceš dokázat s těma hůlkama? Slyšeli sme o tobě všelijaký věci, ale hůlky...?“ smál se od ucha k uchu.

„Tak zřejmě o mých jídelních hůlkách jste ještě nikdy neslyšeli,“ odpověděl s úsměvem Pong a velmi významně si mnul svůj dlouhý vous.

Dva bojovníci rychle zašermovali meči a vyběhli proti Pongovi. Jeho oblek se ve zpomaleném záběru zavlnil v tanečním rytmu, ve kterém stihl sklonit tělo před úderem ostří a podletět pod vojáky, kdy jim v jeden jediný správný okamžik zarazil hůlky do prdelí. Na závěr lehce a elegantně napřímil tělo do vítězné kung-fu pózy.

„No to mě poser,“ podivil se Předseda divadlu, které se odehrávalo na displeji před jeho zrakem a natáhnul do sebe lajnu jako kráva.

V místnosti s portálem nastalo ticho, že by pád špendlíku byl slyšet, dokud ho nepřerušili dva muži. Ti si uvědomili, že jsou velmi ošklivě zraněni ve spodních částech těla.

„Nesedal bych si, být vámi,“ řekl důrazně Pong, ale jeho doporučení nebylo vyslyšeno, neb nebožáci se posadili na prdele a jídelní hůlky dokonaly nechutné dílo.

„Víte vy vůbec, jak blbě se mi budou teďka vyndavat?“ otráveně prohlásil a podíval se po Wongovi. Ten nevěřicně zíral před sebe a nechápavě sledoval krvavé skvrny pod vojáky, která se rozlévala v místech, kudy hůlky pronikly do těla.

„Cos nám to provedl?“ zaskučel jeden ze zraněných.

„Právě sem vás zabil velmi krutou metodou, aby ten zmrdr tady viděl, co ho čeká, když nepromluví, až ho budu krutě vyslýchat,“ odpověděl Pong.

„Chápeš ty vole, že chceme vědět, co se to tady kurva děje za sračky, že jo?“ promluvil k Wongovi, který stále mlčel.

„Tak povíš něco nebo se chceš dívat, jak tady ti dva pomalu umírají?“ tázal se Pong. Wong po něm hodil takovým zvláštním pohledem bojovníka.

„Klidně,“ odpověděl.

„No tak fajn, času máme v tom případě dost, takže si můžeme dát partii v šach,“ řekl Pong a vytáhl přenosnou šachovnici s figurkami ručně vyrobených z pravé hmoty a antihmoty.

„A teď se jako snaží o co?“ kroutil hlavou Předseda, který velmi netrpělivě podupával nohama o zem.

„Teď zabíjí čas, protože musí počkat, až zdechnou ti dva parchanti,“ řekl Blázen a napil se chlazeného lahváče, kterého vyndal Kokot z cestovní tašky.

„Bude to na delší dobu, můžeme zatím pokračovat v pařbě. Služebnictvo má beztak spoustu bordelu k uklízení, ne?“ dodal a setřel pěnu z úst.

Uběhlo několik hodin, párty zase nabrala obrátek. Venku se míhaly čistící roboty a tuleni v uniformách uklízející Pongův nepořádek.

Předseda zrovna provázel Blázna a Urghu zoologickou zahradou, kde chovali ve velkých akváriích různé ryby, velryby a paryby, včetně dalšího rozmanitého mořského živočišstva, které Blázen nikdy v životě neviděl.

„No a tohle je náš nejcennější exponát,“ zastavil Předseda u velkého jezera s velkou kamenitou pláží, po které se váleli, světě div se, praví živí tuleni.

„To sou...?“ podivil se Kapitán.

„Ano, naši přímí předci, podařilo se nám zachránit několik posledních kusů a za pomoci drobných genetických modifikací jsme jejich populaci rozšířili,“ odpověděl Předseda a vydal ze sebe zvuk, který znovu připomněl Pink Floyd, jenž přilákal několik kusů.

„V kýblech jsou nějaký chćiplý ryby, tak jim je můžete naházet, krmení mají rádi,“ řekl Předseda.

Blázen s Urghou začali házet do vody jednu mrtvou rybu za druhou a když byly kýble prázdný, Předseda odněkud vytáhl červený míček a hodil ho mezi tuleně. Ti vydali jásavé zvuky a počali balónek mezi sebou přehazovat a žonglovali jím na nosech zvednutých hlav.

„Ty vole...“, zasmála se Urgha.

„No jo, po jídle jsou vždycky takoví hraví, ale teď bychom se měli vrátit zpět na oslavu,“ odpověděl Předseda.

„Šéfe, Wong je připraven k výslechu,“ ozval se Pongův křik.

„Tak jo, jdeme zjistit, co tady vlastně chtěli,“ řekl Blázen, zapálil brko a naposledy se podíval po hravých tuleních.

Strážci odvedli poručíka Wonga do výslechové místnosti ukryté za dohledovým centrem, odkud Blázen s Předsedou pozorovali Pongovu bojovou akci.

„Vy ste dobře vybavený,“ okomentoval Kapitán perfektně vybavenou mučící místnost, ve které seděl připoután v křesle Wong.

„Šéfe, to je paráďička, co?“ promluvil ve dveřích Pong, který si skočil do ponorky pro oblíbený výslechový kufřík.

„Svoje náčiní nebudu ani potřebovat, tady je z čeho bohatě vybírat,“ říkal, když procházel podél stěn a prohlížel prosklené vitriny s různými nástroji a všelijakými lahvičkami plných různých obsahů. Některé vzal do ruky a pečlivě studoval popisky.

„Šéfe, mocný výslechový látky, většinu z nich vůbec neznám, fungujou vůbec na lidi?“

„Většina ne, ale to co právě vidíš, je náš hlavní prodejní artikl,“ ozval se Předseda.

„Cože?“ ozvali se Pong s Bláznelem skoro současně.

„Kdysi sme náhodou během našich výzkumů objevili sérum pravdy a velmi brzo zjistili, že je to velmi ceněné zboží, po kterém je poptávka. Časem sme rozšířili výzkum v oblasti pravdomluvných sér na nehumanoidní bytosti, kterých je ve vesmíru mnohem víc. Jsme díky tomu velcí boháči,“ vysvětlil přítomným Předseda, jak se věci s byznysem mají.

„Hm, to bys mi mohl dát nějakou přátelskou slevu, kdybych náhodou sehnal nějaký potenciální zájemce,“ zasmál se Blázen a zapálil brko, protože netrpělivě čekal na začátek mučení.

„To jistě nebude problém,“ odpověděl Předseda, „a teď můžeme začít s výslechem, ne?“

„Šéfe a místní šéfe, milerád,“ radostně odpověděl Pong a vyndal z jedné vitriny malý barevný přístroj.

„Má vkus, ten je můj oblíbený,“ podotkl Předseda a natáhl lajnu pika.

„Co to má umět?“ zeptal se blbě Blázen.

„Šéfe, to je hrozně vzácná věčička, moc kousků vyrobených nebylo. Viděl jsem ji jednou v životě a nedělá nic jinýho, než že způsobuje příšernou bolest tomu, komu se přiloží na čelo,“ odpověděl Pong, jenž otázku slyšel.

„To má bejt jako všechno?“ zeptal se přihuleně Kapitán.

„Nikdo nikdy její bolest ještě nevydržel, vlastně se ani neví, proč byly tyhle krabičky vyrobený,“ řekl Pong.

„Prdlajs,“ zasmál se Předseda.

„Co kurva prdlajs?“ opáčil hrubě Pong.

„To je kvůli sexu, vyrobil to dnes už zaniklý národ Cenobitů, který věřil, že skrz bolest lze proniknout za oponu rozkoše a tím otevřít průchod mezi dimenzemi,“ dostalo se mu odpovědi.

„A už tu bránu někdo otevřel?“ vysmátě se optal Blázen.

„To nevím,“ řekl smutně Předseda.

„Fajn, takže Pongu kurva začni,“ vydal Kapitán kapitánský rozkaz.

Číňan se přiblížil k připoutanému Wongovi a přiložil mu krabičku na spocené čelo. Velká kontrolní dioda začala svítit.

„Schválně kolik vydrží,“ usmál se cynicky Předseda a nesl Pongovi stříbrný táč s připravenými dlouhými lajnami.

Velmi dlouho byl klid, protože kdyby se dělo něco hned, nebyla by to taková zábava a nemohlo by se vypít několik lahví tvrdýho a hromada chlazených lahváčů. Každopádně po nějaký době sebou začal Wong třást a z úst mu začala vytékat bílá pěna.

„Už se něco začíná dít, bolest mu pomalu překračuje hranici, kterou je schopen vydržet,“ řekl Předseda a vyfoukl Wongovi do obličeje hustý omamný dým.

Poručík se po něm podíval a začal řvát, hodně řvát. Řval takovou bolestí, jakou nikdo nikdy před tím ještě neřval. Urgha si musela zacpat uši, ale moc to nepomáhalo.

Wong řval hodně dlouho, než usoudili, že by mohli krabičku sundat z čela.

„Kdo tě poslal?“ zeptal se Předseda.

„Polib si tu svoji tulení prdel,“ odsekl Wong a Pong tedy přiložil zařízení zpět na původní místo. Wong upadl do bezvědomí.

„Nech mu to ještě chvíli na čele, to že omdlel na věci nic nemění,“ odsekl Předseda a usadil tučný zadek zpět do křesla. Na monitorech viděl, že úklidové čtyři portálovou místnost uklidily a veškerý ruch se pomalu navrácí do starých kolejí.

„No, ještě štěstí, že ste tady náhodou byli,“ potichu dodal a přemýšlel, jak velký průser by nastal, kdyby tu Blázen nebyl.

Po několika dalších hodinách Kapitán usoudil, že už bylo mučení dost. Wong byl stále v bezvědomí a jeho tělo sebou docela slušně škubalo.

„Sundej mu to, ty vole.“

„Šéfe, rozkaz,“ odpověděl Pong a sundal krabičku z Wongova čela. Tomu se znatelně ulevilo, ale trvalo ještě několik dalších minut, než otevřel oči.

„Vy ste zmrdi.“

„To my víme,“ řekl Předseda držící v ruce injekční aplikátor a jakousi lahvičku, ze které nabral roztok.

„Tohle ti rozváže jazyk, naše malý tajemství pro speciální zákazníky.“

„Co to kurva...?“ vzpouzel se Wong, ale Předsedovi nijak nezabránil v aplikaci látky.

„Sledujete, volové, budete mít předváděčku zdarma,“ zasmál se.

Neuběhlo ani pět minut a třicet šest sekund, když se Wongovo tělo začalo měnit.

„Co to...?“ divil se Wong.

„Hele, von se začíná měnit v tuleň,“ rozesmála se Urgha.

„Fakt že jo,“ zvedl se Blázen z křesla.

„No to ses posral, zastav to,“ vykřikl Wong.

„Ale až nám povíš, kdo tě kurva poslal. Pak ti dám protilátku“ odpověděl Předseda a zamával Wongovi před očima nějakou lahvičkou, „ale dělej, už ti moc času nezbejvá.“

„Pracuju pro eunucha Ho, který pátrá po tajemství nesmrtnosti a receptu na výrobu kamene mudrců,“ začal vykládat Wong.

„Nic takovýho tady nemáme, to je nějaký omyl,“ mručel Předseda a pořád držel v ruce lahvičku, kterou nervozně sledovaly Wongovy oči.

„Žádnej omyl, měli jsme zajmout velitele města, nějakýho Předsedu a mučit ho tak dlouho, dokud by neprozradil, kde najít Kapitána Blázna.“

„No jo, ale my sme dodneška o svých vzájemných existencích nevěděli,“ řekl Blázen a něčemu tak trochu nerozuměl.

„Já jsem mimochodem Předseda,“ řekl Předseda a prohlížel si lahvičku v ruce.

„Eunuch Ho tvrdí, že vidí budoucnost a říkal, že načasování je důležitý,“ řekl Wong.

„Tak načasování vám nějak nevyšlo, protože žádný recept nemáme,“ odsekl Předseda.

„Vy ne, ale tady Kapitán Blázen ano a teď mi dej protilátku,“ odpověděl Wong.

„Já kurva žádný recept nemám, co to meleš za debility,“ rozčílil se Blázen a otočil k Předsedovi.

„Nic mu nedávej, dostal sem debilní odpovědi, kterejm fakt nevěřím.“

„Já bych mu nic nedal, kecal sem, na tohle žádná protilátka neexistuje,“ rozesmál se tuleň, až se tukové polštáře třásly od hlavy až k patě.

„Vy svině, Ho si vás najde,“ zaskučel Wong, ale proměna přešla do poslední fáze. Za krátký okamžik před nimi ležel na zemi tuleň a něco kníkal.

„Odneste ho k ostatním a vysvětlte mu, k čemu slouží balónky,“ rozkázal Předseda netrpělivému služebnictvu, jenž jenom čekalo, až bude moci začít uklízet nepořádek, jenž během výslechu udělali.

„Máme rádi pořádek a teď pojďme pařit, bolí mě hlava a musím se po tom všem trochu uvolnit,“ řekl Předseda, přešel ke Karlosovi a sebral mu láhev s absinthem.

Kapitán Blázen byl v předklonu a zvracel do záhonu.

„Kapitáne, je vám dobře?“ zeptala se přímo mateřsky Urgha.

„Vidíš snad,“ vyplivl Blázen z huby kyselou slinu, „fakt myslím, že týden mohl stačit, sežeň Kokota, Karlose a Ponga a jedem domů.“

„Tenhle rozkaz ráda splním,“ pousmála se Urgha a odběhla, zanechajíc Blázna svému osudu.

„Kapitáne Blázne, je mi líto, že odjíždíte, oslava poběží minimálně ještě 14 dní. Vlastně možná i déle, vzhledem k tomu promo matroši, který nám tu nechal ctěný Mistr Pong,“ loučil se Předseda a měl velkou slzu ve velmi rudém oku.

„Fakt se omlouvám, ale asi o nás budou mít přátelé na Základně obavu, neozvali jsme se dýl než týden a to by si mohli špatně vysvětlit,“ odpověděl Blázen, kterému se do obličeje pomalu vracela relativně zdravá barva.

„Mohli sme odvysílat zprávu, třeba by ji váš operátor zachytil, ale když nechcete, nechcete,“ řekl Předseda.

„Ne, že bych nechtěl pokračovat, minimálně Pong je sedmdesátým nebi, ale musíme se vrátit,“ ukončil Blázen rozhovor a podal Předsedovi ruku. Potřásli si a vešel do ponorky.

„Až poplujeme kolem vaší jeskyně, tak se zastavíme na brko a pivko,“ slyšeli ještě Předsedův hlas, ale ponorka se rychle odlepila od země a vzlétla k umělému nebi.

„Šéfe, můžu se blbě na něco zeptat?“ promluvil Pong, když prolétali silovým polem ve stropu jeskyně a ponořili se vodní hlubiny.

„Klidně se ptej,“ řekl Blázen, balil brko a pozoroval vrstvy různých materiálů. Kokot zapnul ochranné pole, protože radiace opět zvyšovala hodnoty.

„Šéfe, budeme nějak řešit toho eunucha Ho?“

„Ty vole, Pongu, co chceš teďka řešit? Vždyť ani pořádně nevíme co chce a k tomu máme ve skladu hromadu krámů, vo kterejch nevíme k čemu kurva sloužej. Takže vyčkáme, protože věřím, že se brzo potkáme a pak bude jasný, o co tomu zmetkovi jde. Dobrej plán, ne?“ řekl Blázen a mocně potáhl.

„Šéfe, vy ste nad tím už přemýšlel, žejo?“

„Pongu, proto sem asi Kapitán, ne?“ zasmál se Blázen, podal Pongovi studenýho lahváče a přitukli hrdly na zdraví.

„Můj vůdce, za chvíli budeme u hranice příkopu,“ promluvil Kokot a rukou rozvířil marihuanový dým, který zaplnil prostory ponorky.

„Fajn, pusť klimatizaci a vyvětrej, hospody sme užili dost. Zkusil si navázat spojení se Základnou?“

„Zkusil, ale nikdo mi zatím neodpovídá,“ řekl Kokot.

„Není to divný?“ zeptala se Urgha.

„Myslíš, že bysme měli propadnou panice, protože se nás někdo pokusil zase vykrást?“ zvedl Blázen obočí.

„Já nevím, ale vzhledem k událostem posledních dnů...,“ začala černě malovat.

„Takový věci se nám stávají pravidelně, to už bys měla vědět. Hale to neznamená, že by si někdo opakovaně dovolil napadnout naši chaloupku a zvlášť, když máme Mozečka s Mazlíčkem. Frank konečně usnul a nebo se šel vysrat, brzo se ozve,“ odpověděl Blázen a skutečně neměl obavy.

Cesta ubíhala v poklidu v přiměřené hloubce, mimo dosah všech běžných radarů. Protože nikterak nespěchali, automatickým robotem prohledali několik vraků, na které během plavby narazili. Z nich vybrali vše, jenž jim přišlo cenné a vešlo se do omezeného nákladního prostoru. Pár kilo zlata, nějaký sochy a pár mořských krabů do polívky.

„Kokote, furt nikdo neodpovídá?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, stále se nikdo neozval,“ odpověděl Kokot.

„Šéfe, to je nějaký divný,“ dodal Pong.

„To je,“ konstatoval Blázen a sledoval, jak se Kokot chystá před jeskyní k přistávacímu manévru. Propluli tunelem a vynořili na obvyklém místě u mola.

První na břeh vystoupil Pong a pečlivě zkontroloval okolí. Všude svítila světla a jeskyní se neslo zlověstné ticho.

„Jackůůů, Frankůůů, Mozečkůůů...!!!“ zakřičel, jak nejvíc mu jeho hlasivky umožnily. Nikdo neodpověděl, tak šel zpět k ponorce, kde již čekal kouřící Blázen a Karlos za odjištěným kulometem.

„Budu hlídat,“ řekl, upil absintu a zanořil nos do hromady kokainu na stříbrném tácu.

„Šéfe, vypadá to tady bezpečný, jdeme na prohlídku. Urgha může jít taky a Kokot musí.“

„Dobrá, dobrá,“ odhodil Blázen vajgl do vody a po můstku přešel na břeh.

Stáli v hale a Pong rozdával úkoly.

„Šéf zkontroluje kuchyň a ubikace, Urgha velín s pozorovatelnou, Kokot a já spodní patro. Skladiště projdeme společně, je zasraně velký. Všechno jasný?“

„Pongu, ty mě pustíš samotnýho? Nemáš o mě strach?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe nemám, protože moje instinkty říkají, že vzduch je čistý a prohlídka je jenom symbolická, abychom našli případně nějaký důkazy, co se tady kurva vlastně stalo,“ odpověděl klidně Pong.

„Dobře Pongu, ty jsi tady přes strategii, tak hlavně abys nepřivolal nějakou tragédii,“ řekl Blázen a zamířil do kuchyně.

Pong měl pravdu. Všechno vypadalo tak, jakoby místo posádka opustila znenadání a všechno nechali přesně na místech, kde zrovna byli nebo stáli. Na sporáku smrděla připálená večeře a na stole stála otevřená láhev s rozpitou sklenicí tvrdého. Velín vypadal, jakoby se šel Frank umejt a vysrat, ale nikde nebyl k nalezení.

„Kapitáne, to je divný, fakt mi nejde na rozum, co se tady stalo,“ povídala Urgha, když se konečně setkali na místě rozchodu.

„Šéfe, má pravdu, je to divný, nikdo nikde, všichni zmizeli jako pára nad hrncem.“

„Můj vůdce, senzory v energetické místnosti zaznamenaly podivné výrony energie v prostoru skladiště. Musíme ho jít prozkoumat,“ řekl Kokot.

„Šéfe souhlasím,“ odpověděl Pong a vyrazil směrem ke skladišti.

„Rozdělíme se a projdeme to tady rojnicí, kdyby se cokoliv dělo, tak začnete hlasitě rvát a přijdu vás zachránit,“ řekl Pong a každému ukázal kudy má jít.

Všechno bylo na svém místě a skladištěm se nesly jenom zvuky kroků, dýchání a vůně marihuany, kterou za sebou zanechával Kapitán Blázen.

Popravdě řečeno, teďka je vhodný čas pro táhlou filmovou scénu, ve které hrdinové procházejí skladištěm, sem tam zabliká žárovka a občas cosi se žuchnutím spadne na zem. Lehký vánek se prohání policemi a každá postava jde určenou cestou mezi regály a tváří se zadumaně, jakože nad něčím důležitým přemýšlí a neskrývají obavy o své přátele. Možná by se mohlo oko Urghy vlhce zablesknout pro rozbřečení dívek a žen. Prostě tak, aby si užil i mladý pár během romantické schůzky v levném kinematografu promítající přes den levnou brakovou tvorbu a v noci tvrdou pornografii. Vlastně by mohla kamera pro dokreslení scény zabrat zaschlé skvrny spermatu na opěradlech rukou, zad a tak.

Čas nutný k posunutí děje uplynul a odněkud z útrob skladiště zazněl Karlosův hlas.

„Kurva pojďte sem, tohle musíte všichni vidět.“

Stáli vedle Karlose a nechápavě se po sobě dívali.

„Tohle má bejt jako kurva co?“ ptal se Blázen, když nechápavě prohlížel podivný artefakt, který ležel na podlaze a zcela jasně byl rozbitý.

„Ne, tohle nemyslím,“ řekl Karlos, „ale támhleto stojí za pozornost,“ ukázal rukou do vedlejší chodby. Všichni se otočili a spatřili oranžový ohnivý kruh.

„Co to kurva je?“ neskrýval Blázen svůj údiv.

„Šéfe, vůbec netuším, ale určitě to má souvislost s tím, co se tady děje.“

„Pongu, si bystřej a ty, Kokote, můžeš o tom něco zjistit?“ řekl Blázen, který svižně balil nové brko.

„Můj vůdce, zaběhnu pro přístroje,“ řekl Kokot, otočil se a rychle odešel.

„Vem nějaký lahváče, asi se tady zdržíme,“ zakřičel za ním Pong.

„Co to může být?“ přemýšlela Urgha a zkoumala na zemi ležící nádobu.

„Nešahaej na to, dokud Kokot neprovede ty své kouzla, kdoví co je to za sračku,“ varoval ji Blázen a rozevřel rybářský stolek s židličkami, které byly nedaleko opřené o jeden z regálů.

„Šéfe, tohle je nějaký posraný. Cítím z toho fakt divnou energii,“ povídal Pong, když obcházel kolem dokola ohnivý kruh.

„Můj vůdce, už jsem tady,“ přišel po krátké chvilce Kokot a položil na stůl chladíček s lahváči, na které se všichni humanoidi nadšeně vrhli.

Kokot byl celkem rád, že je zaměstnan pivem, protože měl konečně čas pro svoji práci. Rozbalil přístroje, pozapínal je a vzal několik z nich do ruky.

Byl velmi pečlivý a prohlídka trvala skutečně dlouho. Urgha musela během doby třikrát odběhnout s prázdným boxem pro další piva, Blázen celkem poctivě zaplnil popelník a pomalu začínal být zvědavostí nerudný.

„Kokote, tak máš něco?“

Kokot, který viděl Kapitánovu počínající nervozitu, klidně odpověděl.

„Můj vůdce mám.“

„No a co máš?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, já úplně nevím jak bych to vysvětlil, protože si to neumím sám vysvětlit,“ odpovídal Kokot opatrně.

„Co si neumíš vysvětlit, co to podle tebe jako má být?“ málem vykřikl Blázen, který už začínal být dost vytočený.

„Můj vůdce, je to portál do jiné dimenze.“

„Cože to kurva je?“ nechápal už vůbec Blázen.

„Můj vůdce, portál do jiné dimenze.“

„To něco takového může existovat? Kdo ho kurva otevřel?“ křičel Kapitán.

„Nic takového by existovat nemělo, ale přeci to před námi je a otevřel ho jakýsi zlý démon,“ řekl opatrně Kokot.

„Cože...?“ posadil se Blázen prudce do rybářské židle a na ex dopil pivo.

„Šéfe, to bude práce pro mě. V klášteře nás učili o zlých demonech z jiných dimenzí, kterým se občas podaří proniknout do naší reality. Unášejí lidi a dělají s nimi opravdu vošklivé věci.“

„Jak moc vošklivý?“ zeptal se Blázen s obavou v hlase.

„Tak vošklivý, že o nich nemohl nikdo vyprávět, protože se nikdy nikdo nevrátil,“ odpověděl přísně Pong.

„Tak to je hodně zlý, připravte se všichni k záchranné výpravě, za hodinu sraz tady a jdeme osvobodit naše přátele. Kurva, co se tady přesně mohlo stát,“ mručel Blázen a bez dalších slov se zvedl a odešel do své ubikace.

6. Temná dimenze

Mazlíček měl rád tyhle vzácné chvíle svobody, ve kterých se domov stal skoro opuštěným a on tak mohl pobíhat po Základně celkem bez omezení. Byla tu spousta míst, které šlo zkoumat a objevovat.

Skladiště ho vždy lákalo a pokud měl vzácnou chvíli samoty, zamířil do něj a procházel jeho temná zákoutí. Dnes zabrousil do nejvzdálenější části, kde ještě nebyl a jakési vnitřní pnutí ho tam táhlo.

To pnutí uvnitř malého scvrklého mozku zesilovalo a nakonec mu v hlavě promluvil temně mručivý hlas.

„Ještě kousek a pak zahni doprava.“

Mazlíčkovi nedošlo, že nejde o jeho vlastní hlas a tak rád vykonal myšlenku, kterou považoval za svou.

„Tady zastav,“ promluvil znovu hlas. Mazlíček poslechl.

„Vylez na třetí regál a shod' dolů támhleto starou krabici,“ cosi Mazlíčkovi zvedlo hlavo určeným směrem.

Po chvíli začal šplhat směrem k určenému cíli. Když k němu vylezl, postavil se na zadní a čekal, jaká myšlenka ho zase napadne.

„Teď ji shod' na zem,“ promluvil hlas. Opět uposlechl příkaz. Krabice padla na zem a víko s rachotem odpadlo. Skladištěm proletěl studený vítr a Mazlíček sebou škubl. Cosi neznámého ho ovládlo.

Mazlíček nebo to, jenž ho ovládalo, slezl dolů, zamířil k otevřené krabici, zvedl víko a temným démonickým hlasem začal z vnitřní strany předčítat nepřeložitelný text. Krátce poté nedaleko v uličce mezi regály nějaká síla otevřela ohnivý kruh, který se zvětšoval do průměru velikosti průměrného muže.

Uprostřed ohnivého kruhu se vytvořilo velké oko s ústy, která překvapivě nečekaně temně promluvila nesrozumitelnou řečí podobnou holandštině.

„Grrrhhh hhhgrrrr grhhrg.“

„Hhhgrrr grrrrH hh'ghrrr, hgr, rgh,“ odpověděl Mazlíček.

„HGRrrrh!“ zamručela ústa a Mazlíčkem prošly vlny křeče. Pak se narovnal a zcela jasnou a srozumitelnou češtinou promluvil.

„Můj jazyk je prej zastaralej a ještě chcete slyšet heslo? Vy zkurvysyni úřednický, dobře. Tři sta třicet tři stříbrných stříkaček stříkalo přes tři sta třicet tři stříbrných střech. Stačí?“

Chvíli bylo ticho a pak se znovu ozval temný hlas.

„A teď tu jeho druhou část.“

„Pičo. Jiří řeže dříví z dřínu, tři sta řízů za vteřinu, Jiří řeže dříví z břízy, za vteřinu čtyři řízy.“

Opět nastalo kratší ticho.

„Výborně, naprosto přesně, vaše autorizace proběhla a nyní se můžeme omluvit za nepříjemnou aktualizaci jazykového centra. Bohužel jazyk, který jste použil, byl už pár tisíc let zastaralý a nepoužívaný. Nikdo už mu kurva nerozumí. A teď nám povězte, kde jste celou dobu démone Emáne vlastně byl,“ řekl temný hlas z druhé strany ohnivého kruhu.

„Já kurva nevím, zavřenej v týhle krabici,“ promluvil temně Mazlíček a ukázal prackou na krabici.

„Dobře, to je teďka jedno, zkus se tam porozhlédnout a kdyby se případně našly nějaké oběti, rádi je uvítáme,“ odpověděl hlas.

„Takže krvavý rituály pořád jedou?“ zeptal se temně Mazlíček.

„Samozřejmě, na tom se nic nezměnilo,“ odpověděl hlas.

„Výborně, tak za chvíli jsem u vás. Jen se tu porozhlédnu,“ temně se zasmál démon v Mazlíčkovi a zmizel ve stínech.

Doktora našel v ubikaci. Byl snadný cíl, protože ležel v postel a spal. Mazlíček se k němu potichu přiblížil, zvedl ruce nad jeho hlavu a začal odříkávat temná rituální slova. Mezi dlaněmi a hlavou prolétl ohnivý záblesk, Doktor otevřel oči, které temně zasvítily.

„Kam máš jít, snad víš,“ řekl Mazlíček a poodstoupil. Doktor se zvedl a jako robot odešel směrem ke skladišti.

Došel až k ohnivému kruhu, kde mu znovu zasvítily oči a pak do něj vstoupil. Desítky ohnivých rukou, jenž vystoupily z kruhu, ho objaly a celého pohltily.

Mazlíček promnul své pařátky, cosi temně zašeptal a odběhl. Franka našel ve velínu zalezlého pod otevřeným panelem.

„Kkkdo toto jeje? Toto sisi tyty, Jajacku? Popodej mimi štitípačky,“ zamektal zpoza visících kabelů Frank. Nikdo však neodpověděl.

„Kukukurva, toto nenení pprdel, tyty vovovole,“ rozčileně vylezl ven. Postavil se na nohy a rozhlédl. Nikoho nejdřív neviděl, ale pak si všiml za jednou židlí schovaného Mazlíčka.

„Cococo tyty tatady? Nunudíš sese, chchceš sisi hhrát?“ snažil se roztomile šišlat a natáhl ruku na znamení připravenosti ku hře. Mazlíček vydal pištivý zvuk.

„Dodobře, tyty vovole,“ řekl Frank, klekl na všechny čtyři a začal se jako pejsek přibližovat k tvorečkovi.

Mazlíček znovu vydal zvuk, který měl značit radost a zalezl hlouběji pod rozebraný panel.

„Tyty lulumpe, nenelez mimi dodo tohoto,“ Frankovo čelo pokryl pot a opatrně se plazil za němým kamarádem.

„Tatak popojď veven, tyty mamalej hahajzlíku,“ natáhl k Mazlíčkovi ruce, ale ten napřáhl pracky a rudě rozsvítil mrtvé oči.

„Cococo toto kukuk...“ zamektal, ale opět prolétl ohnivý záblesk. Frank zkusil funkčnost nohou, ale celkem bez úspěchu. Přepadl na záda, udeřil hlavou o spodek otevřených panelů a upadl v bezvědomí na zem.

Když se Frank probral, promluvil temným koktavým hlasem.

„Toto bybyla mrmrda, tatak jajá pupůjdu.“

„Konečně ses probral. Kam máš jít poznáš a brzo se uvidíme,“ odpověděl temně Mazlíček a pozoroval Franka, který mizel ve dveřích.

„Ještě někdo tu je,“ prolétla mu hlavou temná myšlenka, otočil se a zavěřil. Jeho démonické chřípí zasáhl pach potu a alkoholu. Vyrázil po stopě jak honící pes, až zastavil u dveří výtahu. Chvilí komicky poskakoval, než se odněkud zjevil Mozeček a přivolal výtah.

„Možký?“ podíval se na svého přítele.

„Možký,“ odpověděl mu.

„Možký, možký,“ dodal.

Výtah otevřel chřtán a dvojice nastoupila. Mozeček stiskl tlačítko pozorovatelný a za ševelení kabiny dojeli až nahoru. Prošli chodbou a vstoupili do haly.

Jack seděl u výhledu, na stole několik desítek prázdných lahví a tři popelníky přetékaající vajgly. Vůbec si nevšiml nečekané návštěvy, dokud nestála přímo před jeho skelnýma očima.

„Co tady kurva chcete, nevidíte, že mám práci a chlastám?“ zeptal se otráveně, protože byl vyrušen ze svých depresivních vzpomínek.

„Možký,“ řekl Mazlíček.

„Já ti kurva nerozumím,“ zamručel Jack a odvrátil pohled směrem k vodní hladině. Mazlíček se k němu přiblížil ze zadu a napřáhl nad hlavou pracky. Proběhl další ohnivý výboj a Jackova hlava padla na stůl.

„Možký?“ zeptal se překvapeně Mozeček, ale odpověď nepřišla, protože Mazlíček skočil na jeho záda a v hlavě se mu v tu chvíli ohnivě zatmělo.

Mozeček otevřel oči a rozhlédl se po okolí. Jeden popelník byl vysypaný a na zemi se válelo několik lahví, z nichž některé byly rozbité.

„Možký?“ prolétlo mu hlavou a pokusil se rozpomenout, čehože byl vlastně svědkem. Mazlíček mu přišel nějaký jakoby vyměněný a chvíli přemýšlel, co by mohly znamenat ty rudé oči a ohnivé výboje tryskající z jeho ručiček. Jenže na nic nepřišel tedy kromě toho, že by měl Mazlíčka najít, jinak se bude Kokot velmi zlobit.

Ve svém pátrání po Mazlíčkovi Mozeček došel až do skladiště, kde ucítil čerstvou stopu. Tak jasnou, že i jeho špatný čich poznal, kudy němý studený přítel prošel. Dovedla ho až k ohnivému kruhu, který laskavým temným hlasem promlouval Mozečkovi do mrtvé duše.

„Kdo jsi, žes odolal naší síle?“

„Možký?“

„Jak jako ať ti vydáme Mazlíčka? Ten je náš, stejně jako všichni ostatní,“ odpověděl méně laskavě hlas.

„Možký.“

„Ne, po dobrém to nepůjde,“ oponoval hlas.

„Možký.“

„Ani po zlém.“

„Možký!“

„Vyser si, debile,“ nasraně hlas ukončil diskusi.

Mozeček na nic nečekal, rozeběhl se a skočil do ohnivého kruhu, ve kterém zmizel pohlcen ohnivými rukama.

„Kde to kurva sme?“ vstával těžce Jack ze studené kamenné země. Opatrně se rozhlédl a uvědomil si, že je v nějakém sklepním vězení a Doktor s Frankem jsou již vzhůru.

„Ste v pořádku?“ zeptal se jich.

„Jajá jojo,“ zamektal Frank.

„Jacku, naprosto v pohodě,“ odpověděl zcela střízlivý Doktor.

„Ty seš normální?“ vypadlo z překvapeného Jacka.

„Raději ano, tohle je velmi podivné místo, protože se mi nepodařilo navázat spojení s Musky.“

„Jak nepodařilo?“

„Nemám signál jejich subprostorový sítě a firmware v hlavě hlásí, že nemá konektivitu. Musíme být v jiný dimenzi,“ řekl naprosto normálně klidným hlasem, který snad ještě v tomto nekonečném seriálu nezazněl.

„Aale jajak ssme sese sesem dodostali?“

„Kde je vůbec Mozeček a Mazlíček?“ přemýšlel Jack a zkoumal sklepní celu s gotickou klenbou nad hlavou.

„To nevím, ale Mazlíček byl nějaký divnej. Jakoby to vůbec nebyl on,“ odpověděl Doktor.

„Kde ale kurva sme?“ cloumal Jack mříží uzavřenou velkým zámkem.

„To taky nevím,“ zamručel Doktor a přemýšlel, jestli by nebylo lepší utéct do jiné reality, aby zapomněl na tuto posranou dimenzi.

„Musíme se dostat ven,“ konstatoval Jack a vytáhl odněkud z oblečení kus drátu, který zkušeně zohýbal a začal pokoušet zámek.

Jeho cvičené ruce nezapomněly triky, jenž se v mládí naučily. Během tří sekund zámek cvakl a mříž otevřela.

„Dobrý, ne?“ pochválil sám sebe a vykoukl ven. Zíral do dlouhé kamenné chodby s mřížemi po stranách. Vyšel opatrně ven a za ním Frank s Doktorem. Obloukové lampy u stropu osvětlovaly zvláštním strašidelným světlem celý prostor. Zastavili u prvních mříží a nahlédli dovnitř.

V rohu se choulila nějaká hromádka neštěstí, která si jich nejdřív nevšimla. Pak se otočila hlava pokrytá špinavými vlasy a ukázala tvář s okousanými rty a hnisající ránou v místě, kde kdysi býval nos.

„Co to kurva...?“ vyjekl Jack, když se postava rychle zvedla a rozeběhla proti mříži, do které prudce narazila, až hnis z nosu vystříkl na všechny tři přihlížející.

„Toto jeje kukurva huhuhnus,“ otíral Frank sajrajt z obličeje.

„Teda je,“ souhlasil Doktor.

Pomatená postava mlátila hlavou do mříže a začala hlasitě křičet. Rychle se přidávaly další cely, až nakonec nechutným křikem řvala celá chodba.

„Musíme kurva zmizet a to kurva rychle,“ zhodnotil nepříjemnou situaci Jack a rozeběhl se ke dveřím na konci chodby.

Míjeli mříže, ze který čouhaly ruce a občas něco vylétlo. Kus hadru, různé předměty denní potřeby, hovna v různých stavech tuhosti a dvakrát krvavé zvratky.

Jack opět vytáhl drát a začal otevírat zámek. Byl nervozní a rámus klidu nepřidal, takže mu práce trvala o něco déle, ale nakonec dveře pokořil.

Vzal za kliku a zapřel se. Dveře s vrznutím povolily a před nimi se objevil další prostor. Kamenná místnost s dřevěným stolem, židlemi a nějakým rádobygotickým lékařským vybavením v podobě skříní v nemocniční bílé barvě s uloženými podivnými nástroji, různými lehátky a něčím, co připomínalo gynekologická křesla. Světlo vcházelo malým oknem s železnou tyčí bránící průchodu větším předmětům. Jack vylezl na židli a vyhlédl ven. Spatřil cosi, jenž ho poněkud překvapilo a současně velmi znepokojilo.

Měl výhled do zahrady, která byla ve vnitrobloku staré kamenné budovy s břidlicovou střechou, jenž připomínala středověký klášter. Celý dojem podtrhovaly jeptišky v klášterních hábitech pracující v záhonech se zeleninou a květinami. Nedala se přehlédnout studna s parní pumpou a několik zaparkovaných parních vozů, jejichž vybavení vypadalo celkem luxusně. Kůže, mahagon a pravděpodobně slonovinová kost.

„Můžu se podívat taky?“ zeptal se Doktor.

„Ale jak je libo,“ odpověděl Jack a slezl na podlahu. Měl hrozně sucho v ústech a potřeboval se napít, takže začal zkoumat láhve s naloženými biologickými vzorky, dokud nenašel ty s výrazným podílem alkoholu.

„Tyty vovole, ssme vv prdedeli,“ nešťastným tónem vymektl Frank.

„To teda sme,“ konstatoval Jack a pozoroval parťáky.

Otevřely se dveře a vstoupila jeptiška v klášterním hábitu.

„Co tady děláte? Jak ste se sem dostali?“ vykřikla a vytáhla mačetu.

„Jen se rozhlížíme, kde to kurva sme,“ odpověděl klidně Doktor.

„V prdeli ste. A teď se otočte, půjdete zpět do cely,“ řekla jeptiška, pomalu kráčela k Doktorovi a čepelí mačety plácala do dlaně levé ruky.

Byla nebezpečně blízko, když se stalo něco nečekaného. Doktor se začal smát a ona nechápala proč. Brzo však pochopila, protože do krku se jí zařízl drát a velmi silně začal utahovat. Chvíli chrčela, ještě jednou se nadechla, ale dýchací trubice byla již zaplavena krví, která se vylila z přerýznutých tepen. Vypouklé oči koulely ze strany na stranu, napučený jazyk vylézal z křečovitě otevřených úst. Doktor se furt usmíval.

Bylo totiž proč. Šílená jeptiška je poněkud špatně odhadla a podcenila opilého Jacka. Ten nečekaně vytáhl drát, kterým před chvílí odemknul, udělal na obou koncích očko a k tomu popadl nějaký vrták z krabice s lékařskými nástroji. Zručně přehodil drát přes hlavu jeptišky, protáhl vrták oky a začal rychle utahovat. Lidský krk neklade příliš velký odpor tedy kromě páteře, takže jeho práce byla snadná. Když naposledy křuply kosti, hlava padla na zem.

„Tyty tyty vovole, tyty seseš huhuhustej, tyty vovole,“ mektal překvapeně Frank.

„No jo, nějaká pomatená děvka mě nebude srát, musíme rychle zmizet. Co takhle ukrást jeden z těch parních strojů a zkusit odjet někam kurevsky daleko, kde budeme mít čas vymyslet v klidu další postup?“ řekl Jack a díval se z okna.

„Souhlasím,“ odpověděl Doktor a byl rád, že někdo přišel s konstruktivním plánem.

Překročili mrtvé tělo a vyplížili opatrně do chodby, kterou přišla jeptiška. Právě odbila nějaká hodina a v klášterní chodbě běžely hábity služebnic do auditoria chrámové lodi. Rozmístily se podle funkcí a hodností a všechny napjatě sledovaly oltářní prostor, kde na obětním stole potaženém bílým plátnem ležela uvázaná nahá oběť mužského pohlaví.

Tuhle scénu nikdo z našich hrdinů nespatriil, protože během jejího průběhu utíkali k zaparkovaným parním vozům, ale čtenáři či divákovi ji lze přiblížit krátkým popisem nebo scénkou.

K oltáři přichází jeptiška s hlavou kozla, jemuž rudě svítily oči. Postavila se před obecenstvo a pozvedla ruce.

Jeptišky povstaly, zakřičely vysokými hlasy a některé padly mdlobami k zemi. Plameny stovek svíček v lustrech a postranních osvětlovacích tělesech se komíhaly ve studeném větru, který prolétl celým kamenným prostorem.

Jeptiška s kozlí hlavou odhodila cudný hábit a odhalila nahé tělo královny krásy. V auditoriu to zašumělo. Začala zpívat operním hlasem náboženský chorál, který se nesl pod klenbou a v jeho vlnách začala nad oltářem neviditelná síla formovat ohnivý kruh. Zpěv zesílil, až praskaly lahve s alkoholem, které měly některé jeptišky s menší vybudovanou závislostí schované ve spodničkách.

Kruh se zformoval a do chladného sálu mrklo teplé ohnivé oko.

„Náš pán se dívá!“ zaječela hlavní kněžka a začala honit péro nebohé oběti. Když konstelace dosáhla přesné velikosti, naskočila a začala se ukájet. Její koňská jízda trvala dlouho a hlasitý nadřžený křik vycházející z otevřených úst doháněl některé jeptišky k orgasmické extázi, ve které ruce vložily mezi nohy a začaly velebit boha. Jiné si začaly pomáhat vzájemně a celé se to defakto zvrhlo v obrovské orgie nadřžených lesbických jeptišek.

Když vše dosáhlo společného orgasmu a studenou podlahu zropila posvěcená voda rozkoši, jeptišky společně zakřičely a pak utichly. Hlavní kněžka vzala do ruky nůž a jedním řezem odřízla nástroj, který ji způsobil tolik rozkoši. Oběť nevydala ani hlásku, protože nejspíš byla pořádně sjetá a zvrhlá jeptiška vrazila nůž do břicha nešťastníka a vytvořila díru tak akorát, aby mohla prostrčit ruku. Ano, došlo na klasické a oblíbené vytrhávání srdce zaživa. Vytáhla tlukoucí sval a zvedla s ním ruku vzhůru. Jeptišky ani nehlesly, protože byly všechny naprosto vyřízený a slastně oddychovaly. Kněžka pronesla několik temných slov a hodila srdce ohnivému oku, ve kterém hladově zmizelo. Kruh promluvil démonicky zlým hlasem.

„Můj čas se blíží.“

Jeptišky mlčely a pod oltářem svítily dvě rudé tečky. Mazlíček.

O to vše Jack, Frank a Doktor přišli, protože právě přikládali pod kotel jednomu parnímu vozu.

„Jajacku, tyty sese popostarej oo momotor, jajá bubudu řířidit,“ mektal Frank.

„Ty, ty vole?“ zasmál se Jack.

„Jojo jajá. Neneser. Tyty rorozumíš momotorům, jajá zazase řířidím. Aa neneser,“ vykotal Frank s velkým důrazem. Jack se zarazil, ale došlo mu, že motorům skutečně rozumí víc než řízení.

„Dobře, ty vole,“ odpověděl a posadil se dozadu k hromadě uhlí.

„Dodoktore, hhlavně mlmlč aa nenekecej mimi dodo řířizení. Jajasný?“ řekl Frank Doktorovi, který seděl vedle něj.

„Dobře, tady je to tak hustý, že ani nemám chuť si dát dávku. Jacku přilož pod kotel a ty Franku šlápni na plyn.“

Frank dupl na pedál a nic nestalo.

„Coco jeje, kukurva?“ prohlížel Frank překvapeně řízení a kontrolky.

„Nemáš páru, ty vole,“ zasmál se zezadu Jack a otočil ventilem. Písty zasyčely, pára vyvalila a Frank na pedálu ucítil výkon několika koní.

„Pipičo,“ zasmál se a parní samohyb naznačil pohyb vpřed. Frank jej vyvedl z klášterního parkoviště a zamířil po kamenné cestě vyjetými kolejiemi směrem, kterým tušil výjezd ven. Nespletl se, prázdnými klášterními prostory zanedlouho dojel k otevřené hradní bráně, která mířila ke svobodě.

Přejeli kamenný most přes hluboký vodní příkop a zamířili přímou cestou k obzoru. Krajina nebyla pustá. Jeli středověkou dřevěnou vesnicí se špinavými nuznými obyvateli, kteří ve špinavých šatech vykonávali různé činnosti jako práce v kovárně, obsluha v pajzlu, souložení na ulici či praní špinavého prádla.

„Zvláštní místo,“ konstatoval Doktor. Nikdo neodpověděl.

Projeli dědinou a najednou byli v místě, jemuž dominovalo po levé straně ohromné parkoviště, na které právě najížděla kolona parních strojů a u prvních stánků probíhali první pitky různě oděných postav.

„Asi nějaká mocná akce,“ prohlásil Jack, kterému ukápla slina při představě stánku plného alkoholu.

„Vypadá to tak,“ řekl Doktor a ukázal rukou na velkou dřevěnou ceduli, která visela na velké dřevěné stěně a cosi zakrývala.

„Paparorodrom,“ četl Frank.

„Cože?“ zakřičel Jack, který právě přiložil pod kotel.

„Parodrom je tam napsáno,“ odpověděl Doktor.

„Co to kurva...?“ nechápal Jack.

„Taky vole netuším,“ odpověděl Doktor.

Frank přidal plyn a v dýmu parního stroje mířil k vysněnému obzoru.

Vyjeli do prázdné mrtvé krajiny, zkrášené pouze černými torzy stromů a plameny tryskajícími ze zemských děr. Setmělo se a všechno vypadalo černě. Z komínu parovozy vylétávaly jiskry a pára hustě syčela.

„To by mě fakt zajímalo, kde to sme. Na nebi nejsou hvězdy a subprostorová spojení mlčí. Snad aspoň Muskové zjistili, že sem se jim ztratil z mapy,“ povídal stále střízlivý Doktor a pozoroval podivná temná stvoření, která létala po obloze a odrážela světla ohňů.

„Kukurva nenevím, aale fufurt mymyslim, žeže vv jijiný didimenzi,“ vykotal Frank.

„Jak v jiný dimenzi?“ ozval se zezadu příkládající Jack.

„Mamáte něnějaký jijiný vyvysvětlení?“

Nastala pauza, ve které bylo slyšet bublání vařící vody, broukání pístů a parní ventily. Do toho se ozval nechutný smrtelný řev.

„Nemám, můžeš ještě přidat?“ řekl Jack a nasypal další lopatu do kotle.

„Momoc nene,“ kotal Frank a zkusil ještě víc prošlápnout plynový pedál.

Krajina změnila tvář, ohně sice zůstaly, ale všude okolo byla kamenitá poušť a v dálce ve stínu noci vylezly siluety hor. Parní vůz se přibližoval a vítr čechral posádce vlasy.

Vjeli mezi kopce a silnice započala stoupání. Parostroj se zadýchával a lapal po vzduchu, ale stále zvládal náročný výjezd.

„Dochází nám uhlí,“ zakřičel Jack.

„Kam dojedem, tam dojedem. Vidím nějaký světlo,“ řekl Doktor a ukázal nad hřeben před nimi, za kterým prosvítala rudá záře.

S posledními parními výdechy došli na rozsáhlou plošinu a výhled, který se před nimi otevřel, jim vzal veškeré iluze o budoucnosti.

„Sme v absolutní prdeli, sme v nejhlubší prdeli v jaký sme kdy byli,“ konsternovaně mumlal Jack a příšerně se potil, protože potřeboval láhev kořalky.

„Nene, toto...“, nemohl ze sebe Frank dostat slov.

„Pičo,“ ulevil si Doktor.

Frank parní vozidlo zastavil na hraně útesu a všichni vystoupili. Došli k okraji a pohlédli dolů do nekonečné hlubiny, ze které tryskala ohnivá stěna, jenž se zvedala vysoko do výšky.

„To má bejt jako nějaký konec světa nebo kurva co?“ kroutil Jack hlavou a nevěděl co má dělat.

„To má bejt jako váš konec, kretění. Kam ste si mysleli, že utečete,“ promluvil temný dunivý hlas a v ohnivé stěně mrklo velké oko.

„Ty seš kdo?“ zeptal se Jack.

„Já jsem Vševidoucí oko a vládnu této dimenzi,“ odpovědělo oko.

„Zednáři?“ vložil poznámku do diskuse Doktor.

„Ani hovno, já sem Bezezub, vládce této dimenze plné zla a krvavých obětí,“ odpověděl Bezezub.

Jack, Frank a Doktor po sobě pohlédli. Ani si nevšimli, že se za nimi objevila nahá kráska s kozlí hlavou.

„Vítám tě má nejmilejší kněžko,“ řekl Bezezub.

„Já tebe taky, jak se líbil obřad?“ zeptala se kněžka.

„Parádní podívaná, hlavně ten konec byl bombastickej,“ zasmál se Bezezub.

„To jsem ráda, takže co s nima? Každá kára má palivo tak akorát, aby došla na okraj, tak sem ani nespěchala a dala si raději koupel. Přeci na výlet k okraji světa nepojedu špinavá a smradlavá.“

„Rozumím. Vem je zpátky a vyhraď jim čestnou poslední pozici v nadcházejících závodech. Ten koktavej docela obstojně řídí,“ odpovědělo Bezezubovo oko a zmizelo v plameni.

„Slyšeli jste, myslela jsem, že vás bude chtít zabít tady na místě, ale když nás dobrosrdečný vládce zla a temnoty požádal, abyste se zúčastnili závodů, tak budete závodit,“ pronesla kněžka další nějaká temná slova v řeči, které nebylo rozumět.

Okolo Doktora, Franka a Jacka se vytvořila ohnivá klec, která se zmenšovala a zmenšovala, až se zmenšila do velikosti krabičky od sirek, kterou si kněžka dala – však vy víte kam - do prdele přeci, protože neměla žádné kapsy a pro naši trojici všechno zhaslo.

Doktor otevřel otevřel oči.

„Kde to sme?“

„V prdeli,“ odpověděl Jackův hlas.

„Cože?“ rozhlédl se Doktor pořádně a došlo mu, že je zase v té samé kamenné cele, akorát zámek je nějaký jiný.

„Kukurva,“ držel se za hlavu Frank.

Dlouho nikdo nepřišel, žádná jeptiška ani démon. Čekání však bylo přerušeno, v zámku zarachotil klíč a mříž se otevřela.

„Vstávat, půjdete na smrt,“ řekla jeptiška ve zkrvaveném hábitu a za ní stály další tři s rezavými mačetami v rukou.

„Se asi nemá smysl bránit,“ zhodnotil situaci Jack a zbytek raději souhlasil. Jeptišky je obklopily a vyvedly z cely.

Procházeli kamennou chodbou osvětlenou loučemi, kterou je jeptišky dovedly na známé nádvoří, kde již čekala pojízdná klec.

Pochopili, že mají nastoupit, takže neodporovali a nechali za sebou zacvaknout malá dvířka. Parostroj se dal do pohybu, klec zaplavil dým z kotle a neodpružená kola, zpevněná kovovou obručí, tvrdě skákala po kamenných kostkách.

Jeli cestou, kterou už znali, projeli bránou, přejeli kamenný most a první, čeho si všimli bylo, že jsou všude davy lidí v různých stádiích vykašenosti. Na klec začaly létat různé předměty, od lehkých klacků až po pořádné šutry a různé železné nářadí jako francouzáky, utahováky a jiný páky od parních strojů.

Doktor, Jack a Frank si vzájemně kryli hlavy a byli rádi, že mříž zadržuje ty největší létající objekty. Vidlácká cesta je doprovázela až k dřevěným vratům u velké dřevěné stěny, nad níž visel velký nápis „Parodrom“.

„Kurva, to bude průser,“ zamručel Frank a sledoval, jak se dveře otevírají. Vjeli dovnitř a aspoň ocenili, že přestaly létat předměty, mohli se tedy zvednout a pořádně rozhlédnout.

Jeli dlouhým tunelem z prken, až paropovoz zastavil skoro poblíž výjezdu u malých dveří. Jedna z hlídajících jeptišek otevřela mříž klece a vyhnala trojici ven.

„Běžte těma dveřma,“ rozkázala a Jack měl jen krátkou příležitost spatřit, že jsou na nějakém závodním místě. Času nebylo nazbyt, protože dveře se za nimi zase zavřely a jeptišky je vedly dlouhou chodbou k dalším dveřím.

Stáli ve velké hale podobné garážím. V jednotlivých servisních docích byla celá řada ozbrojených a obrněných vozů, pravděpodobně závodních, protože každé mělo nějaké číslo.

Jeptišky je dovedly úplně nakonec k špinavému doku, kde byla hromada železa a poloprázdná krabice s nářadím.

„Máte 24 hodin, abyste tu káru dali dohromady a možná budete ještě chvíli žít,“ přikázala jeptiška, přetáhla židli do rohu, posadila se a začala brousit mačetu.

V depu vládlo napětí, jedni technici ladili parní stroje, jiní kontrolovali konstrukce vozů a další se zase věnovali zbraňovým systémům. Do toho všeho pára, dusivý dým a prach z uhlí, který ulpíval na všem s čím přišel do styku.

Jack otřel zpoceně čelo, na kterém zanechal mouř jasnou černou stopu a podíval se po Frankovi, který konečně úspěšně vyčistil a složil převodovku.

„Čas nám běží, jak si na tom? Já mám motor složený, jen ho nainstalovat a vyzkoušet.“

„Jajacku, jajá sesem tataký hohotovej.“

„Fajn,“ odpověděl Jack a začal přesouvat řetězový zvedák s uchyceným motorem nad karoserii velmi zvláštního vozu, který by někdo mohl označit za steampunkový, protože celé prostředí si o to celkem říkalo.

Jeptiška v rohu na židli nepřestávala brousit mačetu, ta už ztratila veškerou rez a blyštěla se jako nová. Pak se sehnula pro kus starého papíru a vyzkoušela na něm sílu ostří.

Řetězy zvedáku rachotily a pomalu spouštěly parní motor do svého ocelového lůžka. Jack pobíhal kolem a kontroloval celý proces umístování. Jediný Doktor neměl nic na práci, tak hlídal čas a sledoval okolí.

Venku před depem vládl mocný ruch. Reportéři s parními kamerami a velmi nepříjemným umělým světlem vycházejícího z uhlíkových oblouků se motali mezi lidmi a vytahovali některé jedince z davu k rozhovorům.

Návštěvníci nadšeně prohlíželi připravené nastartované vozy a dělali si selfička parními polaroidy s jejich řidiči. Bylo jasně patrné, že jsou účastníky velmi významných závodů. Doktor pohlédl na velké parní hodiny s ohnivými světly, které odpočítávaly zbývající čas pravděpodobně do začátku akce. Měli ještě jednu hodinu.

„Jacku, Franku, máte ještě hodinu,“ vešel Doktor do garáže a začal z kouře kašlat.

„Ty vole hrozný prostředí, už aby ti idioti objevili galvanický článek. Hned se jim bude žít líp,“ mručel, když chodil kolem opancéřovaného parního vozu s předním sklem krytým mříží. Mocné nárazníky s ostny a nabroušené hroty přidělané na kola, musely v davu civilistů nadělat slušnou paseku. Ne nadarmo měl pocit, že ty tmavé skvrny jsou skvrny od krve.

„Má to nějaký zbraně?“ zeptal se.

„Plamenomet, granátomet, kulomet a různé pasti jako ostnatí ježci, zápalná kapalina a láhev nějakýho primitivního kerosinu, který by měl pod kotlem nahradit nitro,“ začal vykládat Jack, ale přerušilo ho hlasité řvaní návštěvníků na ochozech amfiteátru. Stavba se celá začala otřásat a venku spatřili roztleskávačky v minimálním koženém oblečení běžící k velké bráně.

„Váš čas se blíží,“ zvedla se jeptiška z židle a schovala mačetu pod oblečení. Hodiny ukazovaly 20 minut do začátku.

„Asi byste měli zatopit pod kotlem a uvařit nějakou páru do začátku, budete se vám hodit,“ přišla odněkud kněžka s kozlí hlavou a oděná byla v luxusním neviditelném kožichu.

„Aa vovo coco vvlalastně pupupůjde?“ zeptal se Frank.

„Parodrom, naše oblíbená zábava. Vyhraje ten, kdo posbírá nejvíc bodů a přežije. A teď nasedat, pojedete za naší uvaděčkou, která vás navede na startovní pozici.“

„Pičo,“ zamručel Jack, ale raději poslechl a nasoukal tělo do malého prostoru určeného pro obsluhu parního stroje, který byl z důvodu bezpečnosti oddělen silnou kovovou stěnou s malým komunikačním otvorem. Už teď tušil, že mu bude pěkně vedro.

Frank s Doktorem obsadili přední místa. Frank zůstal u řízení a na Doktora zbylo ovládání zbraní.

Nahá chlupatá uvaděčka s kozlí nohou vyrazila směrem k bráně. Dělal mezi hosty uličku, aby mohli bezpečně projet, ale i tak se podařilo Frankovi několik diváků srazit pod parovůz. Skončili pod koly, rozdrtil je na sračky a zanechával za sebou krvavou šmouhu, což okolní diváci ocenili mocným jásosem.

Projeli bránou a ocitli se ve velké aréně, na jejíž konec nešlo dohlédnout. Ale musela být obrovská, stejně tak jako byly obrovské tribuny a parní televizní obrazovky, ve kterých právě jel reklamní blok věnovaný plamenometům nové generace.

Opilý dav jásal, po tribunách se pohybovali prodejci alkoholu a drog. Mezi nimi se motala spousta děvek, které otevřeně poskytovaly služby na místě, pokud někdo potřeboval rychle ulevit.

Jack malým okýnkem zaregistroval konec zábavného programu. Vyšperkované předimenzované parní stroje rozjížděly připravené skupiny spoutaných zajatců a zajatkyň odsouzených k smrti, do toho chodil nějaký blázen v nehořlavém obleku a všechno pátil gigantickým parním plamenometem na kolečkách.

„Pičo,“ zamručel podruhé Jack, protože věděl, že tohle bude průser. Frank zastavil na místě, které ukázala uvaděčka.

„Jedna minuta do začátku,“ oznámil temný démonický hlas. Dav na tribunách dosáhl maximálního vykašení a začal šíleně řvát.

„Deset, devět, osm, sedm, šest, pět, čtyři, tři, dva, jedna... Start!“ zařval hlas a parní ozbrojené vozy vyjely ze značek všemi směry.

Frank šlápl na plyn, ale než se stačil rozjet, někdo do nich narazil.

„Kurva, dělej,“ zařval Doktor a Frank se tak lekl, že přeřadil a znovu přidal plyn. Tentokrát se rozjel a aniž by včas zaregistroval, mířil přímo za utíkající jeptiškou s kozlí nohou. Dohnal ji a srazil, až plavným letem přelétla přes kapotu. Ostré hroty rozřezaly její tělo na kousky o velikosti krabice od bot a hlava zůstala nabodlá na anténě od radia. Dav to ocenil a na digitronovém displeji zabudovaném v palubní desce naskočily první body.

„Šéfe, sme na kurevsky divným místě,“ řekl Pong, když se vrátil z krátkého průzkumu.
„Můj vůdce, taky bych řekl. Nevidím hvězdy a vůbec netuším, kde se nacházíme.“
Blázen prohlížel holou kamenitou krajinu, již dominovaly ohnivé sloupy vycházející z útroby země.
„Kam půjdeme?“ zeptal se.
„Šéfe, viděl sem v dálce nějaký velký město nebo co to je, spousta budov, silnice plný divných strojů a ohromnou arénu.“
„Takže se půjdeme podívat na místní civilizaci?“ optal se opatrně Blázen a zapálil brko.
„Šéfe, kde jinde byste chtěl začít?“ odpověděl otázkou Pong.
„Fakt nevím, jsem beznadějně bez nápadů,“ řekl Blázen a skutečně nevěděl, jak by měl dál postupovat.
„Jak se vůbec dostaneme domů?“
„Můj vůdce, nevím. Musíme zjistit, kde jsme. Jdeme,“ řekl Kokot a rozsvítil oči, aby lépe viděli na kamenitou cestu.

Sešli do údolí a narazili na procesí špinavých trhanů, kteří pomalu šli za světlem.
„Měli bysme nějak zapadnout,“ zamyslel se Pong, když viděl, že budou jako pěst na oko. Rozhrnul tedy oblečení a vychcal se do hromady prachu. Sebral ze země kus klacku a všechno pořádně promíchal, aby získal konzistentní blátíčko.
„Tímhle se všichni potřeme,“ řekl a sám nabral první do dlaní hmotu, kterou začal rozpatlávat po obličejích, vlasech a oblečení.
„To si se posral, ty vole,“ konsternovaně prohlásil Blázen.
„Šéfe, to bych taky mohl, ale myslím, že nebude potřeba. Chcanky v pohodě postačí,“ odpověděl jízlivě Pong.
„Dobře, budu ti věřit, od toho tě mám,“ sehnul se Blázen a nabral rukou bláto, které rozmázl přes obličej. Pach perníkových chcanek ho krutě udeřil do nosu.

„Šéfe, pojďme se nenápadně zařadit,“ řekl Pong, když dokončili maskování. Blázen souhlasil a s Kokotem následoval Číňana, který přirozeně přijal vůdcovské funkce. Nebylo lepšího člověka na tuto pozici, který by byl tak připraven pro pohyb v naprosto cizím prostředí.

Nekonečný had poutníků postupoval za světlem, až dovedl naše přátele na smrduté cestě do provizorního městečka, které vyrostlo u velké dřevěné stěny s nápisem „Parodrom“.
„Šéfe, cítím smrad nuzáckých alkopodníků, měli bychom se někam zdekovat, je tu příliš velkej dav,“ zastavil Pong u dřevěné špinavé stěny a snažil se nešlápnout do zvratků a hoven, které u ní ležely.
„Pongu, takovej humus sem ještě v životě nezažil,“ suše konstatoval Blázen, odhodil joint a uhnul jakémusi zapáchajícímu trhanovi, který si potřeboval zrovna v tom místě ulevit.
„No, to si se posral,“ řekl nechápavě Pong.
Odporná postava se postavila, pohlédla skelným zrakem Číňanovi do očí, utřela pravou rukou prdel a ruku „očistila“ o špinavé páchnoucí oblečení. Kapitánovi se navalilo a Pong měl co dělat, aby se udržel.
„Můj vůdce, velmi nechutné prostředí,“ pronesl Kokot, oba dva chytil za ramena a táhl pryč.

Museli projít několika uličkami různé šíře a vyhnout se lákadlům mnoha laciných pajzlů, ze kterých se valil dým a zápach smíchaný z pachů potu, krve, alkoholu, sexu a smrti.
Bylo docela únavné překračovat zápasící či souložící skupiny špinavců, bylo těžké odhánět vyndaný jedince, kteří se chtěli jenom prát, protože se ocitli v jedněch gigantických orgiích. Blázen si povšiml, že Pong začíná mít chuť, tak ho musel uklidnit.
„Ty vole, na tohle fakt zapomeň, máš tady mě.“

„Šéfe, jasný,“ trhnul sebou Pong, který si uvědomil, že perník a adrenalin v jeho krvi dělá slušnou paseku.

Kokot zastavil v malé proluce mezi domy.

„Můj vůdce, potřebujeme náhodu, jinak jsme v análním otvoru.“

Blázen a Pong překročili louži chcanek a hromadu výkalů a vmáčkli se do mezery ke Kokotovi.

„Kokote a kde ji mám jako vzít?“ zapálil Kapitán brko.

„Šéfe, můžu něco zkusit?“

„Co, Pongu?“

„Tajný kung-fu rituál pro přivolání štěstí, ale předem upozorňuju, že se to může posrat ještě pěkně víc.“

„Pongu, myslíš, že už můžem bejt posraný a pochcaný víc?“ zeptal se blbě Blázen.

„Šéfe, myslím, že asi ne,“ odpověděl Pong a vytáhl několik vonných tyčinek, které zapálil a pravidelnými rituálními pohyby rozvířil dým. Okolí zaplavila vůně santalového dřeva.

Kolem Číňana začala světélkovat oranžová záře a větrný vír zvedl povalující odpad ze země do výšky. To všechno začalo přitahovat pozornost a netrvalo dlouho, než byli dokonale obklíčeni.

„Tak to se dobře posralo,“ konstatoval Blázen a odhodil vajgl do chcanek.

„Šéfe, vydržte,“ zakřičel Pong a nepřestával v rituálním kung-fu tanci.

Blázen tedy mlčel a sledoval zvětšující dav.

Pong najednou přestal a všechny sračky ve vzduchu spadly na zem. Dav zajásal a začal provolávat slávu.

„Parádní představení, odkud ste, tady vocaď asi ne, co?“ přišla nějaká špinavá postava.

„Kdepak, zdaleka,“ odpověděl Blázen.

„Já sem si to myslel, pojďte za mnou, jestli chcete žít,“ řekl mužský hlas a kápě se nervozně rozhlížela.

Pong pokynul, protože ucítil, že bude lepší poslechnout a jít za špinavým chlapem.

Dovedl je k nějakému domu, do kterého vstoupili a muž za sebou pevně zavřel. Vyndal kapesník a otřel špínu z obličeje.

„Budu stručnej. Jmenuji se Don a posílá mě Jednooký. Doktor nám zmizel z mapy, což by se stát nemělo a proto mě přikázal, abych zjistil v čem je problém. Byl sem na základně a Karlos mi všechno vysvětlil.“

„Fajn, to se mi kurevsky ulevilo,“ zapálil Blázen čerstvý brko a posadil se.

„Na chvíli jsme v bezpečí, ale Doktor s Jackem a Frankem sou v průseru a musíme je dostat pryč,“ řekl Don.

„A jak je chceš zachránit?“ zeptal se Pong.

„Spojil sem se s místním odbojem, za chvíli dorazí,“ odpověděl Don a sledoval netrpělivě hodinky.

Někdo třikrát krátce a dvakrát dlouze zaklepal. Don se zvedl a šel otevřít.

Do místnosti vešel otrhaný špinavý chlap.

„Smrt je nás nepřítel,“ řekl.

„Smrt smrti,“ odpověděl Don.

„Správný heslo, to se mi ulevilo. Jmenuji se František a jsem opat.“

„Přímo Jeho Milost?“ zeptal se Kokot.

„Na to my nehrajem, říkejte mi Franta,“ odpověděl opat František, „nemáte nějaký perník?“

Blázen se trochu zarazil a podíval po Pongovi.

„Já se omlouvám, jestli sem vás urazil, ale ucítil jsem marihuanu, tak sem se musel zeptat. Tady prodávaj strašný sračky a když už někdy někdo propašuje z jiný dimenze perník od Pong & Co, tak je kurevsky vzácnej a drahej,“ omlouval se Franta.

„Šéfe...?“

„Jo, Pongu, nalajnuj mu, on nám aspoň mezitím povypráví, kde najdeme Jacka, Doktora a Franka.“

Pong vytáhl značkový pytlík a vysypal na stůl hromádku. Frantovi se rozsvítily oči a nadržene vytáhl laciné dřevěné šňupátko. Natáhl lochnu a bylo vidět, že je naprosto hotovej.

„Ty vole, to je úplně čistý, nic podobnýho sem v tom svým bídny životě neměl,“ stříkalo z něj štěstí všemi póry.

Když Číňan viděl jeho ohromnou radost, vytáhl z kapsy pár dýleráků a podal mu je.

„To, to, to si všechno můžu vzít?“ byl úplně šokovaný Franta.

„Jasně, je to čerstvě uvařený,“ odpověděl Pong a čekal, kdy to Frantovi dojde.

„Moment?“ zarazil se opat, „vy to jako vyrábíte?“ a překvapeně pohlédl na sakl s Pongovým logem.

„Jasně,“ usmál se Pong.

„No to není možný, nikdy v životě by mě nenapadlo, že potkám přímo osobně samotnýho Ponga, kterej vyrábí takovej masakrózní matroš. A teď, ty vole, chápu, proč to všichni chtěj. Ty vole, Done, to si mi mohl taky říct, že přivedeš takový vzácný hosty,“ otočil se Franta.

„Maj prostě koule a šli sem, aniž by se poradili, takže sem na ně narazil až teprv před chvílí.“

„Fajn, měli bysme se dostat k věci,“ vložil se do debaty Blázen, jenž právě zapálil velké brko, protože tušil, že Franta si po tý mrdě bude chtít dát prda. Nespletl se.

„Ten váš Doktor je zajatej nadrženejma satanskejma jeptiškama a bude obětován během oslavy Parodromu,“ začal vykládat Franta.

„Co je kurva Parodrom?“ skočil mu do řeči Pong.

„Parodrom je úchylná hra na armagedon a neskákej mi kurva do řeči, když mluvím,“ vyštěkl Franta vyjetě. Pong to pochopil a neprudil dál.

„Sledujeme je od začátku, jakmile je stráže přivedli. Nějak se probudil starej démon, o kterým sme věřili, že dávno zmizel z naší dimenze a přitáhl ty tři lidi. No a tenhle starej démon je přímý posel mocného Bezezuba, který je uctíván zvrhlejma jeptiškama. A my jim chceme zabránit, aby ho vyvolaly.“

„Jako kdo vy?“ zeptal se zase blbě Pong.

„No my, církevní podzemní řád zfetovaných bratří, jenž se po staletí snaží navrátit našemu světu řád. Takovej bordel tady dřív nebyl a proto musíme zastavit kozlí kněžku. Vaším příchodem se všechno urychlilo a věci dostaly spád. Musíme se dostat do našeho chrámu odboje uprostřed Parodromu, tam je vše již nachystáno k závěrečný akci, během který možná zachráníme vaše přátele. Rozumíte? Jestli ne, tak se na nic neptejte a pojd'te za mnou, musíme jít.“

Čtveřice se po sobě podívala a Pong pokynul, že bude opět nejlepší poslechnout.

Franta opatrně otevřel dveře a nahlédl do ulice.

„Pojd'te za mnou a snažte se bejt co nejvíc nenápadný.“

Don je provedl mnohými špinavými a páchnoucími uličkami plných nechutných postav a scén, které v záři ohňů místy připomínaly čiré peklo, až do nějakého zadního dvorku u velké dřevěné stěny pod nápisem „Parodrom“.

Otevřel dveře do suchého záchodu a odsunul dřevěný sedák nad odpadní jímkou.

„Musíme jít tajným tunelem, který nás dovede až do chrámu,“ řekl a skočil do sraček.

„A to se někdo posral,“ konstatoval Pong, ale skočil do nich taky. Bláznovi a Kokotovi se teda moc nechtělo, ale přibližující ruch je donutil skočit do smrdutého pekla. Franta na poslední chvíli spodní pákou vrátil sedák na původní místo, protože hned potom kdosi ulevil svým opilým vnitřnostem.

„Ne, to je zlej sen,“ málem se poblil Blázen.

„Vemte si tyhle masky, budeme plavat,“ podal jim Franta obličejové masky s malou kyslíkovou bombou a sám si jednu nasadil.

„Plavat se dá jenom jedním směrem a je to asi půl kilometru, hodně štěstí,“ zmizel pod hladinou.

„Šéfe, přišernej Franta, plavu před váma, Kokot vás bude jistit zezadu,“ řekl Pong a nechal Donovi čas, aby se srovnal se sračkama, do kterých právě ponořil hlavu.

„Šéfe, za mnou,“ potopil se Pong do páchnoucí kapaliny, poodplaval o pár metrů a počkal na Kapitána s Kokotem.

Blázna příliš nevábná kapalina nelákala, ale nakonec našel odvahu, ponořil tělo do sraček a začal plavat v hovnech. Kokot byl hned za ním a dával pozor, aby se nic neposralo.

Bylo to celkem nechutný a je nutná mocná představivost čtenářova, aby se pokusil vcítit do situace, ve které musí proplavat půlkilometrem rozpuštěných hoven. Představte si, že je vám tak zle, až se vyblíjete do dýchací masky a ty kyselé páchnoucí žaludeční šťávy fakt smrdí. Tak takhle nějak se cítil Kapitán Blázen, když plaval stokou sraček. A aby toho nebylo dost, tak čtenář jistě zaregistroval, kterak hovnoví plováčky vylezou na druhé straně tajného tunelu ze sraček suchý a bez jediný kapky sračky na oblečení.

„Toho sem se bál, vylezeme a budeme smrdět jako prasata,“ spadl Bláznovi kámen ze srdce, vytáhl z kapsy připravené brko a zapálil ho.

Byli v podzemní kamenné místnosti v jejímž středu stála kamenná studna plná hoven, ze kterých před chvílí vylezli.

„Jsme pod Parodromem ve starým jeskynním systému, teď půjdeme pár kilometrů tunely,“ řekl Franta a sebral z výklenku několik svíček a pár loučí.

„Budou se nám hodit,“ řekl a zapálil jednu louč, „jo a musíme jima šetřit.“

„To snad nebude potřeba,“ řekl Kokot a rozsvítil oči.

Vyšlapaná a používaná cesta vedla částečně vyrubanými tunely, kus trasy zase procházeli prastarými jeskyněmi, ve kterých ležela spousta velkých zkamenělých kostí gigantických živočichů. Bylo pro všechny rozhodně lepší, že již pěknou řádku let neexistovali.

„Můj vůdce, bývala tady pěkná divočina,“ konstatoval Kokot, který šel v čele a svítil na cestu.

„Má pravdu, bývala tu krásná pekelná dimenze. Lidi sem rádi jezdili na dovolenou. Všechno skončilo, když přišla ta šílená jeptiška a vytáhla Bezezuba,“ řekl Franta.

„Zastavíme na chvíli u pramene vody, kde si odpočineme a načerpáme nových sil,“ dodal.

Zhruba v půli cesty narazili na jeskyni upravenou ve vkusnou modlitebnu vyzdobenou náboženskými výjevy a mnoha čerstvými květinami. V zadní části byl oltář a velká kamenná vana, do které kapala voda z trubky vražené do skály.

Franta odsunul vršek oltáře a kamenná deska odhalila moderní chladicí box s bohatou zásobou studených lahváčů.

„A ty vole,“ pousmál se pod vousem Pong a ihned začal drtit krystal.

„Nejsme zase takový suchý barbaři, jak by se mohlo zdát,“ povídal Franta a otvíral jedno pívko za druhým.

V podstatě vychlastali celý oltářní bar, než se zvedli a vyrazili na další podzemní pochod.

„Chodí sem hodně lidí, meditovat, pomodlit se nebo jen tak zapařit. Ale hovnová studna už takovým lákadlem není,“ řekl Franta.

„Je to vidět,“ zasmál se Don a vrátil Bláznovi brko.

V poklidném družném hovoru došli až ke konci tunelu k velkým kamenným dveřím s malým kukátkem. Franta zazvonil a čekal, dokud se průzor neotevřel.

„Vedu vzácnou návštěvu, to budete čumět,“ řekl Franta.

„Jsem rád, že jsi zpět,“ odpověděl s jistým nadšením hlas na druhé straně a mechanismus dveří zarachotil.

Otevřel chlap v mnišském hábitu a v ruce držel další úbory. Franta se ihned převlékl a podíval po zbytku.

„Ne, tohle si fakt neoblíknu,“ řekl Blázen.

„Slyšel ste Šéfa, ne?“ zeptal se Pong.

„Ale měli byste...“ zkusil to Franta.

„Hele ty vole, perník ti chutnal, co? A chtěl bys ještě, že jo?“ udeřil Pong do feťácký struny.

„No, jasně... Hele, mohla by se pro ně udělat výjimka, ne?“ otočil se Franta pomalu k dveřníkovi.

„Proč by měli dostat výjimku?“ promluvil dveřník.

„To je sám Pong, ty vole. Majitel Pong & Co a ti ostatní jsou jeho podřízení,“ vysvětlil Franta.

„Já nejsem kurva podřízenej,“ rozhořčil se Kapitán.

„To se dořeší později,“ odbyl ho Franta.

„A jako mám ti věřit, jo?“ ptal se dál hlídač dveří.

„Pongu, ukaž mu dýleráky,“ otočil se Franta k Pongovi, ten neochotně učinil, vytáhl pytlíky a ve výklenku narýsoval několik lajn.

„Zkus to,“ řekl Franta dveřníkovi, který matroš zblízka podezřívavě prohlížel.

„Vypadá nějak divně, nic takovýho sem v životě neviděl,“ povídal.

„Nekecej a vyzkoušej to, se posereš až za koulema,“ řekl Franta a muž se sehnul nad jednou lajnou, kterou natáhl hluboko do nosu.

„Cy kráááávo, to je matroš, serem na pravidla, pojdte dál vzácná návštěvo,“ vykřikl dveřní ochránce a s jiskrou v oku počkal, až všichni projdou, aby pak zavřel.

Vešli do velmi honosných prostor. Sice stále jeskyně, ale stěny byly opracované a zdobené barevnou výmalbou s vykreslenými církevními motivy a řezbami ve skále.

„Vítejte,“ vynořil se odněkud chlap ve zdobené sutaně.

„Vaše Excellence, přivedl sem samotného Ponga a zástupce Musků,“ poklekl Franta. Blázen zapálil nové brko a mlčky pozoroval mnichy.

„Nepočítali jsme, že opat Franta přivede takovou vzácnou posilu, náš plán má hned větší šance na úspěch,“ odpověděl arcibiskup.

„Jaký kurva plán?“ promluvil Blázen.

„Plán na zajištění Bezezubovy vrchní děvky,“ odpověděl jeho Excellence.

„Moment, jestli od nás chcete nějakou pomoc, tak veškerý plány zreviduje Pong, coby nejlepší stratég. My sme sem hlavně přišli pro svoje lidi a ti jsou prvořadou prioritou,“ důrazně pověděl Kapitán. Arcibiskup se zarazil.

„Dobře, pojdte za mnou, všechno Pongovi povím. Jo a můžu dostat lajnu? Už se ta zpráva ke mně donesla,“ řekl.

Pong se nadechl, ale co měl dělat. Nachystal lajny a dal arcibiskupovi plnej dýlerák, protože nechtěl sloužit jako otrok pokaždý, když si nějaký náboženskej fanatik řekne o čáru.

Arcibiskup s rozkoší natáhl do každé nosní dírky, chvíli se protahoval a pak znovu řekl, že mají jít všichni za ním.

Dovedl je do velké haly s varhany a velkým oltářem s výraznou sochou nějakého vlasatého týpka vpleteného do kola.

„Tady to teda vypadá,“ koukal Pong po chrámové lodi. Černě oděni mniši mezi sebou hovořili a jejich slova stékala do jednolitého ruchu, který se nesl pod jeskynní klenbou.

Jeho Excellence je dovedla k oltáři, kde vytáhla z ledničky pár lahváčů a všichni se napili.

„Musím pronést pár slov a vždycky mi při tom vyschne hrozně v krku, Pongu můžeš prosímte nadrtit pár lajn, budou se hodit.“

Pong se ošil, ale na chrámovém oltáři ještě nikdy nedrtil a nebyl důvod si nechat tento zážitek ujít. Arcibiskup natáhl lochnu a začal mluvit.

„Bratři! Bratři utište se prosím,“ zakřičel jak nejlíp mohl. Šum v hale pomalu utichal a veškerá pozornost mířila k muži u oltáře.

„Bratři, náš čas nastal. Parodrom byl zahájen a nás osvětlil duch svatý v podobě těchto vzácných hostů. Dovolte mi, abych vám představil Mistra Ponga - velkého génia, kterému vděčíme za všechny krásné chvíle s perníkem společnosti Pong & Co. Jistě se ptáte, kde se tady vzal a co tady chce, ale vězte, že je tu, aby zachránil zaměstnance své společnosti a nám pomohl v boji proti mocné kněžce Bezezubově.“

Shromáždění mnichů zajásalo a Pong se podíval po Kapitánovi.

„Šéfe, co to mele za sračky?“

„Pongu, drž hubu, jsme tu hlavně kvůli Doktorovi,“ zarazil ho Don, který trpělivě trpěl.

„Bratři,“ pokračoval arcibiskup, „dnes naposledy zapaříme jako zatracení a zítra vyjdeme na světlo Boží a vezmeme si, co bylo a je naše. Mistr Pong souhlasí, že bude náš vůdce pro nadcházející boj a také souhlasí s plánem, který jsme vymysleli.“

Mniši opět propukli v jásot a začali provolávat Pongovi slávu.

„Pong! Pong! Pong! Pong!“ neslo se sborovým hlasem chrámem.

„Kurva, co to mele, jakej kurva plán? Já sem nic neodsouhlasil,“ opakoval dokola Pong a mířil k arcibiskupovi.

„Ty vole, jakej kurva plán, v čem spočívá ten váš plán?“

„Uklidni se Mistře Pongu, plán je to jednoduše. Půlka z nás se dobrovolně obětuje, aby vylákala kněžku do volného prostoru a zbytek ji zajme. Já pak provedu rituál vymítání a zničím Bezezuba.“

„A co jako budeme dělat my?“ zeptal se Pong, který nějak úplně nechápal jejich role v tomto plánu.

„Vy budete v té skupině, která přežije a pokusí se zajmout kněžku.“

„No a co jako ale budeme dělat?“

„Musíte donutit Doktora a jeho společníky, aby přerušili závod. To je jediný způsob, jak kněžku dostat do pasti. Ona přijde zjistit, co se stalo a my toho využijeme.“

„A ty vole,“ zhodnotil celý plán Pong a došlo mu, že se musí hlavně postarat o svoje lidi.

„To mě poser, další civilisti,“ zakřičel Doktor, „Jacku přilož pod kotel, ať je dáme najednou.“

„Už se to tam sype,“ odpověděl vysmátý hlas.

„Už jsme sesehraný, žeže joo,“ smál se Frank.

„To sme, máme dobrý skóre. Ta mateřská školka nám hodně dala,“ zasmál se Doktor a sledoval nepřetržitě okolí, ve kterém zuřila jatka. Parní vozy proháněly civilisty a nebo bojovaly mezi sebou, čemuž se Doktor snažil vyhnout, protože usoudil, že bude nejlepší, aby se pokud možno vymlátili domorodci sami mezi sebou.

Byla to dobrá strategie, ale dřív nebo později musela upoutat pozornost soutěžících a první dva parní stroje vyrazily proti Frankovi. Ten předvedl mistrovství v řízení parního stroje, ale bojovou akci odvedl Doktor. Střešní granátomet pomohl zničit jeden vůz a druhému zapálil plamenometem zásobník paliva, takže vozidlo rychle skončilo v jednom ohni.

„Franku šlápni na to a udělej co největší kolečko, vypustím alkohol a zapálíme ho.“

„Tady je kurva nějaká chlast?“ zařval od motoru Jack.

„Je, ale dlouho nebude,“ zasmál se Doktor a zmáčkl tlačítko ovládní vypusti. Za jejich vozem se začala tvořit stopa, která skončila v jednom plameni přesně v okamžiku, kdy byl zásobník vyprázdněn.

Doktor s Frankem sledovali displej, na kterém velmi svižně naskakovalo skóre. Za nimi probíhala ohnivá jatka, protože bojovníci oheň rozvezli do okolí a vítr, který se znenadání zvedl, napomáhal rychlému šíření.

„Ty vole, až takhle mocně sem to nechtěl,“ suše konstatoval Doktor a posadil se do křesla.

Požár nepozabíjel všechny, takže zanedlouho byl Parodrom zase pod parou a vzájemné vraždění na tisíce způsobů pokračovalo.

Až do doby, kdy Doktor před sebou zaregistroval nějaký chaos.

„Franku, nějaký idioti v hábitech. Sejmi je!“

„Jajasný, vividím jeje, bubude prprdedel,“ mekotal Frank nadšeně a přidal páru.

Do davu mnichů najel plnou parou a drtil je hlava nehlava. Chvilími to vypadalo, že jsou smíření se svým osudem a jen pozvedají ruce a naznačují, aby ještě zrychlili.

Nikdo sražené mnichy nepočítal, ale Doktor si v jednu chvíli všiml něčeho zvláštního. Poklepal na displej, aby se ujistil, že je v pořádku, ale vypadal funkční.

„Franku, přejed' támhleto dítě, který se vysypalo z kočárku,“ řekl.

Řidič poslechl a vykonal. Skóre se zvýšilo, displej fungoval.

„Hele, najed' zase do těch mnichů, je tu něco divnýho,“ řekl zase Doktor.

Frank znovu poslechl a začal kosit mnichy.

„Co to děláte, kokoti?“ zakřičel Jack.

„Nic a je to divný, ale za ty šašky nám nenaskakuje skóre,“ otočil hlavu Doktor, aby odpověděl Jackovi.

„Kukurva, Kakapitán,“ dupl na brzdu Frank.

„Co je?“ zamručel Doktor a pohlédl před sebe. Spadl mu kámen ze srdce, když uviděl, co uviděl.

Kapitán Blázen kouřil joint a Pong s Kokotem měli úsměv na tváři. Za nimi postávali nějakí další mniši a všechno najednou začalo dostávat smysl.

„Kakapitáne, rarád vavás vividím,“ soukal se Frank z vozidla.

„Pivo, máte doufám aspoň pivo,“ křičel Jack a běžel rovnou ke Kokotovi, který právě otevíral oroseného lahváče.

„Tak proto byly nutný takový ztráty na životech,“ konečně pochopil Blázen.

„Kapitáne, už sme mysleli, že se nikdy neuvidíme, tohle je zkurvená jiná dimenze,“ stěžoval si Jack a klopil do sebe třetí pivo.

„Taky sem si všiml,“ odpověděl Blázen a furt kouřil brko.

„Šéfe, myslím, že se blíží druhá část naší mise,“ ukázal rukou k oblaku, ze kterého lítaly ohnivé blesky a rychle se přibližoval.

„Kněžka Bezezubova, přesně tak jak jsme mysleli. Slepice blbá na zrní skočila,“ řekla Jeho Excellence a otevřela tlustou knížku, ze které začala číst aramejská slova.

Ohnivý oblak se přiblížil a Blázen konečně začal rozpoznávat, že v dýmu je poschováváno větší množství mačetami ozbrojených nadržených jeptišek.

„Pongu, vidíš to taky?“

„Šéfe, vidím a těším se na masakr,“ řekl Pong a v rukou pevně svíral meče.

„To je dobře, nic se mi nesmí stát a musíme se dostat zpět domů,“ odpověděl Blázen a zapálil brko.

Arcibiskup stále opakoval nesrozumitelná slova a vydával rozkazy.

„Musíte ty protidémonské tyče rozmístit pravidelně, jinak nebude vymítání fungovat.“

Mniši odolávali všemi silami, kusy masa a údů poletovaly kolem a v tom všem se několik svatých mužů pokoušelo rozmístit tyče zdobené výjevy plných hrdinů bojujících s démony.

Pong se přidal do bitevní vřavy a jeho posila byla okamžitě vidět. V řadách zabijáckých jeptišek nastal mírný chaos, protože nafetovaný Číňan s meči se s ničím nesral.

„Můj vůdce, solidní bitka,“ pronesl Kokot a malou příruční plasmovou pistolí zabíjel mnichy, kteří se přiblížili na nebezpečně blízkou vzdálenost 20 metrů.

Bitka zuřila už dost dlouho, do masakru se zapojily i ostatní parní vozy, takže Frank s Jackem a Doktorem nastartovali motor svého parostroje a taky se přidali do řežby.

A do toho všeho Arcibiskup opakoval svá zaříkání a když se konečně podařilo umístit všechny tyče, objevil se záblesk duhového světla, které je propojilo a vytvořilo ochranný kruh, který uvnitř uzavřel kněžku s většinou jeptišek.

Kdosi přinesl megafon a podal Jeho Excelenci.

„Bratři, bratři, všichni stáhnout zpět a to rychle!!!!“ zakřičel. Ti mniši, kteří rozkaz zaslechli se okamžitě začali vracet za světelný kruh, čehož si Frank všiml a otočil vůz směrem k Kapitánovi.

Ne všichni stihli duhovým kruhem projít, Frank to stihl na poslední chvíli a stejně je zasáhla ohnivá střela, kterou vyslala nasraná kněžka s kozlí hlavou. Ozval se výbuch a parní motor explodoval.

V tu samou chvíli Jeho Excellence začala číst poslední řádky prastaré knížky a nad magickými tyčemi se zvedala opona, jež uvěznila jeptišky a poslední bojovníky páry pod kupolí. Šlehající duhové blesky je zabíjeli jednoho podruhem, až zůstala pouze kněžka Bezezubova.

„Můj vůdce, průser. Jack je těžce zraněn,“ přiběhl Kokot k Bláznovi.

„Cože?“

„Exploze motoru ho řádně posekala.“

„Kokote, to si děláš prdel,“ vykřikl Blázen a zamířil k troskám parovoze, ze kterého Frank s Doktorem právě vytahovali těžce poraněného Jacka.

„Okamžitě ho odnešte někam pryč a ty Kokote, ty mi budeš asistovat,“ řekl Doktor a doprovázel dva mnichy, kteří odnášeli Jacka zpět do jeskynních prostor.

„Solidní řezničina,“ řekl Doktor, když sešival poslední řezné rány, „málem přišel o nohy, ale dá to. Takovou operaci v takovejch mizernejch podmínkách sem snad ještě nezažil. Jak se vůbec cejtíš, Jacku?“

„Dal bych aspoň trochu heráku, ta bolest je skoro nesnesitelná,“ zamumlal zkrvavený nebožák.

„Herák nemáme, ten je tu vzácněj, ale snad pomůže trocha velmi tvrdého alkoholu,“ řekl jeden z mnichů, kteří přihlíželi operaci v polních podmínkách a natáhl ruku s lahví čiré kapaliny. Kokot ji převzal a pomohl Jackovi napít.

Polkl a začal kašlat.

„Kurva, úplnej dynamit,“ odpadl do bezvědomí.

„Kapitáne, bude dobrej, ale musíme ho dostat co nejdřív zpět,“ pověděl Doktor a začal přemýšlet na tím, že by si dal pořádnou dávku psychedelie.

„Ještě ne,“ zarazil ho Don a Doktor nahodil smutný psí pohled.

Venku se děly věci. Mnichům se podařilo Bezezubovu jeptišku ochromit a spoutat světelným lanem. Cukala sebou, o tom žádná, ale každý pohyb znamenal, že lano zařízlo svá vlákna hlouběji do těla.

„Čeká nás ještě jedna bitka, ale ta už bude snadná. Musíme se dostat do jejich chrámu a tam dokončit obřad,“ řekl Arcibiskup.

„Slyším dobře? Ještě jedna bitka?“ ozval se Pong, který přišel z operace.

„Přesně tak, chceš nás zase vést?“ zeptal se Arcibiskup.

„Jo, ale teď to bude podle mýho, jasný?“

„Není problém. Bratři teď budete poslouchat bratra Ponga, rozumíte!?“ zakřičela Excellence.

Dav zajásal a zvednutými zbraněmi rachotil nad hlavami.

Pong dostal fakt dobrou náladu.

„Tak, teď si vás zmrdí pěkně seřadím a jako Boží meč pronikneme až do chrámu týhle mrdky,“ zakřičel a pustil se do práce.

Na tribunách Parodromu vládla nejistota a počínal chaos, který se znásobil ve chvíli, když z prachu vyšla bojová skupina mnichů, v jejímž čele šel malý zvláštní muž. Zmatek, který nastal, by se nedal srovnat naprosto s ničím, vlastně ani s fotbalovým zápasem. Prchající dav zcela bezcitně zašlapával do země upadlé návštěvníky a výstupní tunely byly brzo ucpané mrtvolami.

To však nebyla překážka pro postupující mnichy, kteří projeli davem jako nůž máslem a zanechávali za sebou zmasakrovaná těla. Ty poté rozjela skupina parních vozů, které muži víry zabavili. V jednom z kabrioletů stál Blázen s Jeho Excelencí, kouřili marihuanu a popíjeli kořalku.

Venku v dočasném městě nastal absolutní blázeň, protože zajatou Bezezubovu kněžku nikdo nečekal. Sice pár existencí zkusilo spustit záchrannou akci, ale s těmito marnými snahami si Pong poradil vlastní silou. Průvod ozbrojených mnichů dorazil, tedy spíše prosekal, s minimálním odporem k vstupu do chrámu. Vyrazili dveře a vstoupili do chrámové lodi, kde nad oltářem otevřelo víčko překvapeně rozespálé ohnivé oko Bezezubovo.

„Co to kurva...?“ temně promluvil, ale Jeho Excellence mu nedovolila víc.

„Tak sme se vrátili, zmrde jeden zasranej, máme tvoji děvku a teď se budeš dívat, jak s tebou zatočíme. Bratři, jsme všichni? Protože teď přichází závěrečná část našeho plánu. Veliteli Pongu, chcete být první?“

Pong se podíval a nechápal v čem by měl být první. Ale celkem rychle mu to došlo, protože čtyři mniši připoutali kněžku na oltář a strhli z ní oblečení.

„Musíme se na ní vystřídat všichni, ale ke konci je to docela humus, takže být první je opravdu čestnou výsadou. Mě v podstatě nebude příliš vadit, když budu druhý. To se ještě dá,“ řekla Jeho Excellence.

Pong mírně pozvedl obočí, rozhlédl se po chrámové lodi plné nadřzených mnichů, z nichž někteří museli již předem ulevit své erekci a nakonec pohlédl na Kapitána.

„Dělej jak chceš, ty seš tady velitel,“ zasmál se a zapálil brko.

Pong tedy zahájil dlouhý rituál odháčkování démona a když dokončil svoji část úkolu, předal žezlo Arcibiskupovi. No a potom přišla na řadu dlouhá, pomalu postupující fronta, protože některým to trvalo podruhé déle.

„Šéfe, fakt vostrý, tohle sem nikdy neviděl a až tohle budu vyprávět madam Kawasaki, ta neuvěří a ucítí silný obchodní potenciál.“

„Pongu, já to nechám bez komentáře,“ odpověděl Blázen

S ubývající frontou začal ohnivý kruh panikařit.

„Vyserte se na to, nějak se domluvíme,“ pokusil se Bezezub o temnou dohodu.

„Nasrat,“ odpověděl Pong a pozoroval polomrtvou kněžku, jejíž kozlí hlava visela z oltáře dolů a špičatý jazyk měla vyplazený až k zemi.

Když šli na řadu bratrští novicové, na podlaze už byl solidní humáč a Bezezubova služebnice naprosto nevnímala. Předposlední nebožák se pozvracel před aktem, poslední zvracel pořád. Ohnivé oko temně křičelo bolestí a Arcibiskup kroutil hlavou.

„Někdo chybí, potřebujeme ještě jednoho dobrovolníka,“ pohlédl na Bláznovu posádku.

„No to ani náhodou,“ odpověděli sborově.

„Někdo musí,“ opakoval Arcibiskup.

Nastalo ticho, které by se dalo krájet.

„Jinak se nedostanete domů,“ dodal hlavní mnich.

„Můj vůdce, já bych kdyžtak mohl,“ ozval se Kokot a pohlédl po Excelenci.

„Nevadí, že sem robot?“

„Nemělo by,“ odpověděl po krátkém zamyšlení Arcibiskup.

Kokot zavřel oči a šel dokončit rituál vymítání Bezezuba. Překvapivě se mu to povedlo, protože kněžce odpadla kozlí hlava a z krku vyšlehl malý plamen. Z ohnivého oka ukápla ohnivá slza, vyplivla Mozečka a kruh se změnil v portál.

Odněkud z temnoty chrámu vyběhl Mazlíček a vrhl se po kozlí hlavě, ze které vysál mozek. Oheň z jeho mrtvých očí zmizel a začal znovu s lísáním ke Kokotovi.

„Tady si můj drobečku, nestalo se ti nic?“ zvedl ho a prohlížel ze všech stran. Až na drobné šrámy byl naprosto v pořádku.

„Možký!“ křičel Mozeček.

„Mozeček se ptá, kde se tady bereme. Prý vstoupil do kruhu před námi,“ řekl Kokot.

„To je nějaký divný, ne?“ přemýšlel Blázen.

„Můj vůdce, trochu ano,“ kroutil hlavou Kokot.

„Přátelé, zůstanete na oslavu našeho vítězství?“ zeptala se Jeho Excellence. Blázen zhluboka natáhl vzduch a promluvil.

„Myslím že ne, dáme brko, lahváče a sežeňte někde pojízdný schody, at' můžem skočit do toho portálu. Musíme taky domů,“ odpověděl Blázen a odpálil velký brko.

7. Setkání s eunuchem

„Šéfe, tak nevím jestli byl dobrej nápad letět na tuhle bohem zapomenutou Negerskou planetu. Všude, kam se podívám, vidím jenom samý černochoy,“ mružel Pong a prohlížel si všudepřítomné vlajky Černých magorů, kteří vládli této černé planetě.

„Pongu nesar, slíbili sme madam Kawasaki, že se tady cestou stavíme a vyzvedneme náklad. Je k nám laskavá a nezapomeň na všechny ty výhody, kterých kurva v jejím podniku požíváš,“ odsekl Kapitán, jenž koukal po cedulích se jmény ulic.

„Šéfe, já to chápu, ale stejně se mi tahle planeta příliš nelíbí,“ mružel Pong dál a pátral po možném nebezpečí, které by mohlo hrozit ze strany všudepřítomných černých postav v různých stavech vyndanosti a zanedbanosti. Ostatně celé město bylo černé špínou, v ulicích bláto a skrz výlohy nebylo vidět do obchodů.

„Můj vů...“ promluvil Kokot.

„Drž kurva hubu,“ odpověděl Blázen a hodil přísný pohled po Kokotovi, který byl oblečen v pracovním oblečení špinavém od oleje.

„Kapitáne, tohle místo je docela brutální,“ řekl Urgha, které se příliš nelíbily lascivní pohledy a sexuální narážky, které k ní přicházely ze všech stran, „vůbec by mě zajímalo, čím se tady živí.“

„Výrobou syntetickýho cracku, strašná sračka,“ odpověděl Blázen a zastavil před jedním špinavým domem se zatlučenými okny.

„Tak bychom tu měli být, pokud adresa od madam Kawasaki nelže,“ řekl Kapitán, překročil několik sjetých černochoů a zmáčkl černé špinavé tlačítko zvonku.

Otevřelo se malé kukátko, ve kterém mrkalo bílé oko.

„Čehož si žádáte, cizinci?“ zeptal se hlas.

„Hledám chlapa jménem Jodocus, madam Kawasaki mě požádala, abych něco vyzvedl a odvezl,“ řekl Blázen a podal do kukátka kartičku, kterou vytáhl z kapsy.

Průzor se uzavřel a nastalo čekání, které ukrátili popíjením lahváčů, jenž vytáhl Kokot ze zavazadla. Dveřní průhled už znovu nikdo neotevřel, místo něj se otevřely celé dveře, ve kterých stál velmi spoře odděný robustní černocho.

„Jodocus vás očekává Kapitáne Blázne a je velmi poctěn vaší návštěvou,“ řekla postava a naznačila rukou, že mají jít za ním.

Byli v místě, které by se dalo vzdáleně přirovnat ke crackovému doupěti. Špinavé chodby, po zemi ležící a těžce dýchající nehybné postavy, všude nepořádek, poházené buchny, rozbité skleněné dýmky, vajgly a stopy krve. Stěny naznačovaly, že čas od času v domě proběhne ostrá výměna názorů, která kolikrát končí velkou ztrátou životadárné tekutiny. Ze dveří jednotlivých bytů občas vyšel zákazník, občas prostitutka a všichni se vzájemně míjeli v chodbách. Do toho všeho byl vzduch prosycen těžkým zápachem odpařeného cracku, moči a výkalů.

„Slušnej sajgon,“ konstatoval Pong.

„Zákazníci to tak chtěj, jezděj kvůli tomu zdaleka a rádi platí. Náš místní syntetickej crack je nejlepší v celým vesmíru,“ řekl černocho.

„To je možný, my jeden v perníku,“ odpověděl Číňan a lehce se usmál.

„Slyšel jsem. Teď se svezem výtahem do trochu čistších prostor,“ zastavil a přivolal magnetickou kartou výtah.

Nekecal, výtah je vyvezl do čisté a luxusní chodby s erotickými výjevy černých nahých krás a po červeném koberci došli až k velkým pozlaceným dveřím, které jejich černý průvodce otevřel.

Vstoupili do velké stylové kanceláře, již dominoval ohromný dřevěný stůl, za kterým seděl v mohutném křesle dredatý černocho s doutníkem v ústech a hrabal se v hromadě zlatých a jiných šperků.

„Já jsem Jodocus, jak se má madam Kawasaki? Dlouho sem ji neviděl,“ vstal a šel přivítat příchozí.
„Kapitán Blázen mi říkají, madam Kawasaki se má dobře a mám pro ni něco vyzvednout,“ odpověděl Blázen.

„Vím, posílala zprávu, posaďte se laskavě. Ochutnáte náš crack?“ zeptal se Jodocus.

„Ehm, je to nutný? Já sem travař,“ zeptal se Blázen.

„Není to nutný, já jen ze slušnosti. Kolik máte trávy?“

„Hm, kolik byste potřebovali?“ přivřel Kapitán levé oko.

„Můžeme se bavit o tunách?“ opatrně se optal dredatý černochoch.

„Rozhodně můžeme,“ zasmál se Blázen a podal Jodocusovi brko.

„Spěcháte nějak? Že bych vás pozval na dnešní večerní mejdan. Cracková párty pro bohatý, to ste ještě neviděli,“ smál se Jodocus a mocně dýmil z megabrka, který ubalil z Bláznova matroše.

„Šéfe, mohli bysme se pár dnů zdržet, ne?“ zeptal se Pong a oči mu svítily nadšením.

„Pongu, proč se neporozhlédnout po takové zvláštní planetě. Ukážete mi fabriky, kde to vaříte?“ řekl Blázen a díval se po černochovi. Jodocus chvíli přemýšlel a pak odpověděl.

„Proč ne, protože vám madam Kawasaki věří, já budu taky. Chcete prohlídku před mejdanem nebo až po mejdanu?“

„Šéfe, já bych vyrazil na pařbu, sem úplně nadrženej na černý tygřice,“ tetelil se Pong.

„Hm, půjdu se podívat s Kokotem, běž si užít, myslím, že s panem Jodocusem budu v bezpečí,“ usmál se Blázen a potáhl z brka.

Jodocus byl dost známá postava, která měla všude dveře otevřené. Do továrny přijeli luxusním vozem a pomalu celá fabrika přišla pozdravit.

„To je jedna z mnoha výroben, není největší, ale pro vytvoření představy bude stačit,“ řekl černochoch, otevřel dveře auta a s jointem v ústech vystoupil. Zaměstnanci zajásali a on mezi ně vyházel balík místních bankovek.

„Vylezte a pojd'te za mnou,“ otočil se k vozu a naznačil Bláznovi s Kokotem, že mají vylézt.

„Se chovaj, jako kdyby přijela delegace papalášů,“ mručel Kapitán, kterému se taková pozornost příliš nezamlouvala.

„Já vim, ale mám to tak rád,“ odpověděl průvodce.

Skupina zvědavců se rozestoupila a nechala návštěvníky projít až k zaměstnaneckému vchodu, kterým vstoupili do neuvěřitelně čistého prostoru, jemuž dominoval obrovský nerezový stroj. Z jedné strany do něj přitékaly skleněnými trubkami barevné chemikálie a na druhé straně vypadávaly do připravených pytlů krystaly cracku.

„Paráda co?“ pýřil se Jodocus.

„To teda je, jednou bys měl vidět naši fabriku na perník. Určitě si o ní musel slyšet,“ řekl Blázen.

„Něco sem zaslechl, ale tady je perník zakázanej,“ odpověděl černochoch a nasadil přísný výraz.

„Ehm...? Cože?“ zarazil se Kapitán.

„Ale hovno, to byl vtip,“ rozesmál se Jodocus.

„No ty vole, to mi nedělej, blbej fór,“ spadl Bláznovi šutr ze srdce a ihned musel ubalit brko.

„Z čeho to vyrábíte?“ zeptal se během motání.

„Naše planeta má jádro plný chemikálií, tak je těžíme a vaříme to z nich, nic složitýho.“

„A to se nebojíte, že planetu vyčerpáte?“ otázal se Kokot.

„To se nás netýká, ještě pár stovek let bude jádro dávat a pak se uvidí,“ zasmál se Jodocus.

„Vy ste magoři,“ kroutil hlavou Blázen a zapálil brko.

„Že jo, pojd'me pařit, už tam budou všichni,“ řekl černochoch a zamířil k východu.

Mejdan jel na plný obrátky. Pong byl v obležení černých krásek a luxusní crackové doupě už řádně nasáklo různorodými výpary a kouřem.

„Šéfe, tohle je hodně luxusní místo na takovou šílenou planetu,“ křičel rozjařený Pong, když spatřil Blázna s Kokotem.

„Jo, to sme viděli,“ řekl Blázen a posadil se ke stolu. Ani nestihl vybalit propriety, když už byl v obležení spoře oblečených černých kočiček.

„Nebojte se jich, jsou neklonovaný a na můj účet,“ zasmál se Jodocus a usadil prdel vedle.

„Nekecej,“ rozjařily se Bláznovy oči a pařba konečně začala.

Negerská cracková párty pro vyvolené se protáhla skoro na týden, během kterého Blázen stihl poznat opravdu zajímavé osoby z různých konců Galaxie, které ještě nenavštívil. Přitom zjistil, že jeho posádka je legendárně slavná a v podstatě každý si chtěl udělat selfičko. Pověstinou slušní obchodníci a obchodnice s drogami a zbraněmi, pár obchodníků s neklonovaným masem všeho druhu, zbytek byli piráti a různí nájemní vrazi či lovci odměn. Opravdu výživná společnost.

„Ty vole, to je hustý, všichni nás znaj,“ naklonil se k Jodocusovi opilý Blázen.

„Ste slavný, co chceš?“ smál se černochoch. V podstatě celá akce byla dost vysmátá.

O dalších pár dnů Jodocus naklonil hlavu k Bláznovi.

„Hele, chcete vidět, pro co jste vlastně přijeli?“

„Jasně že jo, stejně si myslím, že je čas začít plánovat odjezd. Myslím, že sme se lehce zasekli,“ řekl již celkem jetý Kapitán.

„Pongu, Kokote, pojd'te se mnou,“ dodal a zvedl se.

Jodocus je odvedl do starého sklepení osvětleného poblikávajícími zašpiněnými žárovkami, ve kterém byl dost nepořádek. Úzkou cestou mezi různými bednami a všelijakými krabicemi došli až ke dveřím, které vypadaly velmi lacině. Byl to však omyl, protože Jodocus odkryl malý ovládací panel s číselníkem. Rukou zakryl výhled a naťukal kód. Dveře se ze zasyčením otevřely a odkryly pohled do čisté, osvětlené místnůstky s malým stolem a dalšími dveřmi.

„Náš rodinný archiv. Račte vstoupit, tady mám uložený nejcennější věci, který mý předci nasbírali za posledních 600 let. Nebudem se převlíkat, ale pořádně oklepejte podrážky od bordelu, ať tam nenaděláme. Stará bejvá nasraná, když tu musí uklízet.“

Druhé dveře odhalily velký podzemní bunkr, který měl pravděpodobně velmi pevné betonové zdi. Byl plný regálů, boxů a beden s všelijakým harampádím různorodého původu a stáří. Nikde nezastavovali a mířili rovnou na druhý konec k velké železné kleci. Jodocus vytáhl nůž, řízl se do prstu a přiložil ho na čtečku.

„Starej model, chvíli to bude trvat,“ řekl a čekal. Asi po dvou minutách se klec otevřela a mohli vstoupit.

„Je tady bordel, musíme se dostat úplně dozadu,“ zamručel a odsouval krabice, aby vytvořil úzkou mezeru, kterou by šlo projít.

„Tak pojd'te,“ řekl a zmizel ve škvíře. Blázen s Pongem a Kokotem protáhli těla za ním a ocitli se v malém prostoru, kde u stěny stály opřené tři kovové válce s malým kovovým průzorem.

„Co to kurva...?“ řekl Blázen, potáhl z brka a šel se podívat blíž. Setřel rukávem z průzoru prach a nahlédl dovnitř.

„Co to kurva...?“ promluvil podruhé a podíval se po ostatních.

„Na mě se nedívej, to tady zůstalo po mým prvním předkovi. Tady k tomu mám papíry,“ řekl Jodocus a vytáhl z malé kartotéky velmi starý šanon.

Kokot nahlédl do dokumentace a dlouze ji studoval.

„Můj vůdce, tyto válce jsou zde jako zástava za nějaký velmi starý obchod s crackem a dodnes si je nikdo nevyzvedl.“

„No a Kokote, co v nich je?“

„Můj vůdce, pokud chápu dobře, rodina toho obchodníka.“

„A proč je tady nechal?“ zeptal se Pong.

„Zástava, ale za co přesně...“ dumal Kokot a nepřestával listovat, “měl zaplatit do týdne, ale už se nikdy neobjevil. Až dnes my.“

„Kokote, to je nějaký divný, jak se k nim dostala madam Kawasaki?“ zeptal se Blázen a začal balit nový brko.

„Má k nim originální papíry,“ řekl Jodocus a podal Kokotovi tablet s nějakými otevřenými dokumenty. Ten jimi začal rychle listovat a pak se podíval na Blázna.

„Můj vůdce, opravdu. Madam Kawasaki se nějakým způsobem dostala k původním listinám a skutečně nyní vlastní tyto válce, protože uhradila dlužnou částku i s úroky.“

„Přesně tak, pořádně balík,“ smál se Jodocus.

„A my ji to máme dopravit. Dobře tedy, když sme to slíbili,“ pověděl Kapitán a pořádně zadýmil.

„Můj vůdce, fakt nevím, jak to odsud dostaneme,“ řekl Kokot, poté co přeměřil rozměry válců.

„O to se nestarejte, dopravím zásilku bezpečně na vaši loď, sami byste to jistě nedali,“ odpověděl Jodocus.

„Rozumnej nápad, dokdy nám ji naložíte?“ zeptal se Blázen.

„Za dvanáct hodin můžete odletět,“ řekl černocho a natáhl jednu z lajn, které připravil Pong.

Čas do odletu uplynul jako crackový dým v negerském crackovém doupěti, tudíž strašně pomalu a Pong stihl uspokojit ještě několik dalších černých kočiček.

Když konečně nastal čas k odjezdu, Jodocus připravil monstrózní rozloučení v podobě kulturního představení všech nahých tanečnic, které dokázal sehnat a mohutným ohňostrojem, jenž proběhl nad jeho podnikem. V tu chvíli už celá cracková planeta věděla, kdo přijel na návštěvu a před vchodem se shromáždil dav čumilů a novinářů z nejbližšího okolního vesmíru.

„No to je paráda, teď všichni věděj, že sme tu byli, budeme ve všech bulvárních mediích široko daleko,“ řekl Blázen, když vylezl ven, ale ego mu nedalo a velmi rozšafně zapálil megabrko.

Pong se ujal role osobního ochránce a vytvářel uličku, aby mohli projít. Blesky fotoaparátů mu každopádně dělaly velmi dobře.

Cestu k letišti lemoval rozjásaný vyndaný dav, který ucítil mocnou příležitost k oslavě, jelikož takové celebrity jako Kapitán Blázen s posádkou málokdy přilétaly na bohem zapomenutou černou planetu. Ten večer se vyhulilo víc cracku než kdykoliv předtím. Vyhulily se i sračky, který nechtěli hulit ani houmlesáci a ve finále byli vlastně všichni spokojení.

„Můj vůdce, tato zastávka byla velmi výživná. Stejně by mě zajímalo, koho vlastně převážíme. Mimochodem opouštíme negerský crackový planetární systém a teď nás čeká několik trapných hodin, protože Doktora jsme nechali doma a tudíž nemá kdo nastartovat pořádný pohon,“ promluvil Kokot a přerušil tím ticho, které nastalo po opuštění letiště.

„Se nedá nic dělat, jsem rád, že sme pryč a co vezem? Do toho nám je hovno,“ odpověděl Kapitán Blázen, který byl konečně rád, že je ve svém kapitánském křesle.

Přeskočíme pár hodin, ve kterých probíhal nudný let hyperprostorem a Blázen pozoroval výhled, jenž byl pokaždé neuvěřitelný. Hra barev, světél a jiných psychedelických vzorů. Červí díry měl však raději, protože z nich byl výhled ven do okolního vesmíru.

Najednou se však Kapka na místě zastavila a okolní hvězdy zmizely.

„Co to kurva?“ trhl sebou Blázen.

„Můj vůdce, nějaká podivná anomálie,“ odpověděl Kokot a bušil do klávesnic jako zběsilý.

„Šéfe, co se stalo?“ přiběhl Pong ze své kajuty, kde ho náraz vyrušil z pornozábavy.

„Nějakej průser, Kokot na něm pracuje,“ řekl Kapitán a začal balit brko.

Minuty utíkaly a loď se ani nepohnula.

„Motor je v pořádku, ale nejsme v našem prostoru,“ řekl Kokot a pohlédl na Ponga s Bláznem takovým prazvláštním výrazem, ze kterého byla cítit bezradnost a nejistota.

Blázen nepřipouštěl problémy, ale skutečné obavy přišly ve chvíli, kdy se začal prostor uprostřed velitelského můstku vlnit a v zelenkavém světle se zjevila holografická projekce velmi šikmookého Číňana v dlouhém hábitu. Provedl otočku tak, aby byl obličejem ke Kapitánovi a promluvil.

„Jmenuji se Ho a jsem vrchním správcem Zakázané říše. Jsem rád, že se konečně setkáváme, protože vás zastihnout je hotové peklo.“

„To ste mohl přijet na návštěvu na Titan nebo do fabriky, tam sme k zastižení skoro pořád a nebo by vám sekretářky domluvily schůzku. Nevidím důvod, proč to dělat takhle komplikovaně,“ odpověděl Blázen, kterému se očividně ulevilo, protože události opět dostaly spád.

„To víte, máme to rádi s představením,“ zasmál se Ho.

„Ty vole, škoda, že nemáš koule, aby ses k nám přesunul celej a živej,“ zamručel Pong.

„Blbá narážka na to, že jsem eunuch,“ řekl Ho a vypadal trochu dotčeně.

„Já doufám, že tě to bolelo jako psa, když ti je brali,“ dodal Pong a začal brousit meč.

„Ale proč tu jsem, chci váš náklad a tajemství nesmrtelnosti, které ukrýváte.“

„Žádněj náklad nedostaneš a žádný tajemství nemáme,“ odmítavě kroutil hlavou Blázen a nevěděl jak tohoto debila přesvědčit.

„Jste v časový kapsli a máte hromadu času k přemýšlení. Já se zase za pár hodin stavím,“ zasmál se Ho a zmizel.

„Ty vole, co to bylo za zmrda?“ ulevil si Kapitán.

„Šéfe, já nevěřil, že Zakázaná říše může existovat. Vždyť to byl jen starý příběh o uprchlících ze Země 21. století, kteří byli pronásledováni pro svoji víru ve staré obřady a rituály. Opustili planetu a vyrazili pátrat po místě, kde by mohli poklidně pokračovat v nekonečně opakovaných rituálech života Zakázaného města. Oni věřili, že je to nutné pro chod celého vesmíru,“ řekl očividně silně rozrušený Pong.

„Můj vůdce, myslím, že budu schopnej dopravit jednoho člověka na Hoovu loď. Podařilo se mi zaměřit signál, kterým nás tak překvapil,“ oznámil Kokot.

„Paráda, bude pořádná zabijačka,“ rozzářil se Pong.

„Ale bude to nebezpečný,“ dodal robot.

„O to lepší, ty vole,“ bylo odpovědí.

„Hele, Kokote, ty si nainstaloval transportní zařízení?“ zeptal se opatrně Pong, když ve skladišti dodělali poslední přípravy.

„Neboj, koupil sem ho přímo od Hunghů, čínský šmejd Můj vůdce nechtěl,“ uklidňoval ho robot.

„Šéfe, fakt ste to říkal?“ otočil se Pong ve směru konopné vůně.

„Jo říkal, ale rozhodnutí do toho vstoupit je tvoje, původní plán byl používat to zařízení jen pro nenápadné přesuny z lodi ven a zpět,“ řekl Blázen.

„Plecháči, máme nějaký jiný možnosti?“ zeptal se Pong.

„Nemáme,“ zazněla stručná odpověď.

„Fajn, tak to spust',“ odpověděl a vstoupil do prostoru transportéru.

Kokot ještě chvíli nastavoval parametry a vypočítané hodnoty, podíval se Pongovi do očí a zmáčkl spouštěcí tlačítko. Objevilo se tradiční bílé světlo, které přešlo do zelené barvy a transportní plošina osaměla.

„Jak poznáme, že se to povedlo?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, nepoznáme,“ odpověděl Kokot a nasadil takový zvláštní výraz.

„Tak já si du na chvíli lehnout,“ řekl Kapitán a odešel.

V tmavém prostoru se objevila velká zelená rotující koule. Postupně zvyšovala otáčky a vydávala zvuk, který trhal uši a rozčeřil hladinu tuhé tmavé hmoty. Útvar dosáhl maximální rychlosti světla a explodoval do bílo-zeleného ohňostroje. Hutný materiál se roztáhl a zpětná vlna zaplavila Ponga, který vypadl ze světla.

Instinkty mu nedovolily otevřít ústa a vpustit do plic sajrajt, ale měl co dělat, aby se tuhou hmotou prodral až na povrch. Otočil hlavou kolem dokola a jeho nos málem umřel.

„Doprdele, zase po krk ve sračkách a tyhle sou zrovna těsně před recyklací,“ problesklo mu hlavou. Ozval se kovový zvuk a ve stěně se otevřel otvor. Z druhé strany začala posun deska, která veškerý odpad tlačila do hladové díry.

„Kurva,“ prolétla Pongovi hlavou další myšlenka a už se řítil potrubím do zasraně hluboký hlubiny. Sračky zbavené většiny vody tlumily jeho pád a navíc měl štěstí, že se potrubí před svým koncem prohnulo do klouzačky, takže ho proud vyvrhl do velké nádrže plné nechutného obsahu.

„Kurva to byl zasranej tobogan,“ zamručel a snažil se nepřemýšlet nad tím, že příšerně smrdí, koncentrovaný výkaly s potem stékají po obličejích a lepí k sobě vousy s vlasy.

V matném světle viděl, že je v hluboké nádrži a nikde poblíž není žebřík, po kterém by mohl vyšplhat nahoru. Horší bylo, že z příšeří za mohutného rachotu sjel železný drapák s ocelovými čelistmi, který nabíral kal a odnášel někam jinam. Ponga napadlo, že tohle bude jeho jediná šance dostat se do relativního bezpečí z dosahu opravdových sraček.

Chvíli sledoval pohyby nakladače a hledal vzorec. Když si byl jistý, že ho našel, přeplaval na místo, o kterém doufal, že bude to pravé a začal čekat.

Naštěstí neudělal ve svém odhadu chybu, protože drapák dopadl pár centimetrů vedle něj a rukama rychle zachytil ocelové výstupky po jeho straně.

Levá ruka se smekla a málem spadl zpět dolů, tam kam se vrátit nechtěl. Sebral veškerou koncentraci a zapomněl na puch, jenž ho obklopoval a pravou rukou silou zabral, až se mu podařilo levou bezpečně chytit za ocelové oko. Teď už to měl jednoduchý, musel vytáhnout tělo na vrchol drapáku a pořádně obhlédnout místo, kde se vlastně ocitl.

Byl v ohromné zpracovně odpadu a okolo sebe viděl další nádrže, velké pece a vše propojené lávkami. Dunivé ořesy v pravidelných intervalech prozrazovaly, že je někde ve spodních částech gigantické vesmírné lodi. Najít cestu ven bude dost náročný úkol.

Seskočil z drapáku na jeden z ocelových můstků, nad kterými přelétal, vytáhl nůž, očistil jej a nasypal na čepel pořádnou lajnu perníku.

„Kurva, tady je smrad,“ konstatoval, rozhlédl se a usoudil, že je úplně jedno jakým směrem půjde, tak hodil mincí a vybral náhodně cestu.

Železná lávka vedla přes několik nádrží s odpadem a nepotkal ani živáčka. Už začínal pochybovat o místě, kde byl, ale zachránilo ho světlo na konci mostku. Spatřil malá okna, ve kterých prosvítaly stíny humanoidních postav.

Přišel čas přepnout do režimu zabijáka. Stínem se proplížil až k ocelovým dveřím a započal vyčkávat jejich otevření. Předpokládal, že budou vrzat a nechtěl se prozradit. Ne tedy, že by nemohl zkusit najít jinou cestu, ale rád chodil hlavními dveřmi, pokud to nebylo nezbytně nutné jinak.

Chvíli musel čekat, ale dočkal se. Ve dveřích zarachotil kovový mechanismus a kdosi je otevřel. Ven vyšla postava v ochranném gumovém obleku s maskou na tváři, kterou Pong tichým podříznutím krku zneškodnil a vtrhl do místnosti. Spatřil šest mužů polooblečených v gumě, kteří překvapením oněměli. Meč nepřemýšlel a zastavil se, až když jeden z chlapů pořádně ukázal své šikmé oči a čínsky zařval.

„Ty vole, my sme otroci, nás zabíjet nemusíš. At' seš kurva, kdo seš.“

Pong se zarazil a pozoroval poslední tři živé.

„Myslíš, že by tady někdo pracoval dobrovolně? Podívej se v jakým zasraným smradu žijem a ty taky vypadáš, jakobys právě vyplaval z bazénu plnýho sraček,“ řekl ten, který první promluvil.

„Hm, to sem v podstatě vyplaval,“ zamručel Pong.

„A co tady vlastně děláš?“ padla další otázka.

„Když vás nechám žít, budete držet huby?“

„Rozhodně,“ odpověděli chlápci skoro současně.

„Přijel jsem zabít zmrda, kterej si říká Ho a nemá koule,“ řekl Pong, muži na sucho polkli, zmlkli a jen zírali.

„No, tak to by sis měl nejdřív dát koupel,“ řekl prostřední a rozesmál se.

Pong byl umytý a na topení sušil oblečení.

„Co ti Ho udělal?“

„Zajal nás v nějaký časový bublině a chce po nás něco, co mu dát nemůžeme.“

„Tak proto sme zastavili a generátory jedou na plný koule. Bláznivej Ho zase plní svoje úkoly.“

„Hele, a pomůžete mi teda?“ zeptal se Pong.

„Jasně že jo, Ho nás pěkně sere, je to zmrd,“ řekl jeden z šikmookých.

„Co ste vůbec provedli, že sou z vás otroci?“

„Já se málo uklonil,“ řekl jeden.

„Já jsem rozbil jeho oblíbený čajový hrnek,“ pronesl další.

„Já se ho pokusil kopnout do koulí, ale nepomohlo to,“ děl poslední.

„Ty vole, to je zmrd,“ povzdechl Pong a upil kořalky, po jejímž původu raději nepátral.

„Je. Nakreslíme ti mapu lodi a zaznamenáme do ní všechny servisní tunely a vzduchotechniku, aby ses mohl vyhnout místům s vysokou koncentrací lidí.“

„Výborně,“ odpověděl Pong a v duchu přemýšlel, co s těmito svědky.

„Když se budeš řídit našima instrukcema, najdeš eunucha Ho a jeho vycvičenou ochranku,“ podával jeden z otroků Pongovi papír.

„Musíš zabít Hoa a jeho věrný, zbytek se potom dobrovolně vzdá,“ řekl další pracovník.

„Fajn, to rád slyším, že vás nebudu muset povraždit všechny. Dá se vám věřit?“ zeptal se Pong.

„Hm,“ zamyslel se otrok, „vlastně nevím, všichni jsme se potkali dneska poprvý.“

Zbývající dva sloužící se po sobě podívali a v očích měli strach, který Pong poznal. Strach ze smrti.

„Dobře, odpověď byla bez příkras a mě se líbila,“ řekl Pong, schoval meče a naposledy se rozhlédl po třech žijících svědcích. Jeden z otroků otevřel druhé dveře a nahlédl za ně.

„Teď je čistej vzduch, běž a jdi podle mapy.“

Pong vyhlédl ven a spatřil prázdnou zašlou chodbu. Beze slov rozloučení zmizel a otrokům spadly kameny ze srdcí.

Šel chodbou, došel ke křížení chodeb a vytáhl mapu, kterou dostal. Byla poněkud lajdácky nakreslená, velmi schématicky a pochopil z ní, že musí vylézt o 28 pater výš na můstek, kde bude k zastizení samotný eunuch Ho. Z čar pochopil, že by se v každém křížení chodeb měl nacházet servisní vlez do klimatizace a servisních chodeb. Rozhlédl se a opravdu našel na stropě kruhový poklop. Prudce vyskočil ke stropu a rukou chytil jednu z trubek, které tím místem vedly. Druhou rukou otevřel poklop a rychle se do něj vsunul. Zavřel za sebou v poslední chvíli, protože v jedné z chodeb zazněly pravidelné kroky přesouvající vojenské jednotky.

Rozhlédl se, opět hodil mincí, protože bylo naprosto jedno, kterým směrem se začne plazit.

„Jen doufám, že tu nic nežije,“ projelo mu hlavou a pro jistotu vytáhl nůž.

Soukal se metr po metru dál a dál, občas minul zamřížované otvory do různorodých místností, tedy povětšinou ubikací nebo různých skladů, až se po několika stovkách metrů jeho hlava ocitla v

ohromné šachtě, které nebylo vidět dna ani vršku, foukal v ní silný vítr a občas prolétly energetické výboje.

„No ty píčo,“ zamručel Pong a natáhl ruku k žebříku, který vedl odnikud nikam. Podíval se dolů a nahoru a začal stoupat. Jedna příčka za druhou, jedno patro za druhým. Občas musel dát zastávku a nasypat pořádnou lajnu, proti případné nečekané slabosti. Musel použít všechnu sílu ke koncentraci, aby hlavně nezapomněl počítat patra, jež postupovala pěkně pomalu. Z Ponga tekly proudy potu a srdce mu bilo na maximální výkon.

„Kurva, jaký to bylo patro? 26 nebo 28?“ přemýšlel v duchu Pong, když míjel 25 podlaží. Švihl sebou, zachytil ruce za římsu a přešplhal až k otvoru do šachty. Narovnal se, srovnal záhyby oblečení a stiskl tlačítko dveřního ovládání.

Vzduch zasyčel a do šachty vrazil takový zápach, až se Pongovi málem navalilo a měl co dělat, aby nevyvrhl žaludeční šťávy. Rychle zavřel dveře a přemýšlel nad čerstvě připravenou lajnou.

„Kurva, tudy snad ne, zkusím ještě číslo dvacetosm.“

Pohlédl do hlubiny, s vlajícím pláštěm přeskočil na žebřík a začal šplhat opět vzhůru. Dvě patra utekla jak sfetovaná voda a ihned poznal, že dvacetosmička bude jiný level. Nikde ani smítka a všechno bylo vyleštěný, jakoby právě vyšlo z výroby.

„Tady vládne kurva puntičkář,“ pomyslel si Pong a stiskl tlačítko. Pro jistotu zacpal svůj nos, kdyby náhodou zase zaútočil nějaký odporný zápach. Nevyvalilo se nic, ale právě přicházela dvojice strážců, které vyrušil hluk mechanismu dveří.

Pong spatřil hlídku v pohybu, automaticky vytáhl meč a jedním švihem sejmul dvě překvapené hlavy, které padly přes práh a začaly krváčet do hluboké šachty.

„Pěkná práce,“ pomyslel si, když házel těla do hlubiny.

Vytáhl druhý meč, nasadil bezdrátové špunty do uší a pustil svoji oblíbenou thajskou kung-fu hardcore skupinu „Good Yaba“. Za zvuků rychlých bicích a tvrdých kytar spustil akci, protože věděl, že Kapitánovi běží čas a k eunuchovi se bude muset dostat pěkně postaru. To jest prosekat zástupy zasraných nepřátel, kteří se na něj budou valit ze všech dveří, ze všech možných chodeb a různých ventilačních otvorů.

Protivníky nepočítal, protože to nemělo smysl. Vzduchem létaly tradiční kusy těl, údů či vnitřností a nad tím vším občas proletěl Pong jako smrtící šíp, drtící vše před sebou a pod sebou.

Zabíjel jednoho nepřátelského bojovníka za druhým, střídal zbraně, protože s hvězdicemi, noži, ocelovou holí, železným bičem či halapartnou zdobenou barevnými tibetskými šátky míru a klidu dokázal užít hodně zábavy. A když už ho přestaly bavit všechny házecí a bodné zbraně, vytáhl jídelní hůlky nebo použil holé ruce a vytrhával ohryzky, trhal tepny či se dotýkal míst smrti.

„Huaáááá!“ skákaly před něj jednotky bojovníků a on je postupně všechny hodně krutě zbavoval životů.

Postoupil chodbou až ke kruhovým dveřím, které hlídaly dvě ninja gorily. Pong pochopil, že se konečně probil k někomu zkušenějšímu, k někomu s kým bude hodně zábavy. Perfektní točkou zabil poslední dva protivníky, kteří ho ještě zkoušeli dohnat a začal v půlkruhu obcházet dveře. Prohlížel si hlídače a dobře viděl, že jejich oči nepřestávají pečlivě kontrolovat prostor.

„Musím dovnitř,“ řekl.

„Nikam nepůjdeš,“ padla odpověď.

Pong nic neřekl a provedl výpad. Taktika listu unášeného vánkem byla oblíbená šaolinská metoda boje proti zabijáckým ninjům. Nicméně Pong ji využíval jen pomalu a v podstatě jenom úvodní předváděčku, protože většina normálních ninjů taktiku znala a dokázali se ubránit. Proto Pong volil

útok dubového kmenu vrženého vichrem, což byl jeho vlastní vynález a dvěma zdobenými mačetami zasadil několik velmi tvrdých úderů do spodních částí těl ninja strážců dveří.

Zastavil a čekal, až oba poklesnou na zbytky spodních končetin.

„Ty seš drsnej zmrď,“ řekl jeden.

„Zab nás, to si snad zasloužíme,“ pověděl druhý.

Pong nasypal perník do žlábků na čepeli, kde se smíchal s krví, celé to slízl a předvedl opravdu strašidelný tanec na oslavu všech temných démonů smrti. Poté jedním máchnutím zbavil nebožáky hlav a utrpení. Otočil se a pohlédl do kamery nad dveřmi.

„Otevři, kreténe.“

Nastala tradiční pauza, ve které Pong zalitoval, že s ním není plecháč, protože ten by u sebe měl určitě několik vychlazených lahváčů. Nicméně kruhový vstup se otevřel a odhalil Pongovi luxusní chodbu, ve které čekal další větší počet černě oděných ninja ozbrojenců.

„Ty vole, sem rád, že sranda ještě nekončí,“ pousmál se Pong, promnul vous, ze kterého vymáčkł zachycenou krev a vrhl se jako šílenec do boje.

Ninja bojovníci byli jiní protivníci. Číňanovo srdce zaplesalo radostí, protože takový krutý odpor je radost potlačovat.

Nasadil tempo v rytmu brutálního hudebního nářezu, který zesílil a zrychlil. Meče v jeho ruce neskutečně rychle kmitaly a jako sekačka na trávu zabíjely vše, jenž jim přišlo do cesty. Proud krve stříkající všude vokol se pod stropem setkávaly a padaly k podlaze v podobě krvavého deště. Nikdo za Pongovými zády nezůstal živ v jednom kuse. I tak se ninjové neustále snažili vytlačit osamělého zabijáka za dveře, ale jejich šance klesaly s každým ztraceným údem a mrtvým druhem.

Podlaha pokrytá kusy těl a zbytky černých hadrů byla kurevsky kluzká a blbě se po ní pohybovalo. Pong musel dávat částí svých vycvičených smyslů pozor, aby neprovedl nějakou pohybovou chybu, která by ho mohla stát cenný čas a případně nepříjemné zranění. Úspěšně se vyhýbal všemu poškození těla, kromě několika drobných šrámů a protrženého obleku, jehož největší vadou na kráse byla krev, která se do něj vcucla a příšerně ztěžkal. Pong si rychle vzpomněl, kterak kdysi v klášteře během cvičení přenášel cihly na rozpažených rukou a hlavě, což mu dodávalo fakt kurevsky sil do žil.

Nepočítal čas ani mrtvé nepřátele, ale po nějaké době tlak ninjů zeslábl a zůstalo několik posledních unavených trosek, které Pong spíše z milosti několika ranami rychle utratil, aby se zbytečně netrápili.

Byl v místnosti nyní zcela zkrvavené, ale kdysi pravděpodobně velmi luxusní recepci s opuštěným stolem a jedněmi velkými dvoukřídlými dveřmi, před které se Pong postavil.

„Otevři, kreténe.“

Nastalou pauzu si zkrátil vyčištěním mečů od krve a zbytků šedé kůry mozkové, několika lajnami a nervozním přešlapováním na místě. Dveře se nakonec s tichostí otevřely a vpustily Ponga do prostoru velitelského můstku. Široký průhled ven do volného prostoru mu prozradil, že je na správném místě. Viděl hvězdy a to ho hrozně potěšilo.

Eunucha Ho poznal okamžitě. Holohlavý, tlustý Číňan uprostřed můstku u velitelského panelu.

„Neuvěřitelné, jakmile tě senzory detekovaly v čističce odpadu, tak nám došlo, že s váma bude problém.“

„Já jsem Pong,“ řekl Pong.

„Já vím, kdo kurva si a legendy nelhaly, zabil si moje nejlepší muže,“ odpověděl Ho.

„To mě nemrzí, s těma posledníma byla docela i zábava.“

„Ninjové, víš kolik mě stálo je vycvičit?“

„Nevím a je mi to u prdele. Přišel jsem, abys nejdřív pustil mého Šéfa a pak tě zabiju,“ suše řekl Pong a přestal hedvábným šátkem otírat krev z nože, schoval ho a vyčkával.

„To asi nepůjde, nejdřív budeš muset projít přes mé roboty ochránce,“ zasmál se Ho a rukou naznačil postavám ve stínu, aby se ukázaly. Vystoupili tři Kokoti.

„Ty vole, tři Kokoti,“ Pong se začal smát a párkrát chytil břicho, protože mu to fakt trhalo bránici.

„Co je tady k smíchu? Jsi mrtvý muž,“ nechápal Ho.

„Ani hovno,“ nepřestával se smát Pong, šáhl jednou rukou do kapsy a vytáhl tři kuličky. Druhou rukou je postupně vyházal, první Kokot dostal jednu mezi oči, druhému Kokotovi se přilepila na hrud' a třetí Kokot ji chytil do dlaně. Jenže všechno se odehrálo rychle a než stihli všichni tři Kokoti zareagovat, ozval se výbuch a Kokoti zmizeli v dýmu.

Palubní klimatizace vyčistila vzduch a odhalila tři stopy po explozích se zbytky robotických těl rozházených okolo.

„To si se posral,“ šokovaně promluvil eunuch.

„Neposral. Nemám čas se zbytečně zdržovat, uvolni Šéfa, ať už je konec.“

„Ještě nekončíme, mám tu poslední čtyři muže, když je dostaneš, pustím ho.“

„Sem s nima a rychle.“

„Co to kurva je?“ podivil se Pong, když zpod velitelského pultu vylezli čtyři po zuby ozbrojení čínští trpaslíci.

„Hajáááá,“ zakřičeli společně a s brutální rychlostí se vrhli po Pongovi. Jak byli ti zmrdi malí a rychlí, způsobili mu několik nepříjemných rezných ran po těle, což Ponga nasralo, vytáhl železný řetěz s vpletenými žiletkami a započal tanec smrti.

Roztočil řetěz a zcela nemilosrdně jím rozdrtil vše, co se nacházelo v nejbližším okolí na zemi i ve vzduchu. Krvavá kaše ze tří rozsračkovaných trpasličích těl pokryla okolí a zbarvila eunucha Ho do ruda. Poslední trpaslík přišel o spodní část trupu a mekotal něco, čemu nebylo rozumět, protože z úst mu vytékala krev. Pong se nad ním sklonil a povídá.

„Kurva, už mě to nebaví, chci svého Šéfa, tak se omlouvám, že jsem to udělal takhle rychle a odpustil sem si všechny ty kung-fu sračky cti a slušnosti.“

Umírající trpaslík něco zachrochtal a zvrátil hlavu.

„No, tak teď je ten nejlepší čas propustit Šéfa. Táhleta strachy posraná obsluha na mě určitě útočit nebude,“ řekl Pong a ukázal k pokálené posádce vmáčknuté úplně vzadu v rohu.

Eunuch Ho mlčel a pozoroval Ponga, kterak si pohazuje s koncem zkrvaveného řetězu a sundává z něj kousky mozků, masa, orgánů a prstů.

„No tak dobře, tohle sem asi projel,“ uznale řekl a šel k velitelskému panelu, kde cosi navolil a za chvíli se ve výhledu objevila Kapka.

„Šéfe, ste kurva tam?“ ohlásil se Pong.

„Jo, vidíme tě. Všechno v pořádku?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, v naprostým. Přeneste se sem, jestli si chcete pokecat s tím čůrákem bez koulí, kterej nás tady zdržel.“

„Milerád. Kokote, ty hlídej, kdyby se chtěli o něco pokusit a kdyžtak nás rychle přenes zpět, jasný?“ promluvil Kapitán z reproduktoru a hned potom se objevil v záblesku světla.

„To je věc teda. Co ty seš za zmrda?“ přišel k Hoovi a zapálil brko.

„Jmenuji se Ho a jsem z pověření Zakázaného císaře vrchní správce Zakázané říše a Zakázaného města,“ řekl Ho.

„Odkud si?“

„Ze Zakázané planety u Zakázané hvězdy.“

„Si děláš prdel, ne?“ foukl mu Blázen do obličeje hustý dým.

„Nedělám. Pong ti to potvrdí,“ podíval se Ho po Pongovi, který přemýšlel.

„Šéfe, povídají se takový báchorky o výpravě uprchlíků, kteří hledali místo, kde by mohli pokračovat v tradicích starých čínských císařů...“

„Pongu a ty si myslíš co?“

„No, Šéfe, dodneška sem si myslel, že jsou to jen pohádky pro děti,“ řekl zadumaně Pong.

„Dobře, tak si teda s tím frajerem popovídáme, co vlastně od nás chtěl,“ odhodil Blázen nedokouřený joint na zem, zašlápl ho, začal balit nový a pohlédl na Ponga.

„Zkusím si s ním popovídat nějak normálně, akorát kdyby byl nějaký váhavec s odpověďma, tak ho nějak pošťouchni. Vyndej ty svoje jídelní hůlky, jehly nebo ten kastrovní nožík...“ Blázen se zarazil, „ten vlastně asi ne, ale něco si kurva vymysli.“

„Šéfe, milerád,“ úchylně se usmál Pong a vytáhl jeden špendlík.

Ho, znalý znalostí, kterými kung-fu mistři vládli, změnil výraz a začal vypadat úplně jinak. Dalo by se říci, že zničeně.

„Dobře,“ řekl duševně zubožený a ponížený Ho, „pátrám po tajemství nesmrtelnosti a receptu na výrobu kamene mudrců.“

„To už nám kdysi říkal nějaký Wong, ale já nic takovýho nemám,“ řekl Blázen a potáhl z brka.

„Velekněz ve věštbě povídal, že dle její předpovědi má být recept a tajemství umístěno ve skladu v podzemní jeskyni, kdesi na planetě jménem Země. A zmínil přesně tebe.“

„Ale hovno, zase nějaký posraný ezosračky. Kurva, na tohle já seru,“ vystříkl Blázen a Pong napřáhl špendlík. Ho zaúpěl.

„Dobře, dobře, schovej ten špendlík. Já vám nelžu, náš národ prostě věří mnichům a jejich vizím, protože lhát znamená narušit chod celého vesmíru.“

„A kvůli tomuhle nesmyslu teda narušuješ chod mého vesmíru? Ve kterém dělám byznys, pařím a cestuju kam se dá i nedá?“ zpruzeně zamružel Kapitán.

„My to ale potřebujeme získat.“

„A co byste kurva dělali s nesmrtelností?“ kroutil Pong hlavou a špendlík se nebezpečně kýval.

„Nemuseli se rozmnožovat, odpadlo by předávání zkušeností a mohli bychom být všichni kastráti,“ odpověděl Ho.

„No to mě poser, takovou úchylárnu sem dlouho neslyšel,“ Blázen málem padl smíchy k zemi.

„Můj vůdce, hodně ujeté. Jak jste si představovali údržbu těla?“ ozval se z reproduktoru Kokot.

„Umíme ledasco vyrobit, nahradit, ale nic nevydrží věčně a během přenosu paměti ze starého mozku do mladého dochází ke ztrátám dat. Proto potřebujeme nesmrtelnost a náhradní díly si vyrobíme,“ vysvětlil eunuch.

Nastalo kratší ticho, které bylo přerušováno dýcháním všech zúčastněných a rychle rozšiřujícím zápachem hoven, jenž vycházel ze skupiny posraných otroků.

„Šéfe, tak to asi skončíme, je zbytečný zůstat v tomhle nechutném rigólu. Můžu do něj píchnout, aby se aspoň zmrď posral? Když už sem vytáhl ten špendlík?“ zeptal se Pong.

„Pongu, jo, ale nezabíjej ho ještě. Jenom ať se posere, třeba si ještě na něco vzpomene.“

„Výborně,“ zajásal Číňan a píchl eunucha do jednoho speciálního místa na prsní bradavce. Eunuch Ho vzdychl rozkoší a uvolnil tělo tak, až se posral a pochcal najednou.

„Ještě jednou,“ zaprovokoval a Pong ho bodl do druhé bradavky. Ho se předklonil a tentokrát se současně poblil a posral.

„Takhle dobře sem si dlouho neulevil, ale myslím, že bychom mohli tuhle legraci ukončit. Ještě se setkáme,“ řekl jasným hlasem Ho a narovnal trup jako podle pravítka. Jeho ruka prudce udeřila do skrytého tlačítka na velitelském panelu, objevil se světelný tubus a pod eunuchem rozevřel otvor nějakého tunelu. Eunuch zmizel a otvor se zase uzavřel.

„No, ty zmrde,“ mávl Pong rukou, ale byl o setinu sekundy pomalejší a Ho se vypařil.

„Můj vůdce, hlásím že právě loď opustila záchranná kapsle a zmizela v hyperprostoru.“

Prostorem se rozeřval varovný signál.

„Šéfe, mám takovej pocit, že ten zmrď spustil autodestrukci.“

„Kolik zbejvá času?“

„Dvě minuty.“

„Fajn, umí to někdo z vás vypnout?“ zeptal se Blázen posrané obsluhy, stále skrčené v rohu můstku. Nastala další pauza, než se ozval jeden z páchnoucích mužů.

„Já.“

„Fajn, tak to vypněte a loď je vaše. Nevím co bych s ní dělal. Mám svoji,“ řekl Kapitán.

„Opravdu?“ zeptal se opatrně muž.

„Jo a dělejte, nebo si ji příliš neužijete,“ odpověděl Blázen, „ty Kokote, dostaň nás pro jistotu odtud, kdyby to frajerům nevyšlo.“

„Můj vůdce, rozkaz,“ odpověděl Kokot a spustil transportní paprsek.

„Sem rád, že sem zpátky. Kokote, dostaň nás odtud do nějaký bezpečnější vzdálenosti,“ posadil se Blázen do svého křesla a zapálil připravený brko.

„Šéfe, tohle byl dobrej vejlet,“ spokojeně seděl Pong u zbraní a drtil krystal.

„Můj vůdce, myslím, že se jim podařilo autodestrukci vypnout,“ ohlásil Kokot, který nepřestával sledovat loď před sebou, „chtějí s námi mluvit.“

„Tak je pusť na obraz,“ mávl rukou Blázen.

Zrnění obrazovky zmizelo a objevil se nějaký Číňan s umytým obličejem a v čistém oblečení.

„Jmenuji se Hong a děkuji vám za záchranu, se kterou jsme vůbec nepočítali a nedoufali, že k ní někdy dojde. Jsme vašimi služebníky na život a smrt.“

„Až takhle hustě nemusíte, my sme rádi za vděčný kámoše, ale ste volný a můžete si dělat se svejma životama co chcete. Vesmír je velkej a vy máte solidní kocábku,“ řekl s úsměvem Blázen a byl na sebe pyšný, protože úplně náhodou udělali dobrej skutek, který by se mohl v budoucnosti vrátit.

„Tak to ste velký frajeři. Kapitáne Blázne, kdykoliv nás budete potřebovat, ozvěte se naprosto s jakýmkoliv problémem. Pro nás nic není nemožné,“ odpověděl Hong, obrazovka počala opět zrnit a osvobozená kosmická loď zmizela v hyperprostoru.

Když konečně osaměli, promluvil Blázen.

„Hele, volové, pořád ještě máme úkol a ve skladu nám leží nějaký náklad. Je doufám v pořádku?“

„Můj vůdce, všechno je v nejlepší pořádku a můžu vyrazit, kdykoliv přikázete.“

„Dobře, tak nahod' motory a ať už sme na cestě. Jinak to byl teda zážitek, co?“ kýval Blázen hlavou.

„Šéfe, byl. Naprosto neplánovaně sem si pořádně ulevil a někteří zmrďi byli fakt dobří,“ odpověděl Pong od svých lajn, které sypal do nosu jednu za druhou.

„Šéfe, jdu pařit svý oblíbený gamesy. Ozvěte se, až dorazíme k madam Kawasaki, mám v sobě adrenalinu a testosteronu, že si holky pořádně užijou,“ dodal. Zvedl se a odešel pryč.

„Kokote, jak dlouho?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, necelé dvě hodiny,“ odpověděl Kokot.

„Dobře,“ řekl Blázen, natáhl nohy a začal pozorovat barevný výhled ven.

„Nevadí ti moje nohy, že ne?“

„Můj vůdce, víte, že nic necítím,“ odpověděl a zavlnil knírkem.

Kapka se vynořila z hyperprostorového světa a Kokot zapnul konvenční motory. MJ-3452 alias Hurzova kolonie byla na dohled.

Kapitán Blázen sundal nohy z palubní desky, zvedl se a šel vyklepat plný popelník.

„Pongu, slyšíš mě? Hurzova kolonie je před námi,“ promluvil do komunikátoru.

„Šéfe, výborně,“ zazněla odpověď.

„Můj vůdce, madam Kawasaki nás očekává na letišti,“ oznámil Kokot a navedl Kapku na přistávací dráhu. Pravda, neodpustil si jeden oblet kolem planety, protože byla obklopená loděmi ze všech koutů Galaxie a scénérie to byla věru nevídaná. Modely všeho druhu, od rozpadajících vraků až po luxusní koráby kosmosu.

„Pokaždý parádní výhled,“ konstatoval Blázen, kouřil joint a sledoval Kokotův přistávací manévř. Navigační signál je provedl mezi loděmi, protože jako VIP hosté podniku madam Kawasaki měli výsostné právo přistát přímo na planetě, pakliže to jejich loď umožňovala a jakože umožňovala.

„Šéfe, sem kurevsky rád, že nemusíme parkovat na oběžný dráze,“ prohlásil Pong, který právě vstoupil.

„Však si to taky zasloužíme, ne?“ zasmál se Blázen.

Kokot elegantně a bezpečně přistál, otevřel nákladní vrata, kde už netrpělivě čekala Madam Kawasaki.

„Tak sme kurva tady, holka,“ vyšel ven nadšený Kapitán s novým nezapáleným brkem, které ihned nabídl. Madam ho s dívčí elegancí zapálila, potáhla a vrátila Bláznovi.

„Máš co sem chtěla?“

„Mám, povíš mi k tomu něco?“

„Povím, ale až večer, oblíbený byt máte připravený a vidím, že Pong je velmi nadržžený,“ hodila okem po Číňanovi, který stepoval za Šéfem a chystal na noži několik lajn.

„To sem, dáš si?“ zeptal se.

„Později,“ odpověděla madam Kawasaki a šla k čtyřem válcům s průzorem. Obešla je a pečlivě prohlédla.

„Naložte je a odvezte do laboratoře,“ přikázala stojícím sloužícím, kteří přivezli antigravitační vozíky, naložili válce a odtlačili pryč.

Madam Kawasaki krátce poděkovala Kapitánovi a očividně s velkou zvědavostí odběhla pryč.

Blázen a jeho kolegové osaměli.

„Šéfe, tak se půjdem asi ubytovat a já vyrazím za děvkama. Kurva, já to tady miluju, ta ženská ví jak na mě.“

„Pongu, ty prasáku nadrženej, však si to taky za ten heroickej výkon s tím kokotem bez koulí zasloužíš,“ odpověděl Blázen a potáhl z jointu.

Večer se potkali v soukromých prostorech madam Kawasaki. Pong byl v nejlepším v obrovské vřívce s několika neklonovanými pannami a Kokotovi madam leštila jeho ocelovou kládu.

„Ó můj bože,“ proběhlo Bláznovi hlavou a za zády uslyšel odpověď.

„Tady sem ty vole.“

Blázen sebou cukl, otočil hlavu a zíral na pana Jednookého.

„Co ty tady, ty vole?“ překvapeně vyhrkl.

„Ale, ozvala se madam, že prý má nějaké naše společné předky.“

„Cože?“ byl ještě víc šokován Blázen.

„Hele nevím, jenom mi řekla, že našla nějaký stázový komory se společnejma předkama,“ řekl Jednooký.

„Ty vole, to je ženská, samý tajemství,“ zasmál se Blázen a nabídl brko.

„Konečně jste tady,“ přišla spokojená madam Kawasaki a za ní Kokot s naprosto neutrálním výrazem v umělém obličejí.

„Pojďte za mnou, něco uvidíte.“

Malými dveřmi prošli k laboratoři s čelním sklem do sledovací místnosti, kde stáli obyčejní lidé. Dva dospělí, dítě a pes.

„Šéfe, co to je kurva za hovadinu?“ otočil se Pong.
„Já nevím, nebyly původně ty kontejnery tři?“ zakroutil Blázen hlavou.
„Můj vůdce, co si pamatuji, tak jsou čtyři,“ odpověděl Kokot.
„Kawasaki, tihle nebudou moji předci,“ zamručel Jednooký a bylo vidět, že se mu to nelíbí.
„Podívejte se sami, sou zamaskovaný. Inteligentní opice, které kdysi před mnoha milióny let ovládaly velkou část vesmíru. Neptejte se, jak jsem se dostala k papírům a místu jejich úložiště, stálo mě to balík a podstatnou část neklonovaného harému, ale chtěla sem je prostě mít.“
„Stále nechápu a hovno vidím,“ zamručel pro změnu Blázen.
Madam Kawasaki zhasla světlo, zapnula UV osvětlení a pustila do místnosti elektrický výboj. Postavy proměnily vizáž v záblescích blesků do podob opic. Jedna z nich, ta která byla původně pes, promluvila.
„Tímhle už kurva znovu procházet nemusíme, říkal sem madam Kawasaki, že stačí říct a my se změním.“
„Já vím, ale chtěla jsem, aby to viděli. To je Kapitán Blázen a pan Jednooký, nikdo jiný o vás v tuhle chvíli neví.“
„Kapitána Blázna a jeho soudruhy už známe a jsme jim vděční za vysvobození. Jsme opravdu rádi, že nás našel někdo rozumnej. Ty posraný stázový válce nešly zevnitř vypnout.“
„Jo až takhle a co se vám stalo?“
„Ten zmrď, kterej nás nechal v zástavě na tý posraný crackový planetě, se na nás vysral a nikdy se nevrátil. V podstatě nás profetoval a nikomu neřek, že tam sme.“
„A jak...?“
„Měl nás jenom převést z jedny planety na druhou, ale byl to debil feťáckej a nepochopil úplně přesně, že chceme jenom poctivej byznys a být převezeni z bodu A do bodu B.“
„Aha,“ přemýšlel Blázen do čeho se to zamotali, „co budete dělat dál?“
„Nic, zůstaneme chvíli tady, zjistíme jaká je současná realita a zapojíme do ní. Znáte červí díry?“
řekla mluvící opice.

Nastalo kratší ticho.

„Právě proto sem ti volala,“ řekla madam Kawasaki panu Jednookému.
„Teď už to chápu,“ řekl Musk a vytáhl malý přístroj, který zamířil k opicím.
„Ani to nemusíš zkoušet,“ řekly telepaticky všechny opice společně.
„Jasně, to mě poser,“ odpověděl telepaticky pan Jednooký.
„Někdy příště. My se aklimatizujeme a pak za tebou přiletíme. Máme si o čem povídat,“ řekla první opice.
„S tím kastrátem Ho nemáme nic společného, ale jde po vás,“ řekla opice Bláznovi. Musk po ní významně hodil pohled a nic neříkal.
„Jasně, musím držet hubu, nevidí do budoucnosti jako my,“ padla telepatická výměna myšlenek.
„Zatím ještě ne,“ odpověděl Jednooký.

„Kawasaki, mohla by si je propustit na svobodu, ne? Klidně ať na sebe vezmou lidskou podobu a půjdeme se seznámit jako normální lidi do pořádného bordelu, kde sundáme mozky chlastem a drogama. Co vy na to?“ navrhl Blázen, protože se nerad seznamoval přes sklo. Přišel si jako v kriminále.

„Rozhodně výborný nápad,“ řekla opice a bez jakéhokoliv efektu všechny změnilo tvar na úplně normální čtyři chlápky.

Madam otevřela otevřela dveře a konečně si mohli civilizovaně potřást rukou.

„To je neuvěřitelný,“ řekl nahlas Jednooký.

„Se o nás neučíte?“ zeptal se jeden z mužů.

„Jenom jeden semestr, mysleli jsme, že jste buďto vyhynulí a nebo přehození na zcela jinou úroveň existence,“ odpověděl Musk.

„No nevím na jaký úrovni existence sme teďka. Budeme muset teprv zjistit, kolik nás vlastně zůstalo. Necháte nás napojit do subprostorový matice?“

„Určitě, když myslíte, že vám to k něčemu bude.“

„Můžete nechat práce?“ přerušila je madam Kawasaki.

Nastalo ticho, protože dámě se neodporuje a všichni společně odešli do pavilonku rozkoší madam Kawasaki.

„Tak tohle se za ty roky vůbec nezměnilo,“ rozesmál se jeden z předků.

„Se vlastně ani nebudeme muset maskovat,“ řekl druhý a vrátil se k původní podobě. Ostatní ho následovali.

„Tady rozhodně ne,“ usmála se madam a prováděla nové hosty svým podnikem.

„Hele Blázne, tobě to asi nedochází, koho jste vlastně zachránili, ale jsem rád, že jsou na naší straně,“ povídal u brka Jednooký.

„Jak nám nedochází? Co nám nedochází, že sme zachránili?“ nechápal Kapitán a upil pivo.

„Hrozně mocný bytosti, ty vole,“ nadzvedl svého lahváče a přit'ukl s Bláznem na život.

8. Přání sraní

„Všichni k zemi,“ zakřičel první chlap, který vtrhl do malé ošuntělé banky v malém městečku uprostřed pouště. Za ním vběhlo dalších šest maskovaných mužů, jeden začal hlídat dveře, další stáhl kalhoty, otočil se a pokropil ležící klienty fakt mocným proudem hoven.

„Jestli někdo cekne, dostane druhou várku přímo do ksichtu,“ řekl první a pozoroval rukojmí, z nichž většina pod sebe nablila pořádný koláč, „ty a ty, běžte k trezoru a otevřete ho.“

Dva maskovaní lupiči se odloučili, obešli dřevěnou přepážku a zvedli úředníka.

„Ty vypadáš, že máš klíče.“

„To mám, ale ne od trezoru, protože ten má časovej zámek,“ odpověděl třesoucím hlasem muž.

„Lžeš, jako když peníze tiskne,“ řekl hlas pod maskou a kopl úředníka do holeně.

„Nelžu,“ rozbrečel se zaměstnanec banky a zhroutil k zemi.

„Musíme to udělat postaru. Přines zesilovač,“ pokračoval jeden z těch dvou zlodějů u ležícího, teď už strachy pokáleného, zaměstnance banky.

Z velké brašny vyndali hranatý přístroj s tryskou na jedné straně a podivným otvorem na druhé, který velmi nápadně připomínal otisk prdele. Jen se usadit.

Před trezorem složili skládací kozu, do které umístili krabici, velící neznámý vyměnil stráž u dveří a ten, který doposud hlídal, přešel k boxu a stáhl kalhoty. Svým ohromným přirozením vyděsil několik žen, jenž to celé pozorovaly a narval prdel do otvoru.

Nadechl se, zatlačil a na krabici se pomalu rozsvěcovala diodová stupnice od zelené až po červenou. Jakmile zasvítla velká oranžová kontrolka, zarazil dech a ještě pořádně zatlačil.

„Otevřít trysku,“ oznámil obsluze a ta stiskla ovládací tlačítko. V přístroji to zarachotilo a z přední trysky vystříkl proud prudce stlačených sraček, které se zakously do ocelových dveří trezoru jako do másla.

„Hovna sou lepší než voda,“ zasmála se obsluha směrem k nechápajícím ležícím zajatcům a pomalu pohybovala hovnovým řezákem, dokud trezorové dveře neodpadly.

„Zabal ten krám a zbytek balit prachy, musíme zmizet, venku se srocuje dav místních křupanů a začínají vypat nasraně,“ oznámil velitel a stál nervozně u vstupních dveří.

„Pojď sem, pokropíš je trochu,“ řekl tomu, který hlídal ležící návštěvníky. Ten poslechl, šel ke vstupu, stáhl kalhoty a vystrčil prdel.

„Pořádně jim nalož,“ dodal velitel a nepřestával pozorovat místo před bankou.

Z pohledu nasraných domorodců nastala poněkud surrealistická scéna neb po otevření dveří bankovního domu vylezla chlupatá prdel. Krátkou chvíli byl klid, ale poté z řítního otvoru vystříkl opravdu silný proud smrduté kapaliny, který postupně pokropil celý dav. Vlastník prdele vykonal elegantní oblouk a zesral skoro úplně všechny.

Část přihlížejících okamžitě začala zvracet a zbytek se rozutekl do všech stran.

„Zmizte, je-li vám život drahý,“ zakřičel velitel zlodějů do ulice a zapáchající zbytek lidí se rychle vypařil jak pára na hovnem.

„Máte hotovo? Teď musíme zmizet my,“ zakřičel do banky a nepřestával sledovat okolí.

„Jsme připraveni,“ vyrovnali se muži do řady a jeden z nich nepřestával hlídat ležící klienty. Nikdo nezkoušel protestovat, všichni leželi tak tiše, jak jen ve zvracích a sračkách mohli.

Velitel vyšel na ulici, rozhlédl se a zapískal na prsty. Po krátké pauze zpoza rohu zaznělo dusání a před banku přiběhlo sedm nádherných robotických koní.

„Nasedat a mizíme,“ zavelel a naskočil na umělého arabského hřebce. V pozdním odpoledním světle postavil koně na zadní a zaržál.

Jezdci zvedli prach v ulici a zmizeli do pouště zalité zapadávajícím sluncem.

Po nějaké době začaly vycházet z vykradené banky postavy a ulici postupně zaplňovali zvědavci.

„Šerife, co budeme dělat?“ kdosi promluvil.

„Jsou všichni v pořádku?“ řekl někdo jiný.

„Šerife jsou, akorát sme všichni pořádně zesraný hovnama.“

„To vidím, je tady zesraný naprosto všechno, no a co budeme dělat? Pronásledovat!“ vystoupil šerif z davu a v okolo něj vzniklo prázdné místo.

„Šerife, je to dobrej nápad, ale teďka na noc? Nebude nic vidět,“ promluvil jiný hlas z davu.

„Dobře, dobře, půjdeme se poradit do salónu a ráno za kuropění zahájíme pronásledování,“ řekl šerif a rozhlédl se po okolním mužích. Odpovědí bylo souhlasné mručení a proud lidí zamířil do zábavního podniku, ze kterého se již linul zvuk píána a halas lidových opileckých písní.

Ráno za úsvitu bylo v prostranství před lokálem vícero motajících postav, které se snažily naskočit do sedel.

„Kdo je kurva úplně našrot, zůstane doma!“ zařval šerif a zoufale kroutil hlavou, když viděl tu vyndanou zvěř.

Nakonec se však podařilo sestavit relativně funkční komando pronásledujících a mohli vyrazit. Zamávali ženám, dětem a těm, kteří nemohli bezpečně do sedel. Odcválali směrem, kterým včerejší večer utekli maskovaní zasraní lupiči.

Putovali několik hodin, slunce mezitím vystoupalo vysoko nad hlavy a pražilo tak, že veškerý život zalezl do dutin pod zem.

„Šerife, budeme muset někde zastavit a napojit koně. Ti naši na rozdíl od jejich potřebují odpočinek a vodu,“ ozval se kdosi.

„Dojedeme k napajedlu a tam uděláme pauzu,“ oznámil stroze šerif a pokračoval v jízdě.

Krajina byla rozpálená a nad kameny se tetelil horký vzduch. Sem tam proběhla nějaká šílená ještěrka a nikde nebylo vidět zeleného lístku. Čas líně ubíhal s skupina jezdců mířila k teplem mihotavému obzoru.

Stopy robotických koní v pásech písku prozrazovaly, že jsou na správné cestě. Stroje sice nepotřebují vodu, ale jejich obsluha ano. Tento fakt všechny účastníky děje směřoval k napajedlu uprostřed ničeho.

Cválali celý den a v podvečer jim byl odměnou výhled na zelený ostrůvek s modrou lesknoucí vodní hladinou.

„Šerife, vidíte někoho?“ zeptal se jeden z mužů.

„Nevidím a nechce se mě věřit, že bysme tu byli první,“ odpověděl šerif s triedrem na očích, kterým zkoumal oázu před sebou, „budeme tam muset sejít, stejně nám nic jinýho nezbejvá,“ dodal.

Skupina vedrem zmožených jezdců klesala z návrší k zeleni. Dojeli k prvním keřům, sesedli z koní a pěšmo postupovali k vodě. Zvířata vytrhlo vábení vlhkosti ve vzduchu, tak jim nikdo nebránil a pustili je.

Lidé stejně jako zvířata hltavě padli obličejí k zemi a nikdo nezaregistroval, že si vzájemně nekryjí záda.

„Tak už ste dopili?“ jízlivě jim za hlavou promluvil známý hlas. Povstali a otočili se. Stáli tam. Sedm desperátů, jeden měl stažené kalhoty a mířil po nich prdelí.

„Já sem si říkal, že tu někde budete. Takže chlapci, přestaňte dělat tyhle páchnoucí legrácky a normálně se vzdejte jménem zákona,“ řekl šerif a prsty netrpělivě poklepával těsně nad kolty.

„Na to ani nemysli, je to úplně zbytečný, protože všichni za chvíli až na jednoho zemřete,“ klidným hlasem zazněla odpověď.

„Proč bysme měli umírat?“ zeptal se překvapeně šerif.

„Protože nás kurva pronásledujete a jeden musí přežít, aby vypověděl, co se stane všem, který po nás zkusej jít,“ provokativně zahlásil velitel zlodějů.

Šerifovy prsty zacukaly a hmátly po rukojetích koltů. Ruce už však zbraně nestihly vytáhnout, protože vůdce zlodějské bandy zvedl ruku a z vystrčené prdele vystříkl ostrý proud sraček, který drtil vše, jenž mu přišlo do cesty. Hlavně kosti.

Proud hoven znečistil písčnou pláž, pokryl hromady masa s kostmi rozdrčenými na kaši a voda změnila barvu do hněda. Odněkud přilétla hejna much, které okamžitě pokryly místo zkázy. Zůstal jen jeden muž s rozbitou nohou a jeden zdravý kůň.

„Ty, ty povíš, co jsi viděl a důrazně vysvětlíš, že všichni, kteří se vydají v našich stopách, vyrazí na cestu smrti dlážděnou smrtícím hovnem. Je to jasné?“ řekl důrazně vůdce zlodějů. Zraněný muž souhlas odkýval a hlavu nechal skloněnou.

„Dobře, jsem rád, že si rozumíme,“ dodal a zavelel k odchodu. Zmizeli v rostlinstvu oázy a poraněný muž osaměl.

První pohledy věnoval zraněné noze. Odplazil se ze znečištěného písku k čisté vodě, ve které omyl zraněný úd a z kusu provázku zhotovil škrtidlo, kterým zastavil krváčení.

„Jestli tohle přežiju, nikdy už do pouště nevyrazím,“ proběhlo mu hlavou a přivolal koně, nabral zásobu vody a namáhavě se vyškrábal do sedla. Pobídl zvíře, které začalo cválat a jezdec zamířil po vlastních stopách zpět domů.

Měl celkem štěstí, že ho cestou nepřekvapila smrt v podobě vykrvácení, žízně či písčné bouře, ale po třech dnech v sedle kůň vyčerpáním padl k zemi na hranici písku a zeleně. Protože zranění a bolestivé odřeniny v tříslích neumožňovaly běžnou chůzi, rozhodl se plazit tak dlouho, dokud nenarazí na stopy civilizace. Nechtěl zemřít takto blbě, když už úspěšně překonal poušť a přežil. A protože štěstí je nebetyčná svině, tak ho dovedlo k prašné cestě, po které zrovna jel povoz tažený oslem.

„Doprdele, člověče, co tady děláte?“ zastavil před ním vousatý stařec a zraněný nebožák padl do bezvědomí.

Otevřel víčka a pomalu začal zaostřovat zrak. Spatřil nad sebou několik ženských obličejů.

„Už je vzhůru,“ promluvila jedny ústa.

„Kde je můj manžel,“ ozvala se další žena.

Konečně obraz nabral ostrých rysů. Uvědomil si, že leží u šerifa doma a sklání se nad ním paní šerifová s paní hokynářovou.

„Mrtví, všichni jsou mrtví,“ s doširoka otevřenýma očima mumlal k ženám.

„Co se stalo?“

„Počkali na nás v oáze u napajedla a jenom já sem přežil.“

„Jak se ti to podařilo?“ zeptal se další hlas.

„Nechali mě přežít, abych se vrátil a vzkázal, že po nich nemáme jít, jinam si smrt hovnem přijde pro nás všechny. Panebože, to byl děsivej zážitek,“ upadl zpět do bezvědomí.

„Co budeme dělat?“ řekl zase jiný hlas.

„Potřebujeme pomoc,“ odpověděla paní šerifová.

„Kde ji seženeme?“ zeptala se paní hokynářová.

„Buďme realistky, naši chlapi nám moc nepomůžou. Musíme sehnat profesionály,“ řekla paní šerifová.

„A kde je chceš sehnat?“ vyptávala se dál paní hokynářová.

„Dáme dohromady veškeré cennosti a půjdu hledat pomoc do města,“ navrhla paní šerifová.

„Nemáme skoro žádný peníze, všechny nám ukradli!“ vykřikl jakýsi hlas.

„Vždyť říkám, všechny cennosti, prstýnky a náušnice, přibory, šperky, prostě všechno hodnotný. A chci to mít do večera tady na stole,“ s důrazem v hlase pronesla paní šerifová postávajícím postavám, mezi kterými to zaševalilo. Ale nepadl žádný odpor a v tichosti odešly.

Paní šerifová ráno zavázala uzlík naplněný převážně různými osobními předměty typu „*památka po babičce*“. Opásala se dvěma plasmovými kolty, vyšla ven před dům, kde už stálo shromážděné celé městečko a tiše vyčkávalo.

„Nebojte se, vrátím se brzo s pomocí a získáme zpět vše, jenž nám právem náleží,“ řekla sousedům, nasedla na koně a vycválala do vycházejícího slunce.

Po obchodní stezce putovala s přestávkami pět dnů, než krátce po západu slunce dorazila na vysoký kopec, ze kterého měla výhled na město, které do okolí svítilo silnými elektrickými lampami. No město, spíše středně velká mezihvězdná obchodní stanice čtvrté cenové kategorie, které vznikaly právě kvůli tomu, aby se v nich daly sehnat věci a lidé, které jinde neseženete.

Sestoupila do údolí a po dlážděné cestě osvětlené lampami pokračovala k velké civilizaci vzhledem k místnímu osídlení.

Stavby všelijakých tvarů a všelijaké kvality lemovaly ulice, jenž byly plné různých tvorů, které paní šerifová nikdy před tím neviděla. Nenápadně si posunula balíček se šperky hlouběji mezi kozy, protože měla pocit, že tady určitě příliš bezpečno nebude.

Vlastně vůbec nevěděla, kam by se měla obrátit, tak začala hledat kancelář místního šerifa. Procházela bulvárem, míjela výlohy obchodů a výkladní skříně pohostinských zařízení, ze kterých občas propadli za hlasitého řinčení skla vyhození hosté či chumle rváčů. Paní šerifová viděla hodně rvaček, ale v jejím městě byl jen jeden salón a všechny obyvatele znala. Zastavila u pojízdného stánku na rohu ulice, za kterým šedivák s velkýma očima prodával hot-dogy.

„Prosila bych jeden párek v rohlíku a fialovou limonádu,“ poprosila prazvláštního prodavače, jenž ji sjel pronikavým zrakem od hlavy až k patě.

„Zaplatit paní máte čím?“ zeptal se.

„Mám,“ vytáhla drobnou minci ze žlutého kovu a podala obchodníkovi, který do ní kouzl a schoval.

„Za ní byste mohla mít hromadu parků v rohlíku, víte to?“

„Vím, ale potřebovala bych pomoc.“

„A jakou?“ zeptal se zvědavě šedivák.

„Potřebovala bych poradit, kde najdu stanici šerifa, chci nahlásit vykradení banky a požádat o pomoc,“ odpověděla paní šerifová a sledovala prodavače, který svými malými ústy začal produkovat opravdu hodně hlasitý chechot.

„Co je vám tak k smíchu?“ zeptala se a zakousla zuby do párku, který byl opravdu skvělý.

„Ale nic, jen se směju, jak jsem dobře vydělal. Šerif je přes ulici přímo támhle a rohlíku se nebojte, je bezlepkový.“

„Cože?“ podívala se paní šerifová a podívala směrem, kterým ukazoval šedivák. Spatřila ošuntělou stanici s blikajícím logem ochránců pořádku.

„Nejsem si však příliš jist, že se tam domůžete čehokoliv. Ti pánové tu nemají příliš dobrou pověst.“

„Jak to myslíte?“

„Tak jak to říkám, milá paní. Další prosím,“ ukončil šedivák rozhovor, protože za paní šerifovou se vytvořila fronta, která čekala na obslužení.

„Stejně to zkusím, děkuji za jídlo,“ odpověděla a zamířila přes rušnou silnici k budově místního šerifa.

Otevřela špinavé dveře, vešla do ještě špinavější místnosti s lavicemi, pomalu otáčejícím větrákem a špinavou přepážkou, za kterou byl vidět stín. Zakleपालa na sklo a čekala, než úředník dokončí jakousi práci.

„Co chcete, ženská?“

„Přicházím z malého města ze severovýchodu a potřebuji pomoc. Sedm maskovaných banditů přepadlo naši banku a ukradlo naše úspory.“

„Co my s tím?“ nechápavě vyřeštil oči zaměstnanec kanceláře šerifa.

„Jak co vy s tím? Sepíšeme protokol a přidělíte mi několik trénovaných lovců zločinců.“

„Máte čím zaplatit?“

„Mám.“

„Bude to hodně drahý,“ řekl chlap a začal se nějak zvláště usmívat.

„Nevadí, mám nějaké cennosti.“

„Výborně!“ vykřikl chlap a zmáčkl nenápadně pod stolem skryté tlačítko. Z dveří vedle přepážky vyšlo několik uniformovaných ozbrojenců s obuškou a řetězy v ruce.

„Co to...?“ vykřikla paní šerifová, když byla obstoupena kolem dokola a nějaké ruce měly snahu, aby ji z ruky vyškubly balíček se šperky.

„Tak to teda ne!“ vykřikla znovu a její rychlá pěst zasáhla nejbližší obličej, který se zavlnil a s celým tělem padl k zemi. Dalšího kopl do koulí, čímž využila krátkého momentu uklidnění situace a vyběhla ven. Získala malý náskok a utíkala bulvárem. Za ní vyběhlo několik strážců zákona, kteří nekompromisně sráželi k zemi kolemjdoucí a zcela bezmyšlenkovitě stříleli za utíkající paní šerifovou. Zahrnula do úzké uličky a až pozdě si uvědomila, že udělala chybu.

Doběhla na konec a otočila se. V tu samou chvíli vchod zatarasilo pět takzvaných strážců zákona a hlasitě se smáli.

„Dej nám všechno zlato, který máš a možná tě necháme žít,“ řekl jeden z nich a pomalu se přibližovali. Pomalu přesunula ruce ke zbraním u pasu a v mysli očekávala boj na život a smrt.

„Kurva, co se to tady děje?“ zničehonic najednou zakřičel neznámý hlas.

Všichni otočili hlavy k východu slepé uličky, kde stál šikmooký muž s dlouhou bradkou a sledoval dění.

„Do toho se panáčku nemontuj, to není tvoje starost, to je naše starost,“ odpověděl jeden z uniformovaných útočníků.

„Jak kurva není moje starost? Vidím pět chlapů a jednu ženskou, která očividně vypadá, že má problém,“ řekl šikmooký.

„To nejsou tvoje problémy,“ odvětil policajt, „a bude lepší, když odsud zmizíš.“

„Šéfe, mám tu malý problém,“ řekl šikmooký a vytáhl meč.

„Jaký problém?“ objevil se v zorném poli chlap, který kouřil velmi pachově výraznou cigaretu.

„Šéfe, nějaký maníci ohrožují ženu v nesnázích.“

„Hm,“ díval se ten, který byl označen jako Šéf.

„Já jsem Kapitán Blázen a tato žena je moje známá. Jestli máte problém, pojd'te si ho vyřídit se mnou.“

„Nemontuj se do toho nebo zemřete,“ zazněla odpověď.

„Pongu, to se mi nelíbí, zneškodni je, ale nezabíjej. Vypadaj jako strážci nepořádku.“

„Šéfe rozkaz,“ odpovědě Pong a udělal pár kroků vpřed.

Služebníci šerifa zaútočili, ale velmi rychle poznali, že zvolili opravdu špatný cíl. Pong všechny krátkými prudkými údery zneškodnil a poslal k zemi.

„Teď nám povězte, do čeho jsme se vlastně namočili,“ zeptal se Kapitán Blázen paní šerifové, která naprosto nechápala změnu situace, ale rychle získala pocit, že konečně potkala ty správné lidi.

„Potřebuji pomoc, byli jsme okradeni,“ odpověděla a únavou omdlela.

„Šéfe, co budeme dělat?“

„Hlavně bysme měli zmizet. Kokote, vem ji do náručí a padáme do hotelu,“ řekl Blázen, odhodil vajgl do bláta a udělal místo.

Kokot zvedl paní šerifovou a vzal do náruče. Pong nahlédl do ulice a rychle zmizeli v davu.

Chlápci na zemi se začali pomalu sbírat a zjišťovat, která vlastně odbila.

„Kdo to do hajzlu byl?“ mnul si jeden z nich hlavu.

„Já nevím, ale už bych se s nimi potkat nechtěl,“ odpověděl další a raději se rozhodli vrátit zpět do stanice a vyčkat nějaké snadnější oběti.

Paní šerifová otevřela oči a zjistila, že leží ve velmi pohodlné posteli, nad kterou se skláněla zvláštní bytost. Paní šerifová leknutím vykřikla.

„Nebojte se, jmenuji se Urgha. Kapitáne, už je vzhůru.“

„Výborně, tak se snad dozvíme, jaký má madam problém,“ odpověděl hlas.

Zaostřila a posadila se na pelest postele. Po levé ruce spatřila na nočním stolku šálek teplého čaje a kus koláče.

„Kdybyste měla hlad a žízeň,“ řekla Urgha.

„Kde to jsem?“

„V bezpečí hotelu. Tady nás nikdo rušit nebude. Jo a říkají mi Kapitán Blázen,“ představil se chlapík se zvláště vonící cigaretou v ústech.

„Jsem paní šerifová a hledám tady pomoc. Přepadli naši malou banku a můj manžel je mrtvý,“ vyhrkla, jak nejrychleji uměla.

„To je smutnej příběh, ale co my s tím? Proč se neobrátíte na místní šerify?“ řekl Blázen.

„V té uličce, to byli šerifové,“ odpověděla paní šerifová.

„Ohm...“ zarazil se Blázen a rozhlédl po ostatních. Nastalo krátké ticho, ve kterém proběhlo několik vzájemných pohledů.

„Šéfe, co kdybychom spojili příjemné s užitečným, udělali si malou loveckou výpravu a pomohli tady dámě v nesnázích?“ ozval se Pong, který ucítil vůni krve.

„Hmm... Co vy na to?“ zeptal se Blázen.

„Kapitáne, já bych problém neměl, nikam nespěcháme a tohle město je nuda,“ ozval se Jackův opilecký hlas.

„Jsem žena a jako žena soucítím s jiným trpícími ženami, rozhodně souhlasím,“ řekla nekompromisně Urgha.

„Můj vůdce, já jdu tam, kam půjdete vy. Mám zabalit zavazadlo na výpravu?“

„Kokote, rozhodně. Zavolej ještě do půjčovny a vyber nějaký vozidlo do terénu. Vyrazíme za hodinu,“ rozhodl Kapitán a zapálil ubalený brko.

Zhruba za hodinu a půl valili v luxusním terénním voze po prašné pouštní cestě směrem, který určila paní šerifová.

„Jakže dlouho jste to na koni jela?“ zeptala se Urgha.

„Pět dní, zlatíčko.“

„Nám to nebude trvat tak dlouho, maximálně 48 hodin,“ odpověděl od řízení Kokot.

„Pohodlí máme, sedačky se dají sklopit a vzadu je malej chemickej hajzl, takže nemusíme kvůli sraní zastavovat,“ řekl Pong, který stál a koukal prosklenou kupolí do okolní pouště. Viděl, že se k nim blíží velká písečná bouře.

„Šéfe, před náma je pěkná divočina,“ dodal.

„Můj vůdce, to projedeme, vybral jsem odolný vůz,“ řekl Kokot a sledoval přibližující haldu písku.

Vůz sebou otrásl, když do nich písečná stěna narazila, poskočil, ale nekompromisně si razil cestu dál. Kamínky písku narážely do trupu a vydávaly nepříjemný zvuk, který musel Pong přerušit svojí oblíbenou hardcorovou kapelou.

Chlazené lahváče, plný popelník a dlouhé bílé lajny pokrývaly stůl okolo sklopených sedaček, ve kterých hověla spokojená posádka. Blázen seděl vedle Kokota a netrpělivě čekal až z bouře vyjedou. Nakonec z toho byla pěkná tříhodinová jízda naslepo, ale místní slunce opět nakonec vysvitlo.

Po 46 hodinách a několika minutách se na obzoru objevily dřevěné stavby malého města.

„Jsem konečně doma,“ spadl paní šerifové kámen ze srdce.

„Madam šerifová, víte co mi leží pořád v hlavě?“

„Copak?“

„To vraždění proudem hovna. Nikdy jsem o ničem podobném neslyšel,“ řekl Pong a současně mu došlo, že ho ještě nenapadlo paní šerifovou požádat o trochu mrdu. Postavu neměla úplně nejhorší.

„Mám tady hodně svědků, kteří viděli tu prdel v akci,“ odpověděla paní šerifová a nějakým třetím okem pochopila, jaká myšlenka právě Pongovi prolétla hlavou. Nechala to ale raději být.

Dojeli před místní salón, Kokot zastavil a otevřel dveře.

Nejdříve vystoupil Pong a pořádně se porozhlédl. Čumilové utichli a znejistěli. Poté vystoupila Urgha. Dav zašuměl. Jack vypadl na písek a málem rozbil láhev, kterou držel v ruce. Kokot způsobil údiv a poodstoupení zvědavců o tři kroky zpět. Nakonec vystoupil Blázen s jointem v ústech a spolu s ním paní šerifová. Dav překvapením vyjekl.

„Jsem to skutečně já a přivedla jsem pomoc,“ oznámila davu.

Večerní mejdan na účet radnice probíhal v buranském stylu za zvuků rozladěných houslí a piána. Dívky a ženy podlehly Pongovým sexistickým provokacím a zcela nahé předvedly luxusní tříhodinové kankánové představení, které ocenili i zúčastnění muži a manželé.

Bar byl prohnutý tíhou alkoholu a stojících tančících návštěvníků. Sem tam se ozvala střelba do vzduchu a na zem padaly třísky ze stropu.

„Šéfe, tohle bude jednoduchý a zábavný dobrodružství, já se docela bavím,“ smál se Pong, který stál u baru a drtil perník. Popravdě napsáno, zanedlouho byl salón plný sjetých lidí a všichni pařili, jako kdyby měl nastat jeden z těch dalších planetárních soudných dnů, který se nakonec protáhl na týden.

„Kapitáne, asi bysme měli začít něco dělat,“ řekla společensky unavená Urgha.

„Měli bychom,“ pohlédl Blázen po poloprázdné místnosti s rozmlácenými stoly a židlemi. Pianista hrál na několik posledních párů kláves a sedící houslista brnkal na strunu poslední. Ležící odpadlíci byli všude možně a nablito bylo solidně jak vevnitř tak venku, kde leželi ti, kteří vyšli ven, ale už nedošli domů.

„Urgho, najdi Kokota, Ponga a Jacka, po snídani vyrazíme. Já jdu probudit paní šerifovou,“ řekl Blázen a začal klidně balit brko.

„Paní šerifová, probud'te se,“ přitáhl židli k madam spící čelíčko u stolu a zapálil jointa.

„Co, co co? Co je? Kde to sem?“ otevřela krvavé oči.

„Paninko, my teda vyrazíme, ale musíte nám konečně vysvětlit, koho přesně máme zabít.“

„Já sem vám to ještě neřekla?“ zeptala se podiveně.

„Naprosto vůbec netuším, nic si nepomatuju,“ odpověděl Blázen.

„Aha,“ zamyslela se a znovu odvyprávěla celý zasraný příběh.

Pozdě odpoledne byli po jídle a vozidlo bylo vyčištěno od tělesných tekutin, protože Pong povozil místní děvčata po okolí a přitom jim ukázal kouzlo kung-fu tantry a perníku.

„Šéfe, to byl solidní mejdáněk, místní sou hodně příjemný lidi. Je načase jim pomoci.“

„Souhlasím, nasedat a paní šerifová nám ukáže, kde naposledy byli spatřeni ti zasraní padouši,“ rozkázal Blázen a posadil se vedle Kokota, který již natěšeně očekával další stovky kilometrů za volantem.

Stopy v písku dávno zmizely, tak se museli spolehnout na Pongovy stopařské schopnosti. On to nikdo moc neví, ale tajemství pátrání po starých stopách jest jedním z umění, kterého se lze v Šaolinském klášteře naučit.

Dojeli k oáze, kde byla pozabíjena skupina pronásledovatelů z městečka. Zastavili u jezírka s vodou, vytáhli slunečníky, sedátka a plážová lehátka. Kokot rozdal orosené lahváče a šli se podívat, jaké zůstaly stopy. Vybělených koster si všimli hned, ale to Ponga nezajímalo. On hledal jiné stopy, stupy duchovní, které zůstávají v časorozměru po dobu několika dní. Vytáhl čínské tajemné náčiní a vonné tyčinky.

„Co to je?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, modlitební náčiní, provedu několik obřadů, aby se objevily duchovní stopy.“

„A to je nutný?“ zeptal se dál Kapitán.

„Šéfe, není, ale je to pěkný obřad. Znáte to, mumlání nesrozumitelných slov, výkřiky, házení různých prášků a sušených předmětů do bublajícího magického lektvaru.“

„Aha, tak dělej.“

Jak řekl, tak udělal. Uběhla pohodová hodinka, během které se vypilo dost pív, sjelo větší množství drog a Pongovo představení bylo fakt pěkný. Na závěr předvedl nádherný barevný ohňostroj, ve kterém byly mlhavé stíny postav pohybujících se oázou.

„Šéfe, vidíte je, ještě tu zůstalo pár duchovních otisků jejich junk-jongů. Budeme je následovat a dovedou nás k místu, kde se ti zmrdi schovávají.“

„Dobře Pongu, za deset minut vyrážíme,“ řekl Blázen a upil z lahváče.

Luxusní terénní vůz byl opět v pohybu a Kokot zamířil po stopách mentálních otisků lupičů. Zeleň a jiné stopy života rychle zmizely a rozžhavená poušť je obklopila teplou náručí. Cesta ubíhala v poklidu, čas trávili popíjením a požíváním různých pochutin, které Kokot vytahoval ze svého zavazadla. Nemělo smysl nikterak vyhlížet do okolí, protože vůkol nebylo naprosto vůbec nic jiného než pustina, ve které občas mýjeli vybělené kostí zvířat a lidí, kteří nepřežili putování. Občas také spatřili rozpadající zbytky různých vozidel a strojů, v kterých ještě kolikrát seděly kostry posádek.

„Tak daleko jsem ještě nikdy nebyla,“ podotkla paní šerifová, když sledovala skrz okno výhled ven.

„Nikdo sem totiž dobrovolně nevstupuje,“ dodala.

Kokot zastavil.

„Co se děje?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, před námi je nějaká cedule.“

„Jaká kurva cedule?“ zahlásil opile Jack.

„S nějakým nápisem,“ řekl Pong a otevřel dveře. Vystoupili a šli se podívat ke kovové ceduli s několika průstřely, připevněné ke kovové tyči.

„Vypadá docela nově,“ konstatoval Blázen.

„Hranice pásma smrti,“ četla Urgha nápis.

„Tady začíná pásmo smrti, tisíc kilometrů široký pás, ve kterém není ani kapka vody, kromě...“ zarazila se paní šerifová.

„Kromě čeho?“ zeptal se Jack.

„Zhruba uprostřed by se měl nacházet ranč s hostincem, který patří náboženské sektě Amonitů a mělo by to být jediné místo s vodou,“ odpověděla.

„Co to je za zmrdy?“ optal se Pong.

„Nejsou žádní zmrdi, věří, že ženy patří všem členům komunity a v poušti hledají boha. Jejich předci odešli do pouště a po dlouhém putování a velkých ztrátách na životech prý našli malý ráj uprostřed ničeho. Ale já ani nevím, kde přesně se nachází ten jejich ráj, to ví málokdo.“

„Mnohoženství, hostinec, čím dál tím líp,“ usmál se Pong a nasál pořádnou lajnu z palubovky.

„Kokote, nastartuj motor a pokračujem ve výletu, stejně je venku zasraný horko a mě se začíná motat hlava,“ přikázal Blázen, zavřel za sebou dveře a pustil klimatizaci na plný koule.

Poušť se stala ještě pustější a mrtvější, čím víc postupovali do vnitřku pásma. V jednom okamžiku ustal vítr a teplota vzrostla o deset stupňů.

„No to mě poser, jak tady mohli poutníci přežít,“ kroutil hlavou Jack, upíjel studené pivo a snažil se představit, jaký to asi muselo být, plahočit se touto smrtící krajinou poháněný pouze vírou ve svého boha.

„Nejspíš to byli pořádní magoři,“ řekla Urgha a natáhla ruku po sklenici s vínem.

„To asi byli,“ zamumlal Blázen, rozkouřil jointa a trochu v duchu přemýšlel, jestli nebyla debilita pouštět se do tohoto dobrodružství. Vždyť původně chtěl jenom navštívit několik vyhlášených bordelů. Každopádně z přemýšlení ho nic nevytrhlo a mohutné vozidlo ve vysoké rychlosti za sebou vířilo hromady písku.

Nijak nesledovali čas, ale neslábnoucí stopy je neomylně zavedli k místu, o kterém mluvila paní šerifová. Rajská oáza uprostřed smrtící krajiny. Tedy k tomu, co z ráje zůstalo, protože už zdálky viděli hejna much a vnější senzory zaznamenaly neuvěřitelný zápach, způsobený vedrem rozkládaných hoven.

„Ty vole, to mě poser, tady to vypadá na slušnej průser,“ suše řekl Pong, když přijeli k bráně, na niž usychal průjem a loupal se v plátcích na zem. Kokot vytáhl z bedny s nářadím ochranné obličejové masky a rozdál je.

„Můj vůdce, asi bude bezpečnější použít prostředek k ochraně plic.“

„Podle toho co vidím, raději ho použiju,“ odpověděl Blázen, típl vajgl a nasadil masku.

„Kokote, příště budu chtít nějakou s otvorem pro jointa,“ řekl a otevřel dveře.

Do vozidla se navalil zápach.

„Panenko sfetovaná,“ vyjekla Urgha.

„Solidní smrad,“ řekl Pong a vylezl ven zkontrolovat okolí.

Velmi brzo našli první tělo kompletně pokryté rozkládajícími sračkami.

„Co to kurva...?“ zíral Blázen a žaludek mu oznámil, že s tímhle se jen tak nesmíří.

„Šéfe, ten člověk vypadá zasraně mrtvej,“ konstatoval Pong a zamířil k obytným budovám.

Nenašli nikde nikoho živého, vše bylo pokryté páchnoucí hmotou a jak velmi brzo paní šerifová zjistila, studna byla plná řídkých výkalů.

„Pane Blázen, než odsud odejdeme, musíme zkusit vyčistit studnu, protože bez vody poutníci k zdejšímu místu zemrou,“ řekla. Kapitán se nadechl, pomyslel si, že by dal brko a hlasitě uznal, že má pravdu.

„Kokote, pojd' sem, zkusíš vyčistit studnu.“

„Můj vůdce, tohle mi chvíli zabere, musím vyčerpat veškerou vodu a vyčistit vnitřek. Na pár hodin to vidím,“ řekl Kokot Kapitánovi, který pozoroval hlubinu.

„Nechápu, jak tady mohli najít vodu.“

„Šéfe, všechno je mrtvý a zničený. Veškerá zvířata a i pole, taky sem našel šedesát sedm těl v kostele. Děti, ženy, muži, starci i stařeny. Někdo se tady s tím vůbec nesral,“ přišel Pong z obhlídky.

„Zůstalo něco použitelného?“ zeptal se Jack.

„Ani hovno,“ odpověděl Pong.

„Kapitáne, zalezu zpátky do auta, tady nejsem moc platná,“ řekla Urgha a šla zpět do vozidla. Jack ji následoval, vlastně šli všichni kromě Kokota, který právě pustil vodní čerpadlo a začal vyčerpávat sračky ze studny.

„Kokote, až to doděláš, dopřej mrtvým pohřeb,“ přikázal ještě Blázen a zavřel za sebou dveře.

„Můj vůdce, jak poroučíte,“ odpověděl Kokot, ale jeho hlas zanikl v hučení čerpadla.

Kapitán Blázen sundal masku a rychle zapálil brko, který nechal připravený v popelníku.

„Urgho, podej mi lahváče, ať spláchnu tenhle průser, ve kterým tak pěkně plaveme.“

„Šéfe, naprosto nechápu, kde se v těch zmrdech vzalo tolik zarsanejch hoven. Nic podobného jsem ještě v životě neviděl. Popravdě řečeno, až teď tady sem dámě uvěřil,“ kroutil hlavou Pong a rýsoval na stole lajny.

Započala opět menší párty, protože bylo potřeba nějak zabít čas.

„Můj vůdce, čistá a pitná voda zase teče a mrtví jsou pohřbeni,“ otevřel Kokot dveře.

„Di do hajzlu s tím smradem, nelez sem,“ vykřikl Pong.

„Omlouvám se, jen sem chtěl říct, že zadané úkoly mám hotové,“ pověděl Kokot.

„Fajn, tak se di umejt, tady se o zbytek postará příroda,“ řekl Blázen a zavřel prudce dveře robotovi před nosem. Za chvíli však byli zase na cestě a duchovní otisky pronásledovaných je vedly do stále hlubších hlubin pásma smrti. Mezi posádkou zavládlo ticho, protože nálada pařit skončila a započala absolutní cestovní nuda.

„Šéfe, stopy se rozdělují,“ prořízl mlčení v jednu chvíli Pong.

„Cože?“ ozval se ospalý hlas.

„Můj vůdce, má pravdu, jedny stopy se oddělily a míří kamsi stranou do pouště,“ řekl Kokot.

„Tak se po nich vydej a až na něco narazíš, probud' mě,“ odpověděl Blázen. Nastalo opět ticho, vozidlo zatočilo a kodrcalo dál po kamení a štěrku.

Uběhlo několik dalších nudných dlouhých hodin než auto zastavilo.

„Co se kurva děje?“ otevřel oči Pong.

„Jsme u nějakého opuštěného starodávného osídlení,“ oznámil robot a silné světlo reflektorů ozařovalo ruiny domů, které se táhly do dálky a mizely ve tmě.

Blázen otevřel dveře a vystoupil.

„Ty vole, tady je úplně jinej vzdoušek. Kokote, zůstaň za volantem, jed' pomalu za námi a sviť na cestu. Porozhlídneme se a uvidíme, kam nás stopy dovedou.“

„Šéfe, rád se projdu na čerstvém vzduchu,“ zkoumal Pong okolí a nebezpečí nikde neviděl.

Skupina dobrodruhů vylezla ven, šla před vozidlem a v jasné záři dálkových světel prohlíželi zbořeníště. Nikde nebylo ani památky po jakémkoliv náznaku technologií, samý kámen, dřevo a zase kámen.

Další problém nastal, když si uvědomili, že stopy po několika smyčkách a odbočkách jakoby něco hledaly. Vyvedly je z trosek města a zamířily opět do pustiny.

„Co tady mohl hledat?“ zeptala se paní šerifová.

„To nevím, utáboříme se a ráno pořádně porozhlídнем,“ řekl Blázen a šel Kokotovi vysvětlit, že přesně tady u týchle ruiny prožijou zbytek noci.

Nikdo z nich nezaregistroval dvě oči, které je ze tmy pozorovaly. Jedno mrklo.

„Šéfe, objevil jsem malý pramen vody, jenž vyvěrá ve staré svatyni. Tam je tolik zlata, až oči přecházejí,“ probudil Kapitána hlas.

„Cože, jaký zlato?“

„Šéfe, prostě hrozná hromada zlata,“ odpověděl udýchaně Pong.

„Ty vole, tak mě tam doved',“ řekl otráveně Blázen a těžce zvedal prdel z luxusní vodní matrace. Na stolku už stál vychlazený lahváč a Kokot smažil míchaná vejce s pravým italským parmezánem. Jack už měl otevřenou láhev skotské, Pong chystal lajny, takže se Kapitán posadil k pivu a začal motat brko.

Paní šerifová pila s Urghou víno a obě si žensky rozuměly. Rozebraly problémy s mužskejma, kámoškama a tak různě vedly dívčí řeči.

Slunce už značně pálo, když dorazili před vchod do prastarého chrámu.

„Šéfe, opatrně za mnou a sklonit všichni hlavy,“ řekl Pong a vstoupil úzkými nízkými dveřmi do svatyně.

Skutečně nelhal, kupolovitá místnost skrývala podél stěn neskutečný množství zlatých předmětů, které se blyštily v proudu světla pronikajícím z otvoru ve stropu. Uprostřed místnosti byla zlatá nádoba na zlaté noze, ve které vyvěral ze zlaté trubičky drobný proud vody.

„Co to kurva...? Jaktože to tady nikdo nevykradl?“ divil se Blázen, zapálil brko a obcházel kolem zlatých předmětů. Některé bral do ruky a potěžkal je.

„Ty vole, to je fakt pravý zlato a je to zatraceně divný,“ dumal a mocně dýmil.

„Nechme to být, zlato není naším cílem,“ řekla paní šerifová, která se necítila úplně ve své kůži.

„Kapitáne, souhlasím s ní,“ přidala se Urgha.

„No jo, ale to zlato by vyřešilo všechny vaše problémy,“ pověděl Jack a mocně upil. Kapitán Blázen přemýšlel.

„Šéfe, tohle bude úschovna z kategorie ‚*prokletý zlato*‘,“ ozval se Pong a ukazoval na hromadu kostí.

Blázen si byl hned vědom toho, že tenhle nález by přidělal jenom další problémy, tak se rozhlédl po skupince a odhodil zbytek brka na zem.

„Serem na to, po tomhle zlatu nejdem, chudý fakt nejsme, pokračujem v cestě. Musíme najít ty zasraný vrahy,“ řekl a nadzvedl nohu, aby vajgl rozmáčkkl.

„Nene, prosím, nechte to brko být, já ho dohulím,“ ozval se odnikud najednou neznámý nakřápnutý hlas. Pong ihned vytáhl meč.

„Schovej to Pongu, kdybych chtěl, tak už jste dávno mrtví,“ promluvil znovu hlas a za kostmi se zavlnil vzduch, ze kterého vystoupil starý shrbený muž v sešlém oblečení, opírající se o velkou dřevěnou hůl.

„Vy ste kurva kdo?“ zeptal se Pong a uschoval meč, protože ucítil jistou energii, kterou cítil naposledy v šaolinském klášteře.

„Jsem místní poustevník, který jenom hlídá poklad, aby ho někdo neukradl,“ odpověděl poustevník a těžce se shýbal pro ležící vajgl.

„Člověče, vyserte se na to, jestli si chcete zahulit, tak tady máte čerstvý brko a neserte,“ podal mu Blázen jointa, kterého právě ubalil a rovnou začal motat dalšího.

Starý poustevník zapálil kouření a slastně vdechoval kouř.

„Šedesát let sem neměl prda, ani jednoho zkurvenýho prda. Kořalka by náhodou nebyla?“ slastně pověděl muž.

„Ale tovíšžejo,“ zasmál se Jack a nabídl láhev. Stařec po ní hmátl a vyžahl asi půlku obsahu.

„Ty krávo,“ vypadlo z původního vlastníka flašky.

Když poustevník napojil tělo, Kokot rozestavil stolky se židlemi a připravil malý piknik s jídlem, lahváči a drogami.

„A co vy tady vůbec děláte,“ zeptal se velmi spokojený stařec.

„Jdeme po stopách padouchů a jedny nás zavedly do těchto všemi bohy opuštěných míst,“ řekl Blázen.

„Já jsem si říkal, že vaše přítomnost bude mít souvislost s nedávnou návštěvou jednoho zasraného jezdce,“ odpověděl poustevník, napil se piva a otřel pěnu z vousů.

„Viděl si ho?“ promluvila Urgha.

„Nádherná samičko, viděl a musel sem před ním schovat toto místo s poklady. Přijel jenom kvůli zlatu a šmejdil kolem pěkně dlouho. Jako bych ho neznal, šmejda jednoho,“ vysvětlil poustevník a labužnický pokušoval brko.

„Vy ho znáte?“ podivil se Blázen.

„Znám je všechny. Sedm zasraných jezdců sračkokalypsy. Kde se zjeví, tam zůstanou zasraní mrtví a puch, ze kterýho se poserete.“

„To by souhlasilo,“ podotkla paní šerifová.

„Neví se odkud přišli, či kde se vzali, ale putují krajinou odnepaměti a páchají všelijaké zasrané zlo. Například mě zasraně ublížili, když vyvraždili rodnou vesnici a zasraně nechutně zabili mé rodiče před mým zrakem. Pak mi jeden z nich hovnem vypálil oko, abych si je prý pamatoval dokud nezemřu,“ vyprávěl poustevník, zvedl dlaň k obličejí a chvíli kroutil prsty, dokud nevyndal skleněné oko.

„To muselo bolet,“ uznale ocenila poustevníkovu odvahu Urgha.

„Teda bolelo, nechali mě ležet ve spáleništi domova a mysleli si, že do pár dnů budu mrtev. Ale já jsem v sobě objevil sílu, která mě donutila přežít a tak sem se plazil dnem i nocí, dokud sem nezjistil, že se plazím špatným směrem a já se doplazil pěkně zasraně do prdele. V tu chvíli zasáhla vyšší moc, když mě našel mnich a zachránil můj bídný život. Kvůli němu jsem se stal mnichem a nyní ke stáru mě pověřili ochrannou týhle zasraný svatyně.“

„Pěkněj příběh, ale s těma zasranejma jezdcema nám asi moc nepomůžete, co?“ zamručel opilý Jack.

„Ale to víš že jo, panáčku,“ zařechtal se stařec a nalil sám sobě plnou sklenici kořalky, kterou do sebe kopol.

„To velmi rád slyším, tak povídej staříku,“ nastražil Pong uši.

„Pozorně poslouvejte, protože pátrání po tajemství, kterak zabít zasraný jezdce, jsem zasvětil většinu svého mizerného zasraného mnišského života. Nikdy sem nechtěl žít jako mnich, chtěl jsem fetovat, chlastat, šoustat a sežrat všechno aspoň trochu sežratelný. Ale stalo se a jako člen řádu jsem získal přístup do všelijakých knihoven s prastarými svitky, ve kterých jsem po mnoha letech pečlivého a zdoluhavého bádání našel recept, jak se dostat těm sráčům na kobyliku. Ale bude to chtít hodně kreativního zabijáka.“

„Kurva povídej,“ odsekl napjatý Pong a nasál mocnou kobru pika.

„Myslíš, že ty seš ten pravej?“ zeptal se poustevník.

„On? Rozhodně, bojovník jako von se rodí jednou za tisíc let. Všichni, kteří se s ním setkali, to chvíli před smrtí tvrdili. Tedy pokud dostali příležitost promluvit,“ vychválil Kapitán Ponga.

„Hm, to rád slyším a věřím, že lidi, který hulej takovej parádní sajrajt jako vy, nikdy nelžou. Můžu si dát lajnu?“

Pong nachystal mnichovi lajnu a rovnou mu dal i vizitku, kdyby náhodou sehnal někoho, kdo by ho vystřídal, aby se ozval a přijel na Havaj.

„Fajn staříku, teď nám pověz jak ty zmrdy zabít,“ zakončil Číňan chvíle zábavy.

„Nadržený zabijáku, tak já ti povím, co jsem našel napsaný na jednom starém kusu ovčí kůže. Nebylo jich původně sedm, ale osm, protože jistému statečnému bojovníkovi se podařilo jednoho ze zasraných jezdců zabít, než byl zbylými zabit.“

„A jak se mu to kurva...?“ skočil do vyprávění Pong.

„Mlč, dostanu se k tomu. Bojovník se ukryl v odpadní žumpě hospody, kde byli jezdci ubytováni a několik dní čekal, než se půjde někdo z nich vysrat. Víte, oni příliš do záchodů nesorou, protože většinu hoven vyplývají během svých zločinů, ale jednou za čas to na někoho z nich přijde a musí se vysrat do hajzlu. Ten odvážný muž v tý žumpě čekal hodně dlouho, viděl hodně prdelí a spadlo na něj hodně hoven, ale dočkal se a jeden ze zasraných se usadil. Pověst vypráví o nekonečně

dlouhém proudu řídkého průjmu, který trval rovných 42 minut a hladina sraček v žumpě stoupla o 74cm, v nichž se hrdina málem utopil. Našel však svoji rovnováhu a přes veškeré obtíže dlouhou naostřenou tyčí zaútočil na obnažený řitní otvor, který byl okován kolem dokola. Dřevěné ostří natlačil hluboko do dutin jezdcových, ten ho v poslední křeči zaplavil směskou krve a výkalů, jež utvořily smrtící prudce kyselou a leptavou směs. Odvážnému bojovníkovi se ještě podařilo dostat ven, kde ho dorazili zbylí jezdci.“

„Tak to je hustý,“ suše konstatoval Jack, dopil láhev a otevřel novou, protože měl pocit, že starý vypravěč bude mít zase pořádnýho sušáka.

„Dost hustý, rád zabíjím jídelní hůlkou zaraženou do prdele, tohle je pro mě úkol jak vyšitej,“ nadšeně pronesl Pong a natáhl další lajnu. „Šéfe, kdy vyrazíme?“

„Zítří ihned po svítání, musíme ještě dopít otevřený flašky,“ rozhodl Kapitán a zapálil joint.

„Jezdci stejně jedou do města ES, jedinýho místa na týhle bohem potrestaný planetě, kde jsou skoro jako doma,“ zamručel mnich poustevník a začal poklimbávat. Po pár minutách se ozvalo velmi hluboké chrápaní spojené s mlaskáním.

„Do jakého města ES?“ zkusil ještě zjistit Pong, ale odpovědi se mu nedostalo.

Ráno bylo krásné, slunce osvítilo prastaré chodby a do místnosti s pokladem vstoupilo světlo.

„Doprdele, to sem ještě nezažil,“ probudil se na židli stařec s mocnou slinou ve vousech.

„Vostrá párty staříku. Musíme se ale rozloučit a pokračovat v naší cestě. Nechám ti tady všechno vybavení, ať můžeš usadit pohodlně prdel a nějakou zásobu hulení, chlastu a perníku,“ ukázal Blázen na hromadu bedem, které vyskládali podél stěn.

„Ty vole, dík,“ poděkoval poustevník a dopil větráka.

„Nemáš vůbec zač, my sme dlužníci,“ odpověděl Blázen, otočil se a vyšel ven.

Nasedli do svého pohodlného vozu a vyrazili po stopě, která pomalu začínala mizet.

„Nemáme už mnoho času,“ řekl Pong, stáhl z palubovky lajnu a otevřel orosenýho lahváče.

Skoro dva dny následovali stále méně a méně viditelné mentální otisky zasraných vrahů, za nimi zůstávaly v poušti pohozené prázdné láhve, obaly od potravin a sem tam vítr odnesl prázdný dýlerák. Avšak na konci své poutě spatřili jednoho rána na obzoru siluety komínů, továren a všelijakých domů. Pojízdný samohyb řízený Kokotem je dopravil ku hranici města, které je přivítalo starou oprýskanou cedulí s nápisem „*Vítejte v městě ES. Počet obyvatel: podle momentální situace*“, pod kterou ležela hromádka kostí a několik vybělených lebek.

„No ty pyčo,“ okomentoval scénu Pong, vytáhl meče s brouskem a začal ostřit ostří.

Vjeli do špinavého města s nedlážděnými ulicemi plných nepořádku, hořících sudů s odpadem, podél stěn domů obložené spícími či souložícími postavami u nichž se nedalo rozeznat pohlaví. Nad tím vším se vznášel špinavý dým a všude byl cítit zápach hniјících zbytků, moči a výkalů. Šarvátky a bitky na každém rohu, taktéž se nedaly přehlédnout pistolové souboje na život a smrt, které probíhaly před zábavními podniky.

„Šéfe, tohle místo je svým způsobem ráj,“ zasmál se Pong a vůbec ho neděsilo kamení, které dopadalo na pomalou jedoucí vozidlo. Kokot se hodně snažil, aby někoho nepřejel, ale i tak občas automobil poněkud zvláště nadskočil. Otisky zasraných jezdců zmizely.

„Šéfe, budeme muset pátrat.“

„To budem muset, ale nejdřív vypátráme nějakou slušnej podnik, ve kterým se ubytujeme a zapaříme. Ideálně bordel, samozřejmě,“ řekl Blázen a odklepl popel do popelníku.

„Můj vůdce, chvíli budu jezdit kolem dokola. Třeba narazíme na něco vizuálně zajímavého. Když ne, zkusím se někoho opatrně zeptat.“

„To bude rozumný,“ zamručel Pong a začal leštit meč.

Kokot jezdil ulicemi a v zadýmeném vozu si posádka užívala zašpiněný výhled. Nezničitelná skla odolávala úderům různých předmětů a rozmazaná hovna šla naštěstí umýt ostříkovačem skel. Už to vypadalo, že Kokot bude muset zastavit a stáhnout okno, ale náhodou zastavili u velkého dřevěného plotu se strážnými věžemi a velkým nápisem „Bezpečné místo“.

„Šéfe...?“

„Pongu, zkusíme to tady, i v nebezpečném městě potřebují desperáti bezpečí a bezpečí si zaplatíš,“ dumal Blázen a otočil pozornost ke Kokotovi.

„Zajed' támhle do toho drive-in. Zeptáme se u okýnka.“

„Můj vůdce, rozkaz,“ odpověděl Kokot a zajel s vozem k zamřížovanému oknu s velkým zvonkem. Blázen zazvonil.

Krycí desku někdo odsunul a v otvoru se objevila tvář s páskou přes oko.

„Co chcete?“

„Poskytujete bezpečný ubytování?“ zeptal se Kapitán.

„To je otázka, co si pod tím pojmem představujete,“ zazněla odpověď.

„No, jakože přijdeme na místo, kde nám poskytnou kvalitní ubytování, chutnou stravu, bohatě zásobený bar a ideálně i bordel, kde mohou počestní pánové v klidu ulevit od stresu a napětí. Vše samozřejmě za nadstandardní ceny s nadstandardní obsluhou.“

„Hm a máte na to?“ prohlíželo si oko Kapitána.

„Karty nebo šeky berete?“ řekl Blázen a ukázal pár platebních karet.

„Ste se posrali?“ rozčílilo se oko.

„Zkusil sem to,“ řekl Blázen a šáhnul do kapsy. Vytáhl malý pytlík, ze kterého vysypal hromádku kamení a kovů.

„Občas se hodí mít sebou špetku drahokamů a velmi vzácných kovů,“ otočil se k posádce, která nechápala.

„Co tohle, je to lepší?“ ukázal dlaň oku v otvoru.

„Hm, to už je lepší, ukažte mi ten nejmenší šutrák,“ ukázal tetovaný prst na malý krystal a otevřel malé šuplátko. Kapitán dal kamínek do šuplíku a zavřel ho.

„Ty vole, to je perník,“ ozval se radostný hlas a velmi hlasité šňupnutí.

„Poznal to šmejd jeden,“ zachechtal se Pong.

„Pánové, takovou kvalitu sem neměl ani nepomatuju,“ řeklo rozšířené oko se slzou na krajíčku.

„Dejte mi támhleten kámen a můžete tu zůstat týden. Dám vám nejlepší parkovací místo a o ubytování si řeknete na recepci, já jim zavolám, že přijeli vážení hosté,“ řeklo oko a zavřelo otvor. Vyjel šuplík a v něm byl papír s číslem. Velká vrata se s mohutným rachocením otevřela a Kokot vjel dovnitř.

Byli v uklizeném a čistém prostranství vysypaném pískem. Jako prvního si povšimli nádherných barevných květin. Spousty květin. K vozu přišla polonahá dívka, která sebrala Kapitánovi očíslovaný lístek.

„Druhá řada vlevo,“ řekla a krásně se usmála.

„No ty pičo,“ konstatoval Pong.

Kokot zaparkoval vůz, ke kterému okamžitě přiběhly lepě oděné ženy s kyblíky, hadry, utěrkami a různými čistícími prostředky a začaly omývat karoserii.

„No ty pičo,“ řekl Pong a vystoupil.

„Holky, jste k mání?“

„Ty náš broučku, až se ubytujete a otevřete účet. Už na vás čekají, rychle se rozkřiklo, že přijeli bohatí hosté,“ odpověděla jedna z dívek a odlepila kozy z předního skla.

„Výborně, Šéfe...?“

„Jo, Pongu, jdi napřed. Určitě tě nějaká slečna dovede k recepci, já jdu hned za tebou,“ odpověděl Blázen a začal motat brko. Prostředí se mu celkem líbilo, všechno bylo takový vyvoněný oproti městu za vysokou zdí. Zaparkované stroje jasně naznačovaly, že všichni hosté jsou pracháči, akorát to nebudou obchodníci s banány a pomeranči. Zapálil joint a zhluboka potáhl.

„Krásně voní, už dlouho sem necejtil takovej smrádek,“ promluvil kdosi.

Kapitán se otočil a spatřil černého chlapíka s dredy v padnoucím koženém saku.

„Dovolte, abych se představil. Jmenuji se Bob a obchoduji s banány a pomeranči.“

„Ehm, cože?“ zarazil se Blázen a odklepl popel.

„Chápu, že to vypadá divně, banány a pomeranče na tomto divném místě, ale i tady je po nich řádná scháňka. Vozím je sem z farem na Marsu,“ vysvětlil Bob.

„Jo ták, já jsem Kapitán Blázen,“ zasmál se Blázen a nabídl jointa. Bob po něm hladově hmátl a podívil se.

„Ten Kapitán Blázen...?“ lačně potáhl.

„Jo, přesně ten,“ odpověděl suše Kapitán.

„Neuvěřitelný, jste už ubytovaní?“

„Ještě ne,“ řekla Urgha, která nesla své luxusní kufry.

„Áááh, Hungská krasavice, potěšení na mé straně, jmenuji se Bob,“ představil se Bob a bylo vidět, že ho tyto samice nejspíš solidně rajcujou.

„Já nejsem jednoduchá ženská, se mnou bys byl pořád jenom v průseru,“ vycítila sympatie Urgha a nepodala mu ruku.

„Hungská děvko, já vím, že to s váma není jednoduchý, ale serem na to, zaplatím si jinou děvku. Pojd'me se ubytovat,“ s lehkým zklamáním v hlase řekl Bob a vyrazil po cestě vysypané bílým jemným šterkem. Jejich vůz se začínal lesknout jako nový.

Došli k plážovému baru s bohatým výběrem a sympatickou obsluhou.

„Přivedl jsem Kapitána Blázna,“ řekl černoš.

„Bobe my, už víme, že přijel významný host,“ odpověděla obsluha nahoře a dole bez.

„A víte vy, kdo to je?“

„Bobe, umíme používat Internet a kromě toho, jejich zboží tady prodáváme. Pong to ocenil a já mu slíbila, že až budu mít po šichtě, zjistím, přes koho to berem a přijdu za ním. Pane Kapitáne, účet je otevřen a presidentský apartmán nachystán.“

„Pong je tu s váma taky, ja to jeho zboží miluju. Pong & Co., má oblíbená značka, která má fakt velkýho ducha,“ rozšířili se zorničky Bobovi.

„Jo to má, je můj osobní strážce,“ řekl Blázen a zapálil brko.

„Doufám, že se večer uvidíme, musím už letět na obchodní schůzku,“ odpověděl Bob a rychle se vypařil.

„Musím se jít vysrat, dovede nás nějaká dáma k našemu apartmá?“ řekl Kapitán slečnám recepčním.

„Hned tu někdo bude a dejte si na něj pozor, je to zmrđ,“ pověděla dívka a zatřepala kozičkami.

Kapitán Blázen v rychlosti ocenil nádheru ubytování a ihned běžel na záchod.

„No to mě poser, tady je i vyhlídka na město,“ ozvalo se z toalety a hned potom otřáslo vzduchem mohutné uvolnění svěračů. Ventilátor spustil otáčky do plného výkonu.

Kdosi silně zaklepal na dveře.

„Moment,“ zařval Pong a zvedl se od lajn. Než však stihl dojít ke vstupu, ten se otevřel a vstoupil tlustý muž s několika mohutnými ochránci.

„Kurva, o co jde...?“ sápal se Pong po meči, ale tlust'och ho zarazil.

„Pane Pongu, v klidu, jmenuji se John Bimbo a patří mi tento podnik, přišel jsem se jenom představit a vytáhnout veleváženého pana Kapitána Blázna do soukromého salonku.“

„Aha, to je jiná, já jsem jeho osobní strážce a předpokládám, že se mě pozvání také týká,“ uklidnil se Číňan a schoval zbraň.

„Samozřejmě pane Pongu, pozvání platí pro vás všechny, včetně těchto dvou nádherných žen. Stejně s váma chci mluvit o obchodu, perník společnosti Pong & Co je tu velmi oblíbený a při této vzácné příležitosti bych si rád domluvil přímé dodávky a zbavil se tudíž otravného prostředníka.“

„To probereme u společného stolu,“ zavoněla chodbou čerstvě odpálená marihuana.

„Kapitán Blázen osobně,“ vzdechl Bimbo a natáhl ruku k pozdravu.

„Těší mě, takže vám to tady patří, jo?“ usmál se Kapitán a vyfoukl mocný dým.

„Patří, teď pojďme do salonku, občerstvení a zábava již čeká,“ setřel John opocené čelo a náznakem úsměvu od ucha k uchu ukázal zčernalé zuby.

„Urgho, neměly bychom začít konečně pátrat po těch zasraných zlodějích? Vždyť pořád jen cestujeme a paříme všude, kam dorazíme,“ zeptala se nesměle paní šerifová, když kráčeli pár metrů za Kapitánem a Johnem.

„Patří to k našemu životu a podnikání, uvidíš, že všechno dobře dopadne,“ usmála se Urgha, ale paní šerifová příliš klidu nenabyla.

„Co si to tam holky ševelíte?“ otočil se Jack a v ruce držel zpola plnou láhev.

„Vůbec nic,“ odpověděly současně.

O pár minut později se ozval hlasitý křik.

„Kapitáne Blázne, Kapitáne Blázne!“ běžel k nim Bob.

„Nazdar Bobe,“ začal Kapitán zdvořilostní řeč, ale Bimbo ho přerušil.

„Vypadni šmejde, peníze si dostal a teď se běž věnovat svý zelenině.“

Dva ochránci se postavili před Johna a zastavili Boba.

„Mazej pryč,“ řekl jeden a nevrle se díval po černochovi.

„Vy ste zmrdi,“ zamručel Bob a nasraně odběhl.

„Proč tak přísně?“ zeptal se Blázen.

„Protože je to zmrd, kterej nám váš perník prodává zkurveně draze a navíc obchoduje s banánama a pomerančema,“ odpověděl John Bimbo.

„A to je nějakej problém?“ ozval se Pong.

„Pro nás jo,“ řekl suše John a zapálil tlustý doutník.

„Tak jsme tady,“ zastavili a majitel pyšně ukázal na pozlacený dům postavený v jakémsi mimozemsko-kubistickém stylu.

„Ty vole,“ konstatoval Blázen, když zrakem sjížděl hranatou a velmi nepravidelnou stavbu.

„Stálo mě to balík, ale postavil to jeden slavnej stavitel, kterej si tak odpracoval svoje dluhy z hazardu,“ pyšně řekl tlust'och, až se mu zavlnil podbradek.

„Nebojte se, vevnitř je to normální,“ dodal s úsměvem.

Nelhal, protože vnitřek vypadal jako podnik pátý cenový skupiny s tak těžkým vzduchem prosyceným kouřem a jinými výpary, že by se dal krájet.

„Něco takovýho sem dlouho neviděl,“ konstatoval Blázen a rozhlížel se.

„Nebojte se, všechno je nejvyšší kvality a jsou zde jenom nejbohatší nejvýznamnější hosté a vládci města ES. Ale víte jak, všichni sem jezdí kvůli duchu místa a i ti úspěšní si chtějí bezpečně užít,“ řekl tlustý John a vedl je do salonku, kde již bylo hodně lidí a stoly prohýbající se pod tíhou občerstvení.

„Pičo, bude zase pařba,“ zaradoval se Jack a okamžitě zamířil ke stolu s různorodými láhvemi.

Veselice probíhala ve známém duchu společenské zábavy s hromadou fetů, chlastu a děvek. Nikdo by nečekal, že dojde k nečekanému přerušení, ale stalo se. Zvenku zazněla hlasitá rána a hned po ní

šílený řev. Účastníci sešlosti na krátkou chvíli utichli a pak se vyřítili ven. Spatřili něco, jenž je celkem překvapilo.

Před zbořenou a hořící branou stál frajer s obnaženou prdelí a vše kolem sebe kropil nesmírnou dávkou agresivních výkalů, které leptaly vše, na čem ulpěly. Z živých bytostí, které zmatené pobíhaly všude kolem vůkol, odpadávaly kusy masa a kůže. Zrovna, když vyšel ven Pong s Bláznem, vjelo branou dalších šest mužů na železných ořích a Bob jim běžel vstříc.

„To jsou oni, to jsou oni! Zloději, kteří vykradli naši malou banku a zabili většinu mužů,“ ukazovala šokovaně paní šerifová na zasraný zmrdy, kteří také stáhli kalhoty a přidali se k útoku.

Gorily Johna Bimba nedoběhly daleko, protože proud sraček je rozleptal na kost a pana majitele začala jímat jistá úzkost.

„Pongu, mám takovej pocit, že právě kvůli nim tu jsme,“ otočil se Kapitán k Pongovi, koukal na něj a kouřil brko.

„Šéfe, já vím a jsem připraven,“ odpověděl Pong a vytáhl svoje ocelové jídelní hůlky.

Pong začal mumlat nějaké čínské kung-fu zaklínání a během krátké chvíle se kolem něj vytvořila blyštivá záře, ve které povznesl tělo metr nad zem. Světlo kolem něj zesilovalo, až dosáhlo záře mladého slunce, aby ve fialové explozi zhaslo.

„Co to kurva...“ zíral Blázen na sedm Pongů, kteří před ním začali cvičit jídelními hůlkami.

„Šéfe, to je speciální kungfu kouzlo, který mi umožní rozpolcení do tolika postav, kolik je nutný. Ale čím víc těl tím kratší efekt, takže teď mám asi hodinu, abych je všechny dostal,“ řekl původní Pong a šel k duplikátům.

„Ty vole,“ podivil se Jack a nebyl jediný.

Pongové vymysleli jednoduchou strategii a společně z různých směrů zaútočili na zasraný hovnaře. Bystře uhýbali proudům sraček, kterými je zkoušeli útočníci zasáhnout. Podařilo se jim dostat natolik blízko, že všichni jezdci až na jednoho museli natáhnout kalhoty a postavit se rozjetým kung-fu mistrům. Ten poslední kryl záda.

Započala brutální řežba, během které Pongové odráželi svými hůlkami útoky obouručních mečů a dalších chladných zbraních, kterými byli poslové hovnové apokalypsy vybaveni.

„A mám tě,“ ozval se brzo radostný výkřik jednoho z Pongů, kterému se podařilo proklouznout pod jedním z jezdců a vrazit mu hůlku do prdele. Jeho radost přeřval silný výkřik bolesti zraněného zmrda, které přešlo ve skučení a bolestivou smrt.

„Dostal prvního,“ zasmál se Blázen a podíval po vyděšeném Bimbovi. V tu samou chvíli mrtvé tělo jezdce vybuchlo v mohutné explozi sraček, před kterými úspěšný Pong neunikl a rozpustil se.

„Pongu...?“ vykřikl Blázen.

„Šéfe, všechno mám pod kontrolou!“ ozvala se odpověď a páchnoucí řežba pokračovala.

V následujícím čase se ozvalo dalších pět velkých explozí, které ještě víc zdevastovaly už tak zničený podnik a John Bimbo se musel posadit na židli, kterou mu přinesl jeden ze strážců.

„To je průser,“ opakoval stále dokola.

„Dáte uklízečkám mimořádnou odměnu a za pár dnů to tu máte zase jako ze škatulky,“ odpověděl Blázen a sledoval pravého Ponga, který se dvěma zbývajícími kopii tančil okolo posledního zasraného jezdce.

Jeden z duplikátů dostal přímý zásah a na místě se roztekl, zbývající toho využil a pokusil se přímo zaútočit na jezdce anál. Bohužel však netrefil správné místo a zarazil hůlku do levé hýždě. Pořádně hluboko, ale ani to ho nezachránilo před smrtí hovnem. Zůstal už jen pravý a poslední Pong.

„Zmrde, zmrde, zmrde, zasraný zmrde,“ suše prohlásil a drsně šnupl přímo z hrany dlaně pořádnou kobru perníku. Odplivl slinu a rozeběhl proti zraněnému zasranci, který se pokoušel vytáhnout hůlku z levé půlky. Pong kolem něj zakroužil jako Sundánský tygr z planety Sundán před poslední smrtícím úderem zraněné kořisti, poškádlil jej několika citlivými zásahy hůlkou do očí, uší a nosu. Oslepený jezdec zařval a Pong toho využil, aby předvedl poslední taneční kreaci, kterou zakončil elegantním a filmově zpomaleným zaražením jídelní hůlky do špinavého nechutně chlupatého prdelního otvoru.

S vítězoslavně roztaženýma rukama mířil k Bláznovi a za ním vybuchla poslední mohutná exploze hoven.

„Šéfe, tak to bysme měli. Paní šerifová je jistě spokojená s odvedenou pomstou,“ zasmál se a vzal Kokotem nabídnutého oroseného lahváče, kterého zkušeně otevřel zubama.

„Tak tady ho máte, pane Bimbo,“ přivedl jeden z podnikových ochránců vyklepaného černocho.

„Čeho si chtěl kreténe dosáhnout?“ zeptal se nevrlý John Bimbo.

„Ja, já, já...“ mekotal Bob.

„Šéfe, mám ho vyslechnout?“ zeptal se Pong.

„Myslím, že to nebude potřeba, on dobře viděl, co umíš,“ řekl tlustý majitel a pronikavě sledoval Boba.

„Oni, oni mě slíbili,“ začalo z něj padat jak z chlupatý deky.

„Co ti kurva slíbili?“ ozval se jeden ze strážců.

„Že mě udělají osmým jezdcem.“

„No a co si měl kurva udělat?“

„Měl sem vás zradit a zaměstnat hlídače, aby se mohli nenápadně přiblížit k bráně,“ rychle ze sebe vyhrkl.

„A tomu si jako uvěřil? Ty seš fakt jenom blbej obchodník s banánama a pomerančema, žádnéj zkurvenej poctivej dýler,“ plivl John Bobovi do tváře velmi hutný a černý hlen.

„Zbavte mě toho odpadu,“ dodal, těžce se zvedl a odešel.

„Pongu chceš?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, poražený a ponížený ubožáky nezabím,“ řekl Pong a dopil láhev piva.

„Bude to muset udělat někdo z vás,“ otočil se Blázen k ochráncům, kteří již vytahovali těžké obušky.

„Přeju ti krásný sraní, debile,“ řekl Bobovi a odešel.

9. Protokoly sjetých mudrců

„To si ze mě děláte prdel, ne?“ nesl se zvučný hlas zavřenými prosklenými dveřmi s nápisem „*Phil Blázen – soukromé očko*“.

„Nedělám. Někdo po mě jde a chce mě zabít,“ odpověděl druhý hlas.

„A jenom proto, že ste odhalil z nějakých pamfletů zatraceně pomatený globální spiknutí,“ snažil se udržet smích první hlas.

„Víte co, nechám vám tady několik stránek a číslo do motelu, kde bydlím. Pane Blázen, pročtete si je prosím a sám uvidíte, jestli si vymýšlím nebo ne,“ řekl druhý hlas a zvuk odsouvané židle naznačil vstávání. Prosklené dveře zavrzaly a vyšel jimi muž v námořnickém saku a čepici. Černobílé oko čtenářovy fantazie se mu vyhnulo a prošlo do místnosti.

U okna postával chlapík v dlouhém kabátu s kloboukem posazeným hluboko do čela, kouřil brko a přemýšlel. Odklepl popel do žulového popelníku na mohutném dřevěném pracovním stole a podíval se do rohu, kde ležel v pelechu středně velký asi čtyřicetikilový žíhaný pes a loupal psíma očima po páníčkovi.

„Teda Tara, já ti nevím. Převelice zvláštní muž,“ řekl Phil Blázen a zanořil pohled do papírů.

„Musím si dát panáka, Tara jdeme,“ zavelel a odešel.

„Jako obvykle?“ přivítal ho barman v baru zahuleném tak, že nebylo vidět na druhý konec.

„Ano,“ odpověděl Phil, sundal klobouk, položil před sebe lejstra a podíval se po psovi. Ten vypadal velmi nespokojeně, že musí ležet na zaplivaný podlaze. Jointa ubalil přesně ve chvíli, kdy před ním přistála sklenka skotské. Chvilí koukal na lahve s alkoholem vyskládaných v policích a pak ponořil mysl do textu.

Poznámka 1: Tři sta mužů, kteří se navzájem znají, určuje osud planety a volí své nástupce ze svého prostředí.

Poznámka 2: Svět je řízen zcela jinými osobami než se domnívají ti, kdo nejsou za scénou.

Protokoly sjetých mudrců

Prokol č. 1:

1. Co se vám chystám ukázat, je náš systém dvou úhlů pohledu, náš vlastní a úhel pohledu KOKOTŮ [tj. Ne-feťáků].

2. Co drží na uzdě nesfetovanou zvěř, která se nazývá lidé? Co až doposud sloužilo k jejich usměrňování?

3. Kokoti jsou stádo ovcí a my jsme jejich vlci. A víte, co se stane, když se vlci zmocní stáda?

4. Rozhodnutí naší vlády budou konečná a neodvolatelná.

5. Avšak do té doby, než se ujmeme vlády, budeme jednat opačně: budeme zakládat a rozšiřovat svobodofeťácké lóže ve všech zemích světa, budeme do nich pohlcovat všechny, kdo by se mohli stát, nebo jsou předními osobnostmi ve veřejném životě, protože z těchto lóží uděláme naše hlavní zpravodajské kanceláře a prostředky k získání vlivu. Všechny tyto lóže přivedeme pod jedinou centrální administrativu, která bude známa jenom nám. Ostatním bude naprosto neznámá a bude složena z našich mudrců. Lóže budou mít své představitele, kteří budou sloužit jako zástěrka pro zmíněnou administrativu feťáctví a kteří budou vydávat heslo a vypracovávat program. V těchto lóžích svážeme dohromady smyčky, které poutají dohromady všechny revolucionářské a liberální elementy. Budou složeny ze všech vrstev společnosti. Budou nám známy nejtajnější politické komploty a budou spadat pod naše vedení ode dne jejich zosnování. Mezi členy těchto lóží budou téměř všichni agenti mezinárodní a národní policie, protože jejich služby jsou pro nás

nenahraditelné nejen proto, že policie svévolně používá své vlastní prostředky, ale také aby sloužila k zakrývání našich aktivit a poskytovala záminky k nespokojenosti, atd.

6. Náš vůdce bude neustále ve styku s lidem a bude k němu z tribuny pronášet proslovy, které jejich pověst roznese do celého světa.

„Co to kurva...?“ dopil Phil Blázen sklenici a listoval papíry, které byly popsány jakýmsi zvláštními fantasmagoriemi. Obsluha baru před něj položila dalšího panáka a vysypala popelník plný vajglů. Neměl moc chut' pročítat nesmyslné texty, ale cosi mu vnitřně říkalo, že by měl. Takže překonal odpor a prokousal se desítkami ujetých bodů až na konec.

Protokol III. začíná odkazem na symbolického hada Perníku. V doslovu k vydání Protokolů z roku 1905 velmistr Narcos podává následující zajímavé vysvětlení tohoto symbolu:

Podle záznamů tajného feťáckého aktivismu, první vaříč jménem Šalamoun a další feťáčtí učenci již v roce 929 před předávkováním Krista (zkráceně: př. př. Kr.) vymysleli teoreticky plán na mírové dobytí celého světa Perníkem. V průběhu historie byl tento plán detailně rozpracováván a dokončován feťáky, kteří byli postupně zasvěcováni do této otázky. Tito učení sfetovaní muži určili mírové prostředky na dobytí světa pro Perník se lstivostí symbolického hada, jehož hlava měla představovat ty, kteří jsou zasvěceni do těchto plánů feťácké světovlády, a tělo hada mělo představovat celý feťácký národ. Když tento had pronikl do srdcí národů, podkopal a pohltil všechnu nefeťáckou moc těchto států. Je předpovězeno, že had, který se přesně drží svého plánu, nedokončí svou práci, dokud jeho hlava opět nedosáhne Perníku a dokud tímto způsobem nedokončí kruh kolem celého světa. Toho má být dosaženo s použitím všech prostředků k feťáckému podrobení všech zemí. K návratu hlavy hada k Perníku může dojít až poté, co budou svrženi všichni panovníci světa, až bude všeobecně panovat zkáza a ekonomická krize, která bude přivozena demoralizací a morální korupcí, s vydatnou pomocí feťáckých žen, namaskovaných jako Češky, Černošky nebo Mimoszemšťanky. Ty jsou nejspolehlivějšími rozšiřovatelkami prostopášnosti do životů vůdčích mužů v čele národů. Mapa postupu feťáckého hada vypadá následovně:

První etapa v Evropě byla v Řecku roku 429 př. př. Kr., kde, v době Perikla, se feťáci poprvé prokousali k moci v zemi.

Druhá etapa byla v Římě v době Augusta kolem roku 69 př. př. Kr., kde feťáci poprvé vymysleli buchnu.

Třetí v Madridu v době Karla V. kolem roku 1550 po př. Kr. (pozn: po předávkování Krista) během sjíždění hub.

Čtvrtá v Paříži kolem roku 1790 po př. Kr. v době Ludvíka XVI. po jedné sexuální orgii v Bastile.

Pátá v Londýně roku 1814 po př. Kr. (krátce po pádu Napoleona) v královském opiovém doupěti.

Šestá v Berlíně roku 1874 po př. Kr. po Prusko-francouzské válce za druhého testu čerstvě objeveného heroinu.

Sedmá v Petrohradě, nad nímž hlava feťáckého hada táhne roku 1881 po př. Kr.

Další postup hada není na této mapě vyznačen, ale šipky naznačují pohyb směrem na Valy, Přelouč a Chvaletice. Nyní je nám velmi dobře známo, do jaké míry tvoří posledně jmenovaná města militantní feťácká rasa. Lhota je vyznačena jako poslední etapa postupu hada předtím, než dosáhne Starého Újezda.

(Tato mapa byla popsána několik let předtím, než se objevily "Mladofetky" - tj. feťácká revoluce v Nové vsi.)

„No to mě poser,“ praštil Phil Blázen do kupky papírů, kopnul do sebe panáka a položil na pult peníze.

„Tara, vstávat. Jdeme se podívat za tím magorem do motelu,“ zavelel a fena radostně zvedla tělo z podlahy. Kalendář na zdi ukazoval rok 1951.

Venku bylo pošmurno a pršelo. Voda bubnovala Philovi do klobouku a Tara se oklepala, ale nebylo jí to nic platné.

„Nekoukej na mě tak, kdybych věděl, že bude chcát, zaparkuju blíž,“ povídal Blázen do vyčítavých psích očí.

Po prázdném chodníku obešli blok, minuli šedivé výlohy s modním oblečením, Tara obechcala sloup parkovacího automatu a déšť ještě zesílil.

Auto stálo na druhém konci ulice, takže se solidně prošli, než dorazili k černému Chrysleru ročník 1934, který na karoserii nesl mnoho stop divokého silničního provozu. Phil otevřel dveře a Tara rychle přeskočila na místo spolujezdce a na sedačce řidiče zůstaly mokré stopy.

„Ty vole,“ povzdechl Phil, sebral z podlahy špinavý hadr a setřel bordel. Klobouk hodil na zadní sedačku a v mokrém kabátu se posadil za volant. Otevřel přihrádku, prohrábl hromadu pokut a jiných lejster, odsunul starý revolver a vytáhl krabičku s hulením. Připravil brko, vysypal popelník na chodník a zmáčkl tlačítko zapalování. Motor zarachotil a vůz se pomalu rozjel. Phil Blázen zapálil joint.

Stěrače stíraly proudy vody a vnitřek vozu byl plný dýmu. Řidič mlčel a jeho pes sledoval stékající vodu po okénku. Silnice byla prázdná stejně jako ulice, protože v tomto počasí málokdo opouští pohodlí svého domova. Každoroční depresivní příchod podzimu, kdy první ranní mrazíky nepříjemně zalézají pod kabát.

Motel byl několik kilometrů za hranicí města a byla už tma, když k němu Blázen dojel. Zaparkoval před domkem recepce a šel se podívat, jestli někdo pracuje. Vešel dovnitř, zvonek nad dveřmi zazvonil a zastavil u recepčního pultu. Rozhlédl se a nikoho neviděl. Šedivá místnost s jedním stolem, popelníkem a starým potrhaným křeslem. Na zdi visely noviny staršího data, které vypadaly, že je dlouho nikdo neotevřel.

Po chvíli čekání, kdy stále nikdo nepřicházel, se Phil rozhodl obsloužit sám. Ve vitríně s klíči spatřil prázdný háček od hledaného pokoje a proto usoudil, že jeho muž je stále ještě ubytován. Otočil se, vyšel ven následován Tarou a rychle přeběhl parkoviště. Zalezl pod střechu ubytovacího bloku a šel podél dveří dokud nenašel číslo, po kterém pátral. Zaklepal.

Nezazněla žádná odpověď, zaklepal tedy ještě jednou a když byl opět bez reakce, vzal za kliku a opatrně otevřel. V pokoji byla tma, zašátral rukou a rozsvítil žárovku.

Tradičně blikající světlo chabé žárovky odhalilo zašlý pokoj s postelí, kterou pokrývalo staré prádlo a jedna mrtvola s hlavou úplně na sračku. Na zemi ležel rozházený nepořádek a hromada všelijakých papírů.

„To mě poser,“ zamručel Blázen a pořádně potáhl z jointu. Prohlédl pokoj, nakoukl do malé koupelny a chtěl se podívat do skříně. Jenže než stihl otevřít, ze skříně prudce vyrazila postava a udeřila ho pěstí do obličeje. Phil se skácel k zemi a fena vyrazila proti útočníkovi. Zakousla se mu do stehna, ale prudký úder do čumáku ji srazil k zemi a neznámý utekl dveřmi do deštivé noci.

Phila Blázna probral vlhký psí jazyk olizující obličej.

„Ty vole, Tara, co to kurva bylo,“ začal se zvedat ze podlahy. Sebral brko a zapálil ho. Jeho hlavou běželo několik bolavých myšlenek. Prohledal mrtvému kapsy a vytáhl peněženku. Vybral několik drobných a začal procházek vložené papírky a vizitky. Jen jedna jediná ho zaujala. Adresa cizokrajné společnosti v přístavních docích. Věrná fena seděla na prdeli a číhala, co se bude dít dál.

Vyšel ven před motelový pokoj a kouřil brko. V dálce zamlžené deštěm začaly znít houkačky policejních aut. Měl dokouřeno, když vozy přijely.

„Detektivne, to ste zase vy,“ pozdravil Phil muže, který se vysoukal ven.
„Ano, to jsem. Někdo nám volal, že je tu rvačka. To vy ste asi nebyl, co?“ odpověděl detektiv a rychle proběhl deštěm pod verandu.
„Ne nebyl, vevnitř je na posteli mrtvola,“ řekl Blázen a zapálil další brko.
„A vaše práce to určitě není?“ zeptal se ochránce zákona, který pro změnu vytáhl tlustý kubánský doutník.
„Rozhodně nikoliv, když sem přišel, někdo byl ve skříni a praštil mě do hlavy,“ odvykládal Phil.
„Phile, můžu vám tak říkat, vypadáte praštěnej. Pojdme se podívat dovnitř,“ vyfoukl detektiv oblak kubánského dýmu.

„Solidní jatka, vražednou zbraní jeví se telefonní přístroj,“ dumal policista a nepřestával kouřit. Řadoví ochránci pořádku mezitím zajišťovali místo činu a sbírali důkazy.
„Phile, povězte mi o důvodech, které vás dovedly sem do tohoto laciného motelu.“
„Detektive,“ odklepl Phil popel na koberec, „tento muž byl můj klient. Včera za mnou přišel do kanceláře, že prý ho chce někdo zabít.“
„A očividně se mu to povedlo. Neříkal nic o důvodech?“
„Mlel takový hodně divný věci o nějakým globálním spiknutí. Hrozný fantasmagorie, ale než se zeptáte, rovnou vám odpovím. Přivedl mě sem výraz v jeho očích. Ten chlap byl naprosto střízlivej a ani jinak nevypadal jako pomatenec,“ odpověděl Phil a rozhlížel se po místnosti. Havrani právě přendávali mrtvolu do pytle a fotograf páčil jedno balení bleskového prášku za druhým.
„Strašnej smrad, to dojíždíte nějaký starý zásoby?“ rýpl Phil do detektiva a vyšel ven.

Přestalo pršet a Tara stále čekala na verandě, dokud páníček nedokončí povinnosti.
„Ty vole, Tara, ty si toho zmrda, kterej mě srazil k zemi a kterej nejspíš i zabil našeho klienta, viděla? Co?“ podíval se do všechápajících psích očí a zapálil brko.
„Tady sem asi skončil. Budu ještě potřebovat nějaký informace, ale předvolám vás k nám na stanici,“ vyšel ven detektiv a odhodil do bahna skoro dokouřený doutník.
„Dobře, ozvěte se,“ odpověděl Phil Blázen, sešel po schodech na blátivý chodník a zamířil k svému autu. Tara za ním věrně cupitala se skloněnou hlavou.

Tentokrát zaparkoval auto přímo před barem a fenu nechal spát na zadní sedačce. Tam jí rozhodně bylo líp než uvnitř pajzlu.
„Panáka a trojtýho,“ poručil si pálenku a začal balit megabrko.

„Teda to je klacek,“ promluvil mu za zády ženský hlas, když měl vyhulenou asi třetinu. Otočil se a spatřil opravdu nádhernou kost. Úplná peroxidová Mona Lisa.
„To je, chceš ho kouřit?“ zasmál se Phil a udělal místo. Mona Lisa přisedla a objednala pro sebe trojitou tequilu.
„Pane jo,“ uznale pokýval hlavou a nabídl brko.
„Jste novinář?“ zeptala se a Blázen rychle schoval papíry do vnitřní kapsy kabátu.
„Nejsem, jenom obyčejný úředník, který občas nosí práci domů,“ odpověděl.
„Velmi sexy, určitě jste vysoce postavený muž s velkou mocí,“ nápadně nenápadně se dívka přisunula k Philovi.
„Ani ne, jenom úplně malé kolečko vespod systému.“
„Ale hulení máte skvělý,“ rozesmála se a kopl do sebe sklenici s alkoholem.

Phila Blázna ráno po probuzení příšerně bolela hlava. Rozhlédl se kolem sebe a všude viděl bordel. Byt byl kompletně přeházený.
„Co to kurva...???“ proběhlo mu pulzujícím mozkiem. Pak si začal vzpomínat. S kundou se příšerně ožral, taxíkem dojeli domů, šňupali nějaký prášky, šukali a pak úplně odpadl.

„Ta svině,“ zamručel a pokusil se postavit na nohy, jenže ty odmítly poslušnost.

Bylo pozdní odpoledne, když znovu otevřel oči. Tentokrát mu pohybové orgány už poslušnost nevyprávěly, takže na sebe hodil oblečení a prošel byt. Zjistil, že uspávačka ukradla dokumenty z případu mrtvého paranoika z motelu, všechny peníze a cennosti, kterých tedy mnoho neměl, ale hodinky po dědečkovi ho zamrzely. A hlavně hulení. Sebrala všechno hulení.

Vyšel ven a zamířil nejdřív za svým dýlerem a potom zpět k baru, kde v autě spokojeně spala Tara, aniž by tušila, jak těžkou měl Phil noc. Hned poznala, že je nasraný. Otevřel dveře a ovanul ho psí puch, který se vyvalil ven. Vzal fenu na vodítko a šel udělat kolečko kolem bloku, aby se vysrala a vyčůrala. Jo, to byly tenkrát doby, kdy nikoho nenapadlo pejskaře nutit, aby po svém miláčkovi uklízel hovna. Všichni byli ještě naučení dívat se pod nohy a časy, kdy lidé vydělávali na prodeji papírových pytlíků určených ke sběru psích hoven, byly ještě kurevsky daleko.

Obešel baráky, pozdravil několik sousedů a pobaveně sledoval, kterak se Tara krásně vysrala před vchodem do obchodního domu. Po těch letech života se psem měl už teorii hovna propracovanou do nejmenšího detailu. Roky sledování života psích výkalů Phila Blázna utvrdilo, že do každého hovna vždycky někdo šlápne aneb na každou podrážku čeká výkal.

Phil vrátil fenu do auta, kde jí bylo líp a šel dát panáka. Nějak cítil, že ho již potřebuje, aby ho opustila nasranost z vykradeného bytu. Bar byl skoro prázdný a obsluha věnovala pozornost hlavně mytí sklenic a jiných předmětů nutných k provozu. Bylo příliš brzo. Zapálil brko a uvědomil si, že mu zůstal jeden jediný předmět z předchozích hektických hodin. Peníze mu sice děvka ukradla, ale peněženka zůstala na místě spolu s vizitkou, kterou našel u mrtvého v motelu. Vytáhl ji a znovu studoval.

„Chen Zhen Limited, dok 16 sever,“ četl nahlas.

„To je čínsky a ty dva klikyháky znamenají *„Smrtelně bleďá veverka pojídá tygra“*,“ promluvil příjemný ženský hlas od skleněných polic s lahvemi alkoholu.

„Co to znamená a vůbec, vy umíte čínsky?“ zaměřil Phil pohled směrem k drobné dívce asijských rysů.

„Vidíte, ne?“ zasmála se, „vůbec nic to neznám, jakoby rádoby čínská moudrost.“

„Aha,“ zadumal Phil a potáhl z brka.

„Mohlo by to být heslo,“ řekla asijská barmanka a přinesla Philovy další sklenici.

„Tohle já znám, viděla jsem podobné kartičky za války v Šanghaji u čínských tajných služeb. Předávali si tak informace o místě setkání,“ povídala a roztomile mrkala.

„Jak to můžete vědět?“ zasmál se Phil.

„To je tajný,“ odpověděla s úsměvem Číňanka a culila obličejíčky.

„Jasný, tajná agentka,“ smáli se oba.

Rozhovor museli ukončit, protože do podniku začali přicházet alkoholu lační hosté. Phil Blázen dokouřil joint, zaplatil a vyšel ven. Nadechl se čerstvého městského vzduchu prosyceného pachem benzínu, moči, hnojících odpadků a kouře z komínů domácích spaloven odpadu, ve kterém se mísilo spálené uhlí, dřevo a všelijaký domovní bordel. Nasedl do auta a nabral směr přístav.

Káru a psa nechal dostatečně daleko od doků, aby nevzbudil pozornost. Zapálil brko a mezi stíny se proplížil k severnímu doku číslo 16. Několik minut pozoroval dřevěnou stavbu, ze které škvírami unikaly vlákna světla a tlumený hluk dával najevo, že uvnitř usilovně na něčem pracují. Zašlápl vajgl a vyrazil k zadní části, kde byl únikový východ. Nenarazil na žádné strážce a usoudil, že lidé uvnitř budou asi velmi sebevědomí. Planžetou vyháčkoval dveře a udělal škvíru jen tak, aby se protáhl on a klobouk.

Ocitl se v dřevěné chodbě se vstupy do kanceláří, kterou instinktivně prošel až na konec k dvoukřídlým dveřím. Nahlédl skleněnou výplní do haly a spatřil větší množství asiátů, kteří sundávali ze zvedacího vozíku krabice se zbožím neznámého původu a významu.

„Co to kurva...?“ pomyslel si a zkusil nepatrně pootevřít, jestli neudělá hluk. Panty byly namazané, takže nezaznělo ani vrznutí, svižně protáhl tělo, podél stěny se tiše proplížil k vyskládaným krabicím a nahlédl do útroby jedné z nich. Spatřil několik plně plných pytlů s jakousi krystalickou látkou. Prořízl nožem obal vrchního balíku a nabral na špičku několik čirých kamínků. Prohlédl je a slízl jazykem. Pronikavou a silně štiplavou chuť poznal okamžitě.

„Perník, pyčo!“ málem řekl nahlas.

„A hodně přísněj,“ dodal už jen sám pro sebe. Zorničky se roztáhly, pocit síly zvedl, tak rozhodl raději zmizet ze skladiště a nahlédnout do kanceláří, zda-li neobjeví nějaké další zajímavé informace.

Všechny kanceláře nebo spíš malé dřevěné kumbálky byly prázdné až na jednu místnost. V ní byl stolek, židle a skříň se šanony. Zapálil joint a na chvíli usadil prdel do židle. Začal vyndavat jeden šanon za druhým a prohlížel dokumenty. Společnost Chen Zhen se na první pohled jevila obyčejnou obchodní společností, ve které cosi silně zapáchalo. Philovy nohy podupávaly a ve tváři měl zvláštní škleb.

Když prošel všemi papíry, zvedl se a v poklidu odešel z místnosti.

Bytem Phila Blázna se neslo mohutné mlácení do dveří.

„Otevřete dveře nebo je vyrazíme, tady policie,“ křičel nějaký hlas.

„Moméééent a ty neřvi,“ ozval se alkoholem a kouřením zničený hlas. Psí štěkot však neustával.

„Dělejte nebo ty dveře vyrazíme,“ zopakoval požadavek policista.

„Už du,“ zarachotily klíče a otevírací zvuk mechanismu zámku.

Policejní komando rozrazilo dveře a jeden z mužů chytil psa za obojek. Tara okamžitě začala s lísáním.

„Ty vole pse, ty seš fakt hlídač,“ povzdechl otráveně Phil a přehodil přes sebe župan, protože zaregistroval, že jeho nahota budí mezi orgány moci jistou nejistotu.

„Co se vlastně děje?“ zeptal se detektiva, který právě vstoupil a jehož už několikrát potkal.

„Pane Blázen, celkem nic důležitého, jenom hromada mrtvejch čínskejch pašeráků drog, kteří by nás ani tak netrápili, ale svědci viděli nějakýho chlapa se psem a ten popis seděl přímo na vás.“

„Hm, takhle,“ zamyslel se Phil, „pojďme se posadit, dáme kafe, jointa a já vám povím, co sem tam pohledával.“

„Dobře,“ odpověděl detektiv a přijal pozvání ku stolu se snídání.

„Jestli si chcete pánové někdo ubalit, na skříni je plná sklenice,“ řekl Phil postávajícím ochráncům pořádku. Někteří nabídky využili a za chvíli byla místnost prosycená vůní marihuany. Do toho zvonilo cinkání lahváčů.

Asi po dvou hodinách výslech skončil. Z Philova bytu se vypotáčeli policisté velmi rozšafnými kroky a detektiv, kterého museli podepírat dva kolegové.

„Pan Blázen, já těm vašim historkám zatím věřím, ale zkuste se nějakou dobu vyhybat potenciálním místům činu, ty mrtvolky se kolem vás docela mohutně množej. Rozumíte mi?“ velmi obtížně promluvil detektiv.

„Rozkaz, detektive,“ zasalutoval Phil Blázen a zabouchl dveře.

„Co to kurva bylo?“ běželo Philovi hlavou, když naléval plnou sklenici kořalky a balil veliký brko. Tara ležela na koberci pod sušákem prádla, měla zvednutou hlavu a tvářila se, jakože naprosto vůbec nic nechápe. Asi měla trošku zmatek v psí hlavě.

Za okny začalo pršet. Zapálil joint a pozoroval svého psa, který si dlouhý pohled vysvětlil jako pobídku k somrování piškotků.

„Hmmm...“ přešel místnost k policiče s psíma věcmi, obojky, vodítka, potravinovými úplatky a jinými pamlsky.

Phil zrovna házel Taře jeden piškotek za druhým, když zazvonil telefon. Pootočil hlavu a chvíli nechal aparát vyzvánět. Přemýšlel, zda-li ho má zvednout. Nikdo neměl číslo k němu domů. Od té chvíle, kdy vzal tenhle případ, se děly samy divné věci. Pomalu tedy šel k přístroji a tajně doufal, že vyzvánění přestane.

Neustávalo, ani když stál přímo nad stolkem s černým bakelitovým telefonem. Zvedl tedy sluchátko a opatrně přiložil k uchu.

„Haló,“ řekl opatrně.

„Phile Blázne,“ ozval se ženský hlas tónem, že by se hned každé čůrák postavil. Philovi se podlomily kolena.

„Ano?“ zeptal se opatrně.

„Výborně,“ odpověděl ženský hlas a pokračoval, „viděl jste nějaké papíry, že?“

„Ano, viděl. Příšerný bláboly,“ suše odpověděl Blázen a potáhl.

„Ne tak úplně, je to plán, ale kvůli tomu nevolám. Šmejd, který je zcizil jistě osobě, nás již stál jmění a já mám pro vás překvapení. Takže, kdybyste laskavě zvažil cestu na adresu následující.“

„Cože?“ skočil překvapeně ženě do řeči.

„Bukowského ulice, dům číslo 23, 13 patro a dveře číslo 42. Zkus přijet co nejdřív,“ skončil hlas a ve Philově sluchátku cvaklo ukončení rozhovoru.

„Co to kurva bylo?“ ulevil si a začal balit brko.

Phil Blázen odešel srát, protože toho na něj bylo skutečně hodně. Jak si tak posedával a prděl do hajzlu, přemýšlel nad tím, co právě slyšel. Zvědavost mu nedala, protože kurva jaký mudrci a fantasmagorie o feťáckým spiknutí na ovládnutí světa? Do toho ti Číňani, podle všeho snad nějaký kung-fu mástří obchodující perníkem. S těmito myšlenkami opustil vylučovací místnost, oblékl kabát, vzal psa a vyrazil do deštivého dne.

Jeho vůz ho opět dopravil kam potřeboval. V baru ani nezastavoval a jel rovnou na adresu, která mu zněla v hlavě. Každý znal ulici Bukowského. Ghetto plný chudiny všech barev, alkoholicí, kurvy, feťáci, pasáci a dýleři. Tam žil jenom ten, kdo chtěl a současně musel.

Měl tuhle čtvrt' zatraceně rád, byly tu k sehnání nejlepší drogy a nejlepší šlapky, pokud tedy zákazník věděl kam jít. V dopolední době byla ulice relativně prázdná, protože většina obyvatel vyspávala a některá děcka byla ve škole. Zaparkoval přímo před domem, dal somrujícím dětem, která nebyla za škamny, několik drobných, aby pohlídaly auto před jinými záškoláky.

Vystoupal po schodech, překročil několik pochcaných a posraných spáčů, prošel rozbitou výplní dveří a šel špinavou chodbou ke schodišti.

Následován psem vystoupal po starých vrzavých prknech, obklopen loupajícími tapetami na zdech, až do druhého patra. Uhnul několika negrům vrávorajících se skelným zrakem od stěny ke stěně a zastavil u dveří číslo 42. Zaklepal a čekal. Nikdo neodpovídal, tak zapálil brko a odehnal několik dětí, které chtěly nechat potáhnout.

Zaklepal podruhé a ještě chvíli počkal, než vzal za kliku, aby zjistil, že je odemčeno. Opatrně otevřel a vstoupil. V předsíni byly naskládány krabice, až byl průchod kolem nich skoro nemožný. Došel k proskleným dveřím a znovu uchopil kliku.

Phil Blázen vstoupil do zašlého páchnoucího pokoje, který rozhodně úklid nezažil drahnou dobu. Uprostřed seděla na židli dáma, kterou ihned poznal.

„To seš ty,“ udiveně potáhl z jointu a Tara začala štěkat.

„Kušuj, pse,“ odbyl ji a obcházel kolem dokola sedící uspávačky.
„Ty seš přivázaná,“ podivil se.
„Kapitáne, už sis vzpomněl?“ konečně promluvila přivázaná žena.
„Jakej kurva Kapitáne? Co to meleš ženská? Měla bys spíš vyklopit všechno co víš,“ kroutil Phil hlavou a odložil klobouk na noční stolek.
„Takže sis ještě nevzpomněl,“ odpověděla a Phil Blázen zase ucítil prudký úder do zátylku.

Otevřel oči opět doma v posteli s pěkně bolavou hlavou. Opatrně položil nohy na zem a hlasité bušení do dveří znásobilo pulsující bolest. Než stačil jakkoliv zareagovat, ozvala se mohutná rána a hned po ní zvuk roztříštěných dveří. Tara začala štekát, ale štekání bylo v půlce utnuté s překvapeným zakňučením.

Do pokoje vstoupil starý známý detektiv.

„Phile Blázne, jsi zatčen,“ řekl.

„Proč? Co ste udělali mému psovi?“

„Tvůj pes je v pořádku a jsi zatčen pro podezření ze spáchání většího množství vražd. Tu ženskou jsi zabíjet nemusel a drzost, s jakou si zakrvácený šel do baru, byla už příliš a mohl sis ji odpustit.“

„Vrchní detektive, našli sme špinavé oblečení,“ přišel ukázat krvavou košili a kabát policista.

„Cože?“ nechápal Phil a automaticky šáhnul pro brko z večera.

„A jakou vůbec ženskou?“ zeptal se, když zapálil joint.

„Fakt krásnou babu. Hromada sfetovanejch negrů a zhulenejch dětí tě viděla, jak prcháš z jejího bytu od hlavy až k patě zasranej od krve.“

„Cože?“ furt nechápal Phil.

„A zapomněl si tam svůj klobouk,“ dodal detektiv.

„Cože?“ stále Blázen nedokázal pojmout současnou situaci, ale začal se oblékat, protože měl tušení, že tohle bude větší průser, než nyní vypadá.

„Tak jdeme,“ řekl důrazně policejní úředník.

„A co můj pes?“

„Seženeme někoho, kdo by se o něj postaral,“ odpověděl detektiv a udělal krok. Nikdy by ho nenapadlo, že to bude jeho poslední krok v tomto životě. Nevšiml si totiž, že k podrážce jeho boty se přibližuje mohutná louže psích slin, které Tara vypouštěla z mordy, když ji jeden z policistů držel v klidu pomocí velké klobásy. Pavlovovy reflexy zafungovaly jako podle učebnice.

„Pič...“ bylo poslední detektivovo slovo, které pronesl, než jeho hlava tupou ranou narazila na roh dubového psacího stolu. Všichni v místnosti zmlkli.

Odvedli ho na policejní centrálu a umístili do cely předběžného zadržení. Vložil ruku do kapsy a s velkou úlevou vytáhl náčiní určené k zpracování marihuany a výrobě jointů.

Natáhl tělo na vězeňské lože, zapálil brko a zavřel oči. Bylo toho hodně za posledních pár dnů. V hlavě se mu zjevila poslední scéna večera. Sedící uvázaná ženská, která mu říká ‚Kapitáne‘ a jestli si už konečně vzpomněl. Nechápal úplně přesně smysl, ale uvědomil si jeden detail, který dříve nezaregistroval. Znovu v paměti zaostřil na sedící postavu a přiblížil záběr jejích očí. Ano, nespletl se. Jasně viděl rudé duhovky.

„Co to kurva...?“ řekl nahlas, ale vědomí mu propadlo do nějakého tunelu, ve kterém před ním poletovaly různé obrazy.

Nejdřív se vynořil typ ležící v motelové posteli a ruka, která ho mlátí telefonním přístrojem do hlavy. A mlátila pořádně dlouho, dokud nebyl mozek a lebeční kosti všude po posteli. Ruka odhodila komunikační aparát, vrah se postavil a začal rozhlížet. Prohrabal všelijaké papíry ležící na stole, prohledal šuplíky a vyházel obsah skříně. Poté vešel do koupelny, vychcal se a umyl ruce. Nad kohoutkem s vodou a umyvadlem bylo zrcadlo. Vrah v něm spatřil svoji tvář. Byla to tvář Phila Blázna a smála se od ucha k uchu.

Střih a další propad tunelem k další scéně. Už zhruba tušil, co ho asi čeká a nespletl se. Vznášel se pár metrů nad čínskými pašeráky pervitinu, kteří právě kontrolovali zásilku. Vzadu u kanceláří viděl, že z otevřených dveří kdosi vyšel. Byl to Phil, který se plížil k několika krabicím a zkoumal zboží. Pak na chvíli zmizel z dohledu, aby se znovu objevil se dvěma meči v rukou. Nasypal na ně dvě monstrózní lajny, které elegantně kung-fu stylem vyšňupl a předvedl řádný trik s létajícími šavlemi.

Chvíli ještě přešlapoval na místě, aby za pár sekund nastala taková jatka, která naposledy svět viděl v první sérii tohoto díla. Údy, trupy, orgány, hlavy a jiné tělesné součásti, které poletovaly vzduchem mezi proudy krve, stříkající z protřazených tepen a krků s'atých hlav. Masakr trval dobrých dvacet minut, než Phil rozsekal posledního zuřivě odolávajícího Číňana.

Odhodil meče a prohlížel dílo zkázy. Brodil se po kotníky v krvi mezi troskami lidských těl. Byla to v podstatě krvavá polívka, jejíž průsaky do kanalizace pomalu přitahovaly gigantické krysy.

Ale to už Phil Blázen neviděl, protože se znovu propadl do tmy a letěl tunelem k poslední scéně. Věděl, jak přesně bude vypadat, ale netušil, co ho čeká. Cvak, světlo.

Ocitl se v pokoji ve starém bytě starého domu, který nedávno navštívil. Na židli seděla známá ženská postava, oči rudě žhnuly a vypadala, že ho očekává.

„Kapitáne, už sis vzpomněl?“ zeptala se.

„Já nevím, na co bych si měl vzpomenout?“ oplatil otázku otázkou.

„Už si tady zaseknutý hodně dlouho a měl by ses vrátit ke své původní práci,“ odpověděla rudooká kráska.

„K jaké původní práci?“ znovu opáčil.

„Kapitáne Blázne, už si ze mě přestaň dělat prdel a vzpomeň si konečně!“ vykřikla hystericky.

„Vzpomínám akorát, že si mě zákeřně uspala a okradla, ty mrcho jedna,“ přiskočil Phil a chytil její krk velmi pevně oběma rukama. V hlavě mu proběhl další barevný tunel a svět se stočil do spirály. Když znovu otevřel oči, uvědomil si, že jeho ruce stále drží ženský krk, ze kterého zmizel život.

Ten obličej se mu před očima začal měnit a s hrůzným leknutím odtrhl ruce z krku.

„Urgo...!“ vykřikl.

„Kapitáne! Kurva konečně! Pojd'te sem, Kapitán se probudil!“ slyšel hlas, jenž něco křičel.

Otevřel oči a spatřil ošetřovnu se známými tvářemi. Così mu olizovalo ruku ohromným jazykem a Kapitán Blázen pocítil mocnou touhu po jointu.

„Můj vůdce, tady máte. Sám sem ho ubalil,“ podával mu Kokot luxusní brko.

„Kurva, co se to stalo?“ zeptal se Blázen a lačně špeka zapálil.

„Můj vůdce, tři měsíce jste byl v komatu. Mysleli jsme, že nepřežijete.“

„Co se stalo?“ zeptal se znovu.

„Šéfe, vy máte takový štěstí, že Kokot našel ve skladu tajnej experimentální lékařskej přístroj, kterej vám zachránil život,“ dojatě pověděl Pong.

„Tak kurva poví mi už někdo konečně, co se kurva stalo?“ vykřikl Kapitán do třetice.

„Kapitáne, běžte si dát sprchu a převléknout do čistého, sejdeme se za půl hodiny v jídelně,“ rozhodla Urga a odvedla Blázna do ubikací.

V hodovací místnosti vládl ruch a napětí.

„Jacku, já sem tak rád, že se náš Kapitán vrátil mezi živé,“ povídal zrovna Karlos a nabízel absinth.

„Kdyby náhodou ne, byl jsem připraven ho vrátit sám,“ řekl Kokot a připadal si vtipný.

„Kokokote, toto nenení momoc vvtipný,“ vykoktal Frank.

„Držte huby kokoti, Šéf zrovna přichází,“ přerušil je Pong v pravou chvíli. Kapitán Blázen právě vstoupil.

Jídelnu prostoupila vůně marihuany a hlasitý potlesk.

„Šéééfe, tak vás vítám zase mezi námi,“ rozjařeně se zvedl Pong od dlouhých tlustých lajn.
„Taky vás rád vidím, ale poví mi někdo už konečně, co se kurva stalo?“
„Můj vůdce, málem jste zemřel. Jaká je vlastně vaše poslední vzpomínka?“ promluvil Kokot.

„Ty vole,“ posadil se Blázen ke stolu, který byl plný jídla a otevřel lahvičku, „nad tím sem přemejšlel během srání, ale poslední si pamatuju setkání s nějakým čínským šmejdem a Pong to nebyl.“

„Šéfe, to sedí,“ skočil do řeči Pong.

„Jo, Pongu, dokud sem nepotkal toho zmrda, tak ten festival byl fakt zábava,“ zamručel Blázen.

„Kapitáne, byli sme za celebrity,“ zasnul se Jack.

„To sme byli, není nadto mít VIP visačku s přístupem kamkoliv,“ smál se Kapitán.

„Pozornost medií byla příjemná, večerní kostýmky, modní přehlídky,“ zavzpomínala pro změnu Urgha.

„Kakapitáne, už sasamotnej připříjezd bybyl huhustej,“ zahuhlal Frank.

„To byl,“ zavřel Kapitán oči.

Kapka přistála na presidentském místě. Už z řídicí místnosti bylo vidět, že je očekává mohutný dav fanoušků a fanynek s transparenty typu „*Vítáme Kanibaly z bažin*“. Většina z nich byla oblečená v kostýmech kanibalů nebo jiných oblíbených filmových postav. Bylo možno spatřit několik Kokotů, větší množství sfetovaných asiátů, mnoho tříprsých krás s rudýma očima nebo hromadů Bláznů, kteří mohutně hulili jointy, takže se nad tím vším vznášel celkem hutný dým.

„Nádhera,“ zvedl obě ruce nad hlavu Kapitán Blázen, když jako první vycházel z lodi. Dav vypukl v jásot, ozvalo se několik oslavných výstřelů a proběhl ohňostroj. Úplně nahé krásky nalíčené za sexy lidojedky přivalily široký samorozbalovací červený koberec. Současně přiběhlo větší množství nahatých holčiček v kostýmech andělíčků, které rozhazovaly z košíčků jointy, pytlíky s perníkem, koksem a pro jistotu plastové láhve s tvrdým alkoholem.

Blázen sestoupil na koberec, za ním scházel zbytek posádky a všichni si opravdu užili procházku kordonem nadržovaných lidí. Rozdali hromadu podpisů, rozházeli upomínkové předměty jako zakrvácené nože, reklamní dýleráky Pong & Co nebo použité spodní prádlo.

Vstoupili do odbavovací haly, kde již čekali oficiální festivaloví zástupci v podobě generálního ředitele, sponzorů a místních domorodých pohlavárů.

„Vítám vás tady, máte pro sebe celé horní hotelové patro se střešním bazénem a helioportem pro rychlejší přesuny, samostatný výtah do garáží a privátní bar s obsluhou 24 hodin samozřejmostí. Já jsem uctivě ředitel tady tý akce a všichni milujeme váš perník. Je fantastické,“ skončil uvítací proslov generální a bylo jasné, že je solidně sjetej.

Hororový festival byl v podstatě festival jako každý jiný. Čtyřikrát denně do kina na film, v mezipauzách do hospody nebo zevlování na korze a lovení nadržovaných mladých děvčat. Zvláště Pong byl v naprostém nebi.

Vyvrcholení několikátýdenního filmovýho mejdanu mělo být půlnoční promítání Kanibalů z bažin v největším 5D autokinu v Galaxii. 5D proto, protože k 3D byl ještě přidáván čichový prožitek a stimulací mozkových synapsí byl divákům dodáván pocit pohybu. Promítali speciální limitovanou prodlouženou verzi, která se od původní lišila pouze tím, že přidali asi tři čtvrtě hodiny bojové exhibice, znásobili množství útočících kanibalů a na závěr Pong zcela sám kompletně vyvraždil lidojedskou vesnici včetně mužů, žen, dětí a domácího zvířectva.

Diváci z toho šileli a všichni měli otočené pohledy k VIP lóži, kde celá parta stála a přijímala ovace. Když se většina návštěvníků uklidnila a rozprchla do nejbližších barů a podniků, ředitel akce odvedl Blázna a jeho společnost na privátní párty, kde mělo dojít k setkání s nejnámějšími osobnostmi okolního blízkého vesmíru. Politici, obchodníci vším možným, prostě všichni, kteří si chtěli s Bláznem udělat selfíčko.

Někdy během té akce se k Bláznovi přiblížil nějaký Číňan a začal do něj hučet něco, co Kapitána zaujalo a proto ho vzal stranou do sedaček okolo stolu.

Šikmooký muž se představil jménem Hu a prohlásil o sobě, že je nezávislý scénárista, který se snaží nabízet jen to nejlepší zboží. Vytáhl štos papírů a podal Bláznovi. Celé to dílo mělo název „Protokoly sjetých mudrců“ a pojednávalo o globálním feťáckým spiknutí. Toto mělo za cíl ovládnout celý svět a nastolit feťácký stát, kde by se jen furt fetovalo či vařily a prodávaly drogy. Ti, kteří by se nechtěli stát feťáky, by byli nekompromisně umlčení a popraveni. Blázna tahle myšlenka zaujala a dokázal si představit takový solidní béčkový scifi o feťácký konspiraci.

„To se mi docela líbí,“ řekl Kapitán, když seděl s Huem u stolu a přestal konečně listovat stránkami. Ubalil brko a zapálil ho.

„Pěkně voní,“ pochválil Hu trávu, v podstatě si sám nabídl a ubalil špek z Bláznovy hromádky na stole.

„Víte Kapitáne Blázne, musím se k něčemu přiznat. Já sem toho scénáře trochu využil, abych se dostal do vaší blízkosti,“ vypadlo jen tak mimochodem z Číňana.

„Cože?“ hrklo v Bláznovi, zvedl ruku a nehezky se podíval.

„Šéfe? Mám toho vohnouta zabít? Mě se beztak nelíbí,“ přiběhl Pong, který byl i přes zábavu pořád ve střehu, připraven chránit svého chleboďárce.

„Zadrž,“ zastavil ho Kapitán.

„Nevysvětľujte si to špatně, ale já miluju váš perník. Víte, já mám takovou úchytku. Sbírám omamné látky a podařilo se mi vybudovat jednu z největších sbírek,“ rychle vyhrkl Hu, když viděl Pongův výraz.

„Ále, to je chvályhodnej koníček,“ významně pokýval Kapitán hlavou.

„Mám tam všelijaký zvláštnosti z opravdu zapadlých koutů Galaxie a několika okolních galaxií. To byste nevěřili, čím vším se dá zmastit.“

„Věřili, věř nám, věřili,“ tentokrát pokýval hlavou Pong, kterého podezřívavost rozhodně neopouštěla.

„Víte co, já vám věřím,“ zamyslel se krátkou chvíli Hu, „protože máte něco, co mi ve sbírce chybí a hrozně rád bych to v ní chtěl mít.“

„Ha!“ vykřikli současně Blázen s Pongem.

„Promiňte, že vás pořád lekám, ale hrozně rád bych získal vzorek Houby, kterou používají Muskové a potom proslavený radioaktivní perník z prvního varu na planetě radioaktivních zombie.“

„To ti nestačí si koupit jakékoli jinou ozářenou sajrajt?“ zeptal se Pong.

„Ne, chtěl bych ten, který máš ty,“ odpověděl Hu.

„Tak to nasrat,“ nekompromisně řekl Pong, „ten je jenom pro můj známý a my se neznáme, navíc se mi frajere vůbec nelíbíš,“ dodal.

„A houby taky nedostaneš, protože žádný nemám a shánět je nebudu,“ důrazně řekl Blázen a zvedl se od stolu.

„Scénář máš dobrej, ale s jakýmjakoli jiným požadavkama přijed' do kanceláře ve fabrice Pong & Co. Rozumíme si?“ zeptal se Kapitán.

„Rozhodně,“ odpověděl Hu a balil krámy do aktovky.

Kapitán Blázen s Pongem odešli od stolu.

Raut probíhal podle plánu do doby, než se všechno posralo. Pong zaregistroval, že Kapitán Blázen začíná ztrácet rovnováhu, poráží několik lidí, stolů a rukama se zachytává o závěs, který strhává a padá na zem. Kolem se vytvořilo prázdné kolečko, které okamžitě zabezpečil Pong a Urgha s Kokotem zkušeně podávala první pomoc. Bláznovi vytékala z úst bílá pěna a jeho tělo sebou škubalo záchvěvy křečí.

„Co se mu kurva stalo?“ zeptal se Pong.

„Netuším, vypadá to na nějak zkrvvenej epileptickej záchvat,“ pověděl Kokot a vyndával ze svého zavazadla lékařské přístroje. Pong vytáhl dvě jehly a vrazil Šéfovi do krku.

„Co to...?“ křikla Urgha.

„Po tom ho aspoň přejdou křeče, teď kurva zjistěte, co se stalo a dostaňte ho na loď,“ rozkázal Pong a v podstatě přejal dirigování záchranné akce.

Místní záchranka přinesla antigravitační zdravotní lehátko, Pong se postaral o kordon a vytlačil čumily stranou, tak aby Kokot s Urghou mohli bezpečně projít i s pacientem. Vlastně nikdo se nechtěl dostat s nasraným Číňanem do konfliktu, protože jeho výraz byl značně zlý.

V lékařské sekci Kapky jely přístroje na maximální výkon a prováděly kompletní Bláznovu diagnostiku. U toho všeho pobíhal z místa na místo Kokot a pořád něco dělal.

„Kokote, co furt řešíš?“ zeptal se nervózní Pong.

„Pongu, Kapitán se mi ztrácí a zase vrací, naprosto netuším v čem nastal problém, protože fyzicky je úplně v pořádku. Něco se mu děje v hlavě a musím na to přijít. Teď běž na můstek a řekni Doktorovi, ať nás dostane co nejrychleji domů, potřebuji laboratoř na základně. A už se na nic neptej a mazej,“ odsekl Kokot a pokračoval v práci. Polonahý Kapitán Blázen vypadal celkem šťastně.

Celá posádka nervózně sledovala průhledem Kokota v laboratoři, který kmital tempem, že vypadal jako jedna velká šmouha.

„Ty vole, ten je rychlej,“ překvapeně řekl Pong.

„To teda je,“ odpověděl Jack, který mocně upíjel z láhve.

„Hlavně, aby na něco přišel, hrozně se o Kapitána bojím,“ promluvila Urgha.

„To my všichni,“ řekl Karlos a pohlédl na Mozečka, který vypadal převelice smutně. V náruči držel Mazlíčka a skoro vypadal, že natahuje k breku. Ale jenom opravdu vzdáleně.

„Možký,“ řekl a rozhlédl se po svých živých teplých přátelích.

„My ti rozumíme,“ promluvilo pár hlasů.

Kokot byl nakonec v laboratoři pěkně zasraně dlouho, protože nemohl přijít v čem je problém. Až po dlouhé analýze neuronových jader Bláznova mozku zjistil, že je napaden velmi vzácnou látkou z hodně vzdálené galaxie, kterou v zemích původu používají jako prudký halucinogenní jed podávaný odsouzcům k smrti.

Když konečně věděl po čem pátrat, dokázal také zjistit, jakým způsobem se dostal jed do vůdcova těla. Nastavil přístroje na nejvyšší citlivost a dokázal najít na konečcích prstů stopy látky.

„Ha!“, řekl krátce, když se mu v umělé hlavě všechno spojilo dohromady.

„Vážení, mám pro vás dvě zprávy. Jednu špatnou a druhou ještě horší,“ začal Kokot poradou v jídelně.

„Začni tou špatnou,“ ozval se Pong.

„Dobře. Kapitána někdo otrávil mimogalaktickým halucinogenním jedem.“

„Jak, Kokote?“ znovu promluvil osobní strážce.

„Přes prsty, domnívám se, že rohy toho scénáře, který četl před před upadnutím do kómatu, byly napuštěné tím sajratem.“

„Ten zmrd, mě se nelíbil hned od začátku,“ zamručel Pong a pořádně se opřel do brousku, kterým brousil meč, až odlétlo několik velkých jisker.

„A ta horší zpráva?“ opatrně se ozvala Urgha.

„Neexistuje protijed,“ stručně Kokot konstatoval.

„Takže není žádná šance?“ zeptal se Karlos.

„Stále žije, takže šance nějaká je. Jed ale napadl neuronová jádra a já nevím, jak dlouho udržím mozek pohromadě a s ním i paměť a vůdcovu osobnost,“ vysvětlil Kokot.

„Takže z něj může být nakonec zombie?“ řekl Jack.

„V podstatě ano,“ odpověděl robot.

„Kokote, dělej co můžeš. Já zkusím najít toho čínského zmrda,“ zamračenej pronesl Pong a uložil meče do pouzder.

„Jdu pracovat do laboratoře,“ rozloučil se Kokot a zmizel z jídelny.

„Tak to je v prdeli, musíme se vrátit zpět na tu posranou planetu a začít pátrat. Představoval bych si, že poletím já, Urgha a Karlos. Běžte někdo říct Doktorovi, ať připraví Kapku. Za hodinu odlet,“ pronesl Pong plán, který byl souhlasně přijat a posádka se rozběhla za svými úkoly.

Rozloučení před odletem bylo krátké a Pong v něm jenom řekl, že neví, kdy se vrátí, ale jisté bude jen to, že se nevrátí s prázdnýma rukama. Byl dost odhodlaný, když vstupoval do transportního zařízení směr stanice Titan.

Let Kapkou proběhl bez problémů a raději přistáli mimo hlavní letiště, protože nechtěli vzbudit pozornost mezi posledními filmovými fanoušky, kteří ještě zůstávali a zabíjeli poslední funkční mozkové buňky. Pong převzal velení celé akcie a Urgha s Karlosem ani neprotestovali.

Pronajali obyčejný průměrný vůz a Karlos za volantem jel do hotelu, kde probíhal raut, aby se porozhlédli a zkusili vyčuchat nějaký informace. Šli rovnou do kanceláře rezervací a objednávek, kde si sedli naproti pěkné slečně a Pong začal vyjednávání.

„Ahoj kočička, myslím, že tušíš kdo sem, ale pokud ne, tak já jsem Pong a sem osobní strážce Kapitána Blázna, se kterým sem hrál v Kanibalech z bažin. Teď bych hrozně rád viděl databázi ubytovaných hostů, někoho totiž hledám.“

„Vím, kdo jste, ale já jsem jenom obyčejná recepční, to musíte jít za vedoucím. Dáte mi podpisy a kde je vůbec Kapitán Blázen? Tady se šíří nějaké divné zvěsti a ještě divnější videa z večírku...?“, vyhrkla ze sebe slečna recepční.

„Brzy vydáme prohlášení, ale nyní musíme k tomu seznamu. Vedoucí je tady?“ odbyl ji Pong.

„Není...“

„Nebude mu vadit, když se podíváme sami?“

„Rozhodně ne, on je váš velký fanoušek. Tady se mi Mistře Pongu, prosím, podepište,“ vyndala recepční z památníčku Pongovu fotografii z reklamního letáku Pong & Co., kde je vyfocen v póze se dvěma meči, na nichž má narysovaný fakt dlouhý lajny od špičky až po rukojeť.

„Jen kvůli tvým krásným očím a kozám,“ zasmál se Pong, vzal fotku a vysadil velký podpis a sprosté věnování.

„Jednou bude mít cenu, kočička,“ poděkoval Pong, položil na stůl plnej dýlerák pika, zvedl se a šel do kanceláře vedoucího.

Karlos obsadil křeslo vedoucího, zapnul počítač a chvíli musel hackovat, protože recepční neznala šéfovo vstupní heslo. Primitivní hotelový systém však obešel velmi svižně. Po chvíli hledání zjistil číslo pokoje a údaje o návštěvníkovi jménem Hu.

„Co s ním budeme dělat?“ zeptal se Karlos, když dodělal práci počítačového specialisty. Pong krátce přemýšlel.

„Musíme jít v přestrojení na letiště a zjistit, s kterým letem odkud a kam letěl.“

„Proč v přestrojení?“ podivil se Karlos.

„Abysme byli nenápadný a nikdo nás nepoznal. Viděl sem tady obchod s náboženským oblečením, zkusíme na sebe něco hodit, ať skryjem ty naše kostýmy.“

Z obchodu modním oblečením vyšly tři šedivé vaky, jenž silně připomínaly duchy, s otvory pro oči a ruce, aby mohly nést zavazadla.

„Pánové, připadám si teda děsně. Tohle se někde nosí?“

„Urgho, jo. Na jedný planetě, maj dokonce i speciální šukací pytle přes hlavu, jak jim říkám já, s otvory pro genitálie,“ zasmál se Pong a mířil k autu.

Vystoupili před hlavním letišťem a rovnou zamířili k administrativní budově. Pong pro průchod skrz vrátnici využil maskovací zařízení, které mu dal na cestu Kokot, aby nemusel ukecávat nebo rovnou vyvražďovat kompletní ochranku vstupu. Po schodišti došli do patra, kde se nacházela serverovna. Karlos velmi rychle otevřel hotelové bezpečnostní dveře, vstoupili do jednoduché místnosti s obyčejnou bytovou klimatizací a několika racky osázené lacinými servery. Svižně obešel špatné zabezpečení a velmi rychle začal prohledávat příletovou a odletovou databázi.

„Pongu, tady to mám,“ řekl po chvíli, kterou Čínan a Urgha strávili sledováním výstupů z monitorů. „To je dobře, povídej.“

„Pongu, přivezl ho soukromý přepravce odsud z planety.“

„Výborně, máš tam i adresu?“ zaradoval se Pong, protože se konečně vynořila pořádná stopa.

„Jo, nějaký Karel Marx, ulice číslo 350, dům 36 a byt 6.“

„Tak jedem,“ zavelel Pong a tři neviditelné šedivé pytle v klidu neozpozorovány odešly.

„Nesundáme to ze sebe už?“ zeptala se Urgha během jízdy.

„Ještě ne, dokud nedoděláme práci. Nechci, aby se rozkřiklo, že jsme tu byli. A to maskování byla prdel, co?“ odpověděl se smíchem Pong a sledoval číslování ulic.

Zanedlouho našli správnou ulici, k tomu správný dům a správný byt, do kterého neohlášeně vstoupili a totálně vyděsili obyčejnou rodinu s dětmi u jídelního stolu. Málokdy se vám přihodí, že by tři neviditelné šedivé pytle s otvory pro oči a ruce násilně vtrhly do vašeho bytu. Tady se tak stalo a velmi rychle držel neviditelný Pong pána bytu pod krkem dvacet centimetrů nad podlahou a začal rychlý výslech. Druhou neviditelnou rukou ukázal viditelnou fotku Hua a zeptal se.

„Karle Marxi, znáte tohoto muže?“

„Ano,“ odpověděl Karel Marx, který právě pochcal a zesral koberec.

„Kde ste ho nabral a kam odvezl?“

„Odvezl sem ho na stejný místo, kde jsem nabral. Vesmírná stanice Hluboké hrdlo 9. Velmi parádní komplex. Jeden bordel vedle druhého. Jenže von tam jenom přestupoval, vyzvedával ho nějaký šikmooký eunuch jménem Ho.“

„Eunuch?“ vyhrkl Pong.

„Jo, oblečenej ve starým čínským kostýmu. Jak kdyby utekl z historickýho filmu.“

„Jak si poznal, že je vykastrovanej?“ zeptala se Urgha.

„Podle hlasu, děvenko,“ zasmál se slabě Karel Marx.

„To by myslím stačilo, už asi chápu, která právě bije. Eunuch Ho vyslal zabijáka. Proto ten zmrď nechtěl jít do bordelu, když sem ho zval. Teď mi všechno zapadá dohromady a moje podezření zmrďa se potvrdilo,“ řekl Pong a položil vyslýchaného zpět na zem.

„Mizíme a ponížená omluva paničko za způsobený nepořádek a trochu větší vylekání,“ rozloučil se Pong a tři neviditelné šedivé pytle zmizeli z bytu, kde zanechaly překvapenou a strachy posranou rodinu s dětmi.

„Pongu, to byla nádhera,“ smál se Karlos, když ze sebe v autě sundaval oblečení.

„To jo, něco takovýho bych přál vidět každému,“ vysmátě řekl Pong a faktem je, že i Urgha se neudržela, protože to byla fakt prdel. Neviditelné přepadení civilistů v jejich vlastním bytě, kdy to můžete zažít.

Doma na základně vládla temná a smutná atmosféra. Kokot navrátilcům vysvětlil, že situace je stále kritická a Kapitán balancuje na hraně života a smrti. Informaci, že za celou situací stojí eunuch Ho a dost pravděpodobně se jednalo o pomstu za poslední setkání, přijali s těžkým srdcem.

„Přátelé, nejdřív musím zachránit Kapitána Blázna. Toho zmrda Ho s celou jeho armádou vyřešíme později. Teď nám zbývá poslední šance. Tou jest nejtajnější archiv v tajném archivu, kde zkusím vyhrabat tajnou technologii, jenž by mi mohla pomoci. Všechno, co jsem se doposud naučil, bohužel nestačí k záchraně našeho vůdce.“

„My tady máme takovej archiv?“ podivil se Jack.

„Ano, kdybyste o něm věděli, nebyl by tajný. Je ve skladu, úplně v zadní části jeskyně, kde jsou tajné dveře a za ním tajný sklad a archiv. A v tom skladu, jsou ještě jedny tajné dveře a tam jsou ty nejtajnější věci, o kterých nevím ani já.“

„Ses tam nikdy podívat?“ zeptal se Karlos.

„V tajném skladu jo, pár hraček jsme už vyzkoušeli, ale v tom tajnějším ještě ne. Nebylo potřeba do něj vstupovat, tedy až očividně nyní.“

„Tak udělej všechno čím můžeš zachránit Šéfovi život,“ řekl Pong a zakroutil hlavou. Ostatně nebyl jediný, kdo byl zmaten z informací, které jim právě Kokot sdělil.

Šli s Kokotem do zadní části skladiště, kde mohli poprvé spatřit nanočásticovou stěnu v akci. Po zadání kódu prošli do tajné části jeskyně. V podstatě menší kopie hlavního skladu, ale Kokot je táhl do nejzazší části, kde jiným kódem odemknul další stěnu.

Vstoupili do malé místnosti s všelijakými skříněmi, vitrínami plných různorodých neznámých tajných předmětů. Kokot smetl letitý prach z počítače, který nebyl dlouho zapnutý a nikdy neviděl připojení k jakékoliv síti. Chvilu trvalo než naběhly letité databáze, ale nakonec Kokotovy prsty rozehrály na klávesnici datovou symfonii.

„Mám to,“ řekl, niż by projevil jakoukoliv emoci. Zvedl se ze židle a šel k jedné skříně, kterou otevřel a úplně v horní polici v nejzadnější části vyhmátl malou prastarou dřevěnou krabičku pokrytou různorodými démonickými sexuálními výjevy.

„Co to je?“ promluvil společně několik hlasů.

„Tajná věc, poslední existující vzorek vzácného protijedu proti všemu,“ vyndal Kokot luxusní diamantovou ampuli s modrou světélkující tekutinou.

„Z čeho to je?“ zeptal se zvědavě Pong, který jinak z kláštera znal celou řadu a jedů a protijedů.

„Španělské mušky. Dnes již vyhynulý druh,“ odpověděl Kokot a opustil tajnou místnost.

„Cože?“ stihl ještě pronést Karlos, ale robot už nebyl k zastížení.

Kokot v laboratoři právě aplikoval protilátku, když se celá posádka shromáždila před průzorem a velmi netrpělivě očekávala výsledek. Pravda, čekali ještě další dvě hodiny, ale pak si toho všichni všimli a vtrhli do laboroky. Kapitán Blázen se rozkašlal, posadil a vyplivl velký černý hlen.

„Kde mám kurva hulení,“ promluvil a podíval se po své posádce, která začala mocně jásat a otevírat lahváče. Kokot mu podal osobně ubalené brko.

10. Zjevení

„Šéfe, už sme skoro tři týdny na cestě. Doktorova nejdelší štreka, kterou letíme. A to nás bude ještě čekat cesta zpátky,“ mumlal úplně nasračky Pong, který přišel do velínu Kapky, kde byl Blázen, Karlos, Urgha a Kokot, jenž neopustil místo vedle Doktorova vaku.

„Musíme vědět, co náš Doktor vydrží a zvládne,“ odpověděl Blázen s velmi skelným zrakem, protože ubíral Karlosovi koks. Jak jinak kurva chcete přežít tři neděle v plechovce, která si to nějakou posranou červí dírou řítí kamsi dva a půl miliónu světelných let od vašeho domova? Bylo jasně vidět, že tohle není žádná pařba pro zábavu nebo z radosti nad objevováním nových světů a civilizací. To bylo prachobyčejný sjíždění kvůli zabití času. Jediní při normálních smyslech byli Kokot a Urgha, které v podstatě perník nic nedělal, takže ležela v roztaženém sedadle druhého pilota a hladila své tři bradavky.

„Už tě přestalo bavit virtuální porno a chceš si konečně zapíchat?“ zeptala se Ponga, který samozřejmě souhlasil a oba dva zmizeli.

„Kapitáne, je vám jasným, že takhle to už jde dva týdny? Za dvě hodiny přijde Urgha a za dalších šest zase znovu Pong a tohle kolečko pojede znovu. Furt si myslíte, že to byl dobrej nápad dovést těm debilům zboží a školitele vaření? Neměli přiletět spíš k nám na zaškolení a předání zboží?“ řekl Karlos a nasál další lajnu.

„Karlosi, furt si myslím, že to byl dobrej nápad, protože nemáme klienty ze vzdálenějšího místa než je spirální galaxie v Andromedě. Jakože pár galaxií sme jich viděli, ale tahle je zatím nejvzdálenější a já si tam chci dát jointa,“ odpověděl nevrle Blázen, který již pár dnů pociťoval počínající ponorkovou nemoc, vůči které by měl sice být odolný, jenže jak se ukazovalo, vesmír fungoval trochu jinak. Podíval se po Kokotovi.

„Můj vůdce, vím na co se chcete zeptat. Ještě tři dny a jsme doufám na místě.“

„Jak doufáš?“ ulekl se Karlos.

„Takhle daleko Doktor ještě neletěl, tak uvidíme, jestli na poprvé trefí správnou planetární soustavu. Osobně se domnívám, že nikoli,“ vysvětlil Kokot své myšlenkové pochody.

„Dobře, dobře,“ odpověděl Karlos, který se moc neuklidnil a obavy ho pronásledovaly ještě další dny.

„Připravit na vystoupení z tunelu smrti,“ zahulákal Kapitán Blázen do mikrofonu, když ho Kokot upozornil, že jsou snad na správných souřadnicích.

„Tři! Dva! Jedna! Teď...!“ odpočítával a lodí houplo, když prošla horizontem událostí. Tři sekundy nato začala blikat všechna červená světla a rozeřval poplach.

„Můj vůdce, hlásím poškození trupu a probíhající prudkou dekompresi, pokouším se zastavit únik,“ zakřičel Kokot a dělal co mohl. Z některých lodních panelů vyšlehly plameny a z prasklých trubek se vyvalil dým a pára. Lodí to házelo a silové pole světélkovalo.

„Můj vůdce, úniky zastaveny, vynořili jsme se v poli velmi malých meteoritů letících rychlostí blízkou rychlosti světla a některé pronikly skrz silové pole v okamžiku průchodu horizontem. Hlásím rozsáhlé škody v zadní části, mám takové podezření, že jsme přišli o dveře nákladového prostoru a většinu přepravovaného zboží.“

„Cože kurva? A sme aspoň přibližně dobře na správném místě?“ vyjel prudce Blázen.

„Můj vůdce, nejsme. Naše pozice je o pět planetárních soustav mimo. Nejdřív musíme opustit tohle šílené místo a dostat Kapku do bezpečí.“

„Dělej jak musíš, ale hlavně vypni ten řev a zjisti, jestli je Pong v pořádku,“ odpověděl Blázen a začal balit další brko.

Houkání a blikání ustalo. Tím bylo jasné, že Kokot dostal Kapku pod kontrolu, vyvedl loď z roje mikrometeoritů, začal postupně hasit lokální požáry a zjišťovat detailní škody. Klimatizace vysála kouř z velitelského můstku a vyčistila vzduch.

„Můj vůdce, Pong s Urghou jsou v pořádku, ale budou muset chvíli zůstat v pokoji, protože v chodbě není atmosféra. Díra v nákladovém prostoru vysála všechno do poslední molekuly. Další problém jsou nějaké závady na pohonu, ale ty vyřeším sám. No a pak je tu poslední problém a taky ten největší.“

„Jakej kurva?“ zeptal se z novinek nervózní Kapitán.

„Někdo bude muset vyměnit a restartovat vnější panel ovládání senzorů. Ty senzory potřebujeme kvůli cestování jakýmkoliv našim pohonem. Bez nich jsme v háji.“

„To znamená kurva co?“ znovu vypadlo z Blázna.

„Můj vůdce, někdo musí vyjít ven a já to být nemůžu, protože mám spoustu práce ve strojně.“

„A kurva,“ řekl Blázen s Karlosem současně.

„Šéfe, Šéfe!“ ozvalo se reproduktoru.

„Co je Pongu?“ promluvil Kapitán.

„Šéfe, co se stalo? Nemůžeme se odsud dostat.“

„Pongu, my víme a poškodil nás roj velmi rychlých mikrometeoritů,“ odpověděl Kokot.

„Slyšíš, vydrž to tam ještě chvíli s Urghou, je potřeba opravit několik děr v trupu a musím ven vyměnit nějaký součástky,“ řekl Blázen.

„Šéfe, cože? Jak kurva ven? Ven půjdu já!“ zakřičel Pongův hlas.

„A jak by ses tam chtěl dostat, ty vole? Kapitán konec,“ vypnul Blázen vysílačku a rozhlédl se po bratřích v průseru. Dokázal si představit, jak je asi Pong nasranej a to mu ani neřekl, že přišli o veškerý náklad.

„Můj vůdce, běžte připravit skafandr, vyslal jsem automatické opravovací jednotky, aby zalátaly díry a teď musím jít řešit škody na pohonu. Jádro je nějaké přehřáté. Máte štěstí, že jsem s vámi, protože radiace a vakuum mě nezabije. Karlosi, dohlédni tady na přístroje.“

„Kokote, pomůžeš mi doufám s oblečením a kontrolou skafandru?“ zeptal se obezřetně Blázen a pořádně si ještě naposledy potáhl.

„Můj vůdce, samozřejmě. Navíc jsem vám do něj instaloval vaporizér rafinovaného hašišového oleje se speciálním desetigramovým zásobníkem, který by vám měl vydržet minimálně 24h.“

„Kokote, to zní dobře, deme na to,“ uklidnil Kapitán duši, natáhl lajnu koksu a šel s robotem zničenou chodbou k místnosti se dvěma skafandry a přechodovou komorou.

„Kokote, budeme ve spojení, žejo?“ zeptal se s menší obavou v hlasu Blázen, když už byl nasoukaný v ochranném obleku.

„Můj vůdce, to víte, že jo,“ Kokotův knírek předvedl vlnu a umělá ruka zavřela hledí. Kapitán Blázen ve svém obleku osaměl. Ticho však rychle přerušil hlas.

„Můj vůdce, tady je kufrík s nářadím a novým panelem. Zkuste ho neztratit, mám už jenom jednu náhradní sadu.“

Blázen přestal vnímat tlukot svého srdce a snažil trošku zklidnit nával klaustrofobie. Automatický systém ve skafandru detekoval zvýšený tep a nervozitu, takže vysunul nástavec vaporizéru a na kovovou plošku kápala malá kapka konopného extraktu. Blázen pozoroval jak látka začíná bublat a odpařovat, zavřel oči a zhluboka natáhl do plic kouř.

„Ty vole, Kokote, to je námrd,“ okomentoval sílu a kvalitu produktu, když se Kapitánovi přestal točit celý svět. Úplně cítil, že je připraven splnit úkol. Energie mu brněla celým tělem.

„Můj vůdce, projděte prosím do přechodové komory,“ požádal Kapitána Kokot a otevřel dveře. Blázen robotickým pohybem vstoupil a otočil celé tělo.

Viděl, kterak za ním Kokot zavřel dveře a potom boty aktivovaly magnetické podrážky.

„Můj vůdce ještě jedna věc. Nevypínejte boty, protože po otevření průchodu ven dojde k vypnutí umělé gravitace a všechno okolo vás začne poletovat. Pak pomalu projděte ven a jděte po trupu lodi až k místu výměny. Trasu uvidíte zobrazenou na displeji v hledí.“

Blázen znovu otočil tělo směrem k východu a Kokot otevřel dveře do volného vesmíru. Syčící zbylý vzduch prudce unikl ven a sebou vzal drobný nepořádek. Kapitán Blázen vystrčil hlavu z lodi a rozhlédl se. Prosklená helma umožňovala pohodlný výhled všemi směry a tak udělal první krok. Magnetismus botu s cvaknutím spojil s trupem a druhá udělala to samé. Musel udělat pár kroků, aby se rozcvičil a získal rytmus chůze. Před očima běžela mapa, která ho šipkou navigovala k místu poškození.

„Ty vole, Kokote, to je paráda. Jsem poprvé venku ve vesmíru. Škoda, že nemůžeš vidět to samý, co vidím já.“

„Můj vůdce, buďte úplně v klidu, všechno vidím. Veškerá data ze skafandru mi tečou přímo do mozku včetně obrazu a zvuku. V klidu pokračujte, mám vás pod dohledem,“ odpověděl hlas z reproduktoru.

„Kokokte...“ zastavil Blázen a rozhlédl se kolem dokola. Nemohl se nabažit té nádhery kolem. Hvězdy, galaxie a záblesky, které vytvářely drobná rychle letící tělíška narážející do silového ochranného pole kolem Kapky.

„... nemůže se mi nic stát, že ne?“

„Můj vůdce, nemůže. Jsme daleko od roje, který nás tak nepříjemně poškodil.“

„To si mě uklidnil,“ odpověděl Blázen, jeho tepová frekvence poklesla a očním ovládním naplnil vaporizér další dávkou čistého hulení. Odpařil vyšší teplotou a na jeden nádech natáhl hutný kouř. Chvilí jej podržel v plicích a vyfoukl. Výhled se mu trošku rozostřil, ale jednotka životní podpory vzduch rychle vyčistila a začal s pobavením sledovat svižně pracující automaty, které záplatovaly díry v trupu.

„Fakt prdel,“ smál se šťastný Kapitán Blázen, když pomalým krokem ve vzduchoprázdnu vesmíru zhulený pochodoval po trupu vlastní lodi. Rozhlížel se a pozoroval ruch v okolí. Plášť nesl stopy agresivního venkovního prostředí a bylo vidět, že bytosti, které Kapku postavili, věděli přesně co dělají.

Hlasový navigátor zhuleného Kapitána dovedl k místu poškození a rovnou zobrazil přístupové schéma. Odložil kufřík, jehož magnetické rohy se spojily s trupem lodi a otevřel ho. Vyndával nářadí přesně podle manuálu a vykonával požadované úkoly.

„Ty, Kokote, to by zvládl i robot,“ promluvil nahlas.

„Můj vůdce, já vím, ale chtěl sem vám dopřát zážitek,“ uslyšel strohou odpověď.

„Tak to se ti fakt povedlo,“ zasmál se Blázen a pokračoval v práci.

Teď je v podstatě potřeba zapnout v hlavě zhruba půlhodinovou sekvenci bez jediného stříhu, ve které Kapitán pomalu rozebírá panel a vyměňuje součástku. K tomu hraje mohutná hudba ve stylu Vesmírné odysey a v záběru proplouvá pro větší dramatickost velký obelisk s gigantickým tuleněm. Během této scény Blázen vyhulil několik dalších kapek extraktu a pro zvýšení napětí odplul jeden šroubovák, který nepotřeboval. Představte si, jak šahá do kufříku, z něj vylétává šroubovák a synchronně s hudbou odplouvá pryč.

Práce se nakonec úspěšně podařila, panel byl vyměněn a ochranný kryt nasazen. Nářadí uklizeno a zbývala už jen pohodová procházka zpět k průlezu do bezpečí.

Jenže nic takového se nestalo. S posledními tóny končící dramatické nahrávky skrz silové pole prosvístělo několik mikrometeoritů, které zničily pár opravářských automatů, ale hlavně jeden prošel Bláznovi skafandrem těsně nad loktem právě ve chvíli, kdy rozhodl začít s kocháním.

Helmou se rozezněl poplach a hledí zobrazilo rychle klesající tlak.

„Kokote...!! Něco se posralo, co mám dělat?!“ zakřičel Kapitán.
„Můj vůdce, zasáhlo nás několik rychle letících kamenů, škody jsou minimální, akorát vy máte problém,“ odpověděl Kokot.
„Já vím, že mám problém a co mám kurva dělat?“ křičel dál Blázen.
„Můj vůdce, nepanikařit a zastavit unikání kyslíku,“ řekl suše Kokotův hlas.
„Ale kurva čím, klesá mi tlak,“ řval Blázen skoro nepřičetně.
„Můj vůdce, v kufříku máte lepicí pásku, omotejte si ruku a budete v klidu. Mám tady práci, stojím po kolena v radioaktivní chladící kapalině, která odněkud vytéká a já ji nemůžu zastavit. Víte jak mi mrznou nohy? Kokot konec,“ odmlčel se hlas.
„Si dělá prdel?“ panikařil Kapitán, prudce oddechoval a rukou zkoušel otevřít kufřík, což se mu povedlo asi až po nervy drásajících třech sekundách. V další sekundě musel najít konec pásky a omotat pevně pás kolem ruky, aby zamezil dalšímu úniku atmosféry z otvoru ve skafandru. Akce motání byla další nervy trhající scéna, protože zkuste v beztlízném stavu pár stupňů nad absolutní nulou odmotat kus pásky a obtočit kolem ruky. Něco takového musíte zažít, abyste pochopili, jak velký to může být problém. Každopádně Kapitán Blázen všechno zvládl, varovný řev ustal a hladina kyslíku přestala klesat. Zůstalo mu akorát tak na cestu zpět do lodi.
„Ty vole, Kokote, já ti dám pěstí, až se vrátím,“ řekl nahlas a dal do vaporizéru dvojitou dávku vosku.

Pomalým krokem došel k průchodu a již si nebyl tak jist přátelstvem a útulností vesmíru, jak byl původně z pohodlí a bezpečí kapitánského křesla v kapitánském můstku přesvědčen. Zastavil u průlezu a začal kroutit kruhovým zámkem. Dveře cvakly a pomalu otevřely ven. Prošel dovnitř a s velkou úlevou stiskl tlačítko uzavírání. Bylo to v poslední chvíli, protože páska začala vlivem nepříznivých podmínek povolovat. Jakmile zelené světlo oznámilo, že prostředí je v pořádku, stáhl Blázen hledí a hluboce se nadechl. Natáhl ruku pro odložené brko v upevněném pouzdru a odpálil ho. Vylézt ze skafandru mu přišel pomoci Karlos a měl jednu nepříjemnou zprávu.

„Karlos, to si děláš prdel.“
„Kapitáne, nedělám. Musíme přistát na nejbližší obyvatelný planetě a opravit škody na pohonu.“
„Můj vůdce, má pravdu, v chladícím okruhu jsou trhliny a ty pořádně opravím až kdekoliv na jakékoliv zemi. Potřebuji všechno vypnout. Teď jsou zalátané nejhorší průsery, ale doufám, že Karlos našel poblíž nějakou planetu, která bude mít dýchatelnou atmosféru.“
„Kokote našel,“ řekl Karlos a trojice vyrazila na můstek.

Na můstku už byl Pong s Urgou a netrpělivě očekávali novinek.
„Šéfe...?“
„Pongu mlč, vypadáš docela odpočatě, tak si sedni a natáhni lajnu. Urgo ty taky, sme v průseru a Karlos s Kokotem nás odvezou do nějaký díry hluboko v prdeli samotného vesmíru,“ mručel Blázen a balil fakt velký brko.
„Šéfe, jasný,“ odmlčel se Číňan a poslechl rozkazů do puntíku.

Kokot s Karlosem řídili zraněnou Kapku a nenechávali se rušit od práce a drog. Pouze signalizace kontrolky světelnou hrou dávala výrazně najevo, že je spousta věcí poškozená nebo zcela mimo provoz.

„Můj vůdce, výměna ovládacího panelu nám zachránila život. K tamté hvězdě letíme,“ promluvil zničehonic Kokot a ukázal rukou k přibližujícímu světelnému bodu.
„Fajn, doufám, že tam budou mít hospodu a bordel s pohodlnejma posteľma a hromadou děvek,“ lehce se usmál Kapitán, kterého kouření jointů uklidnilo a zbavilo stresů z posledních hodin.

Těsně před navedením Kapky do atmosféry začaly znovu řvát sirény a blikat červená světla. Z některých panelů opět vycházel kouř a Kokot měl co dělat, aby udržel řízení.

„Můj vůdce, kolabuje nouzová oprava pohonu. Čeká nás dost tvrdé přistání,“ řekl nahlas Kokot a proletěl ionosférou.

Kapka zářila a letěla atmosférou k nekompromisně přibližujícímu povrchu, jemuž nehodlala uhnout. Kokot zkoušel snížit rychlost přistání na minimum, ale i tak za nimi zůstala dlouhá stopa v krajině, než loď zastavila úplně a utichla.

„Tak to bylo docela tvrdý přistání,“ řekl suše Blázen a nepřestával pálit joint.

„Můj vůdce, trochu jo, ale musím se dát do oprav. Čeká mě hodně práce. Pong by mohl provést strategický průzkum okolí, protože senzory zaregistrovaly živé bytosti,“ odpověděl Kokot.

„Voni sou tady obyvatelé?“ podivil se Karlos.

„Vypadá to tak, ale žádná vyspělá civilizace, nezjišťuji jakoukoliv průmyslovou aktivitu, kromě toho, že,“ zastavil se Kokot v myšlence a pozoroval obrazový výstup z průzkumného dronu.

„Co to je...?“ ozval se společný údiv.

„Můj vůdce, vypadá to, že si tady byl někdo pěkně zastrílet,“ konstatoval Kokot a sledoval ohromné krátery v zemi, které byly vidět z výšky.

„No, pěkný, ale už nikdo v blízkém okolním vesmíru není, tak se na to vyserem, uděláme opravy a zmizíme. Jo a Kokote, nemáš ještě jeden vaporizér? Protože ten omamnej olej fakt není špatnej,“ navrhl Blázen plán.

„Můj vůdce, rozumím a mám, akorát byste to neměl hulit jako jointy, přeci jen je ten olej 99.666% koncentrát čistého THC,“ podal robot Kapitánovi požadované věci.

„Proč?“

„Můj vůdce, proč? Protože byste mohl mít docela solidní halucinace,“ odpověděl Kokot.

„Ale... Kokote,“ zamyslel se Blázen a vzpomněl obelisku s ohromným tuleněm, „dobře, budu opatrný.“

Vložil na odpařovací destičku pořádnou kapku a zapnul ohřev.

Kapitán Blázen stál v nákladním prostoru a prohlížel škody. Vrata byla urvaná a vzala sebou i kus pláště.

„Ty vole, Kokote, tohle tady asi neopravíš.“

„Můj vůdce, ani nemám v plánu. Chladicí okruh potřebuje primárně technický zásah, automaty opraví malé věci na plášti, ale vrata skutečně nechám až domů,“ řekl Kokot a odešel.

Kapitán osaměl, protože Karlos zůstal na velitelském můstku u strojů a Pong s Urghou zajišťovali perimetr.

Stál v otvoru do lodi a kouřil z vapíku. Najednou měl pocit, že se něco v periferním vidění pohnulo. Otočil hlavou a spatřil před Kapkou středně velkého tuleně bez míčku, který ho pozoroval.

„Co to kurva...?“

„Blázne, musíš přivést místní obyvatelstvo na správnou cestu a napravit škody, které zde napáchala vyspělá civilizace,“ řekl tuleň.

„Co že kurva? Co to meleš, co z toho budu mít?“

„Informace, ale musíme tě nejdřív prověřit, jestli si je zasloužíš. Někdo po to tobě jde a máš opět nepřítele na život a smrt,“ řekl tuleň před tím, než zmizel.

„Kurva jaký informace? Já vím, že po nás jde eunuch Ho a že od něj musíme vesmíru odlehčit. Kde si kurva?“ šokovaně se Kapitán podíval po vaporizéru, odložil ho a zapálil raději brko.

„Ty, Pongu, už ste zpátky? Jak to tady vypadá? Bezpečno?“

„Šéfe, bezpečno, akorát sme narazili na stopy nějaký primitivní civilizace. Kovy sice znaj, ale jsou to zemědělci a lovci, v podstatě pravěk. Nehrozí od nich nebezpečí.“

„Myslíš Pongu?“ ukázal Blázen k lesu, ze kterého vyšlo větší množství ozbrojených domorodců.

„Šéfe, amatéři. S nima sem rychle hotovej. Mám je pobít všechny?“ zeptal se Pong a vytáhl oba meče. Oči mu zářily krvelačností a vyspeedované tělo mistra kung-fu bylo připravené vrhnout do do víru smrtícího masakru.

„Pongu, já nevím,“ zamyslel se Blázen a musel myslet na tuleně a jeho proslov, „počkáme s čím přijdou a kdyžtak jich pár zabiješ demonstrativně. To by mohlo stačit k odrazení dalších.“

„Šéfe..?“ odsekl Pong, ale poslechl.

Od domorodců se oddělila skupina a nesla na piedestalu dřevěnou tesanou sochu. Když se přiblížili, Blázen rozpoznal postavu, kterou již dobře znal. Eunuch Ho.

„Co to kurva...? Tahle výprava je čím dál divnější,“ propadl Blázen krátkému zoufalství. Oogle překladač však začal překládat.

„Cizinci, vítejte u nás a přivítejte našeho nového boha Ho,“ řekl domorodec, který vypadal, že by mohl všem velet.

„Nezdravíme nové ani staré bohy,“ odpověděl Kapitán klidně.

„Naši staří bohové také nevyžadovali úctu od návštěvníků, ale nový bůh tomu přikazuje. Viděli jsme jeho sílu, kterou zničil naše vesnice,“ pokračoval náčelník.

„To nejsou bohové, ale zmrdi s technologickou převahou. Co pro vás udělali?“

„Ponížili tak, jak to staří bohové nikdy před tím nedokázali,“ odpověděl muž.

„To vy jako potřebujete?“ podivil se Blázen a podíval po Pongovi. Ten nic neříkal a jen čekal.

„Někdo nám musí připomínat, že jsme jen nicotné zrnka písku v ohromném vesmíru,“ odpověděl vůdce skupiny.

„Vy znáte vesmír?“ nepřestával se divit Blázen.

„Ano, pozorujeme ho každou noc a každý rok z něj přichází smrtící paprsky, jenž některé z nás zabijí. To staří bohové dělali, abychom na ně nezapomněli. Až nedávno přišli jiní praví skuteční bozi.“

„Myslíte, že se budou vracet pravidelně, aby vás ponižovali?“ zeptal se Blázen, který naprosto ničemu nerozuměl.

„Věříme tomu, teď přivítejte a pozdravte boha Ho,“ skončil rozhovor velící muž a rozhostilo se ticho.

„Ani hovno, tady Pong je můj bůh smrti a teď vám ukáže, kdo je tady kurva pravej bůh. Pongu, můžeš jich pár nějak elegantně zabít, aby pochopili, kdo je tady Šéf?“

„Šéfe, vy ste můj bůh,“ zasmál se Pong a vyrazil předvést některé ze svých uměleckých tanečních čísel, během kterých zkrátil o hlavy a údy většinu doprovodu. Zůstal stát náčelník a pár mužů, kteří se třáslí strachy, až jim hovna tekla po vnitřních částech stehů.

Pong se rozhlédl po malém bojišti a rozřezal několik břichů, vyházel střeva a do vyprázdněných těl se vychcal a vysral.

„Šéfe, mám si vyhonit? To poníží jejich mrtvý jako nic jinýho. Se ptám, protože vím, že to nevidíte rád. Urgho, pojď mi pomoci,“ zeptal se krví a perníkem nabuzený Pong.

„Ty vole, Pongu, jestli myslíš, že je to nutný,“ odpověděl Kapitán a raději se otočil. Tohle skutečně vidět nechtěl.

Naprosto zostuzený vůdce domorodců zůstal konsternovaně stát a nevěřil naprosto ničemu, co právě běželo před jeho očima. Jeho přeživší soudruzi padli v mdlobách k zemi a v hlavě mu problikla jedna jediná otázka.

„Kde je můj nový bůh?“

Klekl před Pongem na kolena a sklonil čelem k zemi. Pong se vyrovnal a podíval po Bláznovi.

„Šéfe...?“

„No co Pongu, budeš muset pár dní dělat boha a snad jim během toho nějak vysvětlíme, jak to s tou vírou ve skutečnosti je.“

„Šéfe, velmi rád,“ zasmál se Pong a povýšeně pohlédl na klečícího muže. Šel k němu blíže, rozšlapal sochu Ho a položil nohu na záda poníženého.

„Teď budu já tvůj nový bůh a myslím, že si viděl na vlastní oči, jakou mocí vládnou. Tak to půjdeme říct těm ostatním buranům a zaostalým vesničanům a případně jim předvedu názornou ukázkou, kdyby se snažili nějak protestovat. Vstávej zmrde,“ kopl do klečící hlavy domorodců a vypadal spokojeně.

Náčelník vesnice se zvedl pomalu ze země a měl příšernou hrůzu v očích. Vydal se s Pongem vstříc druhům čekajícím u lesa, kteří vypadali velmi nervózně ze scenerie, kterou měli před sebou.

„Všichni poslouchejte, já jsem dočasně váš nový bůh a všichni mě budete poslouchat. Viděli ste, co umím a já nikde nevidím toho čuráka Hoa, takže teď všichni poklekněte.“

V davu to zašumělo.

„Dělejte zmrdi a ty jim něco pověz,“ řekl a kopl do hlavní hlavy místního společenstva.

„Poslechněte ho,“ zamektal, ale nestačilo to. Pong se nadechl, vytáhl jeden meč a krátce předvedl několik triků, po nichž padlo k zemi několik různě zohavených zkrvavených těl. A pro větší efekt vytáhl pár jehel, kterými předvedl šaolinskou magii, po které oběti začaly zaživa a bez viditelného zranění krváčet ze všech otvorů, než jim explodovaly hlavy.

„Dobře ty Pongu,“ byl slyšet Blázen, který se šel podívat blíž, jak si Pong vede.

„Šéfe, vypadá to, že asi už pomalu chápou, kdo je tady nověj bůh,“ zasmál se Pong, otřel o košilku nějakého mrtvého děťátka meč a uschoval ho. Spokojeně pozoroval domorodce, jak jdou postupně na kolena a hlavy srážejí k zemi.

„Tak teď můžeme začít s rekonstrukcí a záchranou civilizace,“ řekl Blázen a pořádně potáhl z brka.

„Můj vůdce, chcete nějaké rady jak být bohem? Velmi těžká otázka pro velmi dlouhý rozhovor, na který nyní nemám čas. Možná by jste mohl načerpat několik základních odpovědí v brožurce pro začínající bohy. Mám pocit, že je jedna kopie v lodní knihovně.“

„Ehm, Kokote, my tady máme knihovnu? Že to slyším poprvé,“ překvapeně se zatvářil Blázen.

„Můj vůdce máme, malá s pár stovkami knížek, ale nikdo po nich nikdy nepátral, tak jsem místnost poklidil a zamkl.“

„Kde je?“

„Dveře vedle záchodu,“ řekl Kokot.

„Ty jo, já sem vždycky myslel, že je to úklidovej kumbál,“ rozesmál se Kapitán.

„Můj vůdce, knížky už nikoho netáhnou. Kokot konec,“ cvaklo ve vysílačce.

Blázen zapálil brko a šel se podívat po doporučené literatuře. Došel k dveřím „kumbálu“, seřel jemný prachový nános z kliky, otevřel univerzálním klíčem a vstoupil.

Místnost byla nečekaně plná regálů s knížkami. Usedl k malému stolu s židlí a spustil elektronický rejstřík, ve kterém chvíli hledal podle klíčových slov typu „bůh“ a „začátečník“. Nějakou chvíli pátrání zabralo, ale nakonec úspěšně Kokotem doporučenou knihu našel. Nebyla to žádná velká bichle, pouze několikastránková brožurka s nejdůležitějšími radami a doporučeními.

Zapálil velké brko a začal listovat stránkami, aby zjistil, zda-li mu dílo nějakého Johna DeBilla k něčemu bude. Rady to byly vskutku užitečné.

„Nedávejte najevo strach. Raději ho překonejte bitím věřících.“

„Naučte věřící stavět velké sochy a svatyně.“

„Dopřejte služebníkům chleba a her, aby měli pocit, že na ně stále myslíte.“

„Obětiny vyžadujte v podobě potravin, drahých kovů či živých věřících nezávisle na věku a pohlaví.“

„Postarejte se o věřící akorát tak, aby v zimě nezdechli zimou a neztráceli zbytečně víru. Živobyť by měli obstarávat vlastními silami a jeho nedostatek považovat za test víry.“

„Sešlete na věřící občas nějakou pohromu v podobě náletů vražedného či všežravého hmyzu či krutých smrtelných nemocí doprovázených hnilobou, krví, puchýři a hnisem.“

„Vyžadujte v těchto krutých časech krvavé lidské oběti.“

„Pokud se objeví někdo, kdo bude tvrdit že je pravý bůh, dokažte věřícím, že existuje jenom jeden bůh a to vy. Sami nejlépe víte, že žádní bozi neexistují.“

„Občas vykonajte nějaký menší ‚zázrak‘. Oddaní poddaní je mají rádi.“

„Ty vole, to sou rady,“ kroutil Blázen hlavou, odložil vajgl do plechovky na vajgly, zvedl se a šel ven na čerstvý vzduch.

Venku už Pong ve svém novém božství rozdával úkoly. Domorodci byli roztríděni do skupin podle věku a pohlaví, čemuž také odpovídaly přidělené práce. Dřevěná svatyně svižně rostla ze země a řemeslníci začali pokrývat střechu došky.

„Šéfe, pojďte sem, nechal sem pro nás postavit střechu nad hlavou, odkud můžeme pozorovat věřící a taky zde budou vykonávány obřady. Tedy do doby, než postavíme něco většího,“ volal Pong.

„Já ti nevím, ale koukám, že je to tady docela pohodlný a veranda pěkná s výhledem na pracující,“ pochválil stavbu Blázen a posadil se do houpacího křesla vedle stolečku s popelníkem a oroseným lahváčem.

„Šéfe, pro vás,“ zasmál se Pong a šel rozdávat další rozkazy.

„Hele, ty Pongu, co je to za lidi, kterejm si rozdal práci?“

„Šéfe, všechno jsou to kolaboranti z řad místních, ze kterejch sem za žrádlo navíc udělal kněžský klér své nové církve Nejsvětějšího Mistra.“

„Ty vole, ty seš vychcanej. Kdy bude oběd?“ řekl Blázen a kouřil joint.

„Brzo, v kuchyni už kouřej hrnce,“ odpověděl Pong a sledoval pracující. Urgha pobíhala davem a sem tam občas někoho pořádně zbičovala devítiočasným bičem s vpleteným žiletkovým drátem.

Stavba hlavního chrámu odsýpala přesně podle Pongových plánů. Asi pátý den po přistání vylezl z Kapky Kokot, kterého zaujala rozsáhlá stavební aktivita v blízkém okolí. Ze začátku nebyl úplně vidět tvar, ale vlastní chrámová loď vypadala jako kosmické plavidlo a to hodně vysoké.

„Můj vůdce, co se to tady děje?“ zeptal se, když došel k prvnímu svatostánku, kde seděl Blázen na verandě a pozoroval proudy nových věřících, kteří přicházeli z blízkého a vzdáleného okolí, aby se poklonili novým bohům.

Pong samozřejmě nezapomínal udržovat morálku a pravidelně dvakrát denně pořádal veřejné popravy, během kterých osobně vykonával tresty smrti, jenž také sám uděloval. Chrámový stánek s výčepem piva, lihovin, spolu s nějakými opékanými uzeninami byl jedním z nejvýdělečnějších církevních statků, hned po předraženém prodeji palivového pohřebního dříví pozůstalým.

„Kokote, Pong provozuje svoji vlastní církev a docela mu to de, řekl bych,“ pozdravil lahváčem Blázen příchozího soudruha.

„Můj vůdce, to vidím a zírám, co dokázali za pár dnů postavit.“

„Nazdar Kokote, dobrý, žejo? Zrovna sme s Urghou řešili, že je na čase, aby pro sebe věřící konečně postavili nějaký haly na spaní a pak se vrhneme do výstavby města. Jak dlouho ti bude ještě trvat oprava?“ přivítal ho Pong, který se s bohyní Urghou vracel z inspekčního kolečka po staveništi a byl velmi pyšný na velkou náboženskou stavbu.

„Pongu, pár týdnů ještě určitě. Rozvody chlazení jsou úplně na hadry. Doktor se spojil s Musky, ale nemají na nás nyní čas. Prý žijeme, čímž je všechno v pořádku.“

„To sou celý voni, tak se zase vrať do práce. Pokud se budeš nudit, přijď na kus řeči a pokochat našimi věrnými,“ s úsměvem odpověděl Blázen, otevřel dalšího lahváče a opět se ukájel tím krásným pohledem na tvrdě pracující masu lidí.

„Ty vole, Pongu, mě se ten božskej stav docela líbí,“ povídá Blázen Pongovi, který se skláněl s Urghou nad modelem budoucího města. Měl všechno promyšlené, hospoda, hotel a bordel v centru. V okolí obchody, parky a další bordely. Všude hodně soch. Pong, Kapitán, Urgha, vlastně úplně celá posádka a to každý několikrát v různých velikostech a pózách.

Zatím však tisíce zotročených domorodců opustilo své zemljanky a primitivní obydlí ze starých prkýnek a stěhovali se do novotou vonících dřevěných baráků s luxusními čtyřpatrovými dřevěnými palandami. Pong je nechal zhotovit podle Kokotových návrhů inspirovaných slavnou filmovou trilogií Dovolená s Vůdcem, Vůdce v Osvětlení a Hudba z Dachau.

Každý večer probíhala pravidelná společná modlitba, během které Pong přijal tři nevinné panny jako poděkování za uplynulý den a během přijímacího aktu z nich udělal chrámové kněžky. Pořád bylo u nich doma plno a Blázen s Karlosem rádi přijali role božích druhů. Urgha před vším utekla do sakristie, kde raději věnovala pozornost plánům vznikajícího města.

„Šéfe, to je paráda. Přemyslím, že to tady pojmenuju podle sebe,“ řekl rozjařený Pong, který právě dokončil přijímací akt druhé jeptišky, „běž na sebe hodit bílej hábit a kotě, sedni si támhle k ostatním holkám, ještě se během večera párkrát uvidíme.“

„Ty vole, Pongu, úplně jako v bordelu, akorát neplatíme,“ odpověděl Blázen, odklepl popel a užíval si společnost tří úplně nahých novicек.

„Šéfe, ne abyste je odpanil, ty sou až na zejtra.“

„Pongu, nesor, už to takhle jedu pár dnů a nic si nepoznal, ty vole,“ rozesmál se Blázen a natáhl jednu z Karlosových lajn. Pong nic neřekl a raději ukázal na poslední čekatelku obřadu zasvěcení.

Blázen, Pong, Karlos a Urgha stáli uprostřed nového náměstí s velkou Pongovou nadživotní sochou z místního kamene podobného mramoru a rozhlíželi se vůkol. Radnice, hotely, hospody a velký vykřičený dům se zlatým vstupem již byli hotové a pracovníci dokončovali vnitřní výzdobu.

„Šéfe, půjdeme na inspekci,“ ukončil kochání Pong a vyrazil přes čerstvě položený trávník k bordelu. Tvrdě pracující věřící padali čely k zemi a vzdávali úctu svému živoucímu bohu s doprovodem. Pongův bič s ocelovými jehličkami dopadal na záda těch, kteří nebyli dostatečně rychlí a zbytečně očumovali.

„Je na ně zbytečně přísněj,“ špitla Urgha.

„Disciplína a poslušnost musí být. Nesmí zapomenout, kdo je tady bůh,“ odpověděl Pong, který otázku slyšel.

Blázen dělal, že nic neslyšel, protože v duchu s Číňanem souhlasil.

Zlatými dveřmi vešli do svého budoucího podniku a Urgha okamžitě začala kontrolovat postup prací na vnitřní výzdobě. Chtěla všude náboženské motivy a stěny byly vyzdobeny reliéfy s podobiznami celé Bláznovy posádky v různých situacích, znázorňujících minulé hrdinské činy typu zabití Temného kolegia či Pongovi temní démoni, se kterými bojoval během pátrání po Bláznovi.

Kapitán zabral místo u barového pultu, který ještě voněl čerstvým dřevem a představoval si, jak to bude vypadat, až bude v podniku pořádně zahuleno a po baru potečou litry alkoholu, který vylijí opilci padající pod vlivem k podlaze. Představoval si dýlera u záchodu s kvalitním perníkem a prvotřídní marihuanou.

„Co to má bejt? Kdo to dělal?“ ozval se křik Urghy, který přilákal Pongovu pozornost a okamžitě nechal čáry na baru čárama na baru.

„To je strašný, něco tak děsivýho sem v životě neviděla,“ křičela Urgha.

„Co se stalo?“ přiběhl Pong.

„Podívej se sám,“ řekla Urgha a ukázala na plastiku.

„Co... co...?? Co to kurva? Tos udělal ty?“ rozčílil se Pong a ut'al hlavu nejbližšímu řemeslníkovi.

„Kdo to byl? Kterej zmrld to byl?“ křičel Pong a nepřestával stínat hlavy.

„Pongu, co to děláš?“ přiběhl Blázen, který naprosto nechápal, která odbíjí.

„Šéfe, podívejte se, co si to ti zmrdi dovolili!“

Kapitán Blázen pozvedl hlavu a chvíli trvalo, než mu došlo v čem je zádrhel. Neznal Urghu detailně jako Pong, ale že ji někdo znázornil se dvěma kozama poznal dobře.

„Tak tohle někdo pořádně posral,“ konstatoval suše a šel ven, protože na náměstí byl slyšet řev našťvaného boha.

Jatka trvala asi dvacet minut a zůstalo po nich náměstí pokryté vrstvou mrtvol a loužemi s desítkami litrů krve. Ti, kteří přežili Pongovo běsnění, se krčili v bočních uličkách či různých výklencích a klepali hrůzou z božího hněvu.

„Ty vole, Pongu, tohle se zapíše do jejich dějin jako solidní apokalypsa. Ode dneška určitě už nikdo nezkusí ani omylem našťvat svého boha,“ smál se Blázen a hulil brko.

„Šéfe, asi sem to trochu přehnal,“ odpověděl Pong a pozoroval zkázu, kterou zanechal.

„Hlavně nedávej najevo emoce, tví věřící by si to mohli špatně přebrat,“ plácl Kapitán Ponga po zádech.

„Šéfe, jasný,“ srovnal záda Pong, natáhl z meče lajnu a šel vstříc svým ovečkám.

„Tak zmrdi, už nikdy se mě nesnažte nasrat. Ten hajzl, kterej vojebal svoji práci a mý bohyni vyrobil jen dvě kozy, je snad mrtvej a jestli není, tak ať se radši zabije sám a dobrovolně, protože jinak pozabím další lidi.“

Nastalo ticho, ve kterém probíhalo vzájemné podezřívání. Asi po třech minutách se zvedla jedna ruka a promluvil zkroušený hlas.

„To sem byl já, chtěl sem si ulehčit práci a myslel sem, že to nikdo nepozná.“

„Já jsem BŮH! Ty vole, já vidím všechno! Ted' co s tebou po těch všech jatkách?“

„Zabijete mě?“ zeptal se opatrně hlas.

„Ne, pojd' sem,“ řekl klidně Pong a sledoval, jak se dav rozevřel a vyšel trhan.

„Poklekni a plaz se v krvi mezi mrtvými,“ poručil bůh a oddaný padl k zemi.

Chvíli trvalo, než se připlazil a Kapitán Blázen začínal být nervozní.

„Šéfe, už jenom chvíli,“ řekl Pong, který vycítil počínající nudu. Vytáhl ostrý nožík a když muž ležel u jeho nohou, zvedl mu hlavu a vyřezal na čelo nápis „ZMRD“.

„Nikdo ho nesmí zabít, ale každéj z vás ho může zneužít dle jakékoliv libosti. Jo, a kdo ho zabije, ten zaujme jeho místo. Je vám to jasný?“ zeptal se Pong velmi hlasitě. Po krátkém davovém přemýšlení se ozvalo jednohlasné „Rozumíme!“.

„Tak a teď všichni do práce,“ rozkázal Pong a účastníci srocení zmizeli jak pára nad hrcem.

Pongova pozice nedotknutelného boha byla tímto definitivně potvrzena a již nikdo si nedovolil udělat jedinou chybičku. Naprosto stoprocentně dokonalé město rostlo jako z vody a začalo růst ještě rychleji, když Urgha zavedla třisměnný stavební provoz. Planeta totiž byla celkem solidně zalidněná a nových věřících byl dostatek.

Jednoho krásného odpoledne, několik dní po předchozích událostech během projížďky ve zlatém kočáře taženém zcela nahými chrámovými kněžkami, povídá Pong Bláznovi.

„Šéfe, je to paráda, když sme domorodcům dovolili objevit kolo, co? Vidíte, jak se práce zrychlily, když každá dvojice pracovníků dostala k dispozici kolečko a nemusí už tahat hlínu se sutí v kýblech.“

„Ty vole, Pongu, připadám si jako paša,“ řekl Kapitán a posunul brokátový polštář vypletený zlatou nití a naplněný nejjemnějším peřím ptačích mlád'átek. Úplně zapomněl, že v druhé ruce drží brko a propálil do něj velkou díru. Pong povzdychl, vytáhl ruku z okénka a ukazováčkem naznačil, že má někdo přijít. Krátce nato v hlubokém předklonu přišel sloužící a pokorně promluvil.

„Čehož žádáš, ó nejmocnější Bože?“

„Potřebuju vyměnit polštář a to rychle, nebo zemřeš.“

„Mocný, hned jsem zpět,“ spěšně se rozloučil sluha a Pong spokojeně otevřel oroseného lahváče.

„Vem ještě basu piv, docházej nám,“ vystrčil hlavu z okna vozu a zakřičel za odbíhajícím.

„Šéfe, přímo božskej servis,“ úchylně se zasmál a pořádně promnul bradku.

Neujeli ani dvě sta metrů, když byl sloužící zpět s pomocníkem a nesl nový polštář a rovnou dvě basy lahváčů.

„Pane bože, dejte je do chladáku, ať zbytečně nesteplaj,“ podali basičky pootevřenými dveřmi Pongovi.

„Nebojte se malí a nicotní, bude o ně dobře postaráno. A vy večer přiveďte manželky nebo nějaký jiný holky, který obětujete jako poděkování za další den, kterého jste se díky mě mohli dožít.“

„Óóó, velký a mocný Bože, jak přikazuješ, óóóó,“ odpověděli sloužící v hlubokém úklonu a zmizeli z dohledu.

„Pongu, ty oběti, byly nutný? Služek slasti tu máme fakt dost,“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, jenom kvůli principu,“ zasmál se Pong a natáhl ruku se studeným lahváčem k pozdravu, Blázen nelenil a cinknul hrdlem o hrdlo.

„Kde ste byli tak dlouho?“ přivítala Blázna s Pongem Urgha.

„Ale, nějaký problémy s polštářem,“ mávl rukou Kapitán.

„Dobře, my sme právě dokončili závodistiště s arénou pro souboje odsouzených k smrti. Zítra konečně dojde k zahájení výstavby továren určených k výrobě omamných látek. Karlos právě kontroluje zaměření základů,“ pověděla Urgha a urovnala koženou velmi sexy modrou pracovní uniformu z nejdražších látek zdobenou drahými kameny.

„Sekne ti to, kotě. Co si to takhle veřejně rozdat, aby místní viděli jak mrdá bůh?“ odvážně Pong pochválil oblečení.

„Pongu později, teď mám krámy, pardon práci,“ odsekla Urgha s nepatrným úsměvem v obličeji.

„Kapitáne, rád vás vidím. Chcete se podívat na novou arénu? Navrhl jsem pro nás luxusní výhled,“ pozdravil nově příchozí Karlos, který přišel z inspekce a právě sundával zlatou ochrannou přilbu.

„Kde ste vzali tolik zlata, sakra?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, tahle planeta je na něj bohatá, odvezeme si domů solidní vejslužku,“ řekl Pong.

„Jak jde vůbec oprava Kapky?“ ozval se Karlos.

„Kokot povídal, že ještě tak tři týdny, objevil nějaká ložiska prazvláštních kovů, takže se vrhnul i do opravy pláště,“ odpověděl Blázen a upil z lahváče.

„Dobře, to by nám mohlo stačit k dokončení celého města. Pěkně se nám rozrostlo a těch lidí, který sem dobrovolně přišli za Pongovou vírou v Nejsvětějšího Mistra. Jak much,“ odpověděl Karlos.

Najednou se z druhé strany města ozval mohutný výbuch a nad střechy domů vyvalil černý kouř.

„Co to kurva bylo?“ řekl Blázen.

„Šéfe, to byla elektrárna,“ odpověděl Pong.

„Elektrárna? Tys těm trhanům postavil elektrárnu?“ podivil se Blázen.

„Šéfe a z čeho myslíte, že bych krmil fabriky a letiště bude taky potřebovat dost energie. Taky potřebujem nějaký gigawatty pro řídicí věž a nějaký základní příslušenství jako celnice či elektronicky zabezpečený vězení. Ty idioti nemusí vědět, jak to všechno dohromady funguje, ale hlavně že to díky mě funguje,“ dlouze Pong vysvětlil důvody k postavení energetické centrály.

„Pongu, není doufám jaderná? Že ne?“ ujistňoval se s obavou v hlasu Kapitán.

„Šéfe, ani hovno, stará dobrá uhelná. Krásný způsob jak zaměstnat domorodce. Topí pod kotly jak mourovatí,“ usmál se Pong, „ale teď musíme jet.“

Nasedli do zlatého kočáru a Pong zlatým bičíkem jemně plácl zapřažené dívky přes záda, až jim v pod kůží zůstávaly šrámy vyplněné zlatými šupinkami.

Přes město projeli rychle, protože blikající diamantová diskokoule na střeše kočáru varovala dostatečně včas všechny stojící v cestě. Pracující věřící uskakovali a automaticky padali čely k zemi, když je míjel zlatý vůz bohů.

Zastavili u hořící elektrárny a dav se rozestoupil. Pong vylezl na střechu a velmi důrazným hlasem promluvil.

„Kurva, co se tady stalo?“

Chvíli bylo hrobové ticho, ale pak se dala do pohybu skupina lidí, která vystoupila do vyprázdněného kruhu, strhla nejdříve k zemi nějaké spoutané muže a pak se poklonili sami.

„Nejvyšší nejmocnější bože pod hvězdami a slunci, sami jsme chytili teroristy, kteří zničili zázračný stroj pro výrobu mocné síly. Tady jsou a čekají na potrestání,“ řekl jeden z nich.

„Tak kurva teroristy, říkáš,“ procházel Pong narovnaný podle pravítka kolem údajných teroristů. Udělal asi tři kolečka a pak jednoho chytl za hlavu, zaklonil ji a rybičkou odřízl od těla. Zabralo to necelé dvě minuty a scéna to byla věru nechutná. Všude vůkol stříkala krev a chlap řval do té doby, než mu Pong prořízl průdušnici. Někteří čerství věřící začali zvracet, protože něco takového ještě neviděli.

„Zmrdi, čeho ste vyhozením elektrárny chtěli docílit?“

„Vy nejste žádní bohové a chtěli sme dokázat, že jste jenom obyčejní podvodníci na vyšší technologický úrovni,“ řekl jeden z útočníků.

„A to ste vzali kurva kde?“ podivil se Pong.

„To je naše stará víra, tuto planetu kdysi navštívili cestovatelé vesmírem a nechali našim předkům informace, že nejsou sami a že existují vyspělejší civilizace. Žádný bůh neexistuje.“

„Lžeš podvodníku,“ opáčil Pong, zamračil se a sjel přísným pohledem lidi okolo. Nikdo ani nešpitl.

„Vidíš to, všichni souhlasí,“ řekl Pong a šel k veliteli chrámových ochránců pořádku.

„Proč jste mi o nich nic neřekli?“

„Ó mocný bože. Zasraný heretici, mysleli jsme, že už jsou dávno mrtví. Dávno jsme je vyhnali, nezabíjejte mě prosím za moji ubohost a zbytečný život,“ padl k zemi velitel.

„Dneska tě ubožáku ušetřím, ale večer přivedeš starou a svých pět dcer,“ řekl přísně Pong.

„Ale vždyť té nejmladší je jen osm let...“ zkusil špitnout velitel, ale ihned raději zmlkl.

„Zmiz mi z očí, ksindle odporný,“ mávl rukou Pong a strachem pochcaný chlap se odplazil.

„Utřete někdo ty chcanky,“ přikázala Urgha svému ženskému doprovodu a jedna služebnice ihned vykonala rozkaz.

„Co já s váma udělám?“ přemýšlel Pong hlasitě a chodil kolem dokola s rybičkou v ruce.

„Já už vím, předhodím vás davu,“ zasmál se a znovu vylezl na kočár.

„Moji věrní následovníci, sami jste chytili podvodníky, lháře a teroristy, sami vykonejte trest, který zasluhují.“

Davem to zašumělo, chvíli se nerozhodně hýbal ze strany na stranu, ale pach krve nakonec vyhrál a masa věřících vrhla energii na klečící odpadlíky od pravé víry. Co potom nastalo, pochopí nejlépe jenom pamětník středověkých časů, kdy dav toužící po krvi byl běžnou součástí lidského života. Renegáti zmizeli pod kupou řvoucích lidí a jen chvílemi vyletující kusy oděvů, údů či vnitřních orgánů dávaly najevo, že vespod probíhá solidní řezničina holýma rukama.

„To je hodně hustý,“ konstatoval Pong, když na střeše kočáru dával s Urghou, Karlosem a svým Šéfem studený lahváče a láhev kořalky. Scénu pozorovali dokud masa krví zmagorených primitivů nedokončila jateční práci a neopustila krví zborčené místo, kde nezůstal ani ždibeček čehokoliv lidského.

„Můj vůdce, mohu vás vyrušit?“ probudil opatrně Kokot Blázna, podřimujícího v houpacím křesle na verandě prvního chrámu.

„Co se děje?“ otevřel oči Kapitán a hmátl po rozkouřeném brku v popelníku.

„Kromě toho, že sem přivezl z Kapky další lahváče, chtěl bych vám říct, že do týdne budu s opravami hotov. Místní naleziště vzácných kovů mi umožnilo opravit škody, vyrobit nový trup a zesílit trup. Kromě toho, Doktor už se nudí a sjíždí posledních pár týdnů LSD zase jen pro zábavu. Navíc nevím, jak se bude Pong tvářit, až zjistí, že mu Doktor zabavil terminál virtuální reality.“

„Ach Kokote,“ vzdychl Blázen, „zatím to udrž v tajnosti a já ho začnu připravovat k odletu. Beztak mu tady z toho začíná hrabat. Podívej se sám.“

Kokot pohlédl směrem, kterým Kapitán ukazoval a gigantická chodící Pongova socha z ryzího zlata nešla nepřehlédnout. Pomalu kráčela městem, zhlížela z výšky na věřící a kolem dokola házela zlatá prasátka.

„Kapitáne, zbývá ještě postavit nemocnici s porodnicí a město bude hotové, dva dny maximálně,“ oznámila Urgha.

„Výborně, Kokot bude také za pár dnů hotovej, takže konečně poletíme domů. Tahle hra na bohy a zabíjení času stavbou města mě už začíná trochu nudit,“ odpověděl Blázen.

„Chápu Kapitáne, já bych ještě stavěla, ale znamenalo by to použít už nějakou vyspělejší technologii, ale to Pong nechce. On to tady chce mít jako tenkrát za starých časů, kdy věřící byli poháněni bičem a mečem. Čímž se nám dost omezují možnosti dalšího rozvoje,“ řekla Urgha.

„Urgho, já myslím, že to stačilo. Co s těma lidma bude dál, až odletíme? Přemejšlela si nad tím?“ zeptal se Blázen.

„Kapitáne,“ zarazila se Urgha, „popravdě nepřemýšlela. Až teď, když jste položil tuto zákeřnou otázku.“

„No a co s nima uděláme?“

„Nevím, Kapitáne,“ sklopila hlavu.

Blázen chtěl něco říci, ale z myšlenek ho vytrhl Pong, který vběhl na verandu jako rychlá voda.

„Šéfe, Šéfe, chystám velkou akci k oslavě dokončení našeho božského díla. Nejdříve proběhne v chrámu velká mše, kterou zakončíme skupinovým příjmem novicек do mého řádu a pak bude mejdan, během kterého bude pití, perník s trochou jídla pro všechny úplně zadarmo.“

„Pongu,“ chvíli přemýšlel Blázen, „proč kurva zadarmo? Víš kolik jich kurva je?“

„Šéfe, musíme ukázat trochu milosrdenství a božské lásky. Navíc fabrika vychrlila první var, tak ať si zmrdi užijou, protože příště už budou za perník jenom platit,“ zasmál se trochu úchylně Pong.

„Pongu, ty vole, ty si debil. Dobře, uděláme mejdan a po jeho skončení se vypaříme pryč. Kokot bude za pár dnů hotov se všemi opravami. Rozumíš mi?“

„Šéfe, přišel okamžik, kterého jsem se bál od začátku, přiznám se,“ sklesle prohlásil Pong.

„Ty vole, za ty roky už to dobře znáš. Každá prdel jednou skončí. A teď padej chystat akci, ať je to večer velkolepý,“ ukončil Blázen rozhovor a napil se z lahváče.

Náboženský obřad v ohromné chrámové lodi započal gigantickým venkovním ohňostrojem, který byl odpálen kolem hranic celého města. Kdyby věřící uměli létat, právě teď by viděli, že město do vesmíru září jako monstrózní povadlý čůrák.

Vnitřek byl zaplněný a na oltáři ve stylu DJ pódia stál Pong oblečený ve zlatém kung-fu hábitu s pozlacenými vlasy a vousem. Za ním u stolu plného jídla seděl Blázen, Karlos, Urgha, Kokot a nezapomnělo se ani na Doktora. Sloužící kněžky kmitaly a nosily na stůl nejvybranější lahůdky z místních lesů, luk, řek a jezer. Pong započal svátost.

„Vážení oddaní poddaní zmrdi, dnes oslavíme konec jedné velké práce a začátek nové. Pokud jste si toho ještě nevšimli, tak v bočních lodích jsou stánky s alkoholem a perníkem, takže kdo nemá ještě řádně naloženo, má nyní příležitost. Dnešní večer máte všechno zdarmááá..!!“ zakřičel Pong, až se dřevěná klenba otřásla. Zvedl bradu do výšky a prohlížel mlčící dav. Poté ještě dodal.

„Jenom na novicky mi nikdo nešáhne nebo mu čůrák upadne. Necht' je obřad zahájen,“ zvedl meče do vzduchu a naznačil mase, že se má uprostřed rozestoupit. Chrámové zlaté dveře zavrzaly a vstoupil průvod nahých řádových čekatelek. Ponga osvětlily dva proudy světla a všechno začalo

zářit zlatou barvou. Spustila pochodová hudba a mladá děvčata erotickými pohyby prošla až ku svému bohovi. Jejich strážci měli velké starosti s odrážením nadřazených jedinců, kteří se drali k průvodu nabuzení chlastem a fetem zdarma.

Během několika následujících minut nastala jedna z největších hromadných orgií v dějinách souložení a Pong prožíval nirvánu.

Z oltáře byl solidní výhled, Karlos pustil věřícím nějaké náboženské písně v elektronické taneční podobě a Kokot přinesl několik velmi výkonných stroboskopických blikačů.

„Šéfe, tak to mám rád, jsem párty king!!!“ křičel rozjařený Číňan, jenž byl obklopen davem věřících fanynek, kterým sypal perník rovnou do nosních dírek.

„Kapitáne, tohle bude solidní masakr, jestli ty lidi vyjedou všechen dostupnej sajrajt,“ naklonila se Urgha k Bláznovi.

„Děvče, je mi to jasný, už sem instruoval Kokota, aby vzal Doktora a v průběhu času se nenápadně vypařili připravit Kapku o odletu. Nejspíš zmizíme ve spěchu. Víš mám takovej divnej vnitřní pocit, že tady sme to trošku přehnali,“ odpověděl šeptem Blázen.

„Rozumím,“ odpověděla Urgha a trochu se uklidnila. Byla sice spokojená s dílem, jenž vytvořila, ale možný důsledky ji vnitřně trochu děsily.

Karlos se bavil a bylo mu celkem jedno, jaký osud bude mít tahle šílenost, protože věděl, že ho čeká čistá postel a civilizace.

„Šéfe, já sem jim ještě do cisterny s vodou nalil LSD a vysypal pár kilo extáze, aby měli zážitek, na jakej do smrti nezapomenou,“ řekl v průběhu akce Pong Bláznovi.

„Ty vole, ty jim chceš připravit pořádněj dojezd,“ odpověděl Kapitán.

„No,“ zamyslel se Pong, „budou to mít trošku těžší a předpokládám, že si budou ráno muset už poradit sami.“

„Ty vole, Pongu, seš docela chytrej, už sem měl pocit, že ti vlezlo hraní boha do mozku jako Zentaurský červ,“ koukal Blázen Pongovi do očí a hledal lež.

„Šéfe, byl to báječnej pocit a jak rychle stavěli, to sem v životě neviděl,“ zasmál se Pong a na malou chvílku odmlčel. Věděl, že tím Blázna trochu rozhodí.

„Šéfe, já vím, kde je moje místo. Kokot s Doktorem už zmizeli do lodi, že?“

„Jo, odešli a my půjdeme za chvíli, takže to běž nějak zařídit, ať zpanikařej až ráno,“ řekl Blázen a šel Karlosovi prozradit, že za chvíli odlétají.

Velký obrácený kříž nad oltářem stroboskopicky blikal jak o život, absolutně přendání domorodci stále provozovali skupinový mrd a stáli nekonečné fronty na chlast a drogy. Jídlo došlo dávno. Nikdo už neměl šanci zaregistrovat, že DJ je dávno automatický a opakuje deset písniček z usb flashky stále dokolečka.

Karlos, Urgha a Blázen stáli pod blikajícím náboženským symbolem a pozorovali Ponga, který svolal nejužší kruh vedení své církve a cosi jim vysvětloval.

Kapitán kouřil joint a přemýšlel. V podstatě viděl šílenou apokalypsu a totální zotročení úplně celý planety během několika týdnů trvajícího mejdanu. Najednou jakoby se mu navalilo od podbříšku a málem vyhodil posledního lahváče z žaludku. Odplivl slinu a zíral nad Ponga směrem ke zvonici.

Z šedivého oparu vyplaval tuleň a zvětšoval se. Když dosáhl nadživotní velikosti, z mlhy s pšouknutím vyskočil červený balónek, kterým začal živočich radostně žonglovat na svém nose. Blázen zíral a tuleň pomalu přibližoval. Vplul do konopného dýmu, hluboce se nadechl a česky promluvil.

„Kapitáne Blázne, úplně takhle jsem si nápravu škod nepředstavoval, viděl jsem to úplně jinak, ale teď už se nedá nic dělat a v podstatě víra jako víra. Úkol bych považoval za splněný, protože čas běží a tebe čeká důležitý úkol. Síla a moc Zakázané říše roste a výpady eunucha Ho začínají být častější a agresivnější. Dost si ho totiž nasral.“

„To by mohla být pravda,“ přivřel oči Blázen a vyfoukl oblak dýmu, „ale mohl si za to zmrdat sám, protože se mi sral do života. Mě sou jeho problémy ukradený a on je línej za mnou přijít s normální obchodní nabídkou za ten nesmysl, kterej hledá a já bych měl mít.“

„Souhlasím,“ sklonil hlavu tuleň a zachytil míček ploutví, „jenže už v tom jedeš a musíš ho dorazit.“

„Proč já, respektive my?“

„Protože jste vyhráli nad Temným kolegiem a máte za sebou mocné přátele.“

„Všechno tenkrát byla souhra pouhých okolností,“ pokusil se Blázen snížit význam tuleňova tvrzení.

„To je celkem možné, ale na nastávající časy to nemá vůbec vliv,“ řekl mořský tvor.

„Dobře, když teoreticky seženu přes Kokota nějaký tajný zbraně z tajných archívů a teoreticky se rozhodnu Zakázanou říši vyhladit, tak kde ji mám kurva hledat?“ zkusil ze sebe Kapitán shodit zodpovědnost.

„S touto otázkou jsem počítal a proto jsem tady. Mám pro tebe souřadnice, jenž jsem pro jistotu zapsal na tento mezidimenzionální kus papíru,“ ukázal ploutví do prostoru, kde se vynořila s plonknutím rulička papíru.

„Takže až se teoreticky rozhodneš přikázat Pongovi, aby prakticky vyhladil celou civilizaci, máš údaje na papíře,“ dodal tuleň, nadhodil balónek nad nos, párkrát zažongloval a zmizel.

Kapitán Blázen zíral a ne úplně přesně rozuměl tomu, čeho byl právě svědkem. Každopádně na zemi ležela rulička papíru, kterou zvedl a rozmotal. Četl nějaká čísla a kroutil hlavou.

„Hele, viděli ste toho tuleně taky?“ opovázil se po krátké chvilce zeptat.

„Kapitáne?“ díval se nechápavě Karlos.

„Kapitáne?“ nahodila Urgha udivený výraz.

„Nic, nic ste neviděli, asi mi už hrabe, potřebuju se v klidu vyspat. Vyrazíme, ne?“

„Mohli bysme,“ zazněla odpověď.

„Tak běžte někdo pro Ponga,“ řekl Blázen a dost ho bolela hlava.

Urgha došla k Pongovi a skupině jeho nejvěrnějších.

„Už můžeme jít, všechno sem jim vysvětlit a půjdou nás doprovodit,“ řekl Číňan.

„Je to bezpečný?“

„Urgho, je a musí to být,“ odpověděl Pong a sjel pohledem oddané věřící.

Venku v ulicích vládlo peklo. Domy byly pohlčovány plameny, zfetovaní nazí věřící kopulovali mezi hromadami stavebního materiálu či se vzájemně zabíjeli různými předměty. Nad městem se vznášel křik znásilňovaných, umírajících a řev nadřzených ozbrojených skupin pronikal do všech pórů kůže. Pach krve, mrdky a alkoholu vlezle zalézal do nosních dírek a nešlo mu nijak uniknout. Pong zapřáhl církevní pohlaváry do zlatého vozu, sám vylezl na střechu, aby ho bránil před nemyslícím davem a vyrazili napříč městem k místu odletu, kde čekal Kokot s Doktorem.

Pong měl dost práce a jeho meče nepřestávaly vydávat světelné záblesky odražené záře ohně. Z čepelí stékala krev vyjetých bezmozků a Urgha těžkým kladivem srážela ty, na které Pong nedosáhl. Bylo to vlastně docela napínavé a i Kapitán Blázen si zastřílel expanzními střelami z automatické zbraně ráže .357.

„Šéfe, tohle miluju,“ křičel Pong a nepřestával pokrývat okolí směsí vnitřností, krve, kůže a kusů masa.

Pravda, zábava to byla preveliká, ale jejich chrámoví tažní koně doklusali k branám, respektive k tomu co z nich zbylo, v polovičním počtu koňských sil. Z kočáru dávno zmizela zlatá barva a celý byl pokryt stékající krví. Svátá trojice na jeho střeše na tom nebyla nejlépe. Krví zlití od hlavy až k patě působili na míjející trosky lidí jako démonický vůz bohů smrti.

Čím víc se vzdalovali od města, které pomalu začínal pohlcovat bůh ohně, tím víc si začínali uvědomovat, jaké je kolem nich ticho.

„Kapitáne,“ špitla Urgha.

„Já vím, zalezem do kočáru a Pong nás odveze až k lodi. Žejo, Pongu,“ otočil se Blázen.

„Šéfe, rozkaz!“ zasmál se Číňan a švihl mocně koně železným bičem.

Kapka na louce zářila jako nová. Venku čekal Kokot a byl očividně rád, že vidí svého vůdce.

„Můj vůdce, konečně. Kapka je připravená k okamžitému odletu,“ přivítal příchozí.

„Výborně, to rád slyším,“ vyšel Blázen z kočáru a za ním ostatní.

„Vy teda vypadáte,“ konstatoval Kokot a skoro se pousmál.

„Pongu, pojď, mizíme domů,“ křikl Blázen.

„Šéfe, hned jsem za vámi, jen tu ještě něco dodělám,“ odpověděl Pong.

Číňan odpoutal své věrné koně a seřadil je do řady.

„Víte, vážím si vaší oddanosti, ale nemůžu vás nechat žít. Nechce se mi nějak složitě vysvětlovat, že sme s váma trošku vyjebali, abysme zabili čas, než tady kámoš opraví naši technologicky vyspělou loď.“

Mezi kněžími zašumělo překvapení.

„Jo, slyšíte dobře, vaši odpadlíci měli celou dobu pravdu. A víte co, nechám dva z vás žít, abyste šířili pravou pravdu,“ cynicky se Pong usmál a jak řekl, tak vykonal. Dva zcela šokem oněmělé borce nechal nahé utéct a rozloučil se s nimi temným démonickým smíchem.

„Ty seš fakt blázen,“ řekl Blázen, mocně vyfoukl a nabídl Pongovi lahváče vyzdobeného kapkami rosy.

„A teď domů.“

O dva dny později seděli v jídelně na Základně a jedli míchaná vejce sypaná parmezánem.

„Ty, Kokote, už si zjistil, co je na těch souřadnicích?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, podle nejtajnějších map z tajného archívu je v těch místem smrtící radioaktivní zóna, přes kterou se nedá dostat a dodneška je celý kus toho vesmíru označený jako ‚Země nikoho‘.“

„Hm, čichám čichám dobrodružství, mám totiž pro Ponga úkol,“ řekl Kapitán.

„Šéfe? Vy pro mě máte úkol?“

„Pongu mám.“

„Šéfe, jakej?“

„Vymažeš z mapy celou civilizaci.“

„Šéfe? To ste vymyslel sám?“ rozzářila se Pongova očka.

„Ne, ty vole. To mi poradil tuleň.“

11. Setkání s předky

Stanice na Titanu byla plná předstartovního ruchu. Urgha balila řízky a buchty, Kokot se staral o basy lahváčů a kartóny tvrdýho, Pong věnoval pozornost svým drogám, Karlos zase svým a Kapitán Blázen samozřejmě nezapomněl na hulení. Balení krabic se zbraněmi a tajnými předměty, o nichž se nevědělo, zda-li se nebudou někdy v budoucnu hodit, probíhalo nacvičeným tempem.

Hangár byl plný předmětů, které Jack s Frankem posílali antigravitačním vysokozdvížným vozíkem do útrob Kapky. Její povrch zářil novotou, protože Kokot přivezl z předchozí „božské“ výpravy mohutné zásoby velmi vzácných kovů, z nichž vyrobil ochrannou slitinu podle nejnovějších nejtajnějších postupů, které před časem zcizil během jednoho ze svých průniků do CGDS, lidově nazývané Celogalaktická datová síť, spadající pod správu Velké rady.

„Kokote, vypadá pěkně,“ pochválil práci na lodi Blázen, který mezi tím vším chodil a kouřil brka.

„Můj vůdce, že ano? Jsem náležitě hrdý na úpravy, které jsem provedl,“ dmul se pýchou Kokot, až se jeho knírek přeslizce zavlnil.

„Kapitáne, jídlo je zabalené a připravené v lodní kuchyni. Požádala jsem Kokota, aby pro nás zvětšil chladíák, nevdí doufám?“ zeptala se Urgha.

„Nevadí, je možný, že tahle výprava bude trvat delší dobu, takže žádný jídlo navíc není ke škodě,“ odpověděl Blázen.

„Šéfe, všechno je naložený, můžeme vyrazit ničit civilizace,“ oznámil Pong.

„Můj vůdce, nekecá, do půl hodiny můžeme vyrazit,“ potvrdil slova Kokot.

„Výborně,“ řekl radostně Blázen, „Kokote, půjdeš s Pongem zabezpečit Základnu a Stanici, za patnáct minut vyrážíme uzavřít tuhle pomatenou literární sérii,“ dodal tónem podobnému rozkazu.

„Můj vůdce, rozkaz!“ sklapl Kokot a rychle odešel následován Pongem vykonat poslední předletové kontroly.

Po sedmnácti a půl minutách přišel do prostoru kapitánského můstku Pong.

„Šéfe, všechno zabezpečeno, smrtící pasti čekají na zmrdy, kteří by se rozhodli znásilnit náš domov líbezný.“

„Mozeček s Mazlíček jsou nadšení a připraveni ohlídat naše tajemství,“ dodal Kokot, který přišel za ním a hned usedl k ovládání.

Celá Bláznova posádka byla pohromadě a všichni zaregistrovali jednu změnu. Doktor již nebyl v cestovním vaku, ale seděl ve velmi pohodlném křesle s inteligentním povrchem a měl akorát k oční bulvě přiveden optický kabel s nástavcem, podobném Pongovu terminálu virtuální reality.

„Můj vůdce, o dost lepší verze Pongovy konzole,“ řekl Kokot a nastartoval motory.

„Kapitáne, bude to jízda a navíc si s váma konečně popovídám,“ řekl Doktor a rozvalil se v křesle.

Kokot nadzvedl Kapku ze země, zatáhl podvozek a zamířil vraty ven. Provedl tradiční oblet nad údolím a spustil ochranný systém. Prostor Stanice zakrylo maskovací pole v barvě skály a šterku, což bylo spíš z estetických důvodů, protože jejich pozici na Titanu znali naprosto všichni.

„Můj vůdce, vynoříme se poblíž místa označeného jako ‚Země nikoho‘ v zákrytu meteorického roje. Doktor už souřadnice má a teď nám otevře černou hlubinu,“ řekl Kokot.

„Vydrž prosím tě, měl jsem takovej nápad a poslal mejla kámošovi, který by nám možná mohl pomoci,“ odpověděl Blázen a prstem listoval po virtuálním dotykovém displeji přenosného počítače, který mu svítil do obličeje.

„Šéfe, jakýmu kámošovi?“ posádka s Pongem zaševalila.

„Pamatujete na Honga, jak sme mu zachránili život a on ukradl loď tomu kastrátovi?“ řekl Blázen a rozhlížel se po zmatených soudruzích.

„No, co se křeníte? Vždyť říkal, že kdybysme ho někdy potřebovali, ať se ozvem. Nechal mi na sebe mejla a myslím, že výprava do Zakázaný říše je přesně ten důvod, kdy by se nám někdo znalejší místního prostředí hodil, ne?“ dovyprávěl Kapitán svoji myšlenku.

„Šéfe, něco na tom bude,“ zamyslel se mírně zmatený Pong, protože už viděl totální destrukci všeho.

„Můj vůdce, a odpověděl vám?“ zeptal se Kokot.

„Odpověděl, s Hongem se sejdeme u madam Kawasaki,“ odpověděl Kapitán.

„Šéfe, ty vole,“ radostně zavýskal Pong.

Setkání to bylo přeradostný. Protože kapitán Hong už v podniku madam Kawasaki několik dní pařil, Blázen a jeho posádka dorazili do solidně rozjetý párty. Paní domu samozřejmě nachystala to nejlepší, čehož mohla nabídnout a VIP hostů ve VIP prostorech bylo skutečně mnoho. On Hong trošku rozkecal, že se potká se známým Kapitánem Bláznem, což přitáhlo opravdu mnoho výjimečných obchodníků vším či vysoce postavených politiků ze všech koutů Galaxie.

„Ty vole, Pongu, ještě že sem mu nenapsal, proč se s ním chci sejít, ten blb všechno rozkecá,“ řekl se smíchem Blázen.

„Kapitáne Blázne!!!“ přiběhl rozjařený Hong, skočil Bláznovi kolem krku a pořádně ho objal. Málem dostal hubana a jediný, jenž ho zachránilo, byl rozkouřený joint. Decentně Honga odstrčil a pokusil se o profesionální úsměv.

„Taky tě rád vidím, ale proč takový divadlo, prosimtě?“

„Kapitáne, od té doby, co sem se díky vám stal svobodnej tvor, tak pařím a obchoduju se zbraněma. Nic velkého, ale uživit se tím dá celkem solidně. Část těch lidí tady jsou mí obchodní partneři a zbytek jsou jejich známí a známí jejich známých,“ vysvětloval Hong, který si všiml Bláznových rozpaků.

„Jasný, takže si svolal takový menší setkání prachatých lidí, to není až tak zlý a navazovat nový kontakty není nikdy na škodu,“ s jistým náznakem úlevy řekl Blázen, položil ruku na Hongovo rameno a pořádně stiskl jeho ruku. Za ním stál Pong a měl nasazený těžce kamenný výraz.

Prodrali se davem, který je chtěl pozdravit, Pong prorážel cestu dřevěnou šaolinskou meditační holí a neměl problém občas uštedřit tvrdší ránu přes hlavu či ruce. Nebylo slyšet protestních hlasů, protože nikdo si to nechtěl s velikým Kapitánem Bláznem rozházet.

Došli až ke vstupu do soukromých prostor madam Kawasaki, kam tradičně mohli vstoupit jen ti nejvyvolenější z vyvolených. Starý známý Hirošima s úsměvem od ucha k uchu přivítal Kapitána a hlavně Ponga, kterému pochválil efektně zkrvavenou tyč.

„Ty Pongu, s holemi se dobře cvičí,“ řekl krátce a otevřel dveře.

„Já vím,“ odpověděl s úsměvem Pong a šel za Kapitánem.

„Ale hovno,“ rozesmál se Blázen a běžel přivítat starého přítele.

„Taky tě rád vidím,“ pověděl pan Jednooký a objal starého barda.

„Co tady děláš?“

„Ale, byl jsem nedaleko a zaslechl jsem cosi o mejdanu u madam. Tak sem tady,“ smál se Nejvyšší představený a sebral Bláznovi brko.

„Vy jste opravdu...?“ ozval se zaražený Hong.

„Jo, Hongu sem. Já se ti omlouvám, že sem se takhle pozval sám, ale víš jako to chodí v našich mocných kruzích. Normálně bys zůstal tam za těmi dveřmi a Hirošima by na tebe ani nepromluvil, ale tady Kapitán Blázen má zase nějaký šílený plán a potřebuje tě,“ řekl Jednooký.

„Ty vole, ty víš, proč sem tady?“ zarazil se pro změnu Blázen.

„To víš, čtení šifrovaných mejlů pro nás není problém, navíc sem mluvil s Doktorem. Nazdar Doktore, jak se máš. Vidím, že ste tu úplně všichni,“ konstatoval jednooký Musk.

„Čau, Jednooký, mám se dobře, vždyť víš,“ zamručel Doktor a pozvedl ruku do vzduchu na pozdrav. Po něm se ozvalo několik stručných pozdravů „ahoj“, „dobrý den“ či „čau vole, kde máš flašku?“

„Tak se asi posadíme ke stolu, nejdřív něčeho pojíme, popijeme, potěšíme se potěšenými, která nabízím a pak si pánové v klidu proberete svůj byznys. Jste mými hosty a jenom se zeptám, chcete zde někoho z těch debilních fanoušků prudících venku?“ promluvila madam Kawasaki.

„Ani snad ne, maximálně se jim půjdem občas ukázat, aby to nevypadalo, že na ně úplně serem,“ odpověděl Blázen a už se mu sbíhaly sliny při pohledu na všechny ty pravý neklonovaný pochutiny po stolech. Soukromý harém madam Kawasaki měl tu čest zažít skutečně málokdo a kdo jednou mejdan prožil, vzpomínal na něj do smrti.

„Musím říct, že některé vaše příběhy jsou docela drsné,“ pověděla madam během rozhovoru u jídla a hladila po umělém stehně Kokota.

„Madam Kawasaki, Můj vůdce si vždy poradí,“ odpověděl Kokot, jehož knírek předvedl několik vlnek. Blázen významně pokýval hlavou a pokračoval v rozhovoru s Hongem.

„V podstatě tomu rozumíš dobře, chci s Pongem vyhladit z map Zakázanou říši a předpokládám, že tady přítel Jednooký nemá žádných námitek, protože jinak by se určitě už dávno ozval.“

„Blázen má pravdu, ne že by nám nějak říše Zakázaného císaře výrazně vadila nebo překážela, ale jsou něco jako termity, všude kde se objeví, všechno zniče. Jako na té planetě, kde ste si pár týdnů dost luxusně hráli na bohy,“ řekl Jednooký a usmíval se.

„Ty díry po bombách způsobili vojáci týhle party kastrátů?“ udiveně řekl Blázen.

„Jo, občas takhle někam přiletí, najdou si primitivní planetu a zastřílí si.“

„Proč to dělají?“ zeptala se Urgha.

„Netuším, nemají důvod, jsou to takový štěnice v kožichu, který potřebuje pořádně vyprášit,“ pověděl Jednooký.

„Jak to vůbec na planetě domorodci vzali, když sme se tak nenápadně vypařili?“ zeptal se Karlos.

„No, co ti budu povídat,“ zamyšleně pronesl představený, „první týden byl hodně zlej, vysmažili všechny zásoby, rozebrali fabriku a vychlastali všechno v čem byla aspoň špetka alkoholu. Ten dojezd byl fakt drsněj. Vraždění, znásilňování všeho živýho i mrtvýho, město v plamenech a totální chaos. V podstatě přežili jen ti, kterým se podařilo včas uprchnout do okolních zbytků lesů. Budou se z toho sbírat ještě pár generací, ale jako lekci dostali solidní, nikdy nezapomenou,“ odvyprávěl Jednooký osud domorodců.

„Ty vole,“ ozvalo se společným hlasem.

„Sme si asi posrali trochu karmu?“ ozval se Jack.

„Ani ne,“ pokračoval Jednooký, „jsou horší věci a souřadnice svýho úkolu máte. Sice nevidím důvod vám nějak pomáhat, protože myslím, že Pong si povede dobře. Už máš vůbec plán?“

„Pane Jednooký, tak nějak zhruba mám,“ zvedl Číňan hlavu od lajn.

„To je dobře, bude potřeba trocha šaolinské strategie,“ zasmál se Musk a potáhl z brka.

„Tyhle Bláznovy matroše ty sou vždycky špičkový,“ pochválil hulení.

„A moje celá role v tom celým je jaká?“ odvážil se konečně promluvit Hong, který nebyl ještě úplně srovnaný se společností, ve které se nečekaně ocitl.

„Velmi jednoduchá, vyznáš se tam, ne?“ konstatoval Blázen.

„To se vyznám, ale dokonce vím, kde Zakázaná říše je. To ti nemusel říkat nějaký vyhalucinovanej tuleň,“ odpověděl velmi suše Hong.

Tím tónem všechny dostal, byl z něj cítit odpor a Kapitán byl nucen přemýšlet.

„Ty vole, za prvý. Nebyla by to taková zábava, docela sme si užili. No a za druhý,“ krátce se odmlčel, „mě vůbec nenapadlo, že bys to mohl vědět. Ostatně sem si na tebe vzpomněl krátce před tím, než sem ti poslal mejla,“ přiznal Blázen barvu.

Nastalo další kratší ticho, jenž přerušil Pong.

„Na Šéfa!!!“ zakřičel, povstal a pozvedl lahváče.

„Na Nejvyššího představenýho,“ povstal Blázen.

„Na nás všechny,“ ozvaly se další hlasy a zacinkaly lahváče. Nastal menší ruch, během kterého služebnictvo obměnilo stůl, madam Kawasaki přivolala svůj harém a vzala Kokota za ruku. Setkání nabralo dalších obrátek.

Pařili skoro celý týden, než usoudili, že všeho bylo dost a je na čase nastoupit cestu zničení civilizace.

Stáli na letištní ploše a loučili se s madam Kawasaki a s panem Jednookým.

„Nijak bych se nezdržoval, čeká nás mise a docela sme se už zdrželi, takže madam děkuji za pohostinnost a tobě, ty vole jednookej, dík za všechny rady, ale stejně nevím jestli se jima budu držet,“ povídal Blázen.

„Ty vole, to vůbec nevádí, protože si fakt nepomatuju, co všechno sem ti nakukal. Mám totiž v hlavě docela solidně bílo za poslední dny. Těším se, až si pár dnů pospím,“ odpověděl s pokusem o úsměv Jednooký.

Madam Kawasaki neposlouchala, protože měla nějaké závěrečné číslo s Kokotem. Takže si nějak všichni přítomní vzájemně řekli „čau a někdy příště“, Hirošima odtrhl svoji paní od robota a Blázen musel zvednout hlas.

„Ty vole, Kokote, no ták, už se zase přepni mozek do normálního režimu, zastrč uměláka a běž si sednout za volant.“

„Můj vůdce, slyším a poslouchám,“ odpověděl s drobným zaseknutím Kokot, pomalu se otočil a celkem nerozhodně došel k nákladovému prostoru. Ještě jednou provedl otočku a dlouze hleděl madam Kawasaki do očí. Ta pohled opětovala a její nebohý ochránce měl co dělat, aby ji posadil do luxusního vozu a odjel.

Kokot dlouze pozoroval odjíždějící automobil a v hlavě mu hrála romantická smutná píseň. Pak se pomalu obrátil, vešel do lodi a výhled ven zakryla zavírající vrata.

„Kde je Hong?“ zeptal se Pong.

„Za 26 hodin máme sraz na těchto uvedených souřadnicích,“ sklonil se Blázen z velitelského křesla a podal Kokotovi papírek s čísly.

„Můj vůdce, tam sme s Doktorem za patnáct minut.“

„Nevadí, je to hranice ‚Země nikoho‘, tak se tam porozhlédnem a počkáme někde nevidění stranou,“ řekl Kapitán a vyfoukl oblak dýmu.

„Můj vůdce, jak myslíte. Slyšel si Doktore, tady máš souřadnice a otevři díru v časoprostoru,“ podal Kokot lístek dál a připravil loď ke vstupu do horizontu událostí.

Červí díra je vyplivla u velké bílé plynové stěny, která se táhla od nevidím do nevidím. Žádný ze senzorů nedokázal proniknout skrz a každý pokus o vyslání automatické sondy skončil jejím zničením, krátce před vstupem do oblaku plynu, vystřelujícími proudy žhavé plazmy.

„Šéfe, viděl ste to taky?“ zeptal se Pong, když zničili další sondu neúspěšným pokusem.

„Jo, viděl, co si vo tom myslíš Kokote?“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, myslím si jenom jediné. Nějak tím plynem lze bezpečně projít, Hong je toho názorným důkazem,“ dumal Kokot, až jeho knírek předvedl několik vln.

„...chápu kam míříte, je čas použít senzory nedestruktivním způsobem,“ dodal.

„Přesně tak Kokote, máme 25h a 40 minut k tomu, abys to tady pořádně prozkoumal. A teď je čas pořádně poobědvat, Urgha určitě už udělala bramborovou kaši a osmahla řízky,“ usmívající Blázen se zvedl z křesla, hodil vajgl do popelníku a odešel. Pong s Karlosem ho následovali a po dobrém jídle šli všichni odpočívat. Potřebovali se totiž vyspat z mejdanu u madam Kawasaki.

Uteklo celých 25h, když se Blázen probudil a šel vysrat. Vysrat sfetovaný a ožralý hovno dá práci, takže si k tomu zapálil brko a mocně tlačil.

„Můj vůdce, můj vůdce, přišel sem na problém s plynem. Už vím, kterak se skrz něj dostat,“ vběhl Kokot s křikem do kapitánské ubikace.

„Neřvi, ty vole, už sem vzhůru,“ pootevřel Blázen dveře záchoda.

„Můj vůdce...“ zarazil se Kokot, když jeho elektronické receptory zaznamenaly závan oděru.

„Nedělej, že nepoznáš sfetovaný a ožralý hovno, ty vole. Co se děje?“ vyptával se Kapitán a čistil přitom řít’.

„V plynové bariěře jsou místa, kde nevytvěrají plazmové výboje a dá se jimi vstoupit do oblaku.“

„No a co to znamená?“

„Můj vůdce, sonda proletěla na druhou stranu a bezpečně se vrátila.“

„Ale hovno, tak si tuhle informaci ponecháme pro sebe jako strategickou výhodu, kdyby se cokoliv pojebalo. A co tam vůbec na druhý straně je?“ radostně prohlásil Blázen, umyl ruce a vylezl z hajzlu.

„Můj vůdce, jedna spirální mikrogalaxie asi s 458 hvězdami a několika planetárními systémy, z nichž některé vypadají obydleně. Je tam celkem čilý radiový ruch,“ odpověděl Kokot.

„Hm,“ přemýšlel Kapitán, „uvidíme, jak se bude chovat Hong. Jdem na můstek.“

V lodním řídicím centru bylo rušno. Setkala se celá posádka, Frank se dokonce umyl a všichni vyčkávali Kapitánova příchodu.

„Šéfe, jsme připraveni, úkoly sem rozdál a špionážní sondy již sondují tamní mikrovesmír. Několik planet je obydlených a mám už vytipovanou jednu, kde bychom mohli začít s ničením Zakázané říše.“

„Pongu, ty seš úplnej romantik,“ zasmál se Blázen a otočil ke Kokotovi.

„Nějaký stopy po Hongovi?“

„Kapitáne, ještě má deset minut,“ promluvil rychle Karlos.

„Fajn, akorát na brko,“ konstatoval Kapitán a začal motat.

Joint byl zhruba poloviční, když se objevil záblesk a z hyperprostoru vyskočila známá loď.

„Kapitáne Blázne, nečekáte doufám dlouho? Můžu se k vám přemístit?“ promluvil z reproduktoru Hongův hlas.

„Přeneseme tě rovnou na můstek,“ odpověděl Blázen a mávl směrem ke Kokotovi, aby provedl úkol.

Zanedlouho stál Hong před Bláznem a udiveně prohlížel interiér kapitánského můstku.

„Máme tu jen skromné vybavení, lahváče jsou vzadu v chladáku,“ řekla Urgha.

„Výborně,“ zasmál se Hong a cestou k boxu natáhl nejdřív piko u Ponga a pak čáru uhlí u Karlose. Podrbal nos a když otevřel pivo, blaženost prostoupila celé jeho tělo.

Zaznělo další cinknutí lahváčů a Kapitán započal krátký rozhovor.

„Bojový akce řídí Pong a teďka potřebuju vědět, jak se dostaneme skrz ten plyn. Zničili jsme dost sond, abysme pochopili, že je v tom nějaká finta.“

„Blázne,“ zamyslel se Hong a lišácky se podíval svýma doširoka rozšířenýma zorničkami, „vy už to víte, co?“

Kokot se podíval po Pongovi a Bláznovi, který naznačil, že mají být v klidu.

„Jo, víme, byl sem zvěďavej, jak moc se budeš vykroucet,“ řekl Blázen a mocně potáhl.

„Chápu, že mi ještě pořád stoprocentně nevěříte a ještě asi bude chvíli trvat, než si vaši důvěru zasloužím,“ upil Hong decentně z láhve a snažil se zjistit skrz hustý dým, jaký výrazy mají v obličejích.

V nastalém tichu bylo slyšet jenom pípání palubní desky a zvuky ventilačního systému, který byl schválně stažený na minimum. Do mlčení začalo vstupovat sání lajn, srkání piv a výdechy kouře.
„Ty vole, je to tak, musíš nás přesvědčit, protože nyní půjdeš proti svým bývalým pánům a přátelům. To není prdel jako obchod s drogama nebo zbraněma, chápeš snad, ne?“ promluvil Kapitán.

„Naprosto,“ odpověděl rychle Hong.

„Výborně, teď si pokecej s Pongem, on už má vytipovaný místo, kde bychom mohli začít s ničením Zakázaný civilizace,“ řekl Blázen a tvářil se spokojeně.

Číňan Číňanovi vysvětlil, jak se věci mají a první co by chtěl, je zařít bezpečný průlet plynovou hradbou s plazmovými výboji a zařít se na druhý straně někam, kde nebudou budít pozornost. Ujasnili si vzájemný role a Hong poníženež absolvoval paprskem cestu zpět na svoji loď.

Vesmírná plavidla se dala do pohybu a Kokot následoval Honga do plynového mračna. Průlet to byl věru efektní, ale ke škodám nedošlo a přesně podle plánu po deseti minutách vypluli na druhé straně v Zemi nikoho.

„Hele, Hongu, neříkej mi, že sme první návštěvníci tohoto světa?“ promluvil Blázen do mikrofону.

„Stručně řečeno, ani hovno, Říše musí udržovat obchodní styky s okolním vesmírem, ale velmi si hlídá tajemství průchodu. Ti, kteří proniknou bez předchozího schválení, bývají brzo zničeni. Letěte za mnou, ukryjeme se v meteorickém oblaku a odtamtud podnikneme smrtící výpady. Vždyť sme se tak domluvili. Hong konec.“

„Byl nějakej nervozní,“ řekl Pong.

„Jo, slyším, ještě sem nevypnul spojení. Nedivte se, jestli mě chytí, sem mrtvej,“ dodal uraženě Hong a teprve teď ukončil komunikaci.

Kokot pro jistotu zapnul maskovací režim a v závěsu za Hongovou lodí vedl Kapku do meteorického roje, který byl ve velmi těsné blízkosti plynové hradby. Kapkou otřásla rána.

„Helejte, to nebylo příliš geniální zapnout maskování. Jeho záření přitahuje plazmový výboje a pokud vás to zajímá, díky nim nás právě našli,“ ozval se z reproduktoru Hong.

„Šéfe...? Ten mamrd má pravdu,“ řekl zrychleně Pong, který rychle pohledem sjel bojové senzory.

„A v čem je problém, stejně sme je přijeli vyhladit. Nejspíš to vypadá, že nastal pravej čas začít s vyvražďováním,“ odpověděl Blázen a mocně potáhl.

„Šéfe, máte jako vždycky pravdu, musím opustit humanitu a začít myslet jako největší válečník v dějinách. Kokote, zviditelni nás a dej ochranný pole na maximální výkon. Vyhubíme je všechny do jednoho, zmrdy zkurvený zasraný,“ zabouřil Pong a nasál gigantickou lajnu.

„Nabít všechny zbraně a zamířit na nepřítele,“ vykřikl v nastupujícím rauši a jeho prsty rejdlily po zbraňových ovladačích.

„Šéfe, všechny zmrdský lodě mám na mušce? Můžu vypálit?“

„Pongu, podle veškeré velectěné libosti,“ usmál se Blázen a sledoval scénu před sebou. Číňan stiskl červené tlačítko a Kapku opustily subatomová torpéda. Celý velitelský můstek zajásal radostí a začal odpočítávat.

„Pěpět, čtyčtyři, tři, ddva, jejedna, nunula...“ opakovali ve Frankově rytmu.

Nastalé mocné exploze smetly nepřítele z oblohy a zanechaly v místním malém vesmíru hromadu trosek a zbytků mrtvých těl, které pomalu začala přitahovat gravitace meteorického oblaku.

„Pičo,“ kroutil hlavou Karlos, když viděl ohňostroj, který zazářil v prostoru.

„Vypadá to, že milý Pong zničil naprosto všechny v dosahu,“ řekl Kokot, který nepřestával sledovat senzory a okolní prostředí.

„To byl záměr, Kokote, teďka poletíme sundat z oběžných drah obydlený planety,“ odpověděl Pong, který začal počítat sílu neutronových hlavic.

„Jestli vám můžu vstoupit do našich domluvených plánů, rád bych nejdřív varoval všechny otroky, aby se pokusili zachránit vlastníma silama. Není třeba zabít všechny,“ ozval se z reproduktoru Hong.

„Hele, ty vole, co ty kurva víš o vyhlazování civilizací. Tam neřešíš nějaký posraný otroky nebo nedejbože nevinný civilisty. Prostě vyhladíš naprosto všechno do posledního důchodce a dítěte bez ohledu na postavení či význam pro budoucnost. Chápeš ty vole?“ rozohnil se Pong.

„Jasně, ale můžeme je zkusit varovat, na tý tvojí vyhlídnutí planetě mám ženu a příbuzný, takže je to trochu osobní, chápeš zase ty?“ odpověděl Hong.

Pong se na chvíli zamyslel a podíval po Kapitánovi.

„Nedívej se po mě tak, ty ses chtěl vzdát humanity, tak rozhodni sám,“ zasmál se Blázen, kterému byli všichni místní civilisti zcela ukradení. Pong pokračoval v přemýšlení a nakonec vydal rozhodnutí.

„Dobře ty vole, nic nám nebrání aktivně se pobavit vyvražďováním z očí do očí. Uděláme výsadek a hodíme voko po tvý starý.“

„Díky, ty vole,“ oddechl Hong hlasitě.

„A když už tam budem, zabijem pár lidí,“ dodal Pong a otočil se k Kokotovi.

„Kokote, přeneš nás na povrch a dohlídneš z orbity, aby nás nikdo neobtěžoval. Máš povolení sejmout všechno, co se k tobě přiblíží na dostřel.“

„Pongu, rozkaz!“ oznámil Kokot a nepřestával sledovat řízení.

Kapka s Hongovým kosmoplánem zaparkovala na oběžné dráze a Kokot přesunul Blázna, Ponga, Urghu, Karlose a Honga na povrch planety.

Lidově řečeno „*zhmotnili se*“ kdesi v polích, z čehož byl Pong velmi rozmrzelý. Hong to viděl a hned ho uklidňoval.

„Buď v klidu, nedaleko je chrám plný chrámových panen, který je chráněn jednotkou kastrátů. Bude potřeba, aby sy panny osvobodit, protože je mezi nima moje stará a mejch pět dcer.“

„Ale to zní parádně, vražední eunuši mučící nevinné panny, jdeme na pomoc. Tvoje stará je ještě nevinátka?“ snil Pong a viditelně přidal do kroku.

„Pongu, kolego Čínane, zpomalte, tady nejde o mučení, tady jde o něco jinýho,“ zpomalil ho Hong.

„A o co teda jde?“

„Za prvý, moje stará není panna a za druhý tady jde o starobylé rituály,“ vysvětloval Hong.

„Zase nějaký ezosračky, na ty my nejsme,“ vložil se do rozhovoru Kapitán.

„Já nemám na mysli šukání ovcí, jako to dělaj jinde. Tady jde o rituály rozmnožování samotného Zakázaného císaře. Tohle je Zakázaná planeta, kde jediní skuteční muži jsou císařovi mužští potomci,“ odpověděl Hong.

„Moment, tomu nějak nerozumím,“ nechápavě se zeptala Urgha.

„Pojďte, já vám to vysvětlím,“ řekl Hong a pokračoval v chůzi po dlážděné cestě mezi rýžovými poli, na kterých naprosto nikdo nepracoval.

„Víte, tady jsou dva typy mužských. Ti s koulema a ti bez koulí.“

„Ale ty koule máš,“ skočil do řeči Pong.

„Neskákej mi do řeči, mám, protože sem otrok sloužící k manuální práci. A jakožto zdravý silný pracující jedinec je jednou z mých povinností zasloužit se o rozmnožování armády otroků. Každé dva roky je nám přidělena jiná žena a my ji musíme oplodnit. To by ses Pongu posral, ale nic jinýho ti v tomhle systému nezbejvá. No a když se pak narodí chlapeček, tak podle toho v jakým pořadí přijde na matriku, přijde o koule. Sudým zůstanou, lichý jsou bez.“

Zašuměly překvapené hlasy a Hong pokračoval ve vyprávění.

„Chlapci s koulema jdou hned do pracovních táborů, kde jsou připravováni k budoucím rolím v pracovním systému. Ti bez koulí se stanou vojáky a ti úplně nejschopnější se dostanou do přízně Zakázaného císaře. Ostatně eunucha Ho znáte.“

„A co se stane s holčičkama?“ zeptala se s tónem plných obav Urgha.

„Všechny jsou svezeny sem na Zakázanou planetu, kde je vychovávají v podobných kláštěrech, jaký jdeme právě osvobodit.“

„A jsou tu v bezpečí, než dospějí do pohlavní dospělosti?“ zeptala se ještě Urgha, protože měla pocit, že tak jednoduché to nebude.

„Ne tak úplně, na druhý straně planety stojí soukromé sídlo Zakázaného císaře, kde ukájí své zvrácené choutky. Představ si, že on nechal vykastrovat i některé své vlastní syny, aby z nich pak udělal velitele osobních gard.“

„Strašný,“ nechápavě špitla Urgha.

„A víš co je úplně nejhorší? Vojáci v gardách jsou kastrování potomci předchozích císařů, z nichž ti nejodvážnější tvoří Zakázanou gardu a jsou obávanými hrdlořezy.“

„Jak potomci předchozích císařů?“ zeptal se Kokot, kterému cosi neštymovalo.

„Taky mi něco nesedí, vzhledem k tomu, že je tady každéj druhej bez koulí,“ zamručel Pong, který nepřestával sledovat okolí a tudíž nepřehlédnul budovy, jejichž střechy vylezly nad stromy.

„Víte, je tady jeden rituál, který musí Zakázaný císař dodržovat, jinak by se celý náš vesmír zhroutil. Ani kapka císařského semene nesmí být vyplýtvána pánubohu do oken, takže pro všechny císaře platí, že když náhodou honí klacka, tak honí do kryogenické nádoby a jejich semeno je pak uložené v Zakázané císařské spermabance.“

„No ty vole, si děláš prdel ne?“ znejistěl dost Karlos.

„Ani náhodou, tohle se tady děje od příchodu prvních kolonistů. Původně celý smysl byl jen v zachování reprodukční rozmanitosti, ale časem se to celý zvrhlo na totální kontrolu nad populací. Proto sem se dal k odboji a skončil tam, kde ste mě osvobodili.“

„Tady je odboj?“ podivil se Pong.

„Jo, ale jedem v něm jenom my, který máme koule,“ s úsměvem řekl Hong a zastavil.

„Co se děje?“ zeptal se Blázen.

„Jsme na místě,“ řekl Hong a ukázal před sebe. Viděli mohutný opevněný areál hlídáný nespočtem vojáků.

„Paráda, práce pro mě,“ zasmál se Pong a podíval po skupině.

„Počkejte tady a nikam nechoďte,“ dodal a zmizel v křoví.

„Máme lahváče?“ položil Blázen otázku a začal motat brko.

„Něco sem vzala,“ odpověděla Urgha a otevřela Kokotovo zavazadlo.

Pong začal nenápadně s přibližováním ke stěně hradby a cestou tiše podřezával zahnutým nožem krky strážců, do kterých narazil. Tímto stylem se dostal až k patě zdi a zkušeným chmatem vyhodil do výše neviditelné kung-fu lanko zakončené speciální přísavkou z tajného skladu v Základně. Zapnul maskovací plášť a začal šplhat po drobných kamenných výstupcích jako pavoučí muž. V zapadajícím světle místního slunce se skoro ztrácel a strážce na hradbě neviděl přibližující nebezpečí. Pong se přehoupl přes hranu stěny, plášť zavlál a odhalil část těla. Než vojákovi vůbec začalo docházet, co právě spatřil, nůž mu prošel krkem a přerušil tepny s dýchací trubicí. Pong shodil maskování a vytáhl oblíbené meče. Chtěl zabít z očí do očí.

Strážím trvalo delší dobu, než si uvědomili, že čelí pouze jednomu bojovníkovi. Když to zjistili, dobrá polovina z třisetčlenné posádky ležela zkrvavená na zemi. Několik členů Zakázané gardy, kteří byli na kontrole císařova potomstva, zorganizovalo odpor a sjednotilo bojeschopné jedince. Pongovi vše z toho bylo tak nějak u prdele, protože jeho plán vybit kompletně všechny bojovníky to nijak nenarušovalo.

Nakonec se mu podařilo završit plán a počkal si na všechny uprostřed největšího atria s fontánou v podobě jednoho ze Zakázaných císařů, kterému z pohlavního údu crčel mocný proud vody. Vojáci ho obklopili v kruhu, který se pomalu zmenšoval. Pong nasypal na meče pořádný čáry perníku, vyšňupl je a se zdviženými meči nad hlavou zařval jako šílený sjetý medvěd. Bojovníci úděsem zastavili, čehož nabuzený Pong využil a jako šílený vběhl do vřavy bitvy. Hlavy, údy, vnitřnosti opět létalo vzduchem a proudy krve stříkaly všemi směry po litrech.

Když zbývalo několik posledních desítek protivníků, Pong si povšiml, že Blázen, Urgha, Karlos a Hong odněkud přitáhli stolec s několika židlemi, vybalili občerstvení s lahváči a sledovali napínavý souboj.

„Co sem vám říkal, kokoti? Kde ste měli zůstat?“ zakřičel směrem k nim a odhodil několik ninja shurikenů, jež sejmuly zmrdy, kteří se vynořili nedaleko stolu. Odpovědi mu byly úsměvy.

„Nemáte zač, volové,“ zakroutil hlavou Pong a nepřestával masakrovat útočící ozbrojence.

„Pongúúú, v kliduúúú,“ zakřičel Blázen, „viděli sme, že všechny stráže zmizeli dovnitř a požár se taky nedá přehlédnout. Nemusíš nikam spěchat, Kokot hlásil, že je zatím klid a sporadické útoky několika menších armádních letek spolehlivě zvládl.“

„Šéfe, to rád slyším,“ zakřičel odpověď Pong a porcoval protivníky jako svatomartinskou husu.

Posledních deset vojáků bylo členy Zakázané gardy. Podle toho taky vedli útoky, které nesly jasné známky letitého tvrdého tréningu a vzdělávání v oblasti bojové strategie. Ten dril v krvi Pong poznal okamžitě a jeho srdce, pulsující vlivem perníku, zaplesalo radostí. Další ze smrtících tanečních krací se rozjela plným proudem. Pong využil všech možných i nemožných triků od létání vzduchem, odrážení od poletujícího listí, až po chůzi po vodní hladině fontány. Meče dirigovaly symfonii umírání, zvonění jiskřících ocelí se neslo atriem a z gardistů postupně odpadávaly odseknuté kusy masa. Pong si tento postup zvolil záměrně, protože nechtěl nikoho z nich zabít brzo, ale nýbrž měl potřebu je trochu potrápít, jelikož takové zranění dodá bojovníkovi energii ku mstě. Věděl o čem přemýšlel, protože pár drobných šrámů také schytl a velmi ho sralo poničené kungfu kimono.

Postupně zůstal živ poslední voják. Pong pochopil, že se jedná pravděpodobně o nějakého velitele nebo kohosi s nejvyšším páskem. Chvilí mu přísně hleděl do očí, pak se rozhlédl po krvi zlitém atriu, dorazil několik nařikajících trupíků a uvědomil si, že počet diváků značně stoupl. Tolik dívek a žen v ideálních letech pohromadě už dlouho neviděl.

„Hodně z nich sou panny, tak se předved', ty vole,“ řval na něj Blázen a máchal rozpitým lahváčem, až pivo stříkalo ze skleněného hrdla.

Pong srovnal hrud' a záda, odhodil vrchní část poničeného oblečení a ukázal cvičením a methamfetaminem vytrénované šlachovité tělo. Urgha zvlhla, některé dívky vyjekly údivem a mnohé rovnou upadly do bezvědomí.

„Tohle je, ty vole, kovové zubní párátko,“ řekl poslednímu vojákovi.

„A co já s tím, malej žlutěj kreténe?“ zamručel nevrle bojovník.

„Tím tě zabiju,“ zasmál se Pong a zašermoval malým ostrým předmětem tak rychle, až zaznělo svištění větru a potom sonický třesk, když překonal rychlost zvuku.

„Pěkný,“ hrdě promluvil chlap a odhodil zbraně, „s tebou bude legrace. Jmenuji se Wok a byl jsem místní velitel.“

„Těší mě, já jsem Pong a můžeme začít,“ uklonil se a protivník pozdrav opětoval. Začali okolo sebe opatrně tančit a vzájemně hleděli z očí do očí.

Wok provedl první výpad, který Pong snadno vykryl a vrátil úder pěstí pod žebra. Nějakou chvíli takhle laškovali, než se oťukali a přitvrdili. Síla nárazů narostla, po každém nárazu ruky do těla se ozvalo mohutné zadunění a praštění kostí.

Postupně došlo na tvrdé úderů do hlavy, obličeje a úst, až zuby odlétaly všemi směry. Také přišlo vhod mnoho velmi prudkých kopanců koleny, holení či hlavou do koulí, kteroužto následnou bolest překonávali oba bojovníci s největší možnou koncentrací.

„To muselo hodně bolet,“ naklonil se Blázen k Urghze, která s údivem v očích sledovala bitku před sebou. Hodila krátce okem po Kapitánovi a raději mlčela.

Asi po třičtvrtě hodině mlácení pytlů brambor, na krátkou chvíli oba otlučení a krvácející muži přerušili boj.

„Si drsnej, ty vole,“ řekl Pong, vyplivl krvavou slinu a nasypal na jazyk solidní géčko.

„Urgho, dal bych jedno pivo,“ zakřičel a podíval po Wokovi, „chceš taky?“

Ten kývl a tak ještě dodal, „přines mi rovnou dvě, děvče moje.“

Urgha přiběhla s oroseněma lahvácema a podala je válečníkům. Pong se hluboce napil, chytil ji kolem pasu a vrazil solidního perníkového francouzáka.

„Už to skončím,“ řekl a smál se od ucha k uchu.

Urgha sebrala prázdné láhve a šla zpět na místo pod slunečník.

Bitka se dala zase do pohybu.

Nějakou chvíli padaly různorodé rány, ve kterých by jenom specialista přes bojová umění rozpoznal konkrétní chvaty, když Pong dospěl k názoru, že přišel čas zubního párátka. Udělal krok zpět, vytáhl jej ze záhybu kalhot a namířil směrem k Wokovi, který vycítil příchod smrti a krátce celý ztuhl. Pong celou dobu přesně na tento okamžik čekal, provedl opravdu rychlý přesun za Woka a plnou silou vrazil párátko mezi třetí a čtvrtý obratel.

Velitel Wok chvíli stál, ale do pár sekund spadl jako podřatý na záda, což zarazilo párátko ještě hlouběji do krku a z úst mu začala vytékat krvavá pěna. Oči padlého válečníka tikaly ze strany na stranu.

„Já vím, ještě mě slyšíš, takže věz, že jsi byl dobrý soupeř a dobrý soupeř si zaslouží relativně pomalou, ale hlavně bezbolestnou smrt. Zeměš pod hvězdami a měsícem,“ zvedl hlavu Pong, pohlédl k nebi a protáhl celé tělo. Svaly a šlachy zahrály erotickou hru, Urgha se mlsně olízla a většina zbylých stojících divaček orgasmem omdlela.

„Pánové, Pong bude chvíli zaneprázdněn,“ řekl Blázen a koukl na Karlose a Honga.

„Můj vůdce, velmi luxusní přenos,“ promluvil Kokot z orbitální dráhy.

„Že jo,“ zasmál se Kapitán a vypnul přenosnou kameru, která ležela na stole, „co u tebe?“

„Můj vůdce, u mě všechno v nejlepším pořádku, armáda eunuchů přestala před chvílí s útoky.“

„Výborně, tak nás hlídej, tady se to ještě protáhne. Blázen konec,“ ukončil Kapitán rozhovor a rozhlédl se po sousedech u stolu.

„Já půjdu pátrat po své ženě,“ zvedl se Hong ze židle a odešel.

„Co my dva?“ řekl Kapitán Karlosovi, „nikdo nic neříkal o tom, že místní panny jsou naklonované, žejo?“

Karlos měl v obličeji úsměv a nic neříkal. Oba dva se zvedli od stolu také.

Blázen s Karlosem procházeli kolem dokola atria a pomáhali probírat omdlelé panny. Většina z těch, které otevřely oči, ihned upadaly zpět do bezvědomí, jakmile spatřily krvavou lázeň okolo rudě zborcené fontány.

„Děvčata, děvčata, poslouchejte mě chvíli,“ postavil se Blázen před ženy při relativních smyslech, „potřebuju, aby tady několik z vás aspoň nahrubo uklidilo, protože některý to tady prostě nedávaj.“

Děvčata zaševalila a ozvalo se několik nesouhlasných odpovědí.

„Holky, Kapitán nemá moc rád odpor, určitě tady máte pár kýblů, hadrů a smetáků s vytěrákama, takže se rozeběhněte a nevyemejšlejte píčoviny, na ty bude čas později,“ vložil se rázně do diskuse Karlos a nahodil hustáckej výraz, když upíjel z láhve. Ženy a dívky se po sobě podívaly a tiše

usoudily, že by další odpor byl marný, tak se několik dobrovolnic obětovalo a zašlo pro úklidové prostředky.

Po půl hodině už z atria zmizely největší krvavé stopy, shrbené uklízečky drhly dlaždice a malými kartáčky čistily spáry.

Blázen s Karlosem chodili kolem dokola a kontrolovali postup prací. Při té příležitosti se seznámili s jednou postarší dámou, která odmítla pracovat s tím, že odjakživa řídila celý tento podnik.

„Já jsem Blázen a tohle je Karlos. Přijeli sme sem vyhladit kompletní civilizaci a Hong nám trochu narušil plány díky svému milosrdenství,“ pověděl Kapitán.

„Říkají mi Matka a ten debil Hong je tu s váma?“ řekla Matka.

„Jo je, vám nevádí, že vás chceme všechny vyhladit?“ odpověděl Blázen.

„Ne nevádí, dalo se to čekat, při tom všem zabíjení a podrážení obchodních partnerů. Kdo vám zaplatil?“ zeptala se Matka.

„Nikdo, eunuch Ho nás poslední dobou sral a tuleň z jedný halucinace mi řekl, že jediným způsobem jak se eunucha zbavit, je vyhladit celou Zakázanou říši. Tak sme tady,“ zasmál se Blázen.

„Staré proroctví, proto byl císař tak nevrlý a mekotal cosi o vidinách, v nichž mu tuleň přišel říci, že konec jeho říše se blíží a bojovník, který vše zničí, je již narozen.“

„Ty vole, Matko, jaký starý proroctví? O ničem nevím,“ odfrkl Blázen.

„Vypadá to možná zvláště, ale historie předpovědi sahá až ke konci 21. století do doby exodu ze Země. Tehdá se někteří čínští komunisté rozhodli opustit komunistickou víru a navrátit ke starým císařským tradicím a pořádkům, ve kterých Zakázané město svými prastarými rituály udržovalo vesmír v chodu. Během vzájemného vyvražďování došel tehdejší vyjednaváč OSN, kterým byl shodou okolností tuleň, k dohodě mezi zneprátenými tábory a komunisté odpadlíkům dovolili opustit planetární systém. Avšak za velkou cenu, kterou musel budoucí první Zakázaný císař zaplatit. OSN nesouhlasila s návratem ke starým zbytečným zvykům, proto nechala odpadlíky proklít oddělením magie a šamanismu a prorokovala, že jednou přijde Číňan a všechny do jednoho zničí. První Zakázaný císař si toto tajemství nechal pro sebe a přenášelo se jen po císařské linii.“

„A ty o něm víš jak?“ zeptal se nechápavě Karlos.

„Během let se to tak nějak rozkecalo a lidi si zvykli natolik, že přestali mít strach,“ vysvětlila mu Matka.

„Ty vole, do čeho sem se to zase uvrstal,“ povzdechl hluboce Blázen a odhodil vykouřený vajgl do zbytků krve.

„Kapitáne, Kapitáne, tady ste,“ byl slyšet Hongův křik.

„Ale hovno, už je tady,“ zamručela Matka.

„Kapitáne, dovolte, abych vám představil svoji ženu Hek Ho,“ představil ženu, která s ním byla.

Hek vypadala úplně tuctově a Matka se začala smát.

„Už si mu to řekla?“ zeptala se.

„Cos mi měla říct?“ lekl se Hong.

Hek Ho po něm hodila pohledem a nadechla se.

„Víš, nechtěla jsem se tě nějak dotknout, ale už spolu nemůžeme být.“

„Proč?“ nechápal Hong.

„Protože tvůj syn není tvůj syn, ale je synem císařovým. Opouštím tě,“ odpověděla.

Hong zíral a vůbec nic nechápal. Blázen koukal na Karlose a oba dva se uculovali. Kapitán nabídl Hongovi oroseného lahváče, ale ten nasraně odmítl.

„Kam bys chtěla kurva jít? Podívej se kolem sebe, všichni jsou mrtví a brzo bude celá tahle civilizace úplně vymizíkována z vesmírnejch map. Co si jako představuješ, že budeš dělat?“ rozčileně se zeptal.

„Co bych dělala? Půjdu za svým srdcem,“ odpověděla Hek.

„No to ses posrala, bože ženská, co se ti stalo s mozkiem?“ chodil Hong dokolečka a šermoval rukama.

„Mozek mám v pořádku, ty jeden debile,“ řekla Hek, otočila se a odešla.

„Táhni děvko a už se nikdy nevracej,“ zakřičel za ní Hong, ale ona mu ukázala jenom prostředníček.

„Děvka jedna blbá, dej mi čáru,“ řekl smějícímu se Karlosovi.

Hong se strašně rychle ožral, takže s ním nebyla řeč. Blázen, Karlos a Matka seděli u stolu a probírali věci budoucí.

„Helejte, když se postaráte o zbylé chovné stanice, tak my vás ušetříme a tuhle planetu nezničíme. Nebudete mít problém se vzbouřit, chopit zbraní a povraždit zbývající eunuchy?“

„Kapitáne, naprosto vůbec nebudeme, některé z nás jsou velmi dobře vycvičené a dáme sestrám předem vědět. Stejně si myslím, že se k nim první zprávy o této události už dostaly,“ odpověděla Matka.

„To rád slyším a taky pořád slyším Ponga s Urghou,“ pověděl Blázen a chvíli s úsměvem poslouchal milostné skřeky, které se vznášely nad střechami dívčího ústavu.

„Musím říct, že vás sem přineslo samo nebe, mě už ta šikana od posranejch kastrátů tak srala, že jsem přemejšlela nad sebevraždou. To se nedalo vydržet, těm čůrákům se ani nepostavil a furt stáli a hlídali. A já jsem byla tak opuštěná a sama,“ začínala natahovat Matka a současně padat Bláznovi na rameno. Ten ji podrbal na zádech a zeptal se.

„Co bys říkala na pětku nebo šestku, přidaly by se nějaký holky?“

Matka zvedla hlavu a rozsvítila nadržené oči.

„Rozhodně,“ rychle odpověděla a mávla rukou k postávajícím služkám.

„Vyber si.“

„Já si můžu taky pár holek vybrat?“ zeptal se opatrně Karlos.

„Jistěže ano,“ zasmála se a odešla s Bláznem a dívkami.

Karlos pohlédl po spícím opilém Hongovi a usoudil, že s ním moc nepokecá, takže šel ulevit hormonům.

Hong ještě furt spal, když přišel Pong s Urghou.

„Hej, ty vole, vstávej, kde je Šéf?“ zacloumal spáčem.

„Co, co, co se děje?“

„Hongu, kde je ty vole Šéf?“ zeptal se Pong znovu.

„Já, já, já vůbec nevím,“ mumlal Hong a rozhlížel se vůkol rudými škvírami místo očí. Bylo už celkem uklizeno a většina dívek se chystala k boji.

„Teda tady je bordel,“ konstatoval Pong a vyrazil s Urghou hledat Blázna s Karlosem.

V podstatě je našel celkem rychle a oba dva už byli docela solidně vyřízení.

„Už seš konečně hotovej, ty jeden nadrženej prasáku?“ přivítal ho Blázen.

„Já už fakt nemůžu,“ podíval se po posteli, ve které leželo několik nahých žen.

„Šéfe, vidím, že ste si užil. Vyzvedneme Karlose, popadneme Honga a padáme odsud. Vypadá to, že holky vzaly právo do svých vlastních rukou,“ řekl Pong a čekal, dokud se Kapitán neoblékl.

„Matko, seš si jistá, že nebudeš potřebovat moje vůdčí schopnosti?“ musel se znovu ujistit Pong, když stáli v atriu a pozorovali ozbrojené ženy, které postupně vytvořily několik jednotek.

„Pongu, neber si to osobně, ale tenhle boj musíme vybojovat samy bez pomoci mužů. Již jsi nám pomohl hodně,“ odpověděla Matka, hrdě se rozhlížela po spolubojovnicích a brousila meč.

„Dobře, jak myslíš, každopádně se ještě chvíli zdržíme a dohlédneme na vás z orbity, kdyby se někdo z císařských pokusil o útok z oblohy,“ řekl Pong a napadla ho prasárna, protože ženský s meči v rukou ho dost vzrušovaly.

„Pongu, zavolal sem Kokotovi, aby nás za chvíli vyzvednul,“ přišel Blázen s Karlosem a několika dívkami.

„Šéfe, výborně, chvíli se ještě zdržíme a dohlídнем tady na holky, kdyby měly náhodou nějaký problémy.“

„Dobře, Kokote, tak asi můžeš,“ promluvil Blázen do komunikátoru.

„Měj se, Matko,“ rozloučil se Pong a všichni zmizeli ve víru přenosového paprsku.

„Konečně doma,“ spokojeně usadil Kapitán prdel v kapitánském křesle. Pong zaujal oblíbené stanoviště u zbraní a vypustil několik sond s velmi citlivými kamerami, které zamířil na pozice dívčí armády, aby mohl sledovat postup a bojové úspěchy. Dokázal bez problému zaostřit až na jednotlivé obličejy.

Matka si vedla dobře, její těžce ozbrojené jednotky osvobozovaly jeden dívčí areál za druhým a naprosto vůbec neměly slitování. Veškerí eunuši, kteří dobrovolně nespáchali sebevraždu, byli nekompromisně zabiti. Na některých místech planety začaly zuřit ohromné požáry, které pohlcovaly budovy a krajinu oranžovými ohnivými jazyky.

Celé to znamenalo, že se velitelský můstek zaplnil kompletní Bláznovou posádkou a kdosi otevřel lahvičky a tvrdej. Pozvali Honga s jeho nejbližšími spolupracovníky a oběžnou drahou se linul hluk mejdanu, blikání světel a stroboskopů, které vypustil Hong v podobě speciálně upravených sond.

„Kurevsky dobrej nápad,“ povídal Jack, když pozoroval výhledem barevnou kosmickou hudbu, „měli bysme se přemístit do pozorovatelny, tam budeme mít lepší výhled.“

„To není špatnej nápad,“ řekl Blázen, protože úplně zapomněl, že Kapka má luxusní pozorovatelnu.

„My sme pěkně vyndaný,“ zasmál se Karlos a následován Hongem s kumpány přešel do průhledné kopule, která jim umožňovala 360 stupňů výhled.

„Kapitáne, je tady příšernej bordel a nahoře uděláme další. Je vám to doufám jasný?“ pověděla Urgha, když opouštěla s Bláznem můstek.

„Co se dá dělat, jsme na důležitý cestě,“ odpověděl suše a odhodil vajgl na zem.

„Kakapitáne, aa pěpěkně dodobrodružný,“ vymektl Frank, který vylezl ze své kajuty.

„Slyší nás někdo?“ ozvalo se z kontrolního pultu, u kterého postával Kokot.

„Co je, Kokote? Někdo nás volá?“ sklonil se k němu Pong, který zaslechl známý hlas a přestal se kochat výhledem na blikající vesmír.

„Volá nás Matka. Matko, co se děje?“ řekl Kokot.

„Dokončily jsme osvobození planety a letiště s několika válečnými lodmi máme ve svých rukou. Mise splněna, řekněte Pongovi.“

„To rád slyším,“ popadl Číňan mikrofon, „nalodte se a pojďte za náma, máme tu rozjetou menší párty.“

„To by šlo, máme hodně co oslavovat,“ odpověděla Matka a ukončila spojení.

Netrvalo ani příliš dlouho a k Kapce a Hongovu křižníku připluly 4 válečné lodě.

„Nestřílejte, to sme my,“ promluvila Matka a Kokot promítl do kopule obraz, který poslala. Samé nahé samičky s květinami a láhvemi tvrdého alkoholu v rukou.

„A ty vole,“ podlomily se Pongovi kolena a ozval všeobecný jásot. Jen Urgha vložila hlavu do dlaní, aby nebyl vidět její šílený výraz.

Mejdan jel zase bůhví kolikátý den a všichni byli opět našrot. V jednu chvíli dokonce došlo k překvapivému zjištění, kdy Pong zjistil, že souložil se svojí velmi vzdálenou příbuznou a Blázen musel utéct do své kajuty, protože měl všeho už dost. Ležel si takhle oblečený v posteli, rovnal záda a hlavou mu běhala hromada myšlenek, které ale přerušil Kokotův a Pongův hlas z komunikátoru.

„Šéfe, asi sem budete muset jít, odněkud se vynořilo deset ozbrojených lodí.“

„Můj vůdce, Honga a jeho lidi jsem přemístil zpět a děvčata nás také rychle opouští. Chystáme se k bitvě.“

„Konečně změna, už bylo potřeba,“ zaradoval se Blázen a vystřelil z ubikace.

Všude po podlahách bylo neskutečně bordelu, visící konfety, prasklé balónky a všelijaké barevné „párty sračky cinkrlátka“. Kapitán šel rovnou na můstek do svého oblíbeného křesla, kde Urgha stihla nahrubo uklidit, aby byly vidět přístroje a nezakopávalo se o láhve a jinej nepořádek.

Kokot s Doktorem byli na svých místech, Pong zrovna vyšel z toalety a z nosu mu ještě padal perník.

„Můj vůdce, nepřátelské lodě se seskupují do útočné formace,“ přivítal ho Kokot.

„Šéfe, využijeme staré šaolinské taktiky Opičího krále a bleskových létajících banánů. Rozkazy jsem vydal, všichni jsou připraveni na svých místech.“

„Kokote, to nemáme v zásobě nějakou tajnou destruktivní zbraň, kterou sme ještě nepoužili? Musí nutně dojít ke kosmický střelečce?“ řekl napůl hlasu Blázen.

„Můj vůdce, myslím, že je ještě brzo tahat králiky z klobouku, potřebujeme utužit vztahy a klasická bitva se k tomu hodí mnohem lépe.“

„Šéfe, já s ním nesouhlasím, protože je to zkurvená politika, ale Kokot si trval na tom, že takhle byste to chtěl.“

„Pongu, no chtěl, jak vidíš, nechtěl, protože sme tady jenom kvůli jednomu úkolu a už takhle sme v plnění solidně pozadu,“ přemýšlel Blázen.

„Můj vůdce, chtěl byste...?“

„Kokote, nechtěl, holt si Pong zastřílí,“ uzavřel debatu Kapitán a zapálil brko.

Naprosto bez varování spustila flotila kastrátů palbu a některá diskotéková blikátka poletující kolem Kapky zhasla. Na oplátku svítila střelba laserových paprsků, které se rozbíjely o silová pole. Pong opětoval palbu a Hongova loď s dívčí armádou vykonávala na první pohled velmi chaotické pohyby v bitevním poli, jejichž výsledkem bylo, že zaměřovací automaty eunuchů nestíhaly přesně zaměřovat pozice. Toho využíval Pong a páčil nejsilnějším lodním energetickým kanónem do odkrytých nepřátelských míst.

Velmi rychle takto zneškodnil pět lodí, než nepřátelský velitel pochopil, že ten chaos není chaos, ale naprosto dokonalý plán. Stalo se přesně to, co Pong očekával. Císařskozakázaný velitel se rozhodl oplácet chaos chaosem a zbývajícím lodím vydal rozkaz působit nejchaotičtěji, jak nejlépe dovedou. Nyní v bitevním poli nastal skutečný blázelec, který Pong v jednu chvíli utál rozkazem k ukončení chaosu.

„Šéfe, teď se dívejte, jak s těma zakázanejma kastrátama vyjebu,“ zasmál se Pong a vyslal sadu atomovek. Spojenecké lodě se přidaly a prostor ozářily atomové výbuchy.

Byla to věru veliká podívaná, explodující energetická jádra šířila přenádhernou světélkující modř, z níž se vynořil hořící velitelský křižník, který mířil přímo na Kapku.

„Kokote, ty vole...,“ vypadlo s Blázna.

„Můj vůdce, silové pole...,“ stačil říci Kokot, když tu náhle do dráhy křižníku vstoupila Hongova loď a srazila se s ním.

„... úplně v pohodě vydrží,“ dořekl myšlenku robot a pozoroval ohnivé představení.

„Ty vole, to byl debil,“ rozesmál se Pong až málem vypadl z křesla.

„Můj vůdce, přijímáme zprávu,“ řekl Kokot a zapnul obraz, kde se objevil Hong.

„Kapitáne Blázne, dokážu vám, že si důvěru zasloužím,“ řekl Hong a obraz začal zrnit.

„To byl debil,“ řekl Karlos, který natáhl lajnu.

„Každopádně důvěru si konečně zasloužil,“ uznal Blázen, zapálil brko a chvíli kroutil hlavou.

„Šéfe, Matce jsem poděkoval a teď musíme pokračovat v našem plánu. Přemístíme se k Zakázanému císařskému paláci a začneme vyhlazovat tohle vykastrovaný spolčení planetu po planetě,“ oznámil Pong.

„Souhlasím, je potřeba návratu k původnímu plánu. Hongovi život nevrátíme a děvčata nás mohou ještě chvíli doprovázet. Kokote nahod' motory a dostaň nás o planetu dál,“ vyfoukl Kapitán mohutný oblak dýmu.

Kapka následovaná Matčinou flotilou se dala do pohybu.

Již nikdo nekladl jakýkoliv odpor a bezpečně dorazili k určenému planetárnímu cíli.

„Zavedeme vás přímo na císařské letiště, ať zbytečně nelítáte kolem dokola. Akorát bude třeba dát pozor na automatickou obranu,“ ozvala se Matka z reproduktoru.

„S tím si v pohodě poradíme,“ odpověděl Pong a Kokot přijal souřadnice.

Proletěli vrstvou oblaků, aby se ocitli nad planetou pokrytou nekonečnou zelenou divočinou a modrou vodní hladinou jezer a moří. Zanedlouho spatřili obrovské bílé město s lesknoucími zlatými střechami a směřovali k přistávací dráze. Oproti očekávání je střelba nepřivítala, takže dosedli a vyšli ven na opuštěnou plochu.

„Nikdo neútočil, není to nějaký divný?“ řekl Pong a rozhlížel se kolem sebe.

„Je,“ odpověděla Matka.

„Ani ženy tu nejsou,“ řekl Karlos.

„Tady je nejspíš dnes ani nenajdeme. Ženy jsou s vámi,“ odpověděla jedna z členek ženského výsadku.

„Takže ti buzeranti bez koulí žijou pohromadě?“ udiveně pronesl Jack.

„Je to tak, jsme pravděpodobně první samice, které kdy položily nohu na povrch této planety,“ odpověděla Matka a k tomu dodala.

„Teď pojďme do hlavního chrámu, aspoň mniši by tam měli být.“

„Kastrovaní, předpokládám,“ zasmál se Pong.

Budovy, chodníky a silnice byly vystavené z luxusního kamene, vše se blyštlo leskem a zdobné ornamenty, sochy a reliéfy s pozlacenými segmenty dávaly najevo bohatství spojené s mocí. Jenže ulice byly úplně prázdné.

„Kurevsky divný,“ kroutil hlavou Blázen a motal velké brko.

Že se přibližují k hlavnímu chrámu bylo poznat dle soch nahých mužů v nadživotních velikostech, jenž měly znázorňovat císařskou linii od prvního až k současnému panovníkovi.

„Solidně úchylný,“ okomentoval sochařské umění Karlos a pil z láhve.

„Můj vůdce, jednoho lahváče?“ zeptal se Kokot a nabídl Bláznovi otevřené pivo, které vyndal ze zavazadla.

„Ty vole, Kokote, já tě žeru,“ zasmál se Pong a hned také hmátl po jednom oroseném.

Zastavili před ohromnou mramorovou pagodou, za kterou se rozprostíraly bělostné chrámy, ohraničené vysokou stříbrnou stěnou. Vstupní vrata byla pootevřená, takže Pong nijak příliš dlouze nepřemýšlel a první vstoupil.

Opět nikdo nezaútočil, což bylo v podstatě dost děsivý a okolní ticho působilo skličujícím dojmem.

„Tady už to neznám z vyprávění. O tomto místě císař vždy mlčel, ale myslím, že chrám bude támhleta dřevěná boudička uprostřed rtuťového jezírka,“ ukázala rukou Matka směrem k lesknoucí ploše tekutého kovu.

Blázen, Pong, Kokot a Matka přešli chatrný visutý můstek a zastavili na trávníku před chatrčí. Dřevěné skřípající dveře se otevřely a vyšel chatrný stařec v odrbaném oblečení.

„Už dlouho vás očekávám, ničitelé civilizací,“ promluvil stařeckým roztřeseným hlasem.

„Nás jo? Vím o tom teprve pár tejdů, že vás mám vyhubit,“ odpověděl Blázen.
„Staré tulení proctví dostihlo náš svět. Pongu, ty jsi připraven?“ zamumlal stařec.
„Vy mě znáte?“ podivil se Pong.
„Tvé jméno je vytesané zde v kameni, který generace mnichů opečovávají a chrání.“
„Ty vole, to je ujetý,“ zamručel Pong.
„Ujetý, neujetý, nyní jste zde a já mám pro vás zprávu od našeho císaře,“ řekl starý mnich, narovnal se a podíval všem do očí.
„Tak povídej, starej šmejde,“ suše řekl Blázen a vyfoukl starci do obličej hustý dým.
„Tím mě neohromíš, vzkaz je krátký: *Vyserte si zmrdi, právě s váma vyjebávám.*“
„Cože?“ vyjel Pong.
„Neslyšel jsi dobře? Znovu to opakovat nebudu,“ pověděl stařec hrdě.
„Ty mě sereš, starej sráči,“ neovládl se Pong a jedním švihem oddělil mnichovu hlavu od těla. Během pádu několikrát významně zamrkala očima a ústa pokusila cosi povědět, ale nebylo nikomu jasný, co přesně měla na jazyku.
„Pongu, tohle bylo zbytečný, byl to jen starý muž,“ řekl Kokot.
„Ještě ty mě ser, přiletěli sme takovou dálku, abychom vyhledali civilizaci a nikdo tady není, kromě jednoho starýho šmejda,“ mručel rozčileně Pong.
„Jenže kurva Pongu, nevím, co tím vlastně chtěl říct,“ nelíbila se nastalá situace Bláznovi.
„Šéfe, nikdo tady není a to znamená, že s náma vyjebal. Ostatně, vzkaz to tak nějak naznačuje,“ nasraně odpověděl Pong.
„Můj vůdce, ale co budeme dělat?“ zeptal se Kokot.
„Ty vole, Kokote, bolí mě hlava z divný předtuchy. Mám takovej pocit, že bysme se měli vrátit na Titan,“ řekl Blázen a vypadal, že ho něco trápí.
„Mají zkušenosti s vyhlazováním primitivních civilizací. Sice nejsme primitivní, ale chceme jim udělat to samý,“ pokračoval.
„Šéfe, to vypadá, že s náma pěkně vyjebali a vytáhli nás do prdele. Ten zasranej tuleň to musel vědět, když vám dával souřadnice.“
„Pongu, asi jo, teď se musíme vrátit. Matko poletíš s náma?“ otočil se Blázen k mlčící vůdkyni žen. Ta krátce zapřemýšlela, rozhlédla po svých soudružkách a pohlédla dlouze všem do očí.
„Zůstaneme zde a připravíme se na příchod císařské armády, boj ještě neskončil,“ odpověděla.

Kokot přemluvil Doktora, aby otevřel červí díru na krátkou vzdálenost k Titanu, jemu se sice příliš nechtělo, ale nakonec rozkaz splnil.

Po pár minutách se vynořili nedaleko Titanu a trosky kolem naznačovaly, že horizont událostí zničil několik galaktických křižníků, které ve značném množství obklopovaly Saturn a tvořily docela nepropustný štít, který spolehlivě ničil vše, jenž se k němu přiblížilo.

„Co to kurva je?!“ vykřikl Pong.

„Eunuch Ho a Zakázaný císař osobně,“ řekl Kokot, který rychle zapnul maskování a pustil senzory.

„Těch teda je,“ konstatoval Blázen ze svého kapitánského křesla a odklepl popel na podlahu.

„Celkem 575 a to je ještě odhad, protože odvrácenou stranu nevidím,“ pověděl jen tak mimochodem Kokot.

„Ty nezničíme bez ztrát civilistů a možná i několika Saturnových měsíců,“ kroutil hlavou Blázen.

„Šéfe, serem na civilisty,“ zasmál se Pong.

„Ty vole, znáš to přísloví o sraní do vlastního hnízda?“ uzemnil ho Kapitán a zapálil nové brko.

„Kapitáne, co budeme dělat?“ zeptala se Urga.

„Naprostu vůbec netuším, ale musíme zkusit nejdřív politický řešení. Budeme potřebovat Franka, aby zkusil navázat spojení nejdřív s čínskejma komančema a potom s tím zasraným císařem. Musíme vědět, co přesně chce a kde stojej bolševici. Nesmíme zapomenout, že sou to svině, který klidně popraví vlastního soudruha,“ povídal Blázen a mocně dýmal.

„Kakapipitáne, rorozkaz,“ ozvalo se z reproduktoru.

„Kokote, dostaň nás trochu stranou, ať se nejsme tak na ráně,“ rozkázal Blázen a nastalá situace se mu moc nelíbila. Čekají ho dost tvrdá jednání a těžká rozhodnutí.
Kapka se vzdálila od Saturnu a nic neprozrazovalo, že velké činy přicházejí.

12. Dny zrady

„Šéfe, na schůzku s číňanama s váma rozhodně pojedu,“ postavil si hlavu Pong.

„Okej, okej, pojeděš,“ uzavřel raději Blázen debatu.

„Dobře, Kokote, zkus nás nějak neviditelně dostat přes tu hradbu lodí,“ rozkázal Kapitán, po krátkém přemýšlení.

„Můj vůdce, rozkaz,“ odpověděl Kokot a spustil motory.

Neviditelná Kapka zamířila k Titanu a neviditelně kličkovala před císařskými senzory a skenery, které neustále projížděly blízké okolí měsíce. Počítačová simulace infograficky přes čelní výhled zobrazovala jednotlivé proudy skenovací energie, kterým se Kokot velmi šikovně vyhýbal. Malý zádrhel nastal v úzkém hrdle mezi jednotlivými nepřátelskými loděmi, kdy musel opravdu pečlivě spočítat trajektorii letu, aby se trefil přesně do frekvence kmitání silového pole a protáhl loď jako velblouda uchem jehly. Bylo to fakt dramatický, ale provedl bezpečně Kapku až na letiště základny Saturn VI, kde je již očekávali zástupci čínské vlády.

„Jmenuji se Chen a odvedu vás za svými šéfy,“ představil se jeden z nich.

„Já jsem Kapitán Blázen, tohle je Pong a Kokot a doufám, že jsme očekáváni,“ odpověděl Blázen.

„My vás dobře známe a očekávání jste netrpělivě,“ odpověděl Chen, otočil se a pomalým krokem vyrazil k odbavovacím halám.

Luxusní vládní vozidlo čekající před letištěm je odvezlo přímo k čínské centrále a cestu si naši hrdinové zkrátily popíjením lahváčů, protože Kokot neopomněl vzít zavazadlo.

Zastavili a chvíli čekali, než hlídka zkontrolovala vozy a jejich osazenstvo. Poté byli vpuštěni do areálu zastupitelství a vůz je dovezl k hlavní budově, která dodaleka zářila typickým čínským stylem v neuvěřitelně luxusní verzi ze zlata a drahých kamenů.

Venku čekal nazdobený komoří a dveře vozům otevřeli cvičení šimpanzi v kostýmech nosičů kufrů.

„Soudruh tajemník Jang vás očekává, pojdte za mnou,“ řekl komoří a počkal, až Blázen s Pongem a Kokotem vylezli ven.

Po červeném koberci prošli k vstupním dveřím, hlídající vojáci zsalutovali a Blázen odhodil na zem dokouřený brko.

Vstoupili do velké zdobené haly v rudé barvě s vyvěšenými fotografiemi Mao Ce-tunga a dalších soběpodobných papalášů.

„Samý velký zvířata, jeden masovej vrah vedle druhého,“ špitl Pong a nastražené uši nehybně stojících vojáků zaregistrovaly smrtelně nebezpečná slova.

„Drž hubu, ty vole, já sem věděl proč tě tady nechci. Kurva ovládni se, já vím že nemáš rád bolševiky, já taky, ale tady kurva ne,“ odpověděl mu celkem důrazně Blázen, až nikdo nemohl dělat, že nic neslyšel. Mnohé oči vyděšeně pohlédly a komoří zastavil.

„Soudruhu Blázne ...“

„Neříkejte mi kurva soudruhu,“ zamručel Blázen.

„Promiňte, veliteli Blázne ...“

„Kapitáne, prosím, Kapitáne,“ zamručel podruhý Blázen a zapálil brko.

„To snad přežijem, Kapitáne Blázne, zdržte se prosím aspoň politiky, když už se nehodláte zdržet kouření tohoto sajrajtu,“ řekl komoří.

„Férová dohoda,“ odpověděl Blázen a vyfoukl oblak dýmu.

„Můj vůdce, lahváče?“ nabídl Kokot jedno otevřené orosený pivo.

„Dík, ty vole,“ poděkoval Kapitán a spláchl nasranost z úst.

Komoří otevřel velké těžké ručně vyřezávané dřevěné dveře s různými historickými výjevy z dějin Číny. Rozhrnul mohutný rudý závěs a ocitli se v neuvěřitelně velké místnosti. Byla vybavená ve stylu starých císařských paláců a na zlatém trůně v trůnil místní čínský vládce - soudruh tajemník.

„Pojďte blíže,“ promluvil z reproduktoru zesílený hlas, který se posléze nesl několikerou ozvěnou pod kopulí paláce. Blázen s Pongem a Kokotem poslechli a doprovázeni komořím došli až k trůnu, kde byli posazeni za zlacený stůl do zlacených židlí. Stůl byl plný jídla, pití, zlatých příborů, tácu, pohárů a nezapomnělo se ani na zlacený, démanty posázený, popelník.

„Teda, pane tajemníku, to je luxus. Co na to říkají v Číně?“ pochválil stolní set Blázen.

„Jedině ‚soudruhu tajemníku‘ a v Číně neříkají nic, protože tohle jsou jen drobty,“ odpověděl tajemník a natáhl solidní lajnu perníku.

„A ty vole,“ ušklíbl se Pong.

„Beru jenom vaše zboží, šmejdi zasraný. Vaše štěstí taky je, že máte na Zemi už dluhy vyrovnány a co se děje tady, to se děje tady,“ řekl tajemník hrubým hlasem.

„A ty vole,“ podíval se Blázen po Pongovi a Kokotovi.

„Přejdeme k věci. Prý chcete uzavřít dohodu,“ uklidnil stav soudruh tajemník a velmi vážně shlédl k hostům.

„To bysme rádi,“ řekl Blázen a típl brko.

„Co byste chtěli?“ zeptal se tajemník.

„Spojit se proti okupantům a společně je vyvraždit. Sami to nejspíš nedáme bez ztrát na životech civilistů,“ pověděl Kapitán.

„Na civilisty sere pes, Muskové vám nemůžou pomoci? Máte prej dobrý vazby.“

„Soudruhu tajemníku, je tyhle malichernosti nezajímají.“

„Kapitáne Blázne,“ zamyslel se tajemník, „co bysme z toho měli my? Nebo respektive já?“

„Sou bohatý, kurevsky bohatý a vy byste byl fakt kurevsky bohatej, že byste si mohl postavit vlastní planetu, kde byste chtěl,“ pověděl Blázen.

„Lákavá nabídka, nechám si ji projít trubkou,“ zasmál se soudruh tajemník a nahá otrokyně přišla s připravenou buchnou a škrtidlem.

„Hérák, běžte se pár hodin pobavit s děvkama, pak vám řeknu svoje rozhodnutí,“ řekl tajemník a nechal si poslat do žíly několikahodinovou slast v čínském ráji.

„Šéfe, ty vole kedra zasraná, tý bych nevěřil ani hovno,“ zamručel Pong Bláznovi do ucha, když je komoří odváděl do jedné z vedlejších místností, kterou dostali sami pro sebe.

„Ach jo, tohle bude marný, ale asi to divadlo dohrajeme do smutnýho konce,“ posadil se Blázen do pohodlného koženého křesla a pozoroval Kokota, který vykazoval drobné změny v obvyklém chování a vypadal, jakoby něco hledal.

„*Můj vůdce, Pongu, toto je teleprint po interním okruhu našich překladačů, mimochodem mé osobní vylepšení, dělejte, že se nic neděje a hlavně vůbec nic neříkejte, protože jsme obklopeni větším množstvím sledovacích zařízení. Jednoduše řečeno, je to tu prošpikovaný štěnicemi skrz na skrz,*“ skrolovala Bláznovi a Pongovi ve spodní části zorného pole textová zpráva.

„Já se vůbec ničemu nedivím, Kokote, podej mi lahváče,“ řekl suše Blázen a zapálil čerstvě ubalené brko.

Pár hodin počkali, než vyjetý soudruh tajemník ukončil výlet kamsi do hlubin morfinového štěstí. Přišel je vyzvednout opět starý známý komorník, který vypadal velmi sjetě.

„Perník, jak jinak myslíte, že vydržím ty několikadenní směny po boku soudruha tajemníka. Pojďte za mnou,“ byl výjimečně výřečný.

Pong odstrčil několik šikmookých společnic, Kokot vypil poslední kapky extrapanenského ropného destilátu z moravských naftových dolů. (*geografická poznámka.: Morava je malý ostrov s hlavním městem Praha v Středoevropském šelfovém moři.*)

Byli opět předvedeni před soudruha tajemníka, který byl ještě omámený, ale už se mu částečně vracely smysly, protože drtil perníkovou hroudu. Mocně natáhl, nechal jednu z otrokyň, aby mu vykouřila a pak pohrdavě shlédl dolů z trůnu.

Žádný stůl ani pohoštění nečekalo, všude vládlo pološero protkané mihotáním svící a hrála velmi tichá čínská lidová taneční hudba.

„Soudruhu Blázne,“ kroutil tajemník hubou, „venku na vás čeká generál Dong a dořeší s váma zbytek.“

„Soudruhu tajemníku, dohodu máme?“ zeptal se Blázen a díval se podezřívavě vzhůru.

„Něco máme,“ odpověděl tak nějak napůl huby soudruh tajemník, „a teď už běžte, chci v klidu dojet.“

Blázen s Pongem a Kokotem se rychle otočili, ani nečekali na komorníka a zmizeli, jak nejrychleji mohli.

Venku u vozidla stál muž ve vyparáděné generálské uniformě.

„Soudruh generál Dong, že?“ zeptal se Kapitán.

„Ano, nasedněte prosím, odvezu vás zpět na letiště a cestou probereme plán,“ řekl generál.

„Šéfe, chápu jako dobře, že mi bude velet nějaký zasranej soudruh?“ rozčílil se Pong, když generál vysvětlil čínskou představu válečné spolupráce.

„Pongu, ne tak hlasitě před ním soudruhem, budeš ho muset jako poslechnout. Rozumíš ,jako‘,“ mrknul Blázen výrazně po napruženým ochránci.

„Šéfe, tak já ho jako teda poslechnu,“ odpověděl Pong a ani nemrkl.

„Můj vůdce, část, ve které zaútočíme proti armádě Zakázaného císaře, je trochu nebezpečná. Přijde mi, že posloužíme jako potrava pro děla,“ promluvil Kokot, protože věděl, co Ponga naštvalo.

„Kokote, já vím, že to tak může vypadat, ale dohoda je jako jasná, podřídíme se,“ řekl Blázen a podíval po generálovi.

„Soudruhu Dongu, spolupracuju jako s úplnejma debilama,“ vyfoukl Kapitán mocný oblak dýmu a klimatizace vozu jela na plný koule.

Generál zmlkl a mlčel až na letiště, kde se jen krátce rozloučil a rychle odjel.

„Držte huby, dokud nebudem v lodi, jasný?“ řekl důrazně Blázen a rychle kráčel k zaparkované Kapce. Vládla taková divná atmosféra, všichni byli napjatí a Pong měl pocit, že je všichni pozorují.

„Šéfe, ti zmrdi s náma vyjebají,“ rychle vyhrkl Pong, když se nákladní vrata začaly zavírat.

„Pongu, mám pocit, že už s náma dávno vyjebali a všechno, co máme za sebou, bylo jen zkurvený divadlo,“ řekl Blázen a motal brko.

„Šéfe, to říkám pořád, že čínskej kedrám se nedá věřit. Však s nima taky budeme spolupracovat jenom ,jako‘? Jestli sem to dobře pochopil,“ řekl Pong.

„Jo, pochopils to dobře,“ potvrdil jeho domněnku Blázen a zapálil joint.

Řídící můstek Kapky byl narvaný k prasknutí. Celá posádka vyčkávala příchodu velitele Kapitána Blázna, který musel jít před bitvou ještě srát.

„Vidím, že jsem netrpělivě očekáván,“ konstatoval, když vstoupil. Obsadil své křeslo, přitáhl popelník a displej s výstupy senzorů.

„Pongu, Kokote, ste připraveni?“

„Můj vůdce, vždy!“

„Šéfe, vyjebem jim anály!“

Kokot zapnul silové pole a aktivoval záložní zdroj od Musků.

„Můj vůdce, pro strýčka příhodu, kdyby byla potřeba energie navíc,“ řekl Kokot, když viděl Bláznův překvapený výraz.

„Jistě, jistě,“ zamumlal Kapitán a raději pořádně potáhl.

Kapka se přesouvala k domluvenému místu, odkud měla zákeřně zahájit palbu a stáhnout na sebe pozornost armády Zakázaného císaře.

Na určené pozici provokativně zastavila čelem k císařským lodím a vyčkávala. Po několika vypitých lahváčích kdosi netrpělivě promluvil.

„Tak co kurva bude?“

„Já nevím,“ řekl Blázen a zkusil spojení.

„Dongu, Dongu, slyšíš mě? Na co čekáme, soudruhu?“

Chvilí bylo ticho, ale zrnění obrazovky zmizelo a objevil se čínský generál.

„Soudruhu Blázne, něco se děje?“

„Hele, Dongu? Furt čekáme na rozkaz k palbě. Něco se posralo?“ řekl Blázen.

„Malé komplikace, moment, ověřím situaci,“ odpověděl generál a zmizel nakrátko z obrazu.

Blázen se rozhlédl po posádce a nepřestával kouřit joint.

Zakrátko byl soudruh Dong opět v záběru a na tváři měl bohorovný výraz.

„Již by mělo být vše v pořádku, trošku se nám zadrhla armádní byrokracie a rozkazy byly právě vydány. Zanedlouho je obdržíte. Dong konec.“

Generál zmizel z obrazu a do ochranného pole Kapky narazilo první atomové torpédo.

„Šéfe, obávám se, že rozkazy právě dorazily,“ zasmál se Pong a vypustil několik střel s neutrinovými hlavicemi, které neomylně zamířily ke svým cílům.

„Šéfe, ty rozmrdáme do dvaceti sekund,“ dmul se Pong pýchou a natáhl kobru jako kráva.

„Bych si dovolil upozornit, že máme problém,“ promluvil Jackův opilý hlas a nekecal. Jejich rakety byly zaměřeny a spáleny paprskem žhavé plazmy. Množství narážejících jaderných hlavic do silového pole zvětšilo intenzitu a Kapka navýšila výdej energie.

„Můj vůdce, záložní zdroj od Musků nám přijde ještě vhod,“ zkusil Kokot pohodářskou hlášku.

„Ale jak dlouho vydrží?“ zeptal se s obavou v hlase Kapitán.

„Kromě mě, samozřejmě v ideálním případě, vás všechny přežije,“ odpověděl Kokot a promnul pravačkou knírek.

„Tolik času bych tu nerad vykysnul, máme hafo práce a rozjetou fabriku,“ řekl Blázen a vyfoukl dým.

„Něco musíme vymyslet, spoj mě přímo s tím podělaným císařem.“

„Můj vůdce, rozkaz!“

Něco vody v chladicím systému protéklo, než se na čelním průzoru objevil jakýsi čínský znak.

„Šéfe, císařské logo. Ten symbol znamená *„Nejbožštější ze všech pozemských Bohů a věrný syn nebeské Božské říše“*,“ přeložil Pong symbol rychleji než překladače.

Císařská značka zmizela a objevil se zmalovaný týpek s dlouhým boa kolem krku a čelenkou z peří, že by zapadl do kdejaké luxusní travesti show.

„A ty pičo,“ vypadlo z Blázna a Urgha se rozesmála.

„Já jsem Zakázaný císař. Duchovní a fyzický vládce Zakázané říše. Vydejte mi návod na výrobu krystalu mudrců a tato kosmická díra bude žít dál, kromě vás tedy,“ řekl důrazným hlasem císař a jeho hlas nenesl znaky kastrovního zákroku.

„Jo, mám koule, jestli vás zajímá tohleto,“ dodal a čekal na odpověď.

„Co to meleš vořechu, jakej krystal mudrců?“ rozmál se Pong.

„Mě nikdo neodporuje, víme, že ukrýváte tajemství, kdesi na vedlejší planetě, kterou nazýváte Zemí.“

„A hele ty zakázanej vořechu, je ti jasný, že ti dáme akorát tak hovno,“ pokračoval Pong ve stejném duchu.

„Počkej Pongu, myslím, že pan císař je inteligent a nebude nic namítat, kdybychom si sedli k vyjednávacímu stolu a řádně si ujasnili, o jaký krystal vůbec jde. Že jo, pane Zakázaný císaři?“ obrátil Blázen směr vyjednávání.

„Tvůj vojenský velitel je trochu prchlivý, ale pojďme si popovídat o pravidlech možného setkání na palubě mého bitevního křižníku. Ukázal bych vám naše vybavení, předvedl několik jednotek vojáků a případně ukázal sílu našich zbraní, protože ještě jste neviděli vše,“ přemýšlel pomalu císař.

„Pong dělá co nejlépe umí, je mým doprovodem a ochráncem a s podmínkami souhlasím, ale půjde se mnou. Přes to vlak nepojede,“ řekl důrazně Blázen.

Zakázaný císař krátce pomlčel.

„Dobře, ale půjde jenom on a nikdo další, dejte nám souřadnice, přeneseme vás.“

„Ani náhodou, transport provede Kokot,“ oponoval Kapitán.

„Není možná, žádný paprsek neprojde našimi silovými štíty,“ rozesmál se Zakázaný císař, až se pírka jeho koruny třásla.

„To nám nevadí, Kokote, zaměř jejich můstek někde poblíž toho debila a pošli nás tam.“

„Můj vůdce, to bude asi trochu ...,“ pokusil se oponovat Kokot, ale věděl, že to bude marné, tak už v hlavě vymýšlel, jak obejít nepřátelskou ochranu.

„Můj vůdce, asi vás bude bolet tělo, ale to přezijete,“ řekl po chvíli, cosi natukal do klávesnice a Blázen s Pongem zmizeli v chvění přenosového paprsku.

„Doufám, že se nic neposralo,“ dodal a vypadal, že trochu improvizoval.

„Ty vole, Kokote, to zabořilo jak svině, propříště přenos nějak uprav, takhle se nedá transportní paprsek prakticky používat,“ rozsvítil se na předním panelu obraz z Bláznovy a Pongovy čelní kamery.

„Tak tady si ty zakázenej šmejde,“ šel Pong k císaři a v záběru se zjevil meč.

„Pongu počkej kurva chvíli, on se uklidní, vydýchá překvapení, že sme prošli jejich štíty jako meč máslem a zkusíme si popovídat,“ zastavil ho Blázen.

„Šéfe...?“

„Pongu, vydrž už se dává dohromady a dozajista bude schopen vyjednávacího rozhovoru. Jestli dojde i na technologie nevím, ale můžeme taky hodit řeč,“ vysvětlil mu Kapitán, zapálil čerstvě ubalené brko a čekal, až se Zakázaný císař srovná s realitou a osobní stráž nebude mrtvá, protože Pong nekompromisně zabil každého, kdo se pokusil přiblížit.

Trvalo asi patnáct minut, než Zakázaný císař promluvil. Rozhlédl se po vyvražděném můstku a spatřil Ponga, který zabíjel neustále přicházející vojáky, jenž se pokoušeli dostat všemi možnými způsoby do místnosti.

„Přestaňte,“ zakřičel císař, když mu došlo, že Blázen drží v ruce střelnou zbraň .44 Magnum.

„Výborně, já normálně zbraně nenosím, ale dneska sem si jednu vzal,“ řekl a pohupoval revolverem, „umí dělat fakt velký díry do těla,“ dodal lakonicky.

Císařští vojáci přestali útočit, Pong odsunul mrtvá těla od dveří a zavřel, aby měli klid ke krátkému rozhovoru. Usadili se ke stolu, Blázen odložil zbraň a nechal svého ochránce dělat svoji práci, to jest hlídat.

„Vo co ti člověče posraná jde? Nějak to pořád nemůžu pochopit. Normálně si děláme svůj neškodnej byznys a najednou se nám do života začne srát nějakaj zakázenaj sráč,“ zapálil Blázen brko a vyfoukl kouř.

„Nikdo ještě přede mnou nezkusil promluvit takovým odporným tónem,“ arogantně řekl císař a nahodil výraz suveréna, což nasralo Ponga a píchl do něj špičkou meče.

„Drž piču a odpovídej na Šefovy otázky, kundo.“

Zakázaný císař sebou překvapeně trhl a vypadal poněkud vyděšeně.

„Víte,“ začal mluvit a těkal očima, „pátřám po receptu výroby kamene mudrců a po tajemství Musků. Mí vyslanci se vraceli ze svých cest se vzorky průhledného kamení a historkách o Muscích, kteří cestují mezi galaxiemi.“

„A ty vole, co to je za nesmysl a co bysme s ním měli mít společnýho?“ odplivl slinu nechápající Kapitán.

„Takový zvláštní kámen, který když užijete, pocítíte nával energie a moudrosti. Naráželi na něj v mnoha koloniích a trvalo dlouho, než se nám podařilo zjistit, že ho vyrábí jakási velmi nebezpečná společnost vedená Kapitánem Bláznem,“ pokračoval Zakázaný císař.

„A ty pičo,“ řekl stručně Pong, vyndal své narkonáčiní a začal chystat pořádný lochny.

„To je přesně ono,“ vykřikl císař a ukázal rukou na odložený dýlerák s logem Pong & Co.

„Eee? Co je přesně ono?“ hlesli Blázen s Pongem téměř současně.

„Tohle,“ císař vzal do ruky sakl a zvedl jej ze stolu.

„To není žádnéj kámen mudrců, sice seš po tom silnej a fakt megachytřej, ale je to jenom perník. Piko, led, meth, pergo, péčko, čeko, matro, pedro, peří, sníh, peršing, ty vole, starej dobrej methamfetamin. O tom ste nikdy neslyšeli, kretění...?“ rozesmál se Pong na celý kolo, až mu smah padal z nosu.

„To si děláš prdel,“ kroutil hlavou Blázen a šlukoval jako blázen, „vždyť vůbec nebyl problém přijet k nám do fabriky, koupit technologii s licenci a začít vařit sám. A Muskové by se s tebou vůbec nebavili, protože si fakt zasranej lůzr.“

„Můžu si dát?“ zeptal se Zakázaný císař, který s výrazným chťicem ve ksichtě pozoroval, kterak Pong labužnický saje jednu čáru za druhou.

„Posloucháš mě, kokote?“ zařval Blázen, protože vnitřně cítil zklamání ze setkáním s takovým dementem.

„Poslouchám, ale fakt bych si dal lajnu,“ zamručel císař a nepřestával sledovat ubývající perník.

„Pongu, nic mu nedávej, tenhle chlap je úplnej magor a kvůli piku by byl nejspíš schopen vyhladit celou planetární soustavu,“ řekl důrazně Blázen a podíval se po svém ochránci.

„Šéfe, rozhodně mu dám akorát tak nasrat. Co s ním uděláme? Mám ho zabít?“

„Pongu, já ti úplně nevím. Docela bych byl rád, aby se díval až do úplného konce, jak jeho panství mizí z mapy vesmíru,“ přemýšlel nahlas Blázen.

„Vy ste blázni, myslíte, že zničíte Zakázané císařství?“ rozesmál se císař a zmizel v propadlišti, které se pod ním najednou otevřelo.

„Co to kurva?“ vykřikl Pong.

„Serem na to. Kokote viděls to, tak nás přenes zpět.“

„Můj vůdce, rozkaz,“ odpověděl Kokot a přemístil Kapitána s Pongem zpět na palubu Kapky přesně v okamžiku, kdy výbuch rozerval zeď císařského kapitánského můstku a dovnitř vtrhli ozbrojenci.

„Panebože, to bolelo,“ kroutil Kapitán celé tělo, když byli doma na můstku.

„Můj vůdce, vymyslel sem plán, ale musíme zpět na Základnu a přes Titan se tam nedostaneme, protože tamní Stanice je v absolutním obležení. Dovnitř se nikdo nedostal, ale mohlo by dojít ke škodám, kdybychom se pokusili probít dovnitř.“

„Kokote, ještě že tě mám. O co v tom plánu půjde?“ pochvalně řekl Blázen.

„Vyzvednu v tajném skladu nějaké experimentální zbraně a zlikvidujeme tyto lidské štěnice,“ odpověděl důrazně robot a začal chystat Kapku k odletu.

K velkému překvapení střílejících císařských lodí se před nimi otevřela červí díra, která dost vážně poškodila několik bitevníků a v níž zmizela ostřelovaná loď.

„To byla velmi vychcaná finta,“ pochválil Blázen únik, když se vynořili několik světelných minut mimo Sluneční soustavu.

„Taky nebezpečná, Muskové příliš nedoporučují otevírat díry takhle blízko hvězdných objektů,“ odpověděl ze svého křesla Doktor.

„Kokote, co teď?“ zeptal se Pong.

„Teď zapnu maskování a prokličkujeme až k matičce Zemi,“ odpověděl Kokot a začal počítat letovou trasu.

Cesta trvala několik vypitých lahváčů a vykouřených jointů, ale nakonec se před nimi objevila modrá koule, která jasně prozrazovala domov.

„Můj vůdce, čeká nás nebezpečná část. Tento kus vesmíru je doslova prošpikován senzory, tak doufám, že nás nezpозorují.“

„Kokote, vždyť by nás neměli vidět,“ podivil se Karlos.

„Neuvidí nás, ale vedlejší jevy, které způsobíme během průletů atmosférou by mohli zaregistrovat. Pohyby mraků, zvýšená teplota vzduchu způsobená třením molekul a podobně. Pokusím rizika omezit na minimum, ale stoprocentní jistotu nemáme.“

„Co se dá dělat,“ zamumlal Blázen a zapálil joint.

„Zkuste prosím snížit veškeré zvukové projevy na minimum,“ dodal ještě Kokot, než využil veškerý výpočetní výkon plně k řízení lodi.

„Nemáme přestat i dejchat?“ ironicky poznamenal Pong.

„Bylo by ideální vypustit veškerou atmosféru, ale mám takové podezření, že nikdo z vás, kromě mě tedy, by nevydržel delší dobu ve vakuu,“ odpověděl Kokot a nahodil naprosto nezúčastněný výraz.

V podstatě teď by se hodil dlouhý efektní záběr bez jediného střihu, který by diváka nechal proletět nad Zemí, aby pak zamířil skrz oblaka nad pevninu a moře, až by skončil nárazem do vodní hladiny a pokračoval podmořským výletem k vysokým horám do jednoho údolí, které už čtenář zná. Ještě to nikdo nevěděl, ale přístroje v několika pozemských sledovacích stanicích zaregistrovaly podivné anomálie v atmosféře.

Kapitán Blázen vypnul ochranné pole, Kapka proplula tunelem a zamířila k molu.

„Konečně doma,“ zaradovala se Urgha, když Blázen otevřel vstupní dveře a Mozeček s Mazlíčkem je běželi přivítat. Kokot měl opravdovou radost a objal své studené miláčky. Blázen vyhlásil rozchod a posádka se rozutekla za svými potřebami.

Večer seděli v jídelně nad teplým jídlem a krátkou poradou.

„Můj vůdce, prohledal jsem tajný sklad v tajném skladu a našel několik experimentálních zbraní, které by nám mohly pomoci a současně snad nezničí okolní planety a veškerý život široko daleko.“

„Kokote, jak moc jim věříš?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, celkem dost.“

„Kdy můžeme vyrazit?“ promluvil Pong.

„Kdykoliv.“

„Šéfe výborně, jsem připraven jít zase do boje a pokračovat ve vyhlazování těch zakázanejších debilů.“

„Pongu, odpočineme si a vyrazíme ráno,“ odpověděl Kapitán a všichni, tedy kromě Ponga, ocenili výtečný nápad. Cinkání lahváčů oznámilo začátek uvolněného večera.

Druhý den se sešli s pěkně opuchlými očima v transportní místnosti, kde už netrpělivě podupával nabuzený Pong a hustil do Kapitána a Kokota svoji strategii.

„Teda vám se leskne chrup,“ zasmál se Karlos, když spatřil Mozečka s Mazlíčkem.

„Nasadil jsem jim titanové čelisti, Mazlíček a Mozeček poletí s námi. Bylo dost náročné jim vysvětlit úkoly, ale vše snad chápou,“ řekl Kokot.

„Karlosi, ty půjdeš s Jackem na Stanici a vyčistíte okolí, abychom tam mohli později přistát s Kapkou. Nebude to problém, protože Kokot tam před nedávnem instaloval mnoho dálkově ovládaných zbraní, takže si jenom sednete k ovládání a rozmrdáte všechno v dosahu. Je vám to jasný?“ řekl Pong.

„Ty s náma nepůjdeš?“ zeptal se Jack.

„Ne, vše budu sledovat z paluby Kapky, je to jednoduchý úkol, u kterého být nemusím. Budete v bezpečí,“ odpověděl Pong a podíval se po zbytku posádky.
„Je to jasný, ne? A teď už dem, čeká nás zabíjení, kurva.“

Karlos s Jackem procházeli potmělou Stanicí a rozsvěcovali světla. V pozorovací místnosti se usadili ke stolu, otevřeli lahváče a narýsovali několik lajn. Jack zapojil zbraňový ovládací panel a zvedl rolety. Výhled do methanového údolí je překvapil. Bylo plné výsadkových modulů a několik jednotek postav ve skafandrech se pokoušelo proniknout skrz ochranné pole. Nic jim ani nepomohl pokus podkopat se zespona či ze seshora, protože Kokotovo pole bylo úplně všude.

„Co vyzkoušíme jako první?“ zeptal se Karlos.

„Nevím,“ prohlížel ovládání Jack, „co tohle?“

Zmáčkkl jeden ze zobrazených symbolů a koukali s lahváčem v ruce z okna. V pravidelných rozestupech z povrchu údolí vyjely kupole plasmových děl, které ihned automaticky začaly zaměřovat nepřátelské objekty.

Úzké proudy žhavé plasmy krájely jako nůž maso vše, jenž jim stálo v cestě. Před Karlosovým a Jackovým zrakem probíhalo porcování a púlení utíkajících císařských vojáků ve skafandrech, jejichž okamžitě zmrzlé kusy údů odpadávaly ve zmrzlých proudech krve k zemi. Zaparkované moduly a lodě nedokázaly včas zapnout silová pole, takže se rozpadly za mohutných výbuchů plasmy a unikajícího paliva. Najednou všechno explodovalo jedním modrým plamenem, protože údolí zaplnil methan, který se odpařil v okolí zničených plavidel.

„A ty pičo,“ řekli oba skoro současně a přitukli lahváči.

„Škoda, že to neviděl Kapitán,“ pochvalně kýval hlavou Karlos.

Blázen explozi náhodou viděl, ale neviděl něco jiného. Jednu čínskou meteostanici nedaleko magnetického pólu, kde lehce přifetlou obsluhu zaujala druhá zpráva během posledních 24 hodin o zvláštní anomálii v atmosféře. Protože operátor několik dní nespal a nevěděl co se sebou, ponořil zvědavost hlouběji do získaných údajů.

„Můj vůdce, v místě Stanice senzory hlásí výbuch methanu,“ řekl Kokot, když míjeli Jupiter.

„Co se to tam kurva děje?“ vylekal se Pong, ale neztratil kontrolu nad ovládáním zbraní.

„Ty vole, Kokote, tys mi přidal dost funkcí, ale ten generátor časoprostorových trhlin vypadá fakt nebezpečně.“

„Pongu, však sme taky v nebezpečný situaci. Sami proti všem,“ odpověděl Kokot a sledoval řízení.

„Šéfe, asi je vhodná chvíle vyzkoušet nějakou tajnou zbraň,“ zasmál se Pong, natáhl pořádnou lochnu a výrazným gestem stiskl jedno z tlačítek ovládání. Maskovací štít zahrál všemi barvami, okolo Kapky se začala koncentrovat zelená jiskřící energie, která zamířila k přední části a vystřelila směrem k císařským lodím, které neprodyšně obklopovaly Titan.

Zelenavá energie letěla vzduchoprázdnem a na velících můstcích lodí v trase zavládla panika. Žádný senzor nedokázal rozpoznat o jakou sílu se jedná a v okamžiku, kdy prošla ochrannými štíty, nebohé posádky zjistily, že nastal okamžik smrti. Ta přišla v podobě zelených blesků, jenž rozkládaly na jednotlivé atomy vše, čím prošly.

Paprsek zelené stopy protavil průchod a Kokot jím velmi rychle proletěl, než se otvor uzavřel zvláštní hmotou, kterou uvolnily sondy vypuštěné z jedné nepoškozené císařské lodě.

„Pěkný zmrdi, ale takovou mrdu asi nečekali,“ zasmál se Pong a podíval po Kokotovi.

„Dobrá akce, teď nás zaveď ke Stanici, ať se podíváme, co se tam stalo za průser.“

„Všichni jsou mimochodem v pořádku,“ řekl Kokot a přepnul obraz z komunikátoru.

„Kapitáne, všichni okolo jsou mrtví, takovou legrace jsme dlouho nezažili,“ huhlal přioopilý Karlos a za ním se kýval Jack s flaškou v ruce.

„Kakapitáne, čeká tu překvapení,“ smál se a podal láhev mimo záběr. Ruku, která se mihla v záběru, Blázen okamžitě poznal.
„Jednooký, ty vole, tys nám přišel na pomoc?“ radostně zakřičel.
„To ne, ale objeví se pár kámošů,“ odpověděl známý hlas, „ale nejdřív přistaňte, Zakázaná armáda se brzo otrepe a vrátí úder.“
„Rozumím, Kokote přidej plyn,“ řekl Kapitán a zapálil velký brko.
„Můj vůdce, rozkaz!“ zasalutoval Kokot.

Během přistávacího manévru Kapka svými motory spálila poslední zbytky odporu, které beztak Karlos nechal schválně a zaparkovala v hangáru vedle plavidla pana Jednookého.
„Ty vole, to je situace, tohle původně měla bejt obyčejná poklidná vyhlazovací akce a celý se to posralo v blokádu Titanu zakázanejma zmrdama,“ začal Blázen rovnou zhurta.
„V klidu, prosimtě, pojd' si dát pivko, brko a hned bude svět lepší,“ odpověděl rozjařený pan Jednooký.
„Ty vole nesar,“ řekl Blázen a objal Muska jako svého bratra.
„A kde sou ti tví kámoši?“
„Blázne, už by tady měli být,“ odpověděl Musk.
„No ale kdo?“
„Pojd', počkáme na ně, za chvíli tu budou.“

V pozorovací místnosti vládla docela hutná zábava. Blázen s posádkou silně pařil a pan Jednooký chrlil svoje historky z cestování po galaxiích, když Frankův radar zachytil přibližující objekt.
„Kakapitáne, mamáme tutu hohosty.“
„Šéfe, mám je sejmout?“
„To budou oni,“ řekl Jednooký a podíval se z okna, „no jo, jsou to oni. Kokote, pusť je dovnitř.“
Do hangáru vlétla malá rachotina, která vypadala jako několik krabic od bot slepených dohromady. Vstupní otvor se otevřel, vysunuly malé schůdky a ve světle ohraničeném průzoru se objevila opice.
„A ty vole,“ ozvalo se vícehlasně.
„Žejo,“ rozesmál se Musk, „na nás se sice vztahují přísná pravidla o nevměšování do života primitivních civilizací, ale pro ně ne.“
„Vypadá jako hroznej vrak, ale kocábka je to náramná,“ řekla opice a začala scházet dolů následována dalšími třemi.
„Přijeli jsme právě včas, koukám, pařba jede,“ řekla první Opice, „a vezu blbý zprávy.“
„Tak si pojd' dát pivo a pak nám všechno povíš, víc v prdeli už stejně bejt nemůžeme.“

Po několika pivech, panácích a lajnách, kdy konečně Blázen pochopil, že se jejich noví spojenci nijak nejmenují a je úplně jedno, jak jsou oslovováni, neb v jejich civilizaci jména nikdy nebyla v kurzu.
„Poněkud zvláštní,“ konstatovala Urgha, protože představa komunikace bez oslovování ji dělala lehce mentální problém.
„Tak už vyvalte ty špatný zprávy, podle mě akorát jedete zdržovačku, už dávno jsme mohli být v bitevní vřavě,“ vstoupil do zábavy nevrlý Pong.
Druhá opice se podívala po první.
„Tak myslíš, že už je čas a snesou tu zlou novinu?“
„Určitě,“ odpověděla první a rozhlédla se. Veškerá zábava a ruch utichly.
„Zakázaný císař se spojil s komunistama,“ řekla druhá opice.
Ticho pokračovalo.

„Cože?“ zakroutil Blázen hlavou.

„Číňani se spojili s těma zakázanejma magorama? No to je překvapení..!“ vytřeštil oči Pong a začal se smát.

„Je na tom něco k smíchu?“ podivila se první opice.

„Ani ne, ale vyřešíme rovnou i konečnou otázkou čínského problému, žejo Šéfe?“

„Pongu, ty seš tady velitel přes boj a Číňani mě dlouho serou. Bohatě stačí, že ovládají celou Zemi,“ souhlasil Blázen a odpálil další brko.

„Dobře, Jednookej, dobře si to vymyslel, ale pořád tomuhle vyhlazování velím já, žejo?“ ujišťoval se Pong pozdě k ránu, když dopíjeli poslední otevřené lahve a pozorovali opice v námořnických oblečcích, kterak žonglují s noži a odjištěnými granáty.

„To víš, že jo,“ rozesmál se Jednooký a poplácal nebohého Číňana po zádech.

„Dobrá, kdo chce, může jít spát, za hodinu spustíme pořádnou show, aby konečně všichni pochopili kdo kurva sme,“ řekl Kapitán, típl zbytek jointu a šel srovnat záda do Kapky.

Hodina uběhla jako unikající plyn, když vstoupila do hangáru Urgha s čerstvě vyrobenými lahůdkovými chlebičky s krevetovou, rybí, perníkovou a vajíčkovou pomazánkou a vše pečlivě nazdobené podlampovými rajčaty a paprikami.

„Teda tady je smrad a zahuleno. Kokote zapni větrání, tady se fakt nedá vůbec dejchat.“

„Pánové to tak chtěli, prý jako za starých časů v pozemských hospodách,“ odpověděl Kokot a spustil klimatizaci. Čerstvý vzduch probudil spáče a úplně nahé opice.

„Hoďte na sebe něco, ste fakt nechutný,“ promluvila k nim Urgha a jedna z opic se podrbala na koulích.

„Tak já se s váma rozloučím, výborně sme zapařili, ale musím padat o hvězdu dál,“ rozloučil se pan Jednooký, sebral několik chlebičeků, nastoupil do svého plavidla a odletěl.

„Šéfe, už je čas spustit představení?“ přivítal Pong na můstku Kapitána, který vyšel z kajuty a celý rozespálý se marně pokoušel zapálit brko.

„Show time, ty vole,“ odpověděl Blázen a otevřel lahváče.

„Kokote, na můj rozkaz spusť náš ďábelskej plán,“ vydal Pong rozkaz.

„Slyším a provedu,“ odpověděl Kokot a stiskl tlačítko na dotykovém panelu.

„Ty vole, Kokote, ty si za Ponga vymejšlel strategický plány?“ zaprudil Blázen.

„Můj vůdce, jenom jsem pomohl doladit některé technologické záležitosti jeho geniálního plánu, protože sám mečem skutečně nepřátelské lodě z oblohy nesundá,“ odpověděl suše Kokot a pokračoval ve svých úkolech.

Každopádně v tu samou chvíli z jedné obranné věže začaly vylétávat malé sondy, které velmi vzdáleně připomínaly obyčejné kamení.

„Co to kurva...?“ prudil dál Kapitán.

„Můj vůdce, jednoduše řečeno, vyhodíme zmrdům lodní pojistky, přijdou tak o energii a kolegové opice je tím pádem zničí.“

„Hm, dobrej plán a co budeme dělat my?“ ptal se dál Blázen.

„Šéfe, my půjdeme vyjebat s posraným císařem a číňanama tady na tom kusu vesmírného kamení,“ zaburácel Pong.

„Můj vůdce, všechna zařízení připravena na svých pozicích,“ oznámil Kokot.

„Výborně,“ ozvala se jedna z opic, „letíme na místo určení, odkud začneme vyjebávat s tím zakázaným tragédem.“

„Připomínám vám, až budete na místě, vyšlete signál, že jste připraveni a vypněte veškeré energetické zdroje včetně podpory života,“ dodal robot.

„Nejsme dementi, už sme přežili ledasco,“ zasmály se opice a zmizely v útrokách svého převážedla. Elegantně vylétly z hangáru a zamířily do blízkého oblaku kamení a smetí.

„Co my?“ zeptala se Urgha.

„My počkáme, až nám opice potvrdí, že jsou na místě, vypneme na krátký okamžik Stanici a odpálíme všechny baterky na oběžné dráze,“ řekl Kokot a jeho výraz nic nevyjadřoval.

Píp, píp, píp, rozpípala se kontrolka.

„Nastal čas, připravte se na tmou a velký hvězdný ohňostroj,“ pověděl šeptem Kokot a vypnul energocentrálu. Stanice pohasla a pouze svítící display ovládání prozařoval malou část prostoru.

„Můj vůdce, můžete prosím zmáčknout to velké červené hranaté tlačítko?“

„Kokote, milerád,“ řekl Blázen a ze tmy vylezla jeho ruka, která spustila představení.

Ovladač zajiskřil, zhasl a na obloze začala hrát modrozelená světelná šou, která zhasínala jednu císařskou loď za druhou. Za několik minut bylo po všem. Potemnělá obloha prozrazovala, že velká nepřátelská armáda je ochromená.

„Pongu, tak jdem na to,“ oznámil opičí hlas a na obloze vybuchla první loď, následně druhá, třetí, čtvrtá a tak to pokračovalo jedna za druhou.

„Ty vole, to sou jejich zbraně a nebo něco od nás ze skladu?“ podivil se Karlos.

„Jejich,“ stručně konstatoval Kokot.

„Šéfe, je čas vyrazit do kolonie a vyjebat z číňama a posraným císařem.“

„A čekáme teda na co?“ podivil se Blázen a zapálil brko.

„Zvládnete je bez nás?“ promluvil Kokot k opicím a současně startoval motor.

„Jasně že jo, bude to brnkačka a pohoda, ještě pořád nechápou, která odbíjí a někteří zoufalci opouštějí lodě v záchranných modulech. Několika se asi podaří uniknout, protože nemůžeme sundat všechny, tak se s nima vypořádejte dole,“ odpověděla jedna z opic a obloha zazářila dalšími mohutnými explozemi.

„Pičo, jim dávaj solidně na prdel,“ okomentoval podívanou Jack a upil z láhve.

„To jo, tak už Kokote vysmahni,“ řekl Pong a brousil meč.

Ochranná kopule kolem kolonie byla viditelně poškozená, silové pole hrálo všemi barvami, systém podpory života vypadával a dírami podtlak vysával kolonisty, kteří byli náhodou poblíž.

„Můj vůdce, EMP puls nejspíš poškodil elektronická zařízení a bude nějaký čas trvat, než budou škody opraveny. Vidím ideální příležitost proniknout dovnitř neozorováni,“ pověděl na půl huby Kokot a nečekal rozkazů.

Proklouzl jako liška rozměrově vhodným otvorem, vyhnul se posledním vysávaným nebožákům a vletěl do zcela zdevastované části kolonie. Nikde ani živáčka, žádné světlo ani pohyb.

„Bude asi hodně mrtvých civilistů,“ špitla Urgha, když viděla veškerou spoušť.

„Když je válka, civilisti vždycky umíraj, s tím se nedá svítit,“ moudře řekl Pong a nasál mocnou lajnu pika.

„Můj vůdce, zkusím nás dostat tak blízko našeho podniku, jak jen to nejvíc bude možné. Možná asi zbořím několik domů.“

„Kokote, nesper se s tím a dostaň nás do bezpečí baru,“ promluvil Karlos.

Situace v kolonii se zlepšovala, čím víc byli blíže centrální oblasti. Zelené barvy přibýlo, atmosféra byla relativně dýchatelná a sem tam byl ke spatření prchající živáček. Hlavní elektrárna nedaleko podniku U Blázna jela na plný výkon a Kokot opravdu zbořil dva sousední domy vedle baru.

„Můj vůdce, všichni přejdeme do našeho podniku a Frank s Jackem by mohli pohlídat Kapku,“ řekl Kokot po vypnutí motoru.

„Kapitáne, musím tu zůstat?“ pokusil se bránit Jack, ale bylo mu to prd platné.

„Budete hlídat okolí, senzory Kapky jsou citlivější a mají větší dosah než aparát, který máme v baru,“ slyšel od Blázna.

„Kakapitáne, nemám proproblém,“ řekl Frank a sednul si k řídicímu panelu.

„Helejte kokoti, ale snad počkáme, než se trochu usadí prach, ne?“ vstoupil do rozhovoru Blázen a zapálil čerstvě ubalené brko.

„Můj vůdce, rozhodně. Až dokouříte tento krásný joint, můžeme jít.“

„Solidní bordel, snad jim pojišťovna proplatí škody,“ řekl Kapitán, když překračoval sutiny a mířil k služebnímu vchodu svého podniku.

„Šéfe, za chvíli tu budou Číňani, musíme být rychlí,“ mumlal Pong, když ověřoval svůj ksicht u biometrické čtečky obličejů.

„Račte vstoupit,“ řekl elektronický hlas a dveře se otevřely.

Podnik byl prázdný, pouze ozbrojená obsluha hlídala, aby nedošlo k poškození majetku. Neprůstřelné rolety kryly okna a dveře, fasáda byla natřena speciální nehořlavou barvou. Kokot stejně pro jistotu nahodil silové pole, aby si mohli zaměstnanci trochu odpočinout. Kapitán Blázen obsadil oblíbenou pohovku s výhledem na parket a zapálil brko.

„Co budeme dělat?“

„Šéfe, teď je řada na mě. Konečně přišel můj čas a krvavá hostina smrti může započít,“ řekl takovým zvláštním tónem Pong.

„Přidá se někdo?“

„Ty vole, kvůli masakru sem tady,“ zasmál se Karlos a zapumpoval brokovnicí.

„No já nevím...“ začal Blázen zhulenou myšlenku.

„Můj vůdce, dám na vás pozor. Musíme zjistit, co umí Mozeček a Mazlíček,“ prohlásil suše Kokot a pohlédl na dvojici nemrtvých. Blyštivé ocelové zuby v čelistech smrtelně zacvakaly.

„A ty pičo.“

„Co to kurva...?“

„Šéfe, vstoupíme do dějin masakru,“ rozesmál se Pong, až mu vypadalá perník z nosních dírek.

Venku před barem už bylo sročení čínských vojáků, kteří s kalašnikovy v ruku ani nečekali až Pong následovaný dalšími projde skrz silové pole a spustili palbu. Ochranné energetické „cosi“, jak někdy poznamenával Blázen, zachytávalo kulky a drželo v prostoru. Nějaký blázen vytáhl bazuku a zkusil vystřelit. Nestalo se však nic a hlavice zůstala zaseknutá ve vrstvě energie.

„Pongu, zastav,“ řekl Kokot.

„Proč, ty vole?“

„Sleduj,“ zvedl robot ruku s ovládáním a stáhl o pár centimetrů pole. Hlavice z bazuky vypadla na zem a explodovala. Pro některé vojáky bohužel, protože část z nich právě přišla dostatečně blízko, aby schytala dávku střepin.

„Teď!!!“, zakřičel Pong a Kokot otevřel průchod v poli. Prošli do vojenské zóny a ihned se ozvala střelba brokovnice a svištění mečů.

Netrvalo nijak dlouho a zem byla pokrytá první krví a prvními mrtvými.

„Šéfe, ty vole...“, svítily Pongovy oči a dorážel přeživší.

„Kam půjdem?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, potáhneme na ústřední výbor a sejmeneme tu zasranou kedru, která to tady řídí,“ zamručel Pong a s radostí v očích pozoroval proud střílejících čerstvých čínských posil.

„Mistře Pongu, myslíš soudruha tajemníka Janga?“ zeptal se Kokot, zvedl levou rukou oblíbený Gatlingův kulomet a spustil střelbu. Doslova a do písmene rozmrdal všechny lidi, kteří se pokusili vstoupit do ulice.

„Kokote, jo myslím a co to ty pičo děláš?“

„Trochu je naklepávám a připravuji základ na sekanou. Máš snad něco proti tomu?“ lehce se zavlnil Kokotův slizký knírek.

„Ale.... Nemám, udělej si radost,“ řekl Pong a pozoroval krvavá jatka.

Když došly náboje a dav ozbrojených mužů lehce polevil, sundal Kokot vodítka z Mozečka a Mazlíčka.

„Mozky,“ řekl a ukázal rukou. Vlastně ani nemusel, protože oba dva nemrtví cítili maso, krev a mozky. Zuby zacvakaly a to co následovalo, se vlastně dá hrozně špatně popsat, jelikož nastala krvavá jízda, v jejichž čelistech končila každá hlava, která aspoň minimálně dýchala. Včetně těch civilních.

„Sekaná v pravém slova smyslu,“ zakroutila hlavou Urgha, protože si nebyla úplně jistá, jestli něco podobného v životě viděla. Dvě rychlé zkrvavené zombie s kovovými zuby přebíhaly od jednoho živého organismu ke druhému, drtily mozkovny a občas si daly trochu mozku. Obklopené stříkající krví a klepajícími bezhlavými těly působily těžce přízračně.

A za nimi se z krvavé mlhy vynořil Pong následován svými přáteli a stříleli jen tak pro zábavu ty, kteří se je pokoušeli zabít ze zálohy a různých úkrytů po střechách.

Od všeho života vyčištěná a krví vymalovaná ulice byla ztichlá, ani ptáče nepíplo. Takový klid byl v místech, kudy prošel Kapitán Blázen a jeho přátelé. Před nim až takový klid stále nebyl. Mozeček s Mazlíčkem drtil mozky, Pong ukájel meči své řeznické chutě a zbytek se prostě bavil.

Ve vražedné zábavě došli až k budově ústředního výboru, která byla chráněna spojenými vojsky čínských komunistů a Zakázané císařské gardy.

„Máme pro vás nabídku, odložíme střelný zbraně a dáme si férovku. My všichni proti vám všem,“ ohlásil čínský důstojník.

„Nemám problém, ale trochu to zjednodušíme, vy všichni proti nám třem,“ odpověděl Pong a postavil se vedle Mozečka s Mazlíčkem. Zuby kovově zacvakaly.

„To je fér,“ odpověděl důstojník a Pong vypustil studené přátele.

Ti dva se vrhli do krvavého díla tak ukrutně, že za chvíli bylo slyšet zoufalé výkřiky typu „*to je nefér!*“.

Na tyto slova Mistr Pong čekal, zařval jakýsi šílený kung-fu výkřik a totálně vyspeedovaný vyrazil vstříc svým obětem. Záblesky mečů se přidaly k odleskům zubů nesmrtelných a krvavý maraton pokračoval. Létal vzduchem Pong, uťaté hlavy, ruce, nohy, bojovníkům se nohy zamotávaly do kilometrů střev, jenž značně sťažovaly pohyb. Gezíry krve tryskající z krků dodávaly celému představení dojem death metalové opery. Ostatně kdosi přinesl hudební aparát a pustil nějakou šílenuj norskou nářez s neuvěřitelně rychlým zpěvákem, který temným hlasem mlel nějaký nesrozumitelný kecy o satanech, smrtích roztavením, vyhřezlých orgánech a podobně.

Kokot vyndal ze zavazadla několik židlí, stolek, slunečník a basičku vychlazených lahváčů. Zanedlouho se vzduchem neslo cinkání flašek.

„Na zdraví,“ řekl Blázen.

„Na Ponga,“ přidala se Urgha.

„Poslal si do Kapky doufám obraz, ať tam z toho taky něco maj?“ zeptal se Karlos.

„Pong má kameru na čele,“ odpověděl Kokot a vyndal grilovací soupravu.

„Žije tam ještě někdo?“ ozval se hlas z vysílačky.

„Hele, ty vole, opice,“ přijal hovor Blázen.

„Á, Kapitán Blázen, my sme hotovi, pár zmrďů zdrhlo, kastrátova a císařská loď je u vás dole.“

„Výborně, my už budeme taky končit, tak pojd'te dolů, něco uvidíte. Blázen konec.“

„A ty vole,“ řekly opice skoro současně, když přišly ke stolku s orosenými lahváči. Ani se nezeptaly, vytáhly každá po láhvi, zubem sundaly zátku a vyexovaly je.

„Solidní žízeň,“ konstatoval Blázen.

„To jo, taky nám solidně vyprahlo, byla to hrozná dřina a ke konci už se začínali zmrdi bránit,“ pověděla jedna z opic.

„Ale tady to vypadá, že proběhl hodně krvavej mejdan. Ti dva vaši zombíci budou pěkně přežraný,“ rozesmála se další a pochvalně pozorovala probíhající bitku. Obránců ústředního výboru citelně ubylo, ale to nezabránilo opicím přidat ruce k dílu.

„Nevadí ti to, že ne?“ zeptala se opice Ponga a vytáhla ninja meč.

„Ani ne, jen si užijte,“ prohlédl Pong meč a ihned poznal prvotřídní kvalitu zrozenou k zabíjení.

Opice předvedly umění, které ještě nikdy nikdo neviděl. Bylo tak staré, jako byly staré opice.

Diváků přibývalo, prázdných lahví také a Kokot začal grilovat divočinu s rybama. Část obecnstva přinesla vlastní židle a docela si užívala představení. Po každém dobrém triku, jenž předvedl někdo z aktérů, zatleskali a velmi pochvalně pískali. Takhle to šlo až do konce, dokud nezbyl poslední voják, kterého si Pong obzvláště vychutnal. Odhodil meč, vytáhl jehlu z jehelníčku a prudce ji vrhl. Ocelové ostří proletělo přesně mezi očima a proniklo skrz lebeční kost až do mozku, kde se roztřepila a zdevastovala kus mozkové kůry.

„Velmi tvrzená ocel, tajné šaolinské tajemství. Šéfe, teď bysme měli jít dojebat tu kedru, zmrda bez koulí a zakázanýho zmrda.“

„Pongu, souhlasím. Kokote a Urgho, jdete se mnou, zbytek půjde dorazit všechny ozbrojence, kteří tu ještě zbyli. Opice by na to mohly dohlédnout,“ řekl významně Kapitán, típl brko a zapálil nové.

Pong otevřel vstupní dveře výboru a hned musel zlikvidovat několik útočníků, kteří proti němu vyrazili.

„Šéfe, kastrátova ochranka, zmrdi budou blízko,“ zahlásil Pong a opět nastoupil k vražednému dílu. Skrz mrtvá těla prošli až k vstupu do hlavní Jangovy zasedací místnosti, ve které byli posledně přijati. Kokot se opřel do dveří a elegantně je rozrazil, aniž by se zdržoval braním za kliku.

„Pěkný,“ pochválil ho Pong a vtrhl dovnitř. Právě na poslední chvíli spatřil do tajné chodby prchajícího eunucha Ho a Zakázaného císaře.

„Zmrdííí...“ rozeběhl se za nimi, ale čas mu ubrala pětice posledních ochránců, které musel velmi rychle zbavit života. Avšak ztracené vteřiny už dohnat nedokázal. Šel tedy k tajemníkovi Jangovi a dlouze se mu díval do vyjetých očí.

„Zasraná kedro, tys s náma pěkně vyjebávala. To snad není možný, takovej zmrda a dělá tajemníka. Nastal kurva čas změň,“ zamručel.

„Nedělejte to, moje vláda to tak nenechá, všichni jste ...,“ začal povídat soudruh tajemník Jang, ale Pongův meč ho zastavil už v začátku myšlenky.

„Šéfe, mele hovna, zmrda, tamti zmrdi nám zdrhli,“ nasraně řekl Pong, kterému z meče skapávala soudruhova krev.

„Pongu, ne tak úplně bych řekl. Právě mi Frank ohlásil, že sejmuli jednu ze dvou lodí, který se právě pokoušely zdrhnout. Pravděpodobně Hoova,“ řekl Blázen, který měl právě důležitý hovor.

„Šéfe, to je velmi pozitivní zpráva, kterou musíme zapít. Právě jsme vyhráli bitvu, ty vole,“ radostně poskakoval Pong a vyrazil ven na čerstvý vzduch.

„Kapitáne, málem sme ho měli!“ křičel Karlos, „Frank s Jackem sundali eunucha a ten zmrda se ještě vystřelil v záchranném modulu.“

„Co se stalo?“ odpověděl Pong.

„Než sem došel na místo jeho dopadu, vzal si ho soudce Lync.“

„Moment, toho sem měl soudit jenom já! Přiveď mi toho zmrda Lynče,“ zamručel Pong a tvářil se dost nasraně.

„Ehm, Pongu, soudce Lynč znamená, že si ho vzala do parády ulice,“ špitl Blázen.

„Šéfe, promiňte, to sem nevěděl, tak je o zmrda mío. Co teď budeme dělat? Tahle kolonie je naše.“

„Správná poznámka, Pongu,“ řekl Blázen a významně zapaloval brko.

„Můj vůdce má pravdu,“ začal hovořit Kokot, který vycítil, že přesně na tuhle chvíli Kapitán čeká, „podle galaktického práva jsme se stali právoplatnými vládci Saturnu VI a již jsem kontaktoval příslušné úřady, aby toto převzetí oficiálně stvrdily.“

„Přesně tak,“ pokýval hlavou Kapitán Blázen a cítil se jako vítěz.

Úklidové práce a opravy nejdůležitějších škod Saturnu VI probíhaly s maximálním nasazením, jaké dokázal Pong z místních obyvatel dostat za použití minimálního násilí. Dokud nebudou podepsány oficiální dokumenty stvrzující veškerá práva související s převodem Titanu do vlastnictví společnosti Pong & Co., kolonie bude fungovat v režimu stanného práva.

Kapitán Blázen s Kokotem procházeli seznam zaměstnanců ústředního výboru, vyškrtávali mrtvé bolševiky a čínské konfidenty. Dále zkontrolovali databáze obyvatel a zrušili několik debilních zákonů, hlavně ty o vůdčí roli jedné strany a nesmyslných trestech smrti za urážku úředních orgánů.

„Kokote, asi se dočasně ujmu řízení kolonie, než seženeme někoho loajálního,“ přemýšlel Blázen.

„Můj vůdce, vcelku logické rozhodnutí.“

„Kapitáne, musím vás přerušit v děláni politiky, ale začínají přistávat první účastníci slavnostního ceremoniálu. Už víme, kde párty proběhne?“ vstoupila jim do rozhovoru Urgha.

„Hm,“ zamyslel se Blázen, „ještě sme to neřešili, ale stadion by mohl stačit, ne?“

„Mohl by,“ zasnila se Urgha, protože tuhle oslavu chtěla udělat ve velkém stylu.

„Dobře, tak je tam všechny stáhni, dej jim nějaký lahváče na účet místního výboru a vysvětli těm dementům, že na mejdan se jezdí, až když je všechno připravený. Teda pokud se nechtěj zapojit do příprav a postavit třeba velký podium.“

„Já si nějak poradím,“ odpověděla Urgha a odkráčela.

„Kokote, asi se na to pro dnešek vyserem a půjdem do baru čekat na ty vzácnější hosty. Papírování mě unavuje a dost sere,“ řekl Kapitán a zapálil brko.

„Už jsou tady,“ přiběhl Kokot oznámit Bláznovi příchod největších galaktických pohlavárů. Ten se zvedl z pohovky a šel je uvítat.

„Pičo, Jednovokej, fakt dlouho sme se neviděli,“ objal Nejvyššího představeného.

„Taky tě rád vidim, dali ste tomu tady solidně rychle na prdel. Myslel sem, že vám to bude trvat dýl,“ smál se a plácal Blázna po zádech.

„No jo, bylo potřeba konečně zavýst pořádek,“ odpověděl Kapitán, „přijel si sám?“

„Přivezl sem pár lidí z vedení, hlavně mý nejvěrnější, protože událost takového významu se stává jednou za několik desítek let,“ usmál se Jednooký a sebral Bláznovi brko.

„Moment, jak jednou za několik desítek let? Vždyť to měla být malá oslava pro pár známejch, spojená s úřednickým úkonem v podobě podpisu několika lejster,“ podivil se Blázen.

„Aha, ono se to k tobě ještě nedoneslo. Tvoje žádost se rozkřikla a donesla až k Velký radě a Výboru pro legislativu galaktických vlastnictví.“

„No na?“

„Blázne, půlka z těch šmejdů bere váš perník a nesnáší Číňany, takže když se doslechli o mejdanu, rozhodně přijedou. Budeš tady, ty vole, mít všechny největší pohlaváry Galaxie. Takže šáhni hluboko do zásob, protože v následujících několika týdnech se vyjede tolik fetu, kolik se ho nevyjelo ani během mýho jmenování. Dneska začne legendární párty, pičo,“ smál se Jednooký.

V následujících hodinách dorazilo několik stovek Musků, Velká rada, zástupci univerzit, několik desítek rozhodovacích a zákonodárných sborů. S nimi přijelo služebnictvo a doprovod,

mezihvězdná média všeho druhu a diváci, kteří prostě u toho chtěli být. V podstatě v jednu chvíli muselo koloniální řízení letového provozu uzavřít přístup pro nezvané, protože už by se jednoduše nevešli.

Stadion byl narvaný k prasknutí, velkoplošné obrazovky přenášely obraz nejen hostům, ale byly rozmístěny po celé kolonii, aby nikdo o nic nepřišel. U dlouhého stolu na pódiu seděla největší zvířata Galaxie a Blázen s celou svojí posádkou. Pan Jednooký zabral nejlepší místo po pravici Kapitána a motal jeden joint za druhým.

„To nemusí bejt, já bych si ubalil sám,“ naklonil se k němu Kapitán.

„Ber to jako malou poctu, teď to přijde.“

„Co přijde?“

„Stvrzení tvýho práva na tuhle hromadu zmrzlýho kamení, ty vole,“ zasmál se Jednooký a vyšňupl Karlosovi lajnu koksu přímo pod nosem.

Začala hrát nějaká dementní ceremoniální hudba, všichni až na Blázna a jeho posádku povstali a začali tleskat. Zcela nahá čokoládová sexbomba s kozama pětkama položila před Kapitána papír s několika větami. Ten jej pohledem sjel, dočetl se akorát to, že od okamžiku parafování se stává legálním neomezeným vládcem Titanu. Takže příliš nepřemýšlel a vysekl elegantní podpis propagační tužkou společnosti Pong & Co.

Všechny kamery zaměřily své čočky a zvěčnily tento slavný okamžik pro budoucnost.

„Teď je to tady všechno tvoje,“ plácl Kapitána Jednooký přes záda a šňupl další lajnu.

„Proslov! Proslov od slovutného Kapitána Blázna,“ zakřičel kdosi od stolu.

„Proslov! Proslov! Proslov!“ začali skandovat spolustolovníci a postupně se k nim přidával celý stadion a diváci v ulicích.

Blázen se zmateně rozhlédl a dost rychle mu došlo, že prostě musí něco říct. Povstal, zapálil brko a zhluboka se nadechl.

„Teda, vůbec sem nečekal takovou poctu, kterou mě všichni vyjadřujete. Já jsem se původně ani nechtěl stát jediným vládcem Titanu, ale Číňani se mnou poslední dobou pěkně vyjebávali a teď při útoku Zakázanýho zmrda se pokusili vyjebat naposled. Tak sem s nima vyjebal já a odteď všechno bude fungovat jinak. Z tohodle posranýho kusu kamení uděláme nejlepší kasino všeho známýho vesmíru. A teď kurva, ať už posraná šou konečně začne!“

Nastala krátká pauza, po které začalo bouřit pochvalné tleskání, jásání a pískání. Všechny pojízdné stánky s alkoholem a drogami naráz otevřely prodejní okénka a mejdan tisíciletí začal.

„Ty vole, moc pěkněj projev, napij se,“ podal Jednooký Bláznovi lahváče a čerstvě ubalený brko.

„Nejsem si úplně jistěj, víš, že já na projevy fakt nejsem stavěnej. Umím jenom jednoduchej byznys s drogama a občasnou smrtí,“ upil Kapitán piva.

„Nedělej se skromným, vybudoval si docela velký impérium a touhle akcí ste se zapsali do dějin,“ pověděl Musk.

„Jednookej, máme za sebou hodně, ale fakt bych náš význam nepřeceňoval. Udělali sme vždycky jenom to, co bylo nutný udělat, abychom přežili. A myslím, že sme Číňany dost nasrali. Kdekoliv na Zemi pro nás bude nebezpečno. A hlavně, vyhráli sme bitvu, ale ne válku,“ řekl Blázen.

„Šéfe, válku sme ještě nevyhráli, Zakázaněj zmrd zdrhnul a až tenhle večírek skončí, tak vyrazíme a dorazíme ho. S kleštěncema sme ještě neskončili,“ reagoval Pong, který právě přišel a slyšel slova o bitvě a válce.

13. Vyhlazení Zakázané říše šilencem Pongem

„Šéfe, Šéfe, ty vole, probud'te se,“ třásl Pong Bláznem, který už dávno hodil čelíčko na pódiovém stole. Pod nimi stále probíhala jedna z největších orgií Sluneční soustavy a nevypadalo to, že by davy nějak prořídly. Nad kolonií stoupal dým z hořících budov a chaos začínal nabírat nekontrolovaných obrátek.

„Musím to nějak zastavit, půjdu dát dohromady jednotku policajtů, jestli seženu někoho střízlivýho,“ zamručel Pong, dal lajnu a šel pátrat po někom, kdo by mu pomohl nastolit opět veřejný koloniální pořádek.

Kromě Urghy a Karlose však nebyl nikdo k dispozici, protože kolonie byla sevřená křečí a nebylo nikoho, kdo by se chtěl věnovat jakékoliv práci.

„Pongu, co chceš s tím vyndaným davem dělat? Vždyť není šance jakkoliv všechny ty vyjetý lidi usměrnit,“ smála se Urgha.

„Děvenko zlatá, vyhlásíme ultimátum a kdo ho nedodrží, ten prostě zemře.“

„Ty vole, a jak chceš vyhlášovat ultimáta? Myslíš, že tě někdo bude poslouchat??“ smála se dál.

„Normálně, jak jinak myslíš? Místním rozhlasem. Všichni tady poslouchají místní rozhlas, Číňani jím vyhlášovali svý edikty a nikdo ho nikdy nevypíná.“

„Když myslíš. Odkud se vysílá?“ zeptala se Urgha.

„Z ústředního výboru, je to jediný místo,“ odpověděl Pong.

Z budovy výboru byl solidní mrdník. Vykašený lidi obsadili chodby a většinu kanceláří, kde pařili a souložili jako o soudním dnu. Došli až ke dveřím s nápisem „*Obecní rozhlas*“ a Pong otevřel. Uvnitř bylo několik mrtvol a menší nepořádek. Karlos se usadil ke stolu a zkusil zapnout elektroniku. Za krátkou chvíli radiostanice svítila a Pong popadl mikrofon. Zmáčkł tlačítko a promluvil.

„Tady Pong, toto je první varování ze tří. Okamžitě ukončete zábavu a vraťte se do svých domovů nebo budete nekompromisně zabit.“

„Myslíte, že to někdo slyšel?“ zeptal se.

„Těžko říct,“ odpověděl Karlos a z chodby se ozval vyndaný smích.

Pong otevřel lahváče a narýsoval lajny.

Vypil dvě láhve piva, než usoudil, že je potřeba vyhlásit varování číslo dvě. Nechtěl zase dělat příliš dlouhý prostoje mezi hlášenými, protože by jim pak nemuselo obyvatelstvo věnovat řádnou pozornost. Zapnul tedy mikrofon.

„Haló, haló, haló, varování číslo dvě. Zvedněte hlavy od mrdání a poslouchajte toto zvěstování. Kdo doma nebude po třetím upozornění, zabit bude bez varování!“

Pong se napil a podíval po Urghze a Karlosovi.

„Jakej sem byl?“

„Vážně myslíš, že to zabere?“ zeptala se Urgha.

„Určitě, tady sou vycvičený a jakmile začnou umírat první lidi, rychle se to roznese a zbytek zaleze do svých doupat.“

„Když myslíš,“ zasmál se Karlos a vyndal další lahváče.

„Kde je vůbec Kokot?“ zeptal se Pong po pár dalších vypitých pivech.

„Naposledy jsem ho viděla s madam Kawasaki,“ odpověděla Urgha.

„Aje, dobytek jeden,“ pousmál se Pong.

„Nevim, kdo je tady dobytek, ale budiž,“ rýpavě poznamenal Karlos a vypadal nervózní.

„Je asi čas posledního varování, co?“ zvedl se mistr kung-fu a naposledy zapnul mikrofon. Vytáhl z kapsy hudební přehrávač a pustil do místního rozhlasu mocné trubení sirén, které po vzdáleném zesílení všech přijímačů úplně rvalo uši a vnitřnosti.

Dvě minuty řvaly sirény, než je Pong vypnul.

„Slyšeli ste zmrdi? Tohle bylo třetí varování. Každý, kdo bude po skončení tohoto vysílání přistižen venku, skončí zasraně rychlou smrtí. Nezapomeňte, že já a Šéf ovládáme veškerou technologii podpory života. Takže ještě jednou. Kdo nezaleze, zdechne, rozumíte? Máte deset sekund, abyste zmrdi zmizeli z ulic. Pong konec.“

„Hodně drsný varování,“ řekla Urgha.

„Počítej deset sekund,“ odpověděl Pong a vytáhl meče.

„Dvě piva nebylo deset sekund, žejo?“ řekl Karlos.

„Ne nebylo, všichni dostali dobrou náskok, ale stejně nás čeká pár mrtvejch,“ odpověděl Pong, zvedl se a otevřel dveře do chodby ústředního výboru.

„Nikdo nikde,“ zasmál se, „tady sou naučený poslouchat přísný rozkazy.“

Prázdnou budovou došli až ven do vyprázdněné ulice, kterou pokrývaly těla do mrtva zmožených a několik postav, kterým pohupující země nedovolila jít rovně.

„Budem zabíjet i tyhle chodící mrtvoly?“ zeptala se Urgha.

„Asi ne, jenom ty málo našrot a hlavně agresivní zmrdy, ale myslím, že jich moc nebude,“ řekl Pong a šel tichým bulvárem. Moc dobře věděl, že z některých oken je pozorují vyndaní obyvatelé a strachy jsou posraní až za ušima. Už místní domorodce docela dobře znal, hlavně jejich obavu z narušení dýchatelný atmosféry a klimatu.

V zabaveném osobním voze Pong s Urghou a Karlosem projeli celou kolonii a zabili jen několik málo lidí, povětšinou nechutně vyndaných provokatérů, kteří se nechtěli podvolit Pongově výkonné moci.

„Čekal sem teda větší jatka,“ trošku sklesle podotkl Karlos.

„Sem ti říkal, že jsou vycvičený, ale neboj, ještě pořád máme před sebou práci. Vyhlazení Zakázaný říše. Teď jdem probrat Šéfa z kómatu a dát dohromady celou partu,“ odpověděl Pong a zamířil zpět ke stadionu, kde se na pódiu právě probíral Kapitán Blázen.

„Solidní apokalypsa, kde sou kurva všichni,“ rozhlížel se po místě plném opravdu těžce unavených figur a zapálil brko.

„Šéfe, koukám, už ste vzhůru. Poslal sem zmrdy na kutě, ať se vyspí z kocoviny a pořádně užijou dojezd. Čeká nás práce.“

„Pongu, ty vole, to byl mejdan. Kde sou všichni?“

„Šéfe, Urgha s Karlosem dávaj do kupy posádku, my pojedeme přes letiště zpět do klubu a připravíme se na nadcházející povinnosti.“

„Ty vole, Pongu, doufám, že si přijel autem,“ zamručel Blázen a těžce se zvedal ze židle.

„Můj vůdce, rád vás vidím. Jak jste si užil inaugurační párty? Hosté už pomalu odlétají do svých domovů,“ přišel rozjařený a rozcuhaný Kokot pozdravit Kapitána, jenž pohodlně seděl ve své klubové pohovce a pozoroval hosty v podniku, kteří ještě nemohli spát a přišli se dorazit.

„Kokote, parádně a co ty? Vypadáš, že si to měl dost náročný.“

„Můj vůdce, já se jen tak neunavím, ale madam ...“

„Radši mlč a co se stalo v posledních pár dnech, zůstane tam, kde se to stalo,“ zarazil ho Kapitán.

„Šéfe, musíme zvednout prdele a dokončit náš úkol,“ vstoupil Pong do rozhovoru.

„Nojo, ten zasranej plán s vyhlazením civilizace, kam povedou naše kroky teďka?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, zaletíme za našimi radioaktivními přáteli pro nějaký atomovky a perník. Pak splníme povinnost vůči vesmíru,“ řekl Pong.

„Dobře,“ odpověděl otráveně Blázen a pohladil Mazlíčka, který mu s hodně velkým břichem spokojeně ležel u nohou. Popravdě napsáno, Mozeček měl taky místo břicha solidní žok.

„Mozky mozky. Mozky. Mozky mozky mozky, mozky,“ vítal Blázna Mozek s Játrem.

„Kokote, proč jim kurva nerozumím, vždyť Oogle translátor posledně fungoval.“

„Můj vůdce, moment,“ odpověděl Kokot a začal se hrabat v terminálu překladače, „předposlední aktualizace se nějak zasekla, moment...“

„Mozky. Moz... omovka je připravená k testu,“ pokračoval Mozek.

„Už je to lepší. To sem rád, bude mejdan?“ zeptal se Pong.

„Jasně šílenče, odpálíme ji přesně o půlnoci. Pozval sem pár nejlepších zákazníků, abyste se tu necítili osamoceni.“

„Mozku, seš fakt skvělej hostitel. Náš byt je připravenej?“ zeptal se Blázen.

„Jasně, běžte se ubytovat, mejdan začíná v 19:19,“ odpověděl Mozek a vypadal, že se usmívá.

Přesně v 19:20 přišel do vyhlídky Kapitán s kompletní posádkou a mezi domorodci byl nejobletovanější návštěvou Mozeček s Mazlíčkem, protože živý mrtvý jim velmi detailně vyprávěl, kterak s věrným studeným přítelem pomáhali zabíjet čínské vojáky. Jeho velmi živé popisy rozbíjení hlav a sání ještě tepajících mozků vyvolávaly mezi radioaktivními nemrtvými silné brutální emoce.

Kapitán Blázen otevřel lahváče, posadil se ke stolu k nějakým byznysmenům a ubalil brko. Po několika dalších pivech a jointech se rozjela klasická debata o všelijakých vesmírných hovnech.

Pár minut před půlnocí Mozek obešel celou Bláznovu posádku a vyzval je, aby se přesunuli k výhledu pro vzácné hosty. Starý známý výhled do mrtvého údolí obklopeného horami a nad tím vším svítil jeden z měsíců.

„Nene,“ rozesmál se Blázen a podíval po nemrtvých.

„10... 9... 8... 7... 6... 5... 4... 3... 2... 1...,“ odpočítávali hosté.

„Mrd ho!“ ozval se výkřik a na povrchu měsíce se objevil záblesk.

„A ty pičo,“ kdosi zařval.

Záblesk rychle zmizel, ale po něm se objevila mohutná rudo-oranžová ohnivá koule, která pohltila celý měsíc.

„Za krátkou chvíli vyhoří katalyzátor a přijde druhá část našeho nového díla,“ Mozek dmul vyschlou hrud' pýchou.

Nelhal, měsíc nejdřív zhasl a pak se rozsvítil mohutnou neutronovou explozí, jenž do okolí vyvrhla mocný proud energie hrající všemi modrými barvami, která přešla v směsku duhových barev a nakonec zmizela. Spolu s ní i nebohý planetární průvodce.

„Ty vole, Mozku, ste kvůli nám odpálili další měsíc,“ plácl zombíka Blázen přes záda, až kosti zachrastily.

„Kapitáne Blázne, jste náš vzácný zákazník a kvůli vám uděláme cokoliv,“ řekl Mozek.

„To nemusí bejt, kolik atomovek pro nás máte?“ zasmál se Kapitán a potáhl z brka.

„Kolik poberete, myslím, že tahle bomba bude naše nová obchodní bomba.“

„To asi bude, minimálně do té doby, než vymyslíte něco výkonnějšího,“ nepřestával se smát Blázen.

Zbytky měsíce se rozplynuly po obloze, kterou opět pokryl koberec hvězd a různobarevně blikajících objektů.

„To jsou naše družice, některý mají přidělaný různý diskoblikátka, kterýma si občas zpestřujeme večírky,“ řekl Játro Pongovi, který právě sbíral dech k položení dotazu.

„Vy ste ujetý,“ zasmál se a zalitoval, že nemůže tomu zombíkovi narýsovat pořádnou lochnu.

Párty pokračovala několik dalších dnů, dokud Kapitán Blázen Pongovi nepřipomněl, že by měli pokračovat ve své misi.

„Šéfe, zrovna jsem nad tím přemýšlel,“ zvedl Pong hlavu od perníkové čáry.

„Fajn Pongu, volala mi hlavní účetní z fabriky, že na kase je fronta lidí a chtějí lístky na tu naši vyhlazovací akci. Co to je za debilitu?“

„Šéfe,“ zamyslel se krátce Pong, „mám pocit, že sem něco v tom smyslu vymyslel během mejdanu na Titanu.“

„Si nemohl něco říct, ty vole?“

„To nemohl, protože ste mi to připomněl až teď, že sem asi volal do účtárny, ať připraví prodej lístků,“ styděl se Pong za neschválený nápad.

„Hm, ty vole, co s tím?“ přemýšlel Blázen, „von to vlastně není úplně blběj nápad.“

Pongovi spadl kámen ze srdce a s radostí v duši natáhl lajnu.

Naložili tolik atomovek, kolik byli schopní pojmout, rozloučili se s nemrtvými přáteli a poděkovali Mozkovi za veškerou pomoc. Kokot nastartoval pohon a zvedl Kapku ze země. Udělal oblet kolem místa, kde byl původně měsíc, aby si mohli prohlédnout zbytky tělesa. Prakticky byl planetární průvodce rozmetán úplně na sračky.

„Šéfe, parádní atomovky,“ pochválil výsledek Pong a natáhl směrem k Bláznovi ruku s lahváčem.

„To jo, ale teď Kokote naved' loď k fabrice, zase volali, že fronta nekončí a už třikrát museli dotisknout nový lístky.“

„Kapitáne? Cožeto?“ zeptal se Jack.

„Von ti to Pong vysvětlí,“ odpověděl Blázen, pohodlně se usadil a zapálil brko.

Továrna Pong & Co byla v obležení stovek různorodých kosmických plavidel. Kokot navedl Kapku do doku a Kapitán s Pongem okamžitě běželi za účetními, aby zjistili, jaká je vlastně situace. Popravdě napsáno, v ekonomickém oddělení vládl chaos. Hlavní účetní byla zavalená papíry a vypadala dost vyčerpaně.

„Kapitáne Blázne, máme prodaných přes 2500 lístků a dalších pár tisíc ještě čeká ve frontě.“

„To je hustý, co s tím Pongu?“

„Šéfe, budem prodávat dokud to bude, ne?“

„Ale máme ještě jeden problém,“ řekla opatrně paní hlavní účetní.

„Jakej?“ ledabyle se zeptal Blázen.

„Nemáme žádněj matroš. Sme úplně vyprodaný, výrobní linky jedou maximálním výkonem, ale nestačíme doplňovat sklady, abychom všechny zájemce uspokojili.“

„Se nám něco takovýho může stát?“ nahodil Pong udivený výraz.

„Vždyť jsem všechno pořádně předimenzoval. By mě nenapadlo, že narazíme tak brzo na výrobní limity,“ kroutil nechápavě hlavou.

„Pongu, co budeme dělat?“

„Šéfe, co se dá,“ odpověděl Pong a v zamyšlení odešel.

Druhý den Kapitán Blázen rozkázal uzavřít pokladny a pořádně Ponga zjebal, protože se zavřel do své ubikace a připojil k virtuální realitě.

„Pongu, ty vole, co děláš, máš před sebou náročnej úkol,“ klepal na dveře.

Chvíli se nic neozývalo, ale nakonec promluvil hlas.

„Šéfe, musel jsem přemýšlet, protože tohle divadlo nesmím posrat. Ukončete prodej lístků, za chvíli za vámi dorazím.“

„To už sem stejně udělal, přijď na můstek, Pongu,“ odpověděl Blázen a potáhl z jointu.

Velitelský můstek Kapky byl plně obsazen a pouze se čekalo Pongova příchodu.

„Kapitáne, je fakt v pořádku?“ ptala se Urgha.

„Nevím, řekl bych, že je toho na něj trochu moc. Příliš nečekané pozornosti.“

„Šéfe, máte naprostou pravdu. Tahle vyhlazovací akce se mi trochu vymkla z rukou a právě nastal čas vše ukončit. Kokote, pošli vlastníkům lístků a VIP hostům souřadnice, kde je místo setkání před vlastním zahájením mazání civilizace z map,“ vstoupil Pong.

„Nemám problém,“ odpověděl Kokot, rozeslal data, nastartoval pohon a odpojil Kapku od terminálu. Doktor vytvořil červí díru a s efektním zábleskem zmizeli od továrny. Za nimi postupně mizely další lodě, dokud varna společnosti Pong & Co opět neosaměla a do černoty vesmíru pouze zářil velký neonový nápis.

U hranice ‚Země nikoho‘ bylo narváno. Kosmické lodě byly rozmístěné u plynové hradby a některé se pokusily neúspěšně o průnik. Energetické záblesky vytvářely docela hezké efekty.

„Šéfe, asi bysme jim měli říct, že takhle ne. Vždyť přijdeme o zákazníky,“ řekl Pong a natáhl lajnu.

„Pongu, několik zrychlených debilů nám chybět nebude, vždyť se na ně podívej, vysmažený jak hovada a netrpělivý jak nadřžený pubertáci. Myslím, že děláme evoluci dobrej skutek,“ odpověděl Blázen a potáhl z brka.

„Můj vůdce, že bych jim poslal postup, kterak projít plynovým oblakem?“

„Kokote, ještě chvíli ne,“ řekl Kapitán.

„Kapitáne...?“ špitla Urgha.

„Urgho, nemusíme si nutně udržet každýho zákoše,“ zamručel Blázen a upil z lahvičky.

Smrtící divadlo trvalo asi hodinu, než účastníkům zájezdu došlo, že tudy cesta nepovede a počet zkoušejících poklesl na nulu.

„Kokote, je čas, pošli všem zprávu,“ rozkázal Kapitán a otočil se k Pongovi.

„Ty vole, přišel zase tvůj čas.“

„Šéfe, konečně,“ natáhl Pong lajnu a postavil se před oko kamery.

„Je to zapnutý?“

„Je, můžeš mluvit,“ odpověděl Kokot.

„Hm, pokud mě ještě neznáte, jmenuji se Pong a povedu toto vyhlazování. Vřele všem doporučuju držet pozadí pěkně v pozadí a necpat se před můj zbraně. Kolega Kokot vám před chvílí rozeslal návod, jak se dostat skrz plynovej oblak, takže se snažte jím držet, ať vás zdechne co nejmíň. Vstupný nevracím.“

Pong otevřel lahvičky a naplnil vyschlé hrdlo pěnivým mokem.

Nikdo neodpověděl, tak Číňan usoudil, že mlčení znamená souhlas a řekl Kokotovi, že může proletět na druhou stranu.

Kokot zamířil s Kapkou do oblaku plynu a bezpečně provedl loď nebezpečným místem. Na druhé straně v Zakázané říši vládl podezřelý klid, který byl velmi brzo narušen pronikajícími loděmi diváků. Ne všem se podařilo úspěšně proletět smrtící zónou, takže plynový oblak vyvrhl několik nasračky rozervaných vraků.

„Kokote, zkus navázat spojení s Matkou a řekni jí, že jsme tady, abychom dokončili misi,“ řekl Pong a začal drtit krystal.

„Kapitáne Blázne, ráda vás všechny slyším,“ ozvala se Matka z reproduktoru.

„Výborně, můžeš nám říct, kde všude má zašitý Zakázaněj zmrz svoje vojska?“ promluvil Pong rychle.

„Ááá, Pong,“ rozesmála se Matka, „Zakázaněj císař se schovává na Císařský planetě v Zakázaný soustavě a jeho vojska jsou úplně všude. Posílám signatury, abyste je mohli najít svými senzory. My musíme chránit svůj domov, takže vám ze začátku nepomůžeme.“

„Matko, to nevdá, pomůžu si jako vždycky sám. Mám ještě něco vědět?“ zeptal se Pong.

„Pongu, nic kromě...“

„Co kromě?“

„Pongu, Zakázaného císaře chrání Zakázaná garda, což je jeho osobní ochranka a jsou to dobře vycvičení krutí zmrdi, kteří tě můžou zabít.“

„Matko, už sem se s nima setkal. Mě nikdo nezabije, ale i tak díky za varování,“ zasmál se Pong a ukončil rozhovor.

„Šéfe, slyšel jste, je to na mě. Kokote, připrav atomovky a odstřel pár nejbližších planet a měsíců. Ať začnem s pořádnou parádou a pak zamiř rovnou k Císařský planetě.“

„Rozkaz,“ odpověděl Kokot a podíval se po Bláznovi.

„Můj vůdce, fakt ho mám poslouchat?“

„Kokote, poslouchej, akorát kdyby se ti něco nezdálo, tak se mě zeptej,“ kouřil Blázen brko a upíjel z lahvičky.

„Šéfe...?“ urazilo se Pongovo ego.

„Ty vole, to byla prdel, tak už to odpal, ať ti idioti tady nemaj pocit, že utratili peníze za hovno,“ rozesmál se Blázen.

Kapku opustilo několik raket, které neomylně zamířily k zadaným souřadnicím. Všechny přesně zasáhly své cíle a vesmír rozzářily mocnými barevnými explozemi, jejichž fotografie a videa se začaly okamžitě objevovat na veřejném profilu společnosti Pong & Co ve společenské síti FakeBook. Většina návštěvníků totiž začala okamžitě své zážitky mezi sebou sdílet.

„Kapitáne, právě se přihlásil k odebírání našeho FakeBookového profilu uživatel číslo dvacet mega,“ vykřikla udiveně Urgha.

„Zlatíčko moje, to je paráda, právě jsem tě jmenoval správkyní firemního účtu. Piš jim tam nějaký sladký žvásty, sluníčkuj, plusíčkuj, smajlíkuj a vůbec piš tam všechny ty sračky, který většina debilů miluje,“ odpověděl Pong.

„Šéfe,“ otočil se k Bláznovi, „nejdřív zničme kompletní císařskou flotilu a Zakázaného zmrda si necháme úplně nakonec.“

„Jak myslíš, je to tvoje akce,“ odpověděl suše Kapitán.

„To rád slyším. Kokote, už si proskenoval celou galaxii?“

„Pongu hotovo,“ odpověděl Kokot a zobrazil velkou mapu, ve které byly desítky zakreslených červených bodů, „je jich celkem hodně, ale jak vidíš, většina se jich nachází v oblasti Císařský planety.“

„Začnem je likvidovat od okrajů, třeba některý vyprovokujem, naruší formaci a půjdou nám vstříc, tím by se to dost zjednodušilo,“ představil Pong svůj strategický plán.

„To si vymyslel sám?“ rýpl si Jack a otevřel novou láhev kořalky.

„Nechces zelenej jed?“ zasmál se Karlos a podal mu svoji flašku.

„Nechte to škádlení na později. Jacku, jo vymyslel, je to jeden z nejstarších šaolinských triků,“ odpověděl Pong.

„Hele a myslíš, že tuhle malou provokaci nepoznaj?“ promluvil Blázen.

„Šéfe, určitě ji budou znát a znamená to, že do svých myslí vnesou semínko nejistoty.“

„Ty vole, Pongu, ty seš psycholog,“ řekl Blázen a potáhl z jointu.

„Šéfe, nejsem,“ pověděl Pong a otočil se k mapě. Vzal do ruky digitální propisku a vkreslil do hvězdné oblohy zlatý obdélník a logaritmickou spirálou, ukončenou v místě Císařský planety, vyznačil trasu útoku.

„Pongu, to je geniální,“ konsternovaně zíral Kokot a jeho umělý mozek těžce zpracovával obraz před sebou.

„Učení zlatého řezu. Dar zakladatele a prvního Mistra Šaolinského chrámu svým žákům. Je vidět, že si sebou na svoji pouť vzali veškerá prastará tajemství. Jenom chrámoví mniši znají tajemství

přírody,“ vysvětlil Pong jak se věci mají.

„A pro nás to znamená co přesně?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, strategie zlatýho řezu pro vás může být výhoda, ale také současně slabinou. Je to v podstatě test.“

„Ty vole, Pongu, řekni mi to nějak lidsky.“

„Šéfe, jasný jak facka. Ten kdo tuhle strategii nezná, zemře. Kdo ji zná, většinou zemře až na konci spirály, podle toho jak je dobře. Za starých časů se takto testovala úroveň protivníka.“

„Jo, jasně, to sou ty vaše duchovní ezosračky, tak to divadlo spust', podívej se na profil, jak lidi pruděj, kdy konečně začnem,“ ukončil Kapitán rozhovor, který ho začínal silně nudit.

„Kokote, trasu máš nakreslenou, nahod' motory a zapni ochranný štít. Pošli data těm nadržencům a ať se drže pěkně v pozadí, nebo to taky schytaj,“ rozkázal Pong, posadil se k pultu ovládání zbraní a uvedl je do stavu bojové připravenosti.

„Popongu, kokonečně,“ zazněl odněkud Frankův hlas.

Kapka se dala do pohybu, zamířila k ramenu spirály a Pong aktivoval jednu ze zbraní.

„Začneme zlehka, decentní show. Až se za tou planetou vynoří císařská loď, Kokote trochu zpomalíš.“

„Provedu Pongu,“ odpověděl Kokot a mírně ubral rychlost. Pong zmáčkl tlačítko a skoro nic se nestalo, až na malý černý bod, který vylétl z přední části Kapky.

„Pongu, ty si...?“ zeptal se udiveně robot.

„Jo, Kokote, fakt mi to nedalo a musel sem ten generátor černých mikroděr vyzkoušet.“

„Ale hovno,“ zasmál se Karlos, ale mikrodíra zrovna narazila do planety, kterou začala pohlcovat do sebe. Císařská válečná loď včas nedokázala opustit gravitaci díry, takže byla s mohutným efektem rozdrčena a pozřena temnotou. Poté černá past zmizela s drobným efektem a nikdo ji nikdy už nespáčil. FakeBookový profil rychle zaplnily nové nadšené komentáře.

Kapka se po spirále posunula k dalšímu bodu na mapě, kde v podstatě zopakovala stejnou situaci. S tím rozdílem, že císařské lodě byly dvě a planeta, za kterou byly skryty, kypěla v celku mohutnou civilizací kastrátů.

„Šéfe, přes pět mega kleštěnců. Co tam kurva všichni dělaj?“ kroutil hlavou Pong, když viděl data ze senzorů.

„Věnují se poklidně zemědělství,“ řekl Kokot, který zamířil jednu z kamer a nastavil maximální zoom, takže viděli tváře domorodců na poli při práci.

„Hm, ty vole...“ naklonil Blázen trup z křesla a studoval obraz.

„Šéfe, dovolím si připomenout, že jsme tu kvůli vyhlazení bezkouláků z vesmírnejch map, nemůžeme litovat několika civilistů. Zabijeme jednoho a ten zbytek bude rvát, že sme vrazi, tak je lepší sejmout všechny. A vůbec, lidi to tak maj radši,“ řekl Pong do oka kamery, kterou Urgha streamovala přímý přenos z paluby Kapky. Dav přítomných i vzdáleně připojených, ano překročili sto mega unikátních diváků, žádal krev.

Pong se rozhlédl po posádce a vypustil několik atomovek. Věděl, že tohle se bude fakt líbit.

Rakety letěly s drobnou čárovou stopou a mířily rychle k planetě. V jednu chvíli vlétly do atmosféry a dálková kamera zaznamenala překvapené tváře rolníků, jejichž pohledy vzhůru ozářilo jasné světlo. Celou planetu a její nejbližší okolí, tedy včetně císařských bitevníků, pohltila jaderná výheň. Společenský profil zaplnilo takové množství zpráv, až servery přestaly stíhat příval požadavků. Pong & Co se stala nejsledovanějším kanálem v dějinách Internetových zabijáků času.

„Kapitáne, jsme na prvním místě,“ křičela Urgha a sama nevěřila, čeho nečekaně dosáhli.

„A to sme teprv na začátku. Kokote, přesuň nás o pozici dál,“ poručil Pong a sledoval pohyb Kapky na mapě. Některé nepřátelské tečky se lehce pohnuly. Pong věděl, že nejistota začíná sázet svá semena.

Několik následujících zastávek proběhl v podobném duchu, akorát Pong prostrádal všelijaké zbraně. Pravdou je, že diváci požadovali hlavně atomovek. Staly se velmi oblíbenými. Císařská bitevní flotila zmenšila svůj počet o polovinu a rostoucí nejistota způsobila odštěpení několika lodí, které opustily formaci Zlatého řezu a vyrazily smrti vstříc.

„Urgho, napiš zprávu, ať se všichni připravěj, protože bude menší vesmírná bitva.“

„Velmi ráda,“ odpověděla a začala psát zprávu. Použila hodně vykřičníků, smajlíků a několik animovaných emotikonů atomového výbuchu, speciálně vytvořených pro tuto příležitost.

Odpovědí byl opět nadšený virtuální jásot a Pong zanedlouho poslal animovanou mapu improvizovaného bojiště, aby měli diváci přehled, kde se nachází Kapka a císařské lodě.

Tu samou mapu pozoroval Pong a zbytek posádky.

„Šéfe, prastará strategie usměvavé křivé veverky. Několikrát nás obkrouží a střídavě zaútočí. Uvidíme s čím přijdou, Kokote pošli do štítů víc energie.“

„Není problém.“

Sedm gigantických lodí kubistických tvarů přesně podle Pongovy předpovědi provedlo několik obletů a pak střídavě vypustily střely v množství větším než menším.

„Můj vůdce, pár slabejch atomovek, štíty nás ochrání,“ oznámil Kokot a silové pole pohltilo výbuchy s nádherným efektem diskokoule. Některé rakety však minuly původní cíl, zamířily do prvních diváckých řad a našly terče nové. Nastal docela slušný chaos, ve kterém explodovalo několik desítek lodí a další byly poškozeny vzájemnými srážkami, během pokusů o únik od smrtící hrozby. Každopádně sledovanost zase stoupla.

„Kapitáne, máme dost mrtvých v řadách našich diváků, aby s náma nevyjebala turistická pojišťovna,“ dával Karlos do kupy seznam padlých hostů.

„Neřeš to, všichni podepsali lejtstro, že se celé akce účastní na vlastní riziko a současně vzdávají veškerých právních nároků od naší společnosti v případě, že by utrpěli úraz nebo zdechli. Neboj, tohle máme ošetřený,“ zasmál se Pong a aktivoval plasmový dělo.

Pohodlně se usadil do svého křesla, vyšňupl lajnu, připojil nintendo gamepad a převedl do něj ovládání zbraní.

„Pongu?“ podivil se Karlos prehistorickému ovladači.

„No co, jeden z mých oblíbených kusů ze sbírky gamepadů,“ zasmál se Pong a spustil virtualizaci herního pole. Výhled zabral hranatý zaměřovací kříž a z reproduktorů se začala linout počítačová hudba osmdesátých let dvacátého století.

První bitevník znázorněný několika kostičkami se dostal do středu zaměřovače a syntetizátorový zvuk plasmového děla avizoval výstřel. Další barevné kostičky letěly k bitevním kostičkám a nakonec se srazily. Kostičkovaný efekt výbuchu potěšil všechny živé diváky, kteří byli přihlášení k odběru profilu.

Pong pokračoval v bojové akci, dokud nezničil v mohutných explozích zbylých šest císařských lodí. Nakonec se ani nesnažily příliš bránit, jelikož velitelům rychle došlo, že bitva je prohraná a rozhodli ustoupit zpět. Zbabělce neměl Pong rád, tak poslední dvě lodi sejmul zákeřně zezadu ve chvíli, kdy zkusily únik do hyperprostoru.

„Šéfe, to byla pohoda. Sledujte, došlo jim, že sou v prdeli a ruší strategii zlatého řezu. Zbylé jednotky se vrací do středu k Císařský planetě. Ale i tak jsou to pěkný dvě desítky těžce vyzbrojených křížníků. Ještě si zastřílíme,“ smál se Pong.

„Co budem teda dělat?“ promluvil Blázen.

„Pokračovat, ale vezmeme to pěkně po původní trase a cestou vyhledáme všechny osídlený planety, na který narazíme. Ten zakázaněj zmrđ musí vidět konec svý posraný Zakázaný říše,“ ostře prohlásil Pong a předem se ujistil, že ho slyší úplně všichni.

Odpovědí byl virtuální jásot v podobě všelijakých příspěvků vložených do profilu. Od obyčejných textových zpráv s mnoha různými smajlíky, přes různé obrázky, zvuky a videjka na všelijaký způsob. Hodně oblíbený byl rozčilený Hitler jebající v bunkru své generály podložený vtipným „jakobypřekladem“.

„Kapitáne, zlomili jsme všechny rekordy v dějinách sledování internetových auditek,“ kroutila hlavou Urgha a musela nasát několik Pongových lajn.

„Kokote, posuň nás k další zastávce, nebudem se příliš zdržovat, tak jenom přibrzdi,“ řekl Pong a začal chystat generátor červích mikroděr.

Kapka letěla po trase, následována nadřazeným chvostem diváků v plavidlech, kteří mezi sebou začali bojovat o nejlepší místa k výhledu. Dokonce vyhlásili soutěž o nejlepšího bojovníka, ve které bylo možné vsadit vysokou částku na vybraného favorita.

„Urgho, pošli balík na toho debila ve třetí řadě, čeká na svoji příležitost,“ řekl Pong a za nadšeného jásotu odpálil další planetu.

Takhle to pokračovalo krok za krokem, dokud se nepřiblížili, po několika hodinách vyhlazování života ve zlatém řezu, konečně k cíli svého putování. Císařské planetě.

„Pongu, perfektní práce, všechny vás sledujeme na vašem FakeBooku a chtěla sem se jenom zeptat jestli se můžeme přidat?“ ozval se hlas Matky.

„Ale hovno, už se cítíte bezpečněji, jakmile sme začali masakrovat populaci v tomhle zakázaném koutu vesmíru?“ rozesmál se Pong a otočil k Bláznovi, který zrovna zapálil nové brko.

„Pongu, nemám problém, ty všemu velíš,“ odpověděl a potáhl.

„Matko, přidejte se, ale budete poslouchat mých rozkazů, jasný?“

„Pongu, milerády, holky sou z tebe úplně hotový. Za chvíli sme u vás,“ odpověděla Matka.

„Urgho, napiš, že máme sexy posilu a že budou kozičky,“ řekl nafetovaný vyhlazovač a natáhl další lajnu.

Ještě několikrát Kapka poskočila vesmírem, ještě několikrát Pong totálně zničil několik planet a zabil mnoho desítek miliónů kastrátů, než se přiblížila k závěru své cesty.

Stovky lodí na místě a miliardy diváků po celém známém a neznámém vesmíru, včetně několika paralelních realit, napjatě sledovaly přibližující finálové utkání.

Konec logaritmické spirály byl na dohled. Císařská planeta byla pátou planetou solárního systému, chráněného posledními desítkami císařských lodí.

„Pongu, skenery hlásí, že obydlených je devět planet, nejbližší k hvězdě je bez života. Jaký bude další postup?“ zeptal se Kokot.

„No, všechny rozmrdáme a císařskýho zasnance si necháme úplně nakonec. Otázka akorát je, jestli začneme s mrdáním zepředu nebo zezadu,“ odpověděl Pong a studoval situační mapu. Urgha tlumočila jeho slova do veřejného profilu a reakce na sebe nenechaly dlouho čekat.

„Ty vole, měl bys je nechat hlasovat,“ zasmál se Blázen, když viděl tu smršť komentářů.

Pong se zamyslel a pak řekl Urghze, ať vytvoří jednoduchou anketu na téma „*mrdání zepředu nebo zezadu*?“.

Na tohle dav čekal a hodinové hlasování, během kterého se vypilo opravdu hodně lahváčů a vyjelo mnoho drog, skončilo s velmi těsným rozdílem, který donutil Ponga ještě jednou k zamyšlení.

„Matko,“ promluvil do mikrofonu, „jak ste na tom se zbraněma?“

„Pongu, něco málo máme,“ odpověděla Matka.

„Fajn, tak se připravte, spravedlivě vás podělím, přesunu holkám na tvoje lodě pár atomovek, ať si taky užijete pořádněj ohňostroj.“

„Díky, moc si toho vážíme. A máme mrdat zepředu nebo zezadu?“

„Matko, zepředu, dám si ty mrdky zezadu a sejdem se u císařský sračky. Pong konec.“

Flotila lodí se rozdělila. Kapka zamířila na druhý konec sluneční soustavy a Matčiny lodě zůstaly na místě setkání.

„Holky, máte atomovky připravený?“ zeptal se Pong a Urgha rovnou streamovala přímý přenos z velitelského můstku do FakeBookové sítě. Kapitán Blázen kouřil marihuanový joint, byl pohodlně usazený v křesle a užíval slasti mediální slávy. Servery a přenosové linky jely maximálním výkonem.

„Pongu, můžeme,“ ozval se netrpělivě očekávaný hlas Matky.

„Výborně, atomovky vypálíte, až řeknu ,ted‘,“ začal mluvit Pong, „ale ne kurva ted“, spolkl slinu a zmáčkl tlačítko. S malým zpožděním vypustila Kapka své atomové střely.

Dvě mocné jaderné exploze na dvou stranách planetární soustavy potěšily přítomné diváky a Pong se cítil velmi spokojený. Vydal rozkaz k přesunu k jednotlivým planetám, kde již vládl zmatek a císařské bitevníky se pokusily oplatit útok.

Zběsilá palba všelijakých explozivních a energetických zbraní spolu s vypuštěnou letkou jednomístných stíhačů způsobila minimálních škod. Naopak Pong si užil docela solidní střelečky svým gamepadem, protože by byla škoda nevyužít laserových kanónů a nesundavat z oblohy stíhačky. Matka a její holky to zvládly za pomoci atomovek, protože konečně pocítily moc nad životy jiných.

Exploze císařských lodí, císařských stíhacích letounů a císařských planet osvětlily vesmír a sledující hosté údivem utichli. Byl to naprostý masakr, ve kterém se poslední funkční říšské lodě přemístily k poslední obraně Císařské planety. Jednoduše řečeno, opustili svoje vykastované lidi na zbývajících planetách a zanechali je Pongovu osudu. Ten byl již samozřejmě dán a všichni tito civilisté skončili své nicotné životy v jaderném ohni.

„Hele, Pongu, co kdybys ty poslední lodě zničil nějakou neexplozivní silou. Ať si nezamoříme radiací povrch planety. Neměl bys tam něco speciálního pro potěchu publika?“ řekl Blázen, když pozoroval zbytky císařské flotily.

„Šéfe, mno ...“, zamyslel se Pong a otočil k Kokotovi, „nemáš něco speciálního z tajného skladu?“

Karlos smíchy rozfoukl nachystané lajny a málem rozlil čerstvě otevřenou láhev zeleného alkoholu.

„Můj vůdce, něco se rozhodně najde,“ odpověděl Kokot a cosi začal štelovat v ovládání.

„Kokote...?“ cukal sebou Pong a čekal co přijde.

„Máš převedený ovládání a můžeš začít,“ odpověděl robot a vypadalo to, že se usmívá.

„Dobrá dobrá,“ začal Pong zaměřovat první císařskou loď, která se pokusila o chabý pokus o útok. Stiskl červené tlačítko pro střelbu a z přední části Kapky vylétla tyč s černou pirátskou vlajkou.

„Co to kurva...?“ vyjekl Jack, ale než stačil myšlenku dokončit, z tyče vyšel tenký paprsek a rozřízl císařskou loď vedví. Do studeného kosmického prostoru se vyvalila unikající atmosféra, která sebou brala jednoho člena posádky po druhém, dokud nebyli všichni vysáti do vzduchoprázdna a zmrzlí na kámen.

Pong příliš nepřemýšlel a soustředil pozornost k pronásledování dalších zbytků z flotily. Brzo okolo Císařské planety kroužily tisíce zmrzlých císařských vojáků.

„Memento naší výpravy, velmi solidní zbraň. Prošla štíty jako máslem, tahle věc by dokázala rozpúlit planetu na dvě stejné půlky,“ pochválil Pong svoji práci.

„Proto byla armádou vytvořena,“ odpověděl Kokot a skenoval Císařskou planetu.

„Kapitáne, diváci chtějí maso a krev,“ ohlásila Urgha.

„Co tím jako myslíš?“ zeptal se Blázen a potáhl z křesla.

„Že bysme neměli planetu ničit atomovkama, ale Pong by ji měl vyvraždit osobně.“

„Šéfe, s tím se počítá. Urgho napiš těm zmrzdům, že se samozřejmě můžou těšit. Takový potěšení si přeci nenechám ujít,“ odpověděl Pong a začal pro efekt brousit před kamerou meče a nože.

„Pongu, tak já teda vyhlásím dvacetiminutovou přestávku na občerstvení a vysrání, protože se mi hrozně chce. Beztak už delší dobu přemejšším, že je potřeba připomenout jistou drobnost. I hrdina sračkového díla musí občas srát a chcát.“

„Šéfe nemám problém, Urgho vylaš odpočítávání dvaceti minut,“ řekl Pong a natáhl z meče před objektivem pořádnou lajnu.

Kapitán Blázen byl rád, že mohl odejít na záchod. Naprosto vůbec nesnášel, když musel být centrem mediální pozornosti. Zavřel se v ubikaci, shodil ze sebe hadry a běžel na hajzl. Sřeva měl docela natlakovaný, takže s dlouhým hlubokým prdem upustil páru.

„Pičo, to je smrad,“ proběhlo mu hlavou a zapálil brko.

Snažil se využít celých dvacet minut o samotě, které měl k dispozici. Vypálil pět jointů, aby přehulil nervozitu, třikrát se ještě nervozitou vychcal, vyndal z malý ledničky lahvičky a teprve pak vyrazil zpět na můstek.

Tam se nálada nijak nezměnila, ve vzduchu byl odér tabáku, marihuany, alkoholu a poctivé chemie. Pong byl oblečen ve svém nejlepší bojovém kung-fu kimonu, předváděl všelijaké triky a testoval funkčnost kamer, které měl umístěné po těle a zbraních.

„Kapitáne, připojení diváci jsou zatraceně nervózní a očekávají akci,“ přivítala Blázna Urgha.

„Vidím, že Pong je připraven, tak na co čekáme? Dopřejme jim teda zasranou krvavou zábavu, kolik je dole lidí, Kokote?“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, kolem sedmi milionů kastrátů,“ odpověděl robot.

„Pongu, to je chceš pozabíjet všechny sám?“ vytřeštil oči Kapitán a cosi se mu nezdálo.

„Šéfe, to je trochu moc, počítám, že bych si nechal pro sebe jen obránce Zakázaného města. Těch je kolem sedmi tisíc a to bych mohl dát.“

„Pongu...?“ ozvalo se několik hlasů a FakeBookový profil prudce ožil.

„Šéfe, sedm mega je moc, zlikviduju je ze vzduchu starým dobrým bombardováním konvenčními bombami termobarického typu.“

„Něco takovýho máme?“ podivil se Karlos.

„Samozřejmě, našel jsem v tajném skladě několik tisíc miniaturizovaných verzí, tak sem je vzal sebou,“ odpověděl suše Kokot.

„A to jako budeme lítat Kapkou nad povrchem a házet bomby dolů? Jakej mají dosah vůbec?“ promluvil Jack.

„Šéfe, použijeme drony,“ řekl Pong, který chtěl zdůraznit, že stále ještě velí tomuto vyhlazování.

„Můj vůdce, přesně tak, půjdeme na to systematicky a vypustíme pár stovek dronů. Všechno uvidíme pěkně zezhora,“ dodal Kokot.

„No, tak se do toho dáme, já mezitím ubalím brko,“ řekl Blázen a posadil prdel do velitelského křesla.

Kokot s Pongem připravili drony a poté provedli Kapku vrchní vrstvou atmosféry. Zamířili k největší koncentraci kastrovaného obyvatelstva, které se pokusilo bránit zbraněmi země-vzduch. Shodou okolností to bylo v okolí Zakázaného města, takže zastavili přímo nad palácem Zakázaného císaře. Kokot rozšířil silové pole tak, aby pokryl město a uchránil pro Ponga dočasně před smrtí sedm tisíc nejlepších císařských kastrátů, kteří tvořili Zakázanou gardu. Z Kapky vylétly stovky malý dronů vyzbrojených vakuovými bombami a kamerami, které se vydaly po předem naprogramovaných trasách.

Každý dron našel své místo na virtuální mapě a očekával příkazů Ponga. Sledující diváci začali odpočítávat k nule a Pong spustil největší bombardování drony od čtvrté světové války na konci dvacátého prvního století.

Automatické letouny synchronně vypustily po jedné bombě a poté se přemístily na následující naprogramovanou pozici, na které vyslaly další. Termobarické exploze nekompromisně trhaly plíce, rvaly oční bulvy z hlav, způsobovaly krvácení z uší, nafukovaly jazyky a vnitřnosti. Před smrtící hořící tlakovou vlnou nebylo úniku. Krví omámený dav followerů jásal. V tento okamžik byl připojený naprosto každý.

(Poznámka autora: Zde je potřeba si představit několik střihů na různá místa od apokalyptických zákopů jaderné války až po luxusní planety ovládané Musky a všichni jsou očima přilepení k obrazovkám.)

Bombardování vakuovými bombami trvalo asi hodinu a následujících několik dalších bylo nutné vyčkat, dokud nehasl požár. Poté se vybraní VIP hosté mohli připojit k Kapitánovi Bláznovi přímo na planetě, kde dostali jedinečnou šanci zblízka sledovat Pongův závěrečný akt vyhlazení Zakázané říše.

Urgha s Karlosem a Jackem stavěla pro návštěvníky bar s velkým projekčním plátnem, na němž naskočil obraz z Pongovy čelovky a starý známý číselný bodycount. Tentokrát nedojde k přetečení, nýbrž se musí Pong prokousat od čísla 7000 k čisté nule, než dostane příležitost vyjebat se závěrečným padouchem.

Číslo začalo pomalu klesat, jednak pro potěchu připojených diváků, aby neutekli a jednak kvůli zabezpečení perimetru, položení pastí a instalací mobilního ochranného pole. Do cesty se Pongovi připletlo několik desítek ozbrojenců, z nichž některé zabil meči a shurikeny, zbytek dokonaly laserové pasti. Efektivně rozřezaná těla byla oceněna mnoha nadšenými komentáři plných smajlíků.

Pong obešel piknikové tábořiště, na barovém pultu narýsoval několik lajn, jednu natáhl, popadl lahev a zbytek nechal nadržným protekčním čumilům, kteří prostě zaplatili, aby u toho všeho byli. Zastavil u mikrofonu, poklepal do něj a zakřičel.

„Hej, zmrdi, přestaňte na chvíli žvanit a poslouchajte mě!“

Chvilku počkal, než dav utichl a pokračoval.

„Já sem Pong, ale myslím, že mě všichni znáte. Teď řeknu jednu důležitou věc, kterou nesmíte zapomenout, jinak ste pravděpodobně mrtví. Tam ven půjdu jenom já a maximálně se přidá někdo z mé posádky, pokud si bude chtít zastřílet. Nikdo z vás platících zmrdu nevyleze ven za silový pole, protože tam čeká hromada dalších zmrdu, který vás budou chtít na místě zabít. Je vám to kurva jasný?“ burácel.

Nastalo kratší ticho, které bylo přerušeno souhlasným mručením.

„No, já jen, aby pojišťovna neřekla, že sem to neřek, až vaše příbuzný pošle s vyplacením pojistky do prdele,“ Pong vypnul mikrofon a šel hodit kratší řeč s Kapitánem Bláznem.

„Šéfe, tohle nebude prdel, císařský kleštěnci jsou trénovaný k boji už od dětství, to nebude žádných 0xFFFF počítačem vygenerovaných nepřátel. Kdybyste si chtěli jít zastřílet, vemte sebou Kokota a buďte kurevsky opatrní, zmrdi budou nebezpečný.“

„Pongu, ty vole, víš, že já se pouštím jenom do rizika, který sem schopnej unést a tohle je hlavně tvoje show. Pořádne je rozjebej,“ odpověděl Blázen, zapálil brko a vyprázdnil lahev.

„Šéfe, nebojte se, všechno dobře dopadne,“ řekl Pong a otočil se, protože ucítil pronikavý pohled Urghy.

„Moje zlatá, ty se o mě taky neboj, vrátím se a budu kurevsky nadrženej, tak se kotě začni chystat,“ pověděl, šel k ní a narýsoval dvě pořádný lochny.

„Pojď, dáme rychlovku?“ zasmál se Pong a natáhl lajnu.

„A byla by kurevsky rychlá,“ dodal, políbil všechny tři kozy a vyrazil k přechodovému oknu.

„Kokote, otevři mi,“ zakřičel a Urgha zhasla, aby byl vidět pořádně obraz z projektoru. Zapnutá elektrika rozsvítila venkovní barevná světla, spustil ohňostroj a před Kokot otevřel průchod do bitevního pole, kterým Pong za zvuků fanfár prošel. Opodál už stála netrpělivá jednotka seřazených bojovníků, kteří vyčkávali Pongova příchodu. Světla zhasla. V posledních zbytcích zapadajícího světla Pong nasadil noční vidění a zmizel z dohledu. Jen účastníci párty v bezpečí silového pole viděli, že se plazí travou a hbitě přibližuje k vojákům. Pong měl rád noční boj, protože ve tmě měl silného spojence. Navíc je lepší začít svěží v noci, než se unavit přes den a do noci nastoupit oslabený. Světlo bojovníka posiluje. Hvězda zapadla a Kokot aktivoval v dronech čipy nočního snímání. Bojiště bylo ponořené do tmy a zemřelo mnoho hlídek, než vyšel první hrdelní výkřik umírajícího eunucha.

To už byl Pong před řadou překvapených válečníků a začal je masakrovat oběma meči. Utáť údy, létající vnitřnosti, stříkající krev a mezi tím tanečník masakru, který nekompromisně kolem sebe šířil čistou smrt.

Během detailních záběrů z dronů někteří diváci u monitorů zvraceli a některé divačky dokonce omdlely. Bylo krutou pravdou, že se počet sledujících rozrostl o diváky dvou vzdálených galaxií, které ještě nikdo neobjevil.

Pong nepřestával masakrovat neustále odněkud vyskakující bojovníky, až nestíhal otírat krev z brýlí. Někteří protivníci měli také noktovizory, proti kterým dobře posloužily světelné bomby, jejichž spektrum dokázaly Pongovy ochranné brýle odfiltrovat. Proto mu nic nebránilo v zabíjení ochromených nepřátel. Pong příliš neřešil, jestli se může protivník bránit nebo nemůže, protože ho zajímalo jen jediné. Soupeřova rychlá smrt.

Počítadlo zbývajících živých postupně klesalo k 6500 a Pong nejevil známek únavy. Nepřestával přesekávat krky a zabodávat meče do smrtelně citlivých míst.

Veškeré snahy Zakázané gardy přeskupit síly a najít proti krví opitému šílenci taktiku přicházely vniveč. Proti methamfetaminem nadopovanému bojovníkovi nemělo nic šanci. Všechno krvavě odrazil, ať nepřátelé přilétávali zprava, zleva, ze shora a někteří dokonce vyskakovali z podzemních úkrytů.

Na trase Pongovy cesty smrti se kupily hromady zmasakrovaného masa a půdu zaplavovaly proudy teplé krve.

V bezpečí dočasného tábořiště se konečně uvolnila nálada a mejdan nabyl řádných obrátek. Hosté komentovali přímý přenos z bojiště, jakoby se jednalo o finále mistrovství vesmíru v nadzemním fotbalu. Ozýval se křik, padaly sázky, střílelo ze zbraní a zapalovaly ohně.

Blázen s posádkou seděl u velkého stolu, pokuřoval joint a se stoickým klidem sledoval plátno. Ponga už dobře znal a věděl přesně, čeho všeho se od něj může čekat, ale tohle byl jiný level. Hodil okem po Urghze, ta ani nešpítala a jen kousala nehty na rukou.

Zbytek se velmi dobře bavil a nikdo nevypadal nervozní. Nebylo to presidentské klání, kde se až do konce neví, jaký bude finální výsledek.

FakeBookový profil spokojeně vrněl vtipnými komentáři, které diskutéři nadšeně lajkovali a vedli různé cynické hovory o mrtvých. Padala slova jako hambáče, sekaná, tlačinka, jelita, prdeláčka či masokostní moučka.

Lze také dodat, že orbitální dráha planety byla přeplněná, protože počet lodí výrazně vzrostl v okamžiku, kdy se na profilu provařily souřadnice Zakázané říše. Matka se svými děvčaty nelenila a ihned rozjela byznys, protože všichni chtěli čerstvé jídlo, pití a hlavně holky a sem tam kluky.

Pong zatím o tom všem dění neměl tušení, protože byl naplno koncentrován bojem a ani nevnímal drobná zranění, která utrpěl. Členové Zakázané gardy byli velmi odolní bojovníci, ale proti bohem obdarovanému Čiňanovi neměli šanci. Meče, jakoby srostlé s Pongovým rukama, nepřestávaly zbavovat odsouzence k vyhlazení života. Pong s úsměvem na tváři rozsekával hlavy, trupy a odděloval maso ze živých těl. Oblek mu ztěžkal nasátou krví, takže jej pro kamery elegantně odhodil a ukázal šlachovité tělo bojovníka. Věděl, že čumilové onanují blahem.

Vysvitlo první světlo a čítač živých ukazoval 5306 jedinců.

„Ty vole, ten byl hustej,“ promluvil polohlasem Karlos, nasál lajnu a upil absintu.

„Jede jako nafetovanej bůh,“ souhlasil Jack.

„Jeje neneskutečnej,“ ozvalo se odněkud Frankovo koktání.

„Je náš,“ řekl krátce Blázen, pozvedl směrem k plátnu lahváče a zapálil nově ubalený brko.

Platící návštěvníci byli v řádný extázi.

Začala padat ranní rosa, která se mísila s krví a stékala po listech rostlin a mrtvých tělech. Pong tohoto osvěžení využil a nastavil tvář vánku. Nasypal na jazyk půl gramu krystalů, nachytil trochu vody a vykřikl čínský bojový vysokofrekvenční kungfu pokřik. Gardisté se zarazili, čehož Pong využil a povzbuzený opět vrhl tělo do vyvražďování.

Slunce mu dodalo energii a zvýšilo rychlost zabíjení. Byla vidět jenom rychlá šmouha, za kterou odpadávaly hlavy a údy mrtvých nepřátel.

Někdy kolem čísla 4237 část císařských jednotek propadla panice a stáhla se za hradby Zakázaného města, kde se začal chystat konečný boj o rychlou smrt. Pong si toho povšiml a došel k názoru, že než zbytečně běhat od jedné skupiny ke druhé, bude možná dobrý pro ulehčení práce a pobavení diváků vypustit Mozečka s Mazlíčkem. Nechal zabíjení a šel za Kokotem probrat nápad.

„Ty vole, Kokote, fakt bys nic neměl proti tomu, kdybychom z těch dvou udělali mediální hvězdy?“

„Pongu, rozhodně ne, můžeš se jich zeptat sám.“

„Mozečku, budeš rád v televizi?“ zeptal se Pong.

„Mozky,“ odpověděl bez šišlání Mozeček a ukázal titanové zuby do kamery. Pro zvýšení efektu se sehnul pro Mazlíčka a nechal ho vypláznout jazyk. Mocně vyndaní diváci zajásali, protože o týchle dvojce už věděli z informací o událostech na Titanu.

„Tak pojďte, přidá se ještě někdo?“ řekl Pong a odpovědí mu byl ryk některých přítomných.

„Vy kurva ne, co sem říkal na začátku,“ přísně zamručel a hodil vražednej pracovní výraz, „ptal sem se svejch,“ dodal.

Několik párů očí zvedlo zrak k boudycountu a zakroutilo hlavou.

„Šéfe, ani vy?“ podíval se po Bláznovi, který zrovna zapálil čerstvě ubalený brko.

„Pongu, dobrej pokus, ale vždyť mě znáš,“ zasmál se a napil z lahváče.

„Šéfe, dobrá tedy. Mozečku, Mazlíčku, jdeme,“ řekl a odešel.

Před silovým polem bylo sročených několik čt gardistů. Pong opět vytáhl meče a sjel je pohledem.

„Tak můžete,“ řekl nemrtvým přátelům. Mozeček s Mazlíčkem nabrali rychlost a zamířili za živými mozky.

Nastala mozková řezničina, ve které pukaly lebky a tlakem kovových čelistí praskaly obličejové kosti. Ti dva mozky ani nežrali, ale jen kojili své smrtící pudy, které byly puchem sražené krve vybičovány do maxima.

Vzduchem létaly vyražené oči, ukousnuté nosy, zuby i s kusy čelistí, kůže a hroudy mozkové hmoty. Mozeček přeskakoval od jedné hlavy ke druhé a stále nechápající vojáci nedokázali reagovat. Do toho všeho se přidal Pong a počet zbývajících bojovníků začal klesat trojnásobně rychleji.

Přímí účastníci v baru pod silovým polem utichli, stejně jako diváci u monitorů a mlčky sledovali přenos z dronů, které z bezpečné výšky snímaly Ponga a dva neživé. Půda už dávno zrudla a byla pokrytá vrstvou mrtvých.

Pong se začal prosekávat k Zakázanému městu, protože cítil, že je potřeba postoupit o úroveň výš. Nechal Mozečka s Mazlíčkem, aby vyčistili okolí a sám se věnoval boji na cestě k hradbám.

Den se překulil do své odpolední části a veškerý prostor před branami města byl životaprostý. Nikde nehlesl ani hlásek, sem tam zakrákali létající požírači mršin nebo přeběhla přežraná krysa, následovaná houfem přežraných mládětek. Čítač živých se zastavil u čísla 3138.

„Šéfe, můžete se podívat dronama, jak to tam uvnitř vypadá? Stmívá se a já přemejšlím, že počkám do rána,“ ohlásil Pong do mikrofonu.

„Pongu, si děláš prdel, že seš unavenej. Vždyť tě sledujou miliardy lidí i nelidí,“ promluvil Blázen ze sluchátka.

„Šéfe, no bude tma a zase by to měli v nočním vidění,“ řekl Pong.

„Hm, něco na tom bude, opakovaná prdel už není prdel a znovu prožít noční bitku...,“ přemýšlel Kapitán.

„Víš co Pongu, hod' přes hradby Mozečka s Mazlíčkem, chvíli počkej, nebudou mít kam zdrhnout a pak tam vrazíš sám. To bude takový pěkný intro před finálem.“

„Šéfe, to by šlo. Mozečku, Mazlíčku, k noze, vy volové.“

„Úplně nevím, jestli se vám to bude hoši teďka líbit, ale čekaj vás na druhé straně mozky,“ řekl Pong a rychle přehodil přes hradbu Mazlíčka následovaného Mozečkem. Chvíli byl klid, ale pak se rozeřval až skoro nelidský řev, který prozradil, že zombíci jsou opět v práci.

Pong vypil lahváče, dal si několik lajn a když podle křiku usoudil, že už jsou všichni zbývající Zakázaní gardisté na nohou, hodil přes vrchol hradby lano se speciálním kung-fu hákem, který se vždycky na druhé straně čehokoliv zcela bezpečně uchytí a vyšplhal vzhůru. Zvedl hlavu a do zaostřeného oka dronu předvedl několik kung-fu triků.

Seskočil do zahrady a šel za nejbližším zvukem smrti. Jeho meče znovu spustily symfonii umění umírání a svými ostří oddělovaly kusy z živých těl. Jak byl úplně zabraný do boje, kolikrát se zamotal nohama do vyvržených vnitřností, až upadl a musel znovu vstávat. Schytl několik dalších zásahů, které mu prozradily, že ho očekávají jen ti nejlepší z nejlepších.

Mozečkovi a Mazlíčkovi bylo úplně jedno, jak moc je kdo dobřej, protože nemilosrdně nerozlišovali a brali svými zuby jednu hlavu za druhou.

Kolem zbývajících 2000 obránců Zakázaného císaře začalo být naprosto jasné, že vítězství je Pongovo, akorát mu teda zabere ještě pár hodin ho dosáhnout. Protože nastala tma, vyslal Kokot nad Zakázané město drony se světlometry, kterými ozářil celou plochu a Pong měl k dispozici světlo jako za dne.

Nad bojištěm se nesl křik raněných, zvuky lámaných kostí, ařev umírajících, kteří volali své matky. Mozeček s Mazlíčkem nepřestávali drtit mozkovny. Pong čaroval meči a šířil poselství smrti. Hromady mrtvých a potůčky krve podtržené světlem reflektorů vykreslovaly hororovou scénu, za kterou by se nestyděl žádný áčkový velkofilm.

Všichni připojení byli v naprostý extázi. Prakticky veškerý inteligentní a polointeligentní život sledoval dění v Zakázaný říši, která se hustě naplnila novými loděmi. Matka a její holky vydělaly ohromný balík, který se rozhodly věnovat dalšímu rozvoji jejich malého národa. Byla sice trochu zklamaná, když jí Kokot vysvětlil, že název ‚Amazonky‘ už je zabraný, ale rozhodla se právní aspekty copyrightu ignorovat a pojmenovat svůj nový národ ‚Amazonky ze Zakázané říše‘.

Mozeček s Mazlíčkem prožívali nebetyčný amok a vlastně byli tak hustý, že Pong zpomalil a sledoval jejich zabijácký pud, kterým nevládl žádný živý tvor. Počet císařských vojáků klesl pod tisíc a ti nejdovůlejší z hostů se odvážili silně ozbrojení vstoupit do prostor bojiště. Tedy až po Bláznovi, Urghze a Kokotovi, kteří tento krok učinili jako první. Současně začaly přistávat neschválené lodě a okolo Zakázaného města začalo růst velké tábořiště, kde svítily velkoplošné obrazovky, běžely bary se vším možným a nemožným chlastem, drogama a sem tam někdo zkoušel prodat i trochu jídla.

Nad bitevním polem mihotal rudý opar, ze kterého vystupovaly hlavy bojovníků, Ponga a Mozečka. Mazlíček byl ke spatření jenom, když vyskočil do výše hlavy, aby se zakousl do čerstvého mozku. Každý jeho výskok byl oslaven mocným jáotem u obrazovek, protože Mazlíček byl roztomile dokonalý. Ten jeho výskok, otevírající čelisti a rychlý stisk drtící lebku i s obličejovou částí byl prostě fascinující. Jedna z těch smrtí, které byste se raději zdaleka vyhnuli.

„Šéfe, to je paráda, co?“ pozdravil Pong Blázna, kterému se konečně podařilo v doprovodu Kokota a Urghy přebrodit potoky krve a přelézt hromady mrtvých.

„To je teda strašlivej masakr, ty vole,“ odpověděl Kapitán a pořádně potáhl z jointu.

„Pongu, ještě není konec,“ odpověděla Urgha, která odrážela mečem dotěrné vojáky.

Kokot mlčel, rozhlížel se a dával pozor.

V družném rozhovoru došli až k bráně do vlastního Zakázaného císařského paláce a čítač živých se snížil na krásných dvě stě kousků. Pong vytáhl jakousi kuličku plastelíny, pozmoulal ji v ruce a nacpal do klíčové díry.

„Šéfe, všichni pár kroků zpět,“ řekl a poodstoupil.

„Co to kurva...?“ zeptal se Blázen, ale poslechl.

Asi za třicet sekund se ozval výbuch, který palácové dveře rozerval a sebou vzal aspoň desítku připravených vojáků, kteří čekali na druhé straně. Létající kusy dřeva a kovů je rozsekaly úplně na cucky.

„Kokote, nepouštěj za mnou ty dva mrtvý zabijáky, nech jim jenom ty, který se pokusej utýct a dávej pozor, ať nezabijou v tom svém nadšení víc našich platících hostů. Nerozlišují úplně přesně mezi zákazníkem a zmrdem. Šéfe, všechny pozabím, kromě císaře, abyste si mohli v klidu popovídat. Vyhlazení Zakázané říše se blíží ke svému krvavému konci! Yeah!“ zakončil křikem Pong svůj proslov, pozdravil diváky přes kamery dronů, natáhl z meče tři dlouhý lajny a s kung-fu křikem se vrhl do útrob Zakázaného císařského paláce.

Vysoký křik kung-fu mástra se mísil s řevem masakrovaných, až z toho trnulo u srdce. Někteří diváci z toho dostávali záchvaty a hrůzou zvraceli, jiní začali trpět nočními můrami v podobě těžkých snů o vraždění a umírání. Jen tak mimochodem je dobré poznamenat, že o pár let později byl záznam z vyhlazování v některých částech vesmíru a paralelních realit zakázán a jeho držení trestáno krutou smrtí. Ale tohle všechno Pong nevěděl, protože měl v hlavě jenom jednu jedinou věc. Zabíjení a orgie šaolinských vražedných triků. Odpočet živých stále klesal a množství mrtvol v císařské zahradě rostlo.

Poslední živí bojovníci Zakázané gardy obklopili okolí trůnního paláce, ve kterém byl schovaný Zakázaný císař se svým kastrovaným sluhou. Pongovi se podařilo rozsekat a vyvrhnout gardisty do západu místního slunce. Stojící ve vnitřnostech a obklopen částmi lidských těl pozvedl meče v rukou vzhůru k okům kamer a zakřičel.

„Dílo jest dokonáno, přineste lahváče!“

Urgha poslechla, vytáhla z Kokotova zavazadla pivo a donesla mu ho. Objala ho a vrazila vlhkýho francouzáka, až se Pongovi postavil.

Blázen upíjel pivo, pokuřoval jointa a rozhlížel po krvavém bitevním poli. V dálce přicházel Karlos s Jackem a někteří další hosté, kteří si chtěli natočit pár obrázků do soukromých archívů.

„Šéfe, je čas jít pokecat,“ řekl Pong, když dopil lahváče.

„Pongu, souhlasím. Kokot a Urgha půjdou s náma, zbytek dohlídne na ten chaos venku, za chvíli tady bude fakt plno zvědavých vyndanejch očí.“

Pong otevřel dveře do trůnního paláce a vstoupili do opuštěné velké dřevěné místnosti s velkými dřevěnými sloupy, spoustou zlata a různých ezoterických sraček v podobě soch a reliéfů draků, démonů, bohů a tuleňů.

Zamířili na druhý konec k vysokému zlatému trůnu, kde seděl Zakázaný císař oblečen ve svátečním obleku a vedle něj stál stařec, který byl rozklepaný hrůzou.

„Dlouho sme se neviděli,“ začal Blázen stoupat po zlatých schodech.

„To ne, komu vděčím za takovou vzácnou návštěvu?“ promluvil císař.

„Tuleňům,“ řekl Blázen.

„Áááh,“ vzdychl císař a jeho starý sluha se posral, „ta stará zasraná legenda, že jednou přijde Číňan a zničí Zakázanou říši, protože tuleni to tenkrát posrali a prokleli nás.“

„No, vono to bylo trochu složitější, ale na to asi sere pes. Víš proč tady jsem?“ otázal se Blázen.

„Vím, zabít mě,“ odpověděl císař.

„Přesně tak, císaři.“

„Můžu mít jednu prosbu?“

„Jakou?“

„Ušetříte mého sluhu?“

Než se stačil Kapitán Blázen pořádně zamyslet, stařec šíleně vyjekl.

„Císaři? Co jsem vám udělal? Co bez vás budu dělat, vždyť vy jste celý můj život!“ vykřikl zbědovaným hlasem slouha a klekl do vlastních sraček.

„Byl jsi věrný a zasloužíš žít.“

„Panebože císaři, vy jste se zbláznil!“ vyděšeně pohlédl po svém pánovi zmatený starý sluha, vytáhl nůž a než na něj stačil nalehnout, dostal mrtvici a zemřel.

„Ste mu moc nepomohl, tihle staří propuštění sluhové vždycky z nějakýho záhadnýho důvodu spáchaj sebevraždu,“ zachechtal se Pong, který to celé sledoval ze schodů.

„Naopak, bylo zbytečný, aby ho zabil někdo jiný. Ten stařec si to nezasloužil. Dělejte, co musíte,“ řekl Zakázaný císař a uvědomil si, že zůstal naprosto sám.

„To je pocit, co?“ zasmál se Pong podruhé, protože pochopil, nad čím vládce přemýšlí.

„Ty seš...“ začal se ptát Zakázaný císař.

„Dobře víš kdo sem,“ řekl Pong a čekal, jaká moudrost z císaře vypadne. Ten se nadechl a s odporem odpověděl.

„Ty seš zkurvenej zmrď, kterej zabil hromadu jinejch zkurvenejch zmrďů.“

„Přesně tak, vyhledal sem celou tvoji zakázanou bandu zmrďů a tebe taky zabiju, zmrde zakázanej,“ hučel Pong a stoupal po zlatých schodech.

„Pongu, už je čas?“ zeptal se Blázen, který právě zapálil nové brko.

„Šéfe, měli bysme tohle trápení skončit, všichni sou unavený a je čas jít zase něco dělat. Hlavně byznys.“

„Skonči s ním nějak elegantně, at' nemáme trapnej konec,“ pověděl Kapitán a hodil pohled po Zakázaném císaři.

„Ty vole, postav se smrti čelem, pořád je ještě připojených několik miliard lidí, kteří sou zvědavý na tvůj konec.“

Panovník ve slavnostním obleku začal natahovat k breku.

„Pongu, tohle bude ostuda, se na něj podívej,“ řekl Blázen, když scházel ze schodů.

„Šéfe, já si nějak poradím.“

Kapitán Blázen zastavil u Urghy, která už měla nachystané malé drony s kamerami, otevřený malý přenosový pult s několika displeji a jednoduchým stříhem obrazu.

„Kapitáne, diváci chtějí vidět krev.“

„Urgho, doufám, že se dočkaj, císař je nějak naměkko,“ řekl Blázen a vyndal ze zavazadla chlazenýho lahváče.

„Můj vůdce, dobrej nápad, že?“ zasmál se Kokot.

„Sundej ze sebe ty naškrobený hadry kašpare a postav se mi, jestli máš koule,“ řekl Pong a vytáhl ocelovou jídelní hůlku.

„Já mám jenom jednu,“ špitl císař a začal svlékat oblečení.

Když stál vedle svého trůnu jenom v císařských zlatých spodcích, podíval se po svém katovi a klekl na všechny čtyři.

Takovej brek, křik a nařikání, že nechce zemřít mockrát svět nezažil. Plazící nahý Zakázaný císař předváděl divadlo, že by se byl Pong nejraději urazil a opovrženě odešel pryč. Jenže ho zarazila Urgha.

„Pongu, něco s ním udělej, všichni chtěj vidět krev.“

„Co s ním mám dělat, vždyť je ubožák posranej až za ušima, vždyť je to trapný.“

„Pongu, prostě to skonči, udělej nějaké efektní trik a skonči to,“ poradila mu Urgha.

Vztekem šílený Pong chodil kolem zlatého trůnu a přemýšlel. Zakázaný císař se mezitím stihl pochcat a posrat a ještě v tom všem vyválet.

„To snad není možný, to sem ještě nezažil,“ zakřičel Pong, rychle se přiblížil k císaři, vzal ho s odporem za bradu a pohlédl do jeho krví podlitých vyděšených očí.

Jídelní hůlka se zableskla a projela císaři skrz bradu do hlavy. Zarazil ji hluboko, aby nešla vytáhnout.

Oči Zakázaného císaře pomalu vyhasínaly a Pong opovrženě odhodil jeho mrtvou hlavu na zem.

„Šéfe, tady sme hotovi.“

„Vidím,“ odpověděl Blázen, který s Kokotem a Urgou rozlévali po trůnní místnosti benzín z kanystrů.

Pong sešel po schodech a připojil se k přátelům. Naposledy pohlédl na zlatý císařský trůn a společně vedle sebe odešli do světla přicházejícího z otevřených dveří.

Ve dveřích se ještě jednou otočili, Blázen vytáhl zapalovač, škrtl a hodil do zvětšující louže benzínu.

„Jupíáej, blbečku.“

Venku vládl chaos. Všichni přítomní chtěli vidět slavného Kapitána Blázna a ještě slavnějšího šílence Ponga. Matka se svými po zuby ozbrojenými dívkami začala dělat pořádek a pozvala Blázna a jeho posádku na Zakázanou planetu, kde již připravila pohoštění pro nejvybranější a nejbohatší klientelu.

Matka byla čistokrevná podnikatelka a velmi rychle vyčuchala byznys. Otevřela luxusní bordel Amazonek, který se časem docela rozrostl, takže celá bývalá Zakázaná říše se stala největším bordelem ve vesmíru. S výhradní dodávkou drog veškerých od společnosti Pong & Co.

Co bylo však významnější, Pong se vyvražděním celé říše proslavil a stal nejobávanějším žijícím mužem všech známých vesmírů a neznámých realit.

Obsah

1. Masakr ruční pilou.....	3
2. Dovolená.....	19
3. Anděla smrti.....	35
4. Kosočtverec.....	51
5. Hlubina.....	69
6. Temná dimenze.....	85
7. Setkání s eunuchem.....	104
8. Přání sraní.....	119
9. Protokoly sjetých mudrců.....	137
10. Zjevení.....	152
11. Setkání s předky.....	168
12. Dny zrady.....	185
13. Vyhlazení Zakázané říše šílenecem Pongem.....	201